

Giới thiệu Cùng Thuyền Chung Gối

Thể loại: Tình duyên đô thị, hào môn thế gia

Editor: arum_park97

Độ dài: 72 chương

Nhân vật chính: Hà Thanh Huy - Viên Minh Nguyệt

Trước khi kết hôn Thanh Huy nói: “Tôi là một người đàn ông ích kỉ, cô cũng là một người đàn bà ích kỉ, chúng ta đương nhiên sẽ không bàn luận về chuyện tình yêu, chúng ta chỉ có thể nói đến tiền”.

Sau khi ly hôn Thanh Huy nói: “Tôi có công ty Tam Gia, hai mươi bảy tuổi có sự nghiệp riêng, có một du thuyền, một máy bay tư nhân, bốn xe thể thao, tiền bạc nhiều vô kể, tất cả đều sẽ sang qua tên của em. Như vậy, bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện yêu đương”.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Minh nguyệt thanh huy (1)

Viên Minh Nguyệt bước ra từ thang máy của khách sạn Hi Lai Đẳng, cô mặc một chiếc váy dài màu lam ôm sát người, đi một đôi giày cao gót khám thủy tinh rất sang trọng. Ở đằng sau là những tinh anh của bộ phận tiêu thụ, ai ai cũng ăn mặc lịch sự, sang trọng, phong thái tự tin, xuất chúng.

Viên Minh Nguyệt dẫn đầu, thần thái đoan trang, thanh tú nhưng không tỏ ra kiêu căng, ngạo mạn. Cô cười vui vẻ nói chuyện phiếm với thư kí Trịnh Doanh Doanh đang đi bên cạnh.

Trịnh Doanh Doanh nhẹ nhàng nói: “Viên tổng, hôm nay chúng ta đàm phán rất thành công, mọi người muốn chị mời họ một bữa hoành tráng”.

Viên Minh Nguyệt bước nhanh lên trước cười nói: “Mọi người muốn ăn gì? Hải sản hay là bít tết”.

Trịnh Doanh Doanh: “Hay là quay về Bắc Kinh, đến nhà hàng Bruce ăn bít tết”.

Viên Minh Nguyệt cúi đầu nói nhỏ bên tai Trịnh Doanh Doanh: “Cô đừng nghe theo lời bọn họ, tôi mời cô một bữa ngon”.

“Tôi không làm được đâu, bọn họ mà biết là tôi chết chắc đó”.

Viên Minh Nguyệt giả vờ giận: “Vậy sao cô lại chỉ cho tôi nơi đất tiền như vậy chứ?”

Trịnh Doanh Doanh cười nịnh nọt nói: “Ngài đường đường là Viên tổng cao quý, chút tiền ấy xá gì!” Cô vừa mới nói xong, bỗng nhiên ở đằng sau ai đó hét lên “A” một tiếng, cô quay đầu lại nhìn người đồng nghiệp Tiểu Trương đụng vào một người đàn ông, văn kiện trong tay người đó bay tán loạn dưới đất. Ông ta đi cùng một nhóm người, bọn họ đi ở đằng trước bỏ ông ta lại ở phía sau, ông ta rất gấp, lúc này tức giận nói: “Đi không nhìn đường à?”

Tiểu Trương vội vàng nói: “Xin lỗi, xin lỗi” rồi cũng ngồi xuống giúp người đàn ông kia nhặt văn kiện lên.

Người đàn ông không bỏ qua: “Mất mũ như vậy mà cũng đòi đi ra đường sao”.

Viên Minh Nguyệt nhíu mày, cô dừng bước quay đầu lại nhìn, đúng lúc người đàn ông dẫn đầu nhóm người kia cũng quay đầu lại, trên người mặc âu phục, đi giày da, sắc mặt trầm tĩnh, nhân nhạ nói: “Dừng lại thôi nữa, nhanh lên!” Người nọ nghe vậy liền ngừng quát tháo, vội vã thu thập văn kiện trên mặt đất.

Viên Minh Nguyệt thấy rắc rối đã được giải quyết, tiếp tục đi về phía trước, Trịnh Doanh Doanh ở bên cạnh làm bầm nói: “Người đi đầu lúc này là Hà Thanh Huy.”

Viên Minh Nguyệt không trả lời, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay cô sẽ trở thành tổng giám đốc của công ty, nên ở trong lòng đã có chuẩn bị tâm lý lên phát biểu.

Viên Minh Nguyệt dẫn nhân viên của mình đến khách sạn dự tiệc rượu, hôm nay là tiệc họp thường niên của công ty bất động sản Bách Niên. Viên Minh Nguyệt đến trước anh họ là Viên Minh Tuấn, đứng chọn đồ ăn với nhân viên của mình, chuyện trò rất vui vẻ. Nhìn thấy cô, Viên Minh Tuấn liền chào hỏi: “Minh Nguyệt, nhìn nhân hiệu của đôi giày thủy tinh này là biết giá trị không nhỏ nhỉ?”

Viên Minh Nguyệt đam mê giày cao gót và váy, anh họ của cô như thường lệ nói ở trước mặt mọi người, cố gắng biến cô thành một người chỉ biết tiêu tiền, cô coi như không quan tâm, cười nói: "Nhà thiết kế Kiều Trì may âu phục mới là giỏi nhất, nếu anh muốn đặt may nhất định phải tìm em, em có thể VIP."

Viên Minh Tuấn tự hỏi cô ngốc thật hay giả ngốc, nhìn ra phía sau cô hỏi: "Diệp Thánh Phi không tới à?"

"Ồ Bắc Kinh có một hạng mục phải giải quyết, Thánh Phi ở lại xử lý." Diệp Thánh Phi là bạn trai Viên Minh Nguyệt, cũng là phó quản lý bộ phận tiêu thụ ở công ty Bách Niên.

Viên Minh Tuấn cười cười, nói: "Minh Nguyệt, cái ghế tổng giám đốc chỉ có một, em đoán thử là ai sẽ được ngồi vào nó đây?"

Viên Minh Nguyệt cười, còn có thể là ai, đương nhiên là cô rồi. Cô là con gái chủ tịch Viên Khánh Niên, lẽ ra trước kia xác định cô là Tổng giám đốc nhưng chỉ vì Viên Khánh Niên muốn mọi người công nhận cô nên ở công ty cô nhất định phải đạt được thành công mới có thể trở thành tổng giám đốc. Cô đảm nhiệm chức quản lý bộ phận tiêu thụ đã ba năm, biểu hiện rất xuất sắc, năm nay thành tích đặc biệt tốt, vừa vận ghế tổng giám đốc còn trống, mọi người đều xem trọng cô, chính cô cũng thấy mình nắm chắc được cái ghế đó.

Cô biết công ty có người bàn tán, nói Bách Niên suy cho cùng là công ty của Viên gia, mà con gái chủ tịch trước sau gì cũng là người ngoài, cái ghế tổng giám đốc này hẳn là cho Viên Minh Tuấn mới đúng, cho nên anh ta cũng nghĩ như thế. Viên Minh Nguyệt cảm thấy anh ta không phải là đối thủ cạnh tranh của mình, nếu như người thừa kế Bách Niên phải là đàn ông thì cũng chỉ có thể là em trai của cô Viên Minh Lăng, chứ không phải người anh họ Viên Minh Tuấn này.

Cô không nói chuyện tiếp với Viên Minh Tuấn nữa, lướt qua vai anh ta nhìn về phía cửa, bỗng nhiên cười nói: "Bố đã tới rồi!" Nói xong Viên Minh Nguyệt đi đến bên cạnh Viên Khánh Niên.

Viên Khánh Niên sức khỏe rất tốt, nhìn qua không quá 50 tuổi, mái tóc đen, dày, cùng với thành viên hội đồng quản trị đi vào, thấy Viên Minh Nguyệt cười nói: "Nguyệt Nguyệt, hôm nay con thật nổi bật. Đôi giày cao gót này là nổi nhất đây."

Viên Minh Nguyệt đi tới ôm cánh tay bố mình: "Có bố ở đây, con sao có thể nổi bật nhất được ạ."

Mọi người chào hỏi nhau một lúc rồi đều ngồi xuống, Viên Khánh Niên và các cổ đông trong công ty ngồi cùng một bàn, Viên Minh Nguyệt, Viên Minh Tuấn và những người quản lý khác ngồi một bàn, các phòng ban khác cũng đều chia ra ngồi xuống. Viên Khánh Niên lên sân khấu phát biểu: "Buổi họp thường niên của công ty chúng ta thường được tổ chức ở vịnh Hải Đường, đảo Tam Á, nơi thời tiết ấm áp. Thứ nhất mọi người đã làm việc vất vả trong một năm qua, mấy ngày này mọi người có thể nghỉ ngơi thật thoải mái, thứ hai chúng ta cũng là đi khảo sát thị trường ở đảo Hải Nam, tôi hi vọng năm sau công ty chúng ta có thể từ Bắc Kinh phát triển đến nơi đây." Viên Khánh Niên nói xong, phía dưới sân khấu mọi người vỗ tay hưởng ứng.

Viên Minh Nguyệt cũng vỗ tay, cô nghĩ tiếp theo sẽ là tuyên bố tân tổng giám đốc, mặc dù cô biết người đó chính là mình nhưng vẫn cảm thấy hồi hộp, căng thẳng, tim đập thình thịch. Chỉ nghe Viên Khánh Niên nói tiếp: "Lúc này, tôi còn muốn tuyên bố một việc, công ty chúng ta năm nay có một vị tổng giám đốc mới, đó là quản lý bộ phận tiếp thị Viên Minh Tuấn!"

Viên Minh Nguyệt đang hết sức chăm chú nhìn bố của mình trên sân khấu, cơ thể muốn rời khỏi ghế dựa, lo lắng nghe được "Viên Minh Tuấn" ba chữ được bố nói ra làm cả người cô thoáng cứng đờ, cô không tin những gì mình nghe được, cố gắng quay qua hỏi người ngồi cùng bàn để xác nhận thì đã thấy Viên Minh Tuấn ngồi ở ghế đối diện đứng lên, cười cười liếc nhìn cô một cái rồi bước nhanh lên sân khấu, ánh mắt của mọi người đều nhìn cô chăm chăm, cô muốn tâm tình mình thả lỏng một chút nhưng lại nghe được trên sân khấu Viên Minh Tuấn phát biểu: "Cảm ơn chủ tịch đã tin nhiệm, cảm ơn mọi người! Tôi..."

Viên Minh Nguyệt không nghe rõ Viên Minh Tuấn nói cái gì, ở trong lòng tự nhủ: "Không thể nào, làm sao có thể! Không thể nào như vậy được!"

Bên cạnh, quản lý kỹ thuật Mã Quang Viễn quan tâm hỏi han cô: "Minh Nguyệt, cô có ổn không?"

Viên Minh Nguyệt nhìn Mã Quang Viễn, không nói gì, ngẩng đầu tìm bố của cô, chỉ thấy Viên Khánh Niên đang đứng bên cạnh Viên Minh Tuấn, mỉm cười nhìn anh ta. Lòng cô trầm xuống, đứng dậy trực tiếp đi ra khỏi phòng tiệc. Cô biết tất cả mọi người đang nhìn mình, cũng nghe phía sau có tiếng bàn tán xôn xao, cô không quay đầu lại.

Cô từ nhỏ đến lớn, cuộc sống luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ trải qua sự việc như vậy, trong lòng tràn đầy mong đợi nhưng hóa ra là công dã tràng. Vốn dĩ bố cô không coi trọng Viên Minh Tuấn, cô không thể hiểu được tại sao anh ta lại được chọn. Chẳng lẽ nguyên nhân là do cô sắp kết hôn? Nhưng mà mới vừa rồi bố còn rất dịu dàng với cô mà.

Viên Minh Nguyệt cảm thấy rất khó xử, cô nhớ Diệp Thánh Phi. Viên Minh Nguyệt ngồi ở quán rượu ven đường, lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Thánh Phi, điện thoại vang lên thật lâu nhưng không có người nghe máy.

Viên Minh Nguyệt ngồi một lúc thì nghe được tiếng vỗ tay truyền đến từ phòng tiệc, chứng tỏ cô chẳng qua là một người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, thiếu cô thế giới này cũng không có gì thay đổi. Thế nhưng sự việc đã như vậy, vì sao bố cô không nói cho cô biết trước một tiếng, nửa năm trước trong công ty mọi người bắt đầu bàn luận về chuyện này, mọi người đối với cô chính xác là kiểu "chức tổng giám đốc không phải chỉ thuộc về một mình cô". Vì sao cho tới hôm nay, mới để cho cô biết, không phải là cho cô trải qua khó khăn đấy chứ. Lẽ nào trước kia cô tưởng rằng vì bố đối với cô rất tốt, đó chỉ là ảo giác, đến cuối cùng, cô chỉ là một người con không được coi trọng mà thôi. Cô nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm uất ức, suýt nữa bật khóc, gọi lại cho Diệp Thánh Phi, vẫn không ai nghe máy.

Lúc này, cô nhìn thấy xa xa Trịnh Doanh Doanh cũng từ phòng tiệc đi ra, chạy đến trước mặt cô. Thì ra vẫn có người quan tâm đến cô, Trịnh Doanh Doanh về mặt lo lắng, chạy đến chỗ cô thở hồng hộc nói: "Viên tổng, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Viên Minh Nguyệt khoanh tay nói: "Vị trí Tổng giám không thuộc về tôi, mọi người sau này không có cơm ăn rồi!"

Trịnh Doanh Doanh giậm chân: "Không phải chuyện đó! Vừa rồi Tiểu Lưu có gọi điện cho tôi, nói là Diệp Thánh Phi mất tích rồi, ngay cả năm trăm vạn tiền thanh toán cho hạng mục cũng không thấy."

Viên Minh Nguyệt lập tức đứng dậy: "Cái gì? Làm sao có thể như vậy được! Hay là Tiểu Lưu nhầm lẫn gì đó!"

"Không, tôi đã hỏi đi hỏi lại. Anh ta nói mấy ngày trước anh ta vẫn đi theo Diệp Thánh Phi, sau khi số tiền của hạng mục được ghi vào sổ sách, Tiểu Lưu đi theo nhân viên của bộ phận kế toán làm sổ sách, thế nhưng lại thiếu mất năm trăm vạn, anh ta đi hỏi Diệp Thánh Phi, Diệp Thánh Phi nói anh ta đã biết chuyện này, Tiểu Lưu cũng không dám nói gì nhiều. Nhưng hôm nay Tiểu Lưu gọi điện thoại cho Diệp Thánh Phi, mới phát hiện không gọi được cho anh ta, phải đến nhà anh ta để tìm, đúng lúc gặp phải chủ cho thuê nhà nói anh ta đã dọn đi. Tiểu Lưu lúc này mới xác định Diệp Thánh Phi đã cầm tiền bỏ trốn, tôi lúc này có gọi cho anh ta nhưng không liên lạc được."

Viên Minh Nguyệt nghe xong chân mềm nhũn, ngã xuống ghế, lúc này cô cũng đã gọi cho Diệp Thánh Phi hai lần nhưng không liên lạc được. Đến sức để tự nói với mình "không thể nào" cô cũng không có. Trong vòng một giờ, bị bố của mình vứt bỏ, bị bạn trai phản bội, cô nghĩ mình nên tìm đến cái chết là tốt nhất. Thậm chí cô còn không muốn gọi cho Diệp Thánh Phi một lần nào nữa. Buổi tối hôm nay, những người đàn ông cô tin tưởng đều làm cô đau lòng.

Trịnh Doanh Doanh thấy sắc mặt Viên Minh Nguyệt rất khó coi, lưỡng lự hỏi: "Có nên nói cho chủ tịch biết chuyện này không ạ?"

Viên Minh Nguyệt lắc đầu: "Không cần đâu. Năm trăm vạn đối với bố tôi chẳng là cái gì cả! Mất thì mất!"

"Diệp Thánh Phi..."

"Diệp Thánh Phi? Cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi, đi thì đi đi!" Viên Minh Nguyệt nói xong đứng dậy đi về phía trước.

Trịnh Doanh Doanh lo lắng hỏi: "Viên tổng, chị đi đâu vậy?"

Viên Minh Nguyệt xua tay: "Đừng đi theo tôi, tôi muốn ở một mình!" Cô vô thức đi trên đường, bất tri bất giác đến trước một quán bar, chỉ thấy rất nhiều người cả trai lẫn gái đều ăn mặc rất đẹp cười hi hi ha ha tập trung cùng một chỗ. Trong chớp lát, họ như ong vỡ tổ leo lên xe chạy đi.

Viên Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn bọn họ, không biết vì sao bọn họ lại vui vẻ như vậy, cô đang muốn bỏ đi thì một người phụ nữ bỗng nhiên kéo cánh tay của cô lại, nói: "Có phải cô cũng muốn tham gia party của Vương công tử trên du thuyền, đi, đi theo tôi lên xe."

Không đợi Viên Minh Nguyệt phản kháng, cô đã bị kéo lên ghế sau của xe, hai người cùng ngồi một chỗ, trên người người phụ nữ kia nồng nặc mùi nước hoa, làm cho đầu cô choáng váng, cũng làm cho tâm tình cô thả lỏng, cô bây giờ cần loại kích thích gì đó, cô từ bỏ ý định xuống xe, đầu dựa vào cửa kính xe, nhắm mắt lại. Có người lên tiếng hỏi: "Các cô muốn đi đâu?" Người phụ nữ kia trả lời: "Bến tàu Hải Đường"

**

Hà Thanh Huy bước vào thang máy, mọi người cùng bước vào theo sau anh, Tiểu Vương vừa nãy bị đụng còn đang lải nhải: "May mà văn kiện đều đầy đủ cả!"

Hà Thanh Huy nắm tay để lên miệng ho nhẹ một tiếng, trợ lý Dương Thận hỏi: "Anh lại bị đau họng à?"

Hà Thanh Huy: "Không."

Dương Thận là một người mập mạp, rất hiền lành: "Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta, anh hãy biểu hiện thật tốt. Dù thực sự phải hiến thân, tôi cũng muốn anh thật vững vàng!"

Hà Thanh Huy liếc mắt xem thường, Dương Thận nhìn vào gương thang máy thấy ánh mắt của Hà Thanh Huy, liền vội vàng nói: "Tôi đùa đó mà!"

Bọn họ đến một căn phòng trên tầng cao nhất của khách sạn, Dương Thận nhấn chuông cửa, một lúc lâu sau cửa mới mở. Ra mở cửa là một người phụ nữ mặc váy hoa khoảng chừng 30 tuổi, đứng ở cửa cười nói: "Ồi chào, nhiều người như vậy à!"

Hà Thanh Huy đưa tay ra: "Ngũ tổng, xin chào, tôi là Hà Thanh Huy."

Ngũ Anh cũng bắt tay với anh, kẻ cả không buông ra: "Nghe danh Hà tiên sinh đã lâu, xin mời vào."

Hà Thanh Huy thân nhiên rút tay ra, đi vào trong. Một căn phòng lớn nhưng chỉ có một mình Ngũ Anh, Hà Thanh Huy nói: "Tôi mang theo nhân tài của mình để giới thiệu ti mi với Ngũ tổng kế hoạch đầu tư của chúng tôi, ngài có thể nghe xong rồi quyết định có cho Huy Đạt vay tiền hay không."

Ngũ Anh mời Hà Thanh Huy ngồi xuống, rót một chén nước đưa cho anh, nhướn mày: "Huy Đạt?"

Dương Thận vội vàng nói: "Công ty đầu tư của chúng tôi tên là Huy Đạt."

"A, thì ra là như vậy!" Ngũ Anh nói xong ngồi xuống đối diện Hà Thanh Huy, chiếc váy hoa xõa ra trên ghế sa lon, dò xét nhìn Hà Thanh Huy, "Hà tiên sinh, chuyện này có thể thương lượng, nhưng họ phải đi ra ngoài, chuyện này chỉ cần tôi và anh thôi!"

Hà Thanh Huy lạnh lùng nhìn thẳng cô ta: "Mỗi hạng mục đầu tư của Huy Đạt không phải hạng mục nào tôi cũng nắm rõ được, tôi nghĩ để bọn họ trình bày cho cô nghe sẽ dễ hiểu hơn tôi."

Ngũ Anh không tức giận, dựa lưng vào sofa: "Hà tiên sinh, anh không biết hay là giả vờ không biết, tôi bằng lòng gặp anh bởi vì anh là bạn trai của đại minh tinh Phạm Hân Hân. Nói cách khác là bởi vì khuôn mặt điển trai này của anh, giờ anh đã hiểu chưa?"

Dương Thận thấy bàn tay của Ngũ Anh đang vuốt ve khuôn mặt láng bóng của Hà Thanh Huy thì trong lòng thầm kêu không xong rồi, lần này chỉ sợ không vay được tiền rồi.

Quả nhiên, Hà Thanh Huy cầm ly nước đặt ở trên bàn rồi đứng lên, cài lại nút áo vest của mình nói: "Đã hiểu!"

Sắc mặt Ngũ Anh trầm xuống: "Anh muốn đi sao?"

Hà Thanh Huy nhẹ nhàng nói: "Sau này gặp lại!" Nói xong lập tức đi ra cửa, Dương Thận và mọi người không dám thờ mặt đi theo Hà Thanh Huy, ở phía sau Ngũ Anh tức giận nói: "Không có tiền mà còn vờ thanh cao! Anh cho rằng anh là ai?"

Hà Thanh Huy đi nhanh hơn, đến cửa Dương Thận rốt cục không nhịn được cười to lên. Hà Thanh Huy nghiêm mặt: "Vẫn còn cười! Tất cả là do cậu, người như vậy lại để tôi tới gặp!"

Dương Thận không cười nữa: "Ngũ Anh là công ty cho vay có tầm ảnh hưởng rất lớn ở vùng Giang Chiết, cũng chỉ có mỗi cô ta bằng lòng gặp mặt chúng ta. Tôi nghĩ chỉ cần mượn được hai nghìn vạn là có thể tạm thời hóa giải khó khăn, ai ngờ anh lại có thể tuy nghèo hèn nhưng không khuất phục như vậy."

Hà Thanh Huy cởi áo vest, kéo caravat: "Để bọn họ nghỉ ngơi đi, cậu theo tôi đi uống một ly."

Hà Thanh Huy và Dương Thận đến quán bar của khách sạn, gọi hai ly whisky. Dương Thận ra sức đổ ly rượu vào miệng rồi nói: "Lúc này có Tây Hựu bên mạng Tây Đô gọi điện thoại cho tôi, nếu như không có tiền đúng thời hạn thì bọn họ sẽ không chống đỡ nổi nữa. Trước khi có được sáu nghìn vạn thì chúng ta đã bạc đầu, tài sản đã dốc hết rồi. Thanh Huy, anh xem nếu không như vậy thì chúng ta rút tiền bên mạng Lũy Lũy, trước tiên là để giảm bớt áp lực cho Tây Đô."

Hà Thanh Huy suy nghĩ một chút rồi nói: "Không được! Tây Đô là trang web bán hàng điện tử, Lũy Lũy là trang mạng xã hội, hai loại hình này không giống nhau, đó là sách lược lúc trước của chúng ta, chúng ta không thể đặt tất cả trứng gà vào một giỏ được."

Dương Thận: "Thực ra cũng không phải không có biện pháp, căn nhà số 17 Nguyệt Đàn hiện nay giá cao kinh người, khó khăn lập tức được hóa giải."

Hà Thanh Huy nhún mày: "Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, nhà tôi ở tôi sẽ không bán."

"Vậy thì thế chấp ngân hàng có được không?"

"Không được!"

Dương Thận cau gắt: "Bán thân không được, bán nhà cũng không xong, vậy thì tìm bố của anh đi?"

Hà Thanh Huy: "Cậu nghĩ ông ấy sẽ cho tôi một phần tiền sao?"

Dương Thận trầm mặt, tay gõ trên bàn vài cái: "Tôi nhớ anh từng nói mẹ anh lập cho anh một quỹ tiền, tập đoàn Vũ Hâm hàng năm lợi nhuận 10% đều tích lũy trong quỹ này, bây giờ anh đi lấy lẽ nào bố anh không cho lấy sao?"

Hà Thanh Huy bùng ly rượu lên uống một hớp nói: "Cái đó sau khi tôi kết hôn mới được sử dụng."

Dương Thận lập tức hưng phấn: "Vậy thì kết hôn đi! Đối với anh tìm đối tượng kết hôn không khó, Phạm Hân Hân mỗi ngày đều nghĩ cách phải gả cho anh, còn có Vương Tâm Du, tôi thấy anh đối với cô ấy rất tốt."

Hà Thanh Huy uống cạn ly rượu, lại muốn uống thêm một ly nữa: "Cậu biết con người của tôi ghét nhất là giải thích, cậu còn nói với tôi những chuyện không đầu vào đầu như vậy chứ. Phạm Hân Hân liên tục tung tin đồn không phải là cậu không biết. Còn Vương Tâm Du, tôi chỉ coi cô ấy như em gái thôi."

Dương Thận cũng biết anh chịu áp lực rất lớn, rốt cuộc không đành lòng ép anh: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

Hà Thanh Huy nhìn đồng hồ đeo tay nói: "Đêm nay tôi hẹn với Vương công tử đi du thuyền, giờ hẹn là mấy giờ?"

"Sáu giờ rưỡi, sắp đến giờ rồi. Du thuyền bán hơn hai trăm vạn, còn có hai ngôi nhà ở Bắc Kinh, cộng lại thì được mười triệu. Thật tội tệ, tôi muốn bán mình nhưng rất tiếc chả ai muốn mua." Dương Thận vừa nói vừa đứng lên.

Hà Thanh Huy không để ý tới anh ta, tự mình lái xe đến du thuyền ở bến tàu.

Hơn tám giờ tối, dù ở vùng nhiệt đới mặt trời cũng đã lặn xuống. Hà Thanh Huy thấy Vương công tử cùng một đồng nam nữ bước xuống du thuyền. Du thuyền lại khởi hành lần nữa, đi ra ngoài biển. Anh muốn trải qua lần cuối cùng ở trên chiếc thuyền này vào đêm nay, anh dự định đi ra biển một mình. Đợi cho thuyền rời khỏi bến, khi nhìn lại không thấy bến tàu, anh điều chỉnh hướng của cánh buồm, vừng vàng ra khơi. Sóng yên biển lặng, biển rộng mênh mông vô bờ tối tăm u ám, lòng anh vô cùng yên tĩnh, lúc này việc khó khăn về kinh tế cũng được thả lỏng.

Anh trở lại bên trong khoang thuyền, dọn dẹp sạch sẽ đồ đạc hỗn độn của nhóm người Vương công tử kia để lại. Anh lượm những ly rượu trong khoang thuyền và hồ bơi. Bình rượu, đồ trang sức của phụ nữ, mũ, khăn lụa,... tất cả đều được ném vào thùng rác. Anh tiếp tục dọn dẹp, bỗng nhiên ở bên hồ bơi xuất hiện một đôi giày cao gót. Anh nhíu mày, sao lại có phụ nữ mang giày cao gót lên thuyền, anh nhặt chiếc giày cao gót lên định ném vào thùng rác thì chợt nghe thấy tiếng thút thít. Anh hoảng sợ, đứng dậy đi ra sau hồ bơi kiểm tra, chỉ thấy một người phụ nữ mang váy màu lam nằm dưới sàn, hai tay ôm chiếc giày cao gót còn lại ngủ say.

Lúc này anh không vui, nhấc chân đá người phụ nữ nằm trên mặt đất kia, người phụ nữ đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt, thấy anh về mặt liền cảnh giác: "Anh là ai?" Cô mở miệng ra toàn mùi rượu.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Minh nguyệt thanh huy (2)

Hà Thanh Huy nhìn gương mặt biến sắc của cô gái, ở trước ngực chiếc váy màu lam dính mấy vết bẩn mờ mờ, cảm thấy chán ghét, "Cô ở trên thuyền của tôi còn hỏi tôi là ai."

Cô gái nghe xong hét lên: "Trên thuyền! Cái gì? Tôi ở trên thuyền?"

Hà Thanh Huy tức giận liếc mắt nhìn cô, lớn tiếng: "La hét cái gì? Cô tự lên thuyền mà còn không biết hả?"

Cô gái chống tay ra phía sau từ từ đứng dậy, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là đang ở ngoài biển, trời tối đen như mực, giống như ngay lập tức nuốt trọn cô. Cô cuống quýt xoay người lại, nhìn xung quanh, hai tay chống lên bàn đánh bóng bàn bên cạnh hồ bơi từ từ tiến đến ghế sa lon rồi lập tức ngồi xuống, hai tay nắm chặt lấy tay vịn sofa, vẻ mặt đáng thương nhìn Hà Thanh Huy: "Tôi sợ nước."

Hà Thanh Huy thấy đau đầu: "Tiểu thư, cô đùa cái gì thế! Cô lên đây bằng cách nào, vì sao bọn họ đi rồi cô lại không đi?"

"Làm sao lên được đây? Để tôi nghĩ đã." Cô cúi đầu suy nghĩ nghiêm túc, vừa suy nghĩ vừa nói: "Ồ cửa quá bar tôi bị hai người phụ nữ kéo đi, tôi không muốn lên thuyền, là bọn họ cứ kéo tôi lên, tôi lại không khỏe bằng bọn họ. Tôi sợ nước cho nên đã liều mạng uống rượu rồi cuối cùng ngủ luôn, mọi chuyện là như vậy đó." Cô nói xong ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hà Thanh Huy: "Ai cho anh đánh thức tôi? Tôi ngủ rồi sẽ không sợ nữa, như vậy thì có thể chờ thuyền cập bờ. Do anh đánh thức tôi dậy, giờ phải làm sao đây? Thuyền còn bao lâu nữa mới cập bờ?"

Hà Thanh Huy suy nghĩ một chút, thấy cô gái này không nói dối. Nhóm người Vương công tử kia và cô ta không quen biết nếu không sẽ không bỏ mặc cô ta một mình ngủ trên thuyền mà không phát hiện ra. Nhưng bây giờ thuyền đã rời bờ rất xa rồi, nếu trở về thì đêm cuối cùng ở trên du thuyền của anh sẽ bị phá hủy. Anh lạnh lùng nói: "Tôi nay thuyền sẽ không cập bờ, tốt nhất là cô nên im lặng mà chờ đi."

Trong khoang thuyền bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một người, anh cũng không muốn dọn dẹp nữa. Nói xong anh đi ra bên ngoài khoang thuyền, ngồi xuống ghế ở trên boong tàu, cô gái kia thực sự rất yên lặng. Anh ngồi im, nhắm mắt lại, mặc cho gió biển ẩm ướt thổi vào mặt, ý thức dần dần mơ hồ. Trong lúc anh muốn ngủ thì bỗng nhiên cô gái trong khoang thuyền khóc nức nở gọi: "Này!"

Anh không muốn để ý, không thèm mở mắt. Lúc sắp ngủ thì giọng của cô gái lại truyền tới. Anh vô cùng căm tức, đi vào bên trong khoang thuyền đe dọa nói: "Cô còn kêu nữa, tôi sẽ nhét bông vào miệng cô!"

Cô gái sắc mặt tái nhợt nhìn anh, làm bộ đáng thương: "Tôi muốn đi toilet!"

"WC ngay ở phía sau, cô không tự đi được sao?"

"Tôi sợ."

"Cô muốn như thế nào?"

"Anh lại đây để tôi nắm tay của anh, anh dẫn tôi đi." Giọng của cô gái bỗng nhiên nhẹ nhàng.

Hà Thanh Huy cảm thấy buồn nôn: "Muốn đi thì tự đi, không thì nhịn!"

Cô gái ngậm miệng lại, qua một lúc lâu thôi cười nhìn Hà Thanh Huy nói: "Tôi tên là Viên Minh Nguyệt, anh tên là gì?"

Hà Thanh Huy đi đến bên cạnh hồ bơi rót cho mình một ly nước.

Viên Minh Nguyệt vẫn không nhúc nhích ngồi im ở trên ghế sa lon, nín thở nói: "Tôi nhớ ra rồi, anh tên là Hà Thanh Huy phải không? Sáng hôm nay chúng ta gặp nhau ở khách sạn, anh có nhớ không? Nhân viên của tôi đụng vào nhân viên của anh. Chúng ta xem như là người quen, anh giúp tôi một chút không được sao?" Giọng nói lộ vẻ cầu xin.

Hà Thanh Huy không để ý tới cô, đi ra ngoài khoang thuyền.

Viên Minh Nguyệt khóc, nước mắt như những viên ngọc chảy xuống, vừa khóc vừa nói: "Ngày hôm nay tôi rất xui xẻo! Bỏ tôi không cần tôi nữa, hôn phu thì lấy tiền của tôi bỏ đi, bây giờ lại bị kẹt ở chỗ này, ngay cả WC cũng không thể đi được, hu...hu..."

Hà Thanh Huy sợ nhất là thấy phụ nữ khóc, anh bất đắc dĩ đi đến kéo Viên Minh Nguyệt từ trên ghế đứng dậy đẩy về hướng WC. Viên Minh Nguyệt cầm lấy hai tay của anh nói: "Anh đi chậm một chút, chậm một chút!"

Đến cửa WC, Viên Minh Nguyệt vịn khung cửa hai mắt rung rung nhìn Hà Thanh Huy: "Anh không được đi, lát nữa đưa tôi quay về sô pha."

Hà Thanh Huy không thể hiểu được, cho dù thực sự sợ nước nhưng bây giờ đang ở trên thuyền rồi có cần khoa trương như vậy không, nhưng mà cô gái đó đang khóc, không giống như đang giả vờ, anh xanh mặt nói: "Nhanh lên một chút!"

Viên Minh Nguyệt đi vào WC, đóng cửa lại, không quên hỏi: "Anh còn ở đó không?"

Hà Thanh Huy ừ một tiếng, qua một lúc lâu cửa mới mở ra, anh nhú mồm: "Đội nước!"

Viên Minh Nguyệt dựa vào vách tường quay lại WC, ấn van xả nước bồn cầu rồi quay lại bắt lấy cánh tay của Hà Thanh Huy. Anh thoáng né tránh: "Rửa tay!"

Viên Minh Nguyệt trong lòng chửi thề, là đàn ông sao mà lại thích sạch sẽ như vậy chứ, nếu cô không xui xẻo thì sẽ không bao giờ rơi vào hoàn cảnh này rồi sẽ không phải nhìn sắc mặt của anh ta. Cô vịn vào vách khoang thuyền đi đến bồn rửa tay rồi nhanh chóng quay ra. Thấy bên cạnh có cái khăn mặt cô định lấy thì Hà Thanh Huy ở bên ngoài nói: "Cái đó dùng qua rồi, cái bên cạnh còn sạch."

Viên Minh Nguyệt lau tay đi ra rồi cầm lấy cánh tay của Hà Thanh Huy trở về sô pha, ngồi xuống hai tay lại nắm chặt tay vịn sô pha.

Hà Thanh Huy không để ý đến cô nữa, cảm ly nước quay ra boong thuyền, ai ngờ vừa mở cửa khoang một cơn gió mạnh thổi tới, anh thậm chí không xong rồi. Vừa rồi ở bên trong lần qua lần lại nên quên điều chỉnh phương hướng, bây giờ thuyền lệch khỏi hướng đi như dự định, e rằng gặp phiền phức rồi.

Anh suy nghĩ một chút rồi ngoảnh đầu lại phía Viên Minh Nguyệt nói: "Ra đây giúp tôi!"

Viên Minh Nguyệt vừa nghe cả người kinh hãi nhảy dựng lên: "Ra chỗ nào? giúp cái gì?"

Hà Thanh Huy: "Thuyền lệch khỏi hướng đi an toàn rồi, nếu không chỉnh kịp thời có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cô qua đây giúp tôi cầm tay lái, tôi kéo buồm!"

Viên Minh Nguyệt ở trong khoang thuyền đã sợ như vậy nếu cô đi ra ngoài đối mặt với biển rộng không bằng cho cô đi tìm cái chết, cô kiên định lắc đầu: "Không đi! Đánh chết tôi cũng không đi!"

"Không cần đánh chết cô. Nếu như cô không tới giúp tôi, lát nữa chúng ta sẽ gặp phải gió bão, sóng lớn đập vào thuyền, nước sẽ tràn vào khoang thuyền. Đến lúc đó cô không bị chết đuối thì cũng bị dọa chết."

Viên Minh Nguyệt vừa nghe anh nói xong liền cảm thấy nước hình như đã dâng tới cổ mình, lập tức chìm ngập khoang miệng và mũi, cô sắp không thở nổi. Cô nhắm mắt lại, hít sâu, run run nói: "Anh qua đây dẫn tôi đi!"

Hà Thanh Huy vươn tay ra cho cô, cô bám vào cánh tay anh, từng bước một đi về phía buồm lái, anh gần như mất hết kiên nhẫn. Rốt cuộc anh vẫn phải kiềm chế lại, sợ tâm tình cô kích động thì sẽ hỏng chuyện. Anh dẫn cô đến chỗ bánh lái, đặt tay cô vào bánh lái, nói: "Cứ nắm như vậy, không được dịch chuyển. Tôi đi kéo buồm ở bên kia, sau đó cô quay bánh lái, hiểu chưa?"

Nói xong mà một hồi lâu không thấy Viên Minh Nguyệt đáp lại, Hà Thanh Huy quay đầu nhìn cô, thấy cô nhắm mắt thật chặt. Anh lớn tiếng: "Mở mắt ra!"

Đột nhiên anh hét lên, theo phản xạ có điều kiện cô mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt là một vùng biển rộng bao la, không chỗ nương tựa, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ, cô nắm chặt cánh tay Hà Thanh Huy, móng tay gần như đâm vào da thịt anh. Bị cô cấu đau, anh vẫn phải nín, nói lại cho cô cách điều khiển bánh lái, cuối cùng cô cũng gật đầu, hai tay cứng đờ nắm chặt bánh lái.

Hà Thanh Huy đi đến giữa thuyền kéo buồm, anh mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, đi chân trần tới bên trái của sợi dây buồm bị lỏng, gió thổi làm cho quần áo của anh phồng lên, trong bóng tối nổi bật một màu trắng, sau đó anh đi cuốn sợi dây thừng ở bên phải, sau khi xong bên phải, anh lại qua bên trái cuốn dây thừng, cứ như vậy mà cuốn dây. Viên Minh Nguyệt hoàn toàn không xác định được phương hướng, cô không biết hướng của con thuyền đã thay đổi, nhìn Hà Thanh Huy nghi ngờ có phải anh đang đùa cô.

Hà Thanh Huy bận rộn cả buổi cuối cùng hướng đi cũng được chỉnh đúng ý, anh đứng lên nói với Viên Minh Nguyệt: "Được rồi!"

Viên Minh Nguyệt lập tức buông tay, cũng không chờ Hà Thanh Huy đến đỡ cô, cô cắn răng, liền bò vào bên trong khoang thuyền. Cô vịn vào vách thuyền thì mới vào được khoang thuyền, bỗng nhiên bàn chân giẫm lên một vật cứng, lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau đớn, cô cúi đầu nhìn thì thấy mình đang giẫm lên một chiếc trâm cài tóc. Máu từ lòng bàn chân chảy ra, cô chịu đựng không rên lên thành tiếng. Nếu đã xui xẻo đến mức này thì vết thương này không còn quan trọng nữa. Lúc này cô nghĩ, ở trên thế giới này ngoại trừ nước thì cô không hề sợ bất cứ thứ gì. Dù không còn sự ủng hộ của bố, hôn phu lấy tiền bỏ trốn thì đó không còn là vấn đề nghiêm trọng nữa.

Cô đi dọc theo vách khoang thuyền từng bước một đến bên cách sô pha, mặc kệ lòng bàn chân đang đau đớn, chỉ cần ngồi dựa vào sô pha là được rồi.

Hà Thanh Huy chỉnh tốt hướng đi của thuyền, trở lại boong tàu thì không nghe thấy một tiếng động nào trong khoang thuyền. Cuối cùng cũng yên tĩnh để anh nghỉ ngơi một lúc. Khi ngồi xuống nghỉ ngơi, trong lòng liền cảm thấy bất an, dường như có chuyện gì đó đã xảy ra. Anh đứng dậy đi vào bên trong khoang thuyền, mới vừa vào khoang thuyền liền thấy dưới sàn có một vết máu, anh hoảng sợ, đi một vòng bên trong khoang thuyền mới nhìn thấy Viên Minh Nguyệt đang ngồi ở trong góc phòng, cả người cô rất khác thường, lòng bàn chân đang chảy máu.

Anh thở dài một hơi, ôm ngang Viên Minh Nguyệt đặt lên ghế sô pha dài trong khoang thuyền, rồi anh đi tìm tủ thuốc y tế giúp cô rửa sạch vết thương ở lòng bàn chân. Cô bị một loạt hành động của anh hù dọa, mặc dù bọn họ ở cùng nhau chưa được bao lâu, thế nhưng cô cũng nhìn ra anh là người rất lạnh lùng, mắt anh không hề có độ ẩm, cô không ngờ rằng anh lại quan tâm đến vết thương của mình.

Vết thương của Viên Minh Nguyệt không lớn nhưng rất sâu. Hà Thanh Huy đeo đôi găng tay dùng một lần, đặt một chiếc khăn bông ở trên đùi mình, cầm chân của cô đặt lên. Anh giúp cô lau sạch vết máu, sau đó khử trùng, đồ cotton vào vết thương, cô hít một hơi lạnh, anh không nói gì, tay đột ngột dừng lại vì phản ứng của cô. Lúc này cô mới hiểu ra, không phải anh quan tâm đến vết thương của cô mà là anh thích sạch sẽ, không muốn cô chảy nhiều máu làm dơ chỗ của anh.

Hà Thanh Huy luơ loát giúp Viên Minh Nguyệt xử lý vết thương ở lòng bàn chân, dùng băng gạc băng bó lại. Xong xuôi ném khăn bông và bao tay vào thùng rác, quay trở lại cạnh hồ bơi để rửa tay. Viên Minh Nguyệt nhìn ra xa xa, thấy anh sắp chà nát đôi tay của mình rồi. Cô đoán không sai, vì anh thích sạch sẽ mới giúp cô băng bó vết thương.

Anh cẩn thận rửa xong hai tay, lau khô rồi lấy từ trong ngăn kéo ra một cái chăn, nói: "Ngủ một giấc đi, ở đây khoảng bốn năm giờ thì trời sáng, đến lúc đó chúng ta sẽ trở về."

Viên Minh Nguyệt nhận lấy chăn rồi gật đầu, có lẽ là mất máu quá nhiều cũng có thể là do sợ quá mức, cuối cùng cô đã ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Minh nguyệt thanh huy (3)

Ngày hôm sau, Viên Minh Nguyệt bị tiếng động cơ của thuyền đánh thức, trời đã hừng hừng sáng, cô ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, suýt nữa nhảy dựng lên, cô thấy bên tàu. Thuyền đang cập bến, nhìn thấy đất liền thì lá gan lập tức lớn lên, cô phải đứng dậy rồi đi ra ngoài, ai ngờ chân vừa chạm xuống đất thì thấy đau vô cùng, cô cắn môi, cúi xuống nhìn bàn chân của mình đã sưng vù lên.

Viên Minh Nguyệt ngồi lại xuống sô pha, ở trong khoang thuyền nhìn Hà Thanh Huy đang cho thuyền cập bến, hạ neo sau đó đi đến khoang thuyền. Anh bước vào khoang thuyền, thay một đôi giày thể thao đơn giản, thu dọn xong túi đồ của mình, khoác lên vai: "Thuyền cập bến rồi, đi thôi."

Viên Minh Nguyệt vẫn ngồi bất động, đáng thương nói: "Tôi không đi được." Nói xong cho anh nhìn chân trái của mình đang bị sưng rất to.

Hà Thanh Huy không cảm thông: "Cô chỉ bị thương có một chân, đi bằng một chân còn lại cũng không có vấn đề gì." Nói xong liền đi ra ngoài.

Tối hôm qua đến sáng hôm nay Viên Minh Nguyệt chưa ăn cái gì và cả một đêm vô cùng kinh hãi nên lúc này toàn thân đều mệt mỏi, cô thử đứng dậy bằng một chân. Vừa đứng dậy thì cả người lập tức té xuống đất, không cẩn thận đè lên cái chân bị thương, hét lên một tiếng đau đớn.

Hà Thanh Huy bắt đắc dĩ, dúi túi ở bên người rồi cúi xuống đỡ cô ngồi dậy, anh ngồi xổm quay lưng về phía cô. Viên Minh Nguyệt sững sốt, hiểu ra rằng anh đang muốn công minh, cô không khách khí nằm sấp trên lưng anh, anh công cô đi ra ngoài rồi lên bờ, cô bỗng nhiên la lên: "Giày của tôi!"

Hà Thanh Huy về mặt không thay đổi thả cô xuống rồi quay về khoang thuyền tìm đôi giày thủy tinh cho cô, cô vội vàng nhận lấy, ôm vào trong lòng. Bây giờ anh chỉ muốn thoát khỏi phiền toái, không thèm nhìn cô, tiếp tục ngồi xổm xuống trước mặt cô. Cô một tay cầm giày, một tay ôm cổ của anh, lại nằm sấp trên lưng của anh.

Hà Thanh Huy cũng Viên Minh Nguyệt ra khỏi bến tàu, một đám người từ phòng nghỉ câu lạc bộ du thuyền đi ra, dẫn đầu chính là Dương Thận. Thấy cảnh này, anh ta kinh ngạc cười toe toét. Phía sau anh ta còn có thư kí của Viên Minh Nguyệt là Trịnh Doanh Doanh và anh họ Viên Minh Tuấn.

Viên Minh Tuấn mở miệng đầu tiên: "Minh Nguyệt, em đi đâu vậy? Làm cho mọi người lo chết mất! Chú ở khách sạn không ngủ được chờ điện thoại"

đó."

Viên Minh Nguyệt không nhìn anh ta một cái nào, cũng không có phản ứng gì hết. Hà Thanh Huy cũng Viên Minh Nguyệt đi vào phòng nghỉ, đặt cô ở trên ghế. Anh đứng dậy sửa sang lại quần áo rồi nhìn Dương Thận nói: "Về thôi!"

Dương Thận theo Hà Thanh Huy ra ngoài, lúc lên xe mới nói: "Tôi đã nói với anh đừng có buồn bực nữa, bây giờ thì làm liên lụy đến thiên kim của công ty bất động sản Bách Niên?"

Hà Thanh Huy: "Ài?"

"Cô gái lúc nãy đó, Viên Minh Nguyệt, con gái của Viên Khánh Niên chủ tịch Bách Niên. Gia đình ông ta lo lắng muốn chết luôn, tìm khắp nơi mới tìm tới được chỗ của chúng ta. Họ nói Viên Minh Nguyệt rất sợ nước, tại sao lại bị anh lừa lên thuyền? Còn nữa, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh công phụ nữ, thật là quá tốt."

Hà Thanh Huy dựa người ra sau, nhắm mắt lại không thèm trả lời.

Viên Minh Nguyệt trở về Bắc Kinh thì liền ở nhà nghỉ ngơi. Chân của cô sưng to hai ba ngày, ngày nào cũng chỉ ở trong phòng, không ra khỏi cửa nữa bước, đồ ăn thì có người giúp việc mang vào. Viên Khánh Niên sau khi biết chuyện của Diệp Thánh Phi, chỉ nói một câu: "Từ đầu đến cuối bố chưa từng tin tưởng người đàn ông này, đã nói mà con không nghe!"

Bây giờ bố cô nói gì cô cũng đều suy nghĩ một chút, cô biết những lời bố nói là đang trách cứ cô. Trước đây nếu gặp những chuyện như vậy cô sẽ làm nũng để bố tha thứ cho mình. Nhưng bây giờ cô ý vào cái chân đang bị thương của mình không thèm nói một lời nào. Viên Khánh Niên thấy được cô đã biết sai, chuyện của Diệp Thánh Phi không làm khó cô nữa, chỉ cần báo cảnh sát là xong.

Viên Minh Nguyệt nghỉ ngơi ở nhà đến ngày thứ tư thì Hà Thanh Huy đến thăm cô. Cô vô cùng ngạc nhiên, ở trên mạng đang đồn đại chuyện của cô và Hà Thanh Huy, hôm đó Hà Thanh Huy cũng cô đi ra khỏi bến tàu, không biết ai đã chụp hình lại rồi đăng lên blog và kêu gọi mọi người xác minh người đàn ông trong ảnh có phải là bạn trai của đại minh tinh Phạm Hân Hân hay không, mấy tấm hình kia là Viên Minh Nguyệt nằm sấp trên lưng Hà Thanh Huy, chiếc váy dài màu lam của cô phủ lên cánh tay của anh, bọn họ cùng quay mặt sang một bên, ánh nắng buổi sáng sớm chiếu vào nửa khuôn mặt họ làm cho khuôn mặt họ trở nên dịu dàng, nhu hòa, một nửa khuôn mặt còn lại chìm trong bóng tối, nền của bức ảnh là biển rộng xanh thẳm làm cho hai người bọn họ trở nên nổi bật, nhìn vừa ấm áp vừa thân mật. Bây giờ các phương tiện truyền thông đều theo dõi bọn họ, đem ảnh chụp phóng to lên, tiêu đề vô cùng nổi bật: "Minh Nguyệt và Thanh Huy là một đôi trời sinh." Phát biểu tỉ mỉ, văn vẻ về Viên Minh Nguyệt, ca ngợi cô và Hà Thanh Huy môn đăng hộ đối, tên có thể nói liền thành một bài thơ, tiện thể cười nhạo Phạm Hân Hân giờ trúc nước thành công đã trảng.

Viên Minh Nguyệt xem xong thấy mấy người phóng viên giải trí này thật độc mồm độc miệng, chỉ là một tấm hình, Không biết sự tình như thế nào mà cười nhạo một đại minh tinh không giữ được người đàn ông của mình. Nhưng cô thật không ngờ Hà Thanh Huy sẽ đến tìm cô.

Hà Thanh Huy được người giúp việc dẫn vào phòng của Viên Minh Nguyệt, anh cầm một bó hoa bách hợp, đứng ở cửa hỏi: "Cô thế nào rồi?" Giọng nói ôn hòa nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng. Tuy rằng cô và anh chỉ cùng nhau trải qua một đêm ở trên thuyền nhưng lại rất ấn tượng với đôi mắt của anh, ánh mắt không có độ ẩm kia không lừa được cô, cô nghĩ anh tới thăm cô nhất định là có chuyện cần giúp đỡ.

Cô để cho người giúp việc đi lấy bình hoa để cắm hoa rồi mời anh vào phòng. Phòng của cô ở lầu hai, vào mùa đông sau giờ Ngọ ánh dương chiếu vào cửa sổ sát đất làm cho căn phòng rất ấm áp. Cô nhàn hạ nằm ở trên ghế, cái chân bị thương còn đang quấn băng gạc đặt ở trên ghế đầu phía trước, mời Hà Thanh Huy ngồi xuống đối diện cô.

Hà Thanh Huy nhìn bộ dáng thong dong của cô bây giờ với người ở trên thuyền ngày hôm đó như hai người khác nhau, anh cong cong khóe miệng nói: "Giả bệnh rất vui phải không?"

Viên Minh Nguyệt mặc kệ anh cười nhạo cô: "Tìm tôi có việc gì? Nói đi."

Hà Thanh Huy: "Thực ra giả bệnh không phải là một cách thông minh, cô không đến công ty nữa chỉ sợ người của bộ phận tiêu thụ sẽ gia nhập vào đội ngũ giám biên chế."

Viên Minh Nguyệt nghe anh nói, xem ra anh biết tình hình của cô ở công ty rồi: "Làm sao anh biết?"

"Bất động sản Bách Niên, cháu trai và con gái chủ tịch tranh chiếc ghế tổng giám đốc, tin tức này cũng không khó điều tra."

"Anh điều tra tôi?"

Anh không phủ nhận: "Đúng. Tôi muốn làm một giao dịch với cô."

Viên Minh Nguyệt nghi hoặc: "Giao dịch gì?"

Hà Thanh Huy theo thói quen nắm tay lại để ở miệng mình ho khan hai tiếng, cúi đầu nói: "Tôi có một quỹ tiền, nhưng cần phải kết hôn mới được lấy, tôi chưa tìm được đối tượng kết hôn thích hợp. Bây giờ tôi nghĩ cô là người thích hợp nhất."

Viên Minh Nguyệt sững sốt, suýt nữa tin rằng anh ta đang cầu hôn mình, một lúc sau mới phản ứng lại: "Lí do để tôi và anh kết hôn giả là gì? Dựa vào cái gì? Anh điên rồi sao?"

Hà Thanh Huy kiên nhẫn giải thích: "Tôi nghĩ đây là chuyện có lợi cho cả hai chúng ta. Bây giờ hoàn cảnh của cô rất tồi tệ, bố cô không tin nhiệm cô, anh họ cô đã trở thành tổng giám đốc, mà bạn trai của cô lấy năm trăm vạn chẳng biết đã đi đâu, chỉ sợ khi cô quay về công ty thì không thể sống yên ổn. Nếu cô không làm gì để thay đổi tình hình thì nỗ lực nhiều năm như vậy coi như vô ích rồi. Cô kết hôn với tôi, là một lựa chọn tốt. Dù sao phụ nữ sau khi có một cuộc hôn nhân tốt thì mọi người sẽ xem trọng cô hơn."

Viên Minh Nguyệt tức giận: "Hà Thanh Huy, chúng ta chỉ là hai người xa lạ, anh có bị bệnh không đấy, chạy tới đây nói lung tung, làm nhiều quá thành nghiện luôn rồi phải không!"

Sắc mặt Hà Thanh Huy không đổi: "Tôi nhớ ngày đó ở trên thuyền cô nói chúng ta là người quen."

Viên Minh Nguyệt không muốn nhớ tới bộ dáng chật vật lúc đó của mình, cô nói: "Tôi quên rồi!"

"Viên tiểu thư, tôi nói điều này là không phải muốn cô cảm thấy bối rối. Nếu chúng ta chỉ có mấy ngày từ người lạ trở thành người quen, lại từ người quen biến thành người xa lạ, như vậy đương nhiên chúng ta cũng có thể từ người xa lạ biến thành người yêu rồi đi đến hôn nhân, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau."

"Tôi không có gì cần anh giúp cả!"

Hà Thanh Huy kiên nhẫn: "Viên tiểu thư, tôi đã cho người đi điều tra, hôn phu của cô Diệp Thánh Phi sở dĩ lấy đi năm trăm vạn của Bách Niên là bởi vì bố anh ta bị ung thư thận giai đoạn cuối, cần tiền gấp. Cô và anh ta yêu nhau hơn hai năm mà lại không biết anh ta gặp hoàn cảnh như vậy. Chiều hôm đó, khi cô nhận được tin tức anh ta còn đang ở Bắc Kinh, nếu như đổi thành một người phụ nữ khác chắc chắn lập tức trở về Bắc Kinh tìm anh ta để anh ta nói mọi việc cho rõ ràng. Thế nhưng cô lại vì mình mất đi cái ghế tổng giám đốc, trong lòng mất mát, không quan tâm đến mọi chuyện thậm chí là cả hôn phu của cô."

"Viên tiểu thư, cô phải chấp nhận, cái ghế tổng giám đốc của Bách Niên, thậm chí là người thừa kế vị trí đó sau này đối với cô mà nói đều quan trọng. Cô là một người ích kỷ, ở điểm này chúng ta rất giống nhau, sở dĩ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau vì không có cảm tình chỉ có lợi ích mà thôi."

Viên Minh Nguyệt bị anh nói trúng tim đen, mặt trầm xuống, hỏi anh: "Anh biết Diệp Thánh Phi bây giờ đang ở đâu sao?"

Hà Thanh Huy lắc đầu: "Anh ta xuất hiện lần cuối cùng ở Bắc Kinh lúc 11 giờ đêm, có người đã thấy anh ta ở trạm xe lửa, sau lại chẳng biết đi đâu."

"Anh thực sự thần thông quảng đại vậy sao? Chuyện như vậy mà cũng có thể điều tra ra?"

"Tôi có vài người bạn." Hà Thanh Huy nói xong đứng lên: "Viên tiểu thư, đề nghị của tôi mong cô suy nghĩ kỹ, suy nghĩ xong hãy gọi cho tôi, tôi sẽ đến tìm cô." Nói xong để xuống danh thiếp của mình.

Viên Minh Nguyệt một lần nữa nằm xuống ghế: "Tôi không cần suy nghĩ, anh hãy dẹp ý niệm này đi."

Hà Thanh Huy nghĩ đó là lời thoái cự tuyệt khi bị cầu hôn, anh tự tin rằng cô sẽ gọi điện thoại cho anh.

Hà Thanh Huy mở cửa, mẹ của Viên Minh Nguyệt Trần Hiểu Vân cầm một bình hoa xuất hiện ở cửa, trong bình hoa đang cắm bó hoa bách hợp mà anh mang tới tỏa ra những ánh sáng tinh khiết, mùi thơm của hoa bay vào khứu giác của anh. Trần Hiểu Vân đưa bình hoa cho người giúp việc ở bên cạnh, vẻ mặt tươi cười: "Đây là Thanh Huy phải không, con đến thăm Nguyệt Nguyệt à?" Bà đã thấy hình và tên của anh trên báo chí.

Hà Thanh Huy nhã nhặn thân mật bắt chuyện: "Chào bác gái, con là Hà Thanh Huy. Lần đầu đến chơi, có gì quý rầy xin hãy bỏ qua ạ."

Trần Hiểu Vân: "Không quý rầy, không quý rầy, con có thể ở lại ăn cơm tối không?"

Hà Thanh Huy quay đầu lại liếc mắt nhìn Viên Minh Nguyệt, chỉ thấy cô khinh thường nhìn anh, anh quay đầu lại nói với Trần Hiểu Vân: "Bác gái đừng khách sáo, con đến chỉ để xem Minh Nguyệt bị thương như thế nào thôi. Bây giờ phải về công ty để họp, hôm khác nhất định lại tới thăm bác trai bác gái ạ."

Trần Hiểu Vân nhìn dáng vẻ nho nhã lễ độ của anh, rất vui mừng liền vội vàng gật đầu nói: "Được! được!"

Hà Thanh Huy vừa đi thì Trần Hiểu Vân lập tức vào phòng nói: "Nguyệt Nguyệt, cậu ta đang theo đuổi con à?"

Viên Minh Nguyệt lạnh lùng: "Không có!"

"Làm sao có thể, nhìn cậu ta rất ân cần với con, nhất định là đang theo đuổi con. Mẹ đã nói với con, Nguyệt Nguyệt, lần này con không thể giả ngốc được. Trước kia con cùng Diệp Thánh Phi mẹ đã không đồng ý, gia đình không môn đăng hộ đối, cha mẹ đều là công nhân bình thường lại không biết quan tâm con, con xem, mẹ có nói sai bao giờ, năm trăm vạn bị lấy đi sợ rằng cảnh sát cũng không thể đòi về cho chúng ta."

Viên Minh Nguyệt nghe mẹ lời nhai, cảm thấy rất phiền lòng, cô cứ tưởng rằng mình sẽ là cô dâu của anh nhưng cô đã nhìn lầm Diệp Thánh Phi, thực sự nhìn lầm mọi người, bao gồm cả cha mẹ cô.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Minh nguyệt thanh huy (4)

Bữa cơm tối ở Viên gia chỉ có ông bà Viên và Viên Minh Nguyệt, em trai của cô Viên Minh Lăng còn đang học đại học, ở lại trường rất ít khi về nhà. Viên Minh Nguyệt nhớ đến vấn đề Hà Thanh Huy nói ngày hôm nay, cô hỏi bố: "Bố, công ty như thế nào rồi?"

Viên Khánh Niên: "Chuyện của Diệp Thánh Phi chỉ giới hạn ở phạm vi nhỏ, không ảnh hưởng gì. Bộ phận tiêu thụ tạm thời điều Lý Xuân Lâm làm quản lý, con tốt nhất nên ở nhà dưỡng thương đi."

Lòng Viên Minh Nguyệt trầm xuống, Lý Xuân Lâm là người của Viên Minh Tuấn, quả nhiên Hà Thanh Huy nói không sai.

Trần Hiểu Vân tiếp lời: "Ngày hôm nay Hà Thanh Huy đến thăm Nguyệt Nguyệt, cậu ta là một chàng trai tốt, đáng đáp tốt, lễ phép lại có tài cán. Cậu ta như vậy mà lại là đại thiếu gia của tập đoàn Vũ Hâm, là con một của Hà Tâm Vũ. Nguyệt Nguyệt, con phải để ý đến cậu ta, bây giờ đi đâu mà tìm được đối tượng như vậy chứ. Những cậu quý tử gia đình giàu có đều chạy đi tìm tiểu minh tinh, như vậy con gái nhà chúng ta thật khó gả, cao không tới thấp không thông. Con năm nay cũng 26 tuổi rồi, nếu không kết hôn thì thành bà cô mất. Mẹ đã nói với con, con nhất định phải nắm cho được Hà Thanh Huy, phải gả cho cậu ta, nửa đời sau cũng không cần lo lắng. Đến lúc đó chúng ta và Hà gia sẽ thành thông gia, đó là một loại vinh quang, nói không chừng nhà bọn họ còn có thể giúp chúng ta trên phương diện làm ăn nữa."

(* Dờ dạc, không đầu vào đầu, khó lựa chọn)

Viên Khánh Niên: "So với Diệp Thánh Phi thì thích hợp hơn."

Viên Minh Nguyệt tưởng chỉ có mẹ muốn như vậy nhưng không ngờ bố cô cũng tán thành, cô thật bị ai.

Viên Khánh Niên còn nói: "Lăng Lăng sao dạo này không thấy về nhà, không biết lại đi đâu nữa, bà gọi cho nó chưa?"

Trần Hiểu Vân: "Sáng nay mới vừa gọi, nói là cùng bạn học đi Hạ Môn. Nó là con trai, ham chơi một chút cũng là bình thường."

Thông tin chi tiết ở Đây

"Cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ còn không ổn định thì sau này sao quản lý công ty!"

Viên Minh Nguyệt nghe xong máu muốn dồn lên não. Cô thấy mặc dù công ty của gia tộc sẽ do em trai làm chủ, nhưng vừa nghe được từ miệng bố mình nói ra vẫn cảm thấy bị đá kích. Cô chưa bao giờ nghĩ nam nữ lại khác biệt lớn đến như vậy, hoá ra ở trong lòng bố mẹ không nghĩ như thế. Trong mắt của bố, con gái có lẽ chỉ là một loại tình cảm đẹp đẽ, cô đã rất cố gắng, muốn chứng minh mình tài cán không thua người anh họ Viên Minh Tuấn. Trong mắt mẹ, con gái thì nhất định phải lập gia đình, chỉ khác nhau ở việc gả cho chỗ tốt hay không tốt mà thôi, gả cho Diệp Thánh Phi đương nhiên không tốt, gả cho Hà Thanh Huy cầu còn không được ấy chứ. Cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của Hà Thanh Huy.

Vài ngày sau Hà Thanh Huy nhận được điện thoại của Viên Minh Nguyệt, anh không hề cảm thấy bất ngờ: "Chân cô đã đi được chưa? Tối hôm nay trang điểm ăn mặc đẹp một chút, tôi đến đón cô rồi chúng ta đến nhà hàng Pháp Blue ăn tối. Đến lúc đó cô phải phối hợp một chút, để cho phóng viên chụp mấy tấm hình."

Viên Minh Nguyệt: "Khoan đã, tôi còn có yêu cầu."

Hà Thanh Huy: "Đương nhiên. Đêm nay chúng ta có thể từ từ nói chuyện."

Hà Thanh Huy lái xe đến Viên gia đón Viên Minh Nguyệt, anh đi đến biệt thự của Viên gia ở vùng ngoại thành, ở dưới phòng khách Trần Hiểu Vân chủ động bắt chuyện, dặn người giúp việc pha trà, bưng hoa quả lên để cùng Hà Thanh Huy nói chuyện phiếm.

"Thanh Huy, nghe nói con tự thân lập nghiệp?"

"Đúng ạ, bây giờ con đang quản lý một công ty đầu tư mạo hiểm ạ."

"Thật là có tiền đồ, Nguyệt Nguyệt đối với việc kinh doanh rất có hứng thú, sau này nhất định nó có thể đến giúp con."

Viên Minh Nguyệt đang đi xuống lầu thì nghe thấy, cô cảm thấy khó chịu, mẹ cô vội vàng đem con gái gả cho Hà Thanh Huy nên đáng về khăn thiết đó vô cùng khó coi.

Hà Thanh Huy chỉ cười cười không nói, ngẩng đầu nhìn Viên Minh Nguyệt thấy cô trang điểm tỉ mỉ, màu sắc son môi tươi sáng, ngũ quan thanh tú, cô có dáng người cao gầy, thái độ ung dung, mặc một bộ váy màu trắng mùa đông ôm lấy cơ thể, khoác một cái áo ba-đơ-xuy lông dê màu trắng, chân mang một đôi giày cao gót màu vàng nhạt, xách một chiếc túi xách làm bằng sequins, cô ăn mặc tinh xảo hợp thời trang, thật không chê vào đâu được.

Hà Thanh Huy đi đến dưới chân cầu thang chờ cô xuống: "Hôm nay em rất đẹp."

Viên Minh Nguyệt cười một tiếng lộ ra hàm răng trắng sáng: "Cảm ơn anh!"

Đến nhà hàng, Hà Thanh Huy dẫn cô vào một gian phòng đã đặt trước, chính giữa phòng để một cái bàn bằng gỗ đào hình vuông, một bên phòng là bức tường bằng thủy tinh, bên còn lại treo những bức tranh về cây cối, thiên nhiên, trên đỉnh phòng treo một chiếc đèn chùm. Hà Thanh Huy đi tới phía sau Viên Minh Nguyệt giúp cô cởi áo khoác, nói: "Ở chỗ này nhìn ra ngoài sẽ không thấy gì hết, nhưng từ bên ngoài nhìn vào thì thấy rất rõ, nếu như không muốn ngày mai lên trang nhất với hình dạng xấu hổ thì mỗi hành động cô phải thật cẩn thận."

Viên Minh Nguyệt trước đây đã tới nhà hàng này dùng bữa nhưng bây giờ mới ngồi ở một chỗ như thế này. Cô nhìn ra ngoài tấm kính thủy tinh, đúng như lời Hà Thanh Huy nói, hoàn toàn không nhìn thấy bên ngoài, hình bóng phản chiếu trên nền nhà tựa như ảo mộng. Cô đang muốn ngồi quay lưng ra bức tường thủy tinh thì Hà Thanh Huy lại kéo cái ghế bên cạnh ra nói: "Ngồi ở đây?"

Viên Minh Nguyệt: "Tại sao?"

"Gương mặt của cô rất đẹp, không sợ bị chụp lén."

Hôm nay anh đã hai lần khen cô đẹp, trong lòng cô có chút hư vinh cùng thỏa mãn liền nghe lời ngồi xuống.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, Viên Minh Nguyệt nói: "Về chuyện kết hôn giả tôi có một yêu cầu."

Hà Thanh Huy gợn tay làm tư thế mời: "Nói đi."

"Nếu anh có thể giúp tôi loại bỏ Viên Minh Tuấn ra khỏi Bách Niên thì tôi sẽ cùng anh kết hôn giả."

Hà Thanh Huy đã có chuẩn bị, bình tĩnh nói: "Thực ra Viên Minh Tuấn không phải là đối thủ của cô, bố và em trai của cô mới là đối thủ đáng lưu ý."

Viên Minh Nguyệt: "Anh nói sai rồi, Bách Niên là của bố tôi tự tay sáng lập, công ty thuộc về bố tôi, ông muốn cho cho người nào thì cho người đó, tôi không có quyền can thiệp. Tôi không thích Viên Minh Tuấn là bởi vì anh ta lúc nào cũng đối đầu với tôi, làm cho tâm tình tôi không vui."

Hà Thanh Huy nghĩ người phụ nữ này không hề ngốc, cô sẽ không dễ dàng nói ra ý đồ của mình. Anh nói: "Tôi chưa có cách để loại trừ Viên Minh Tuấn, nhưng tôi có thể giúp cô cũng leo lên cái ghế tổng giám đốc."

Viên Minh Nguyệt thấy khẩu khí của Hà Thanh Huy cũng quá lớn, nhưng mà nghĩ lại thì ai biết được sau này thế nào, anh ta là con trai Hà Tâm Vũ, ở nơi này có tiền thì có cả xã hội, biết đâu được anh ta có thể trở mình như trở bàn tay, một tay che trời. Cô nói: "Được, nhưng tôi còn một vấn đề nữa, anh nói quỹ tiền kia là gì? Rốt cuộc có bao nhiêu?"

"Cô không cần biết. Cô được điều cô muốn, tôi có thứ tôi cần, việc riêng của nhau không nên can thiệp."

Viên Minh Nguyệt trầm chữi, làm bộ làm tịch!" Vậy chúng ta phải kết hôn trong bao lâu?"

"Một năm."

Viên Minh Nguyệt đang uống nước, nghe nói như thế bỗng nhiên phun hết ra ngoài, mắt mũi đều bị nghẹn. Có vài giọt nước bắn trúng người Hà Thanh Huy, anh nhũn mảy, cô không ngừng ho khan, khuôn mặt đỏ bừng. Hà Thanh Huy đưa khăn tay cho cô, về mặt đây chán ghét. Cô vất vả mới nói được, hét to lên: "Cái gì? Một năm? Không phải anh nói sau khi kết hôn là có thể lấy được tiền sao? Tại sao lại phải một năm."

Hà Thanh Huy: "Kết hôn sau một năm mới có thể lấy được tiền."

Viên Minh Nguyệt ném khăn tay lên bàn, đứng lên: "Tôi không làm nữa, Hà Thanh Huy, anh đang đùa giỡn tôi."

Hà Thanh Huy thân nhiên đi tới, xoay bả vai của cô lại, đẩy cô ngồi lại xuống ghế: "Một năm sau có được tiền, tôi sẽ chia cho cô một phần, tôi đảm bảo con số sẽ vượt qua sức tưởng tượng của cô."

Lúc này Viên Minh Nguyệt đang thiếu cảm giác an toàn, tiền đối với cô mà nói là hữu hiệu nhất, nhất là lúc anh ta nói "Con số sẽ vượt qua sức tưởng tượng của cô." Sẽ là bao nhiêu đây? Giá trị tài sản của Hà Tâm Vũ tuyệt đối không phải là nhỏ. Cô nghĩ đến đây bỗng nhiên cảnh giác: "Vì sao anh không tìm một người để kết hôn thật? Có khi họ sẽ nguyện ý gả cho anh. Cần gì phải như vậy, sẵn sàng đem tiền của anh đưa cho tôi?"

Hà Thanh Huy nhìn cô đã ngồi vào chỗ của mình thì trở lại chỗ ngồi của mình: "Nếu lấy một bà vợ thực sự thì cái giá phải trả sẽ vượt qua con số này, tôi cũng không có thói quen tùy tiện đem tiền cho người khác. Viên tiểu thư, xin cô tin tưởng tôi, cô đáng giá có số tiền này."

Viên Minh Nguyệt nghe xong tức giận: "Hà Thanh Huy, ý anh là gì? Bây giờ là anh cầm tiền mua tôi sao?"

"Cô nghĩ mình bị sỉ nhục sao? Tôi không nghĩ như vậy, trên thế giới này ai cũng có giá của mình. Cô hẳn là nên cảm thấy may mắn khi giá của cô cao hơn những người khác, cô sẽ được trả công không ít hơn những người khác." Hà Thanh Huy điềm tĩnh nói, trong lòng anh đang suy nghĩ, tôi sao lại lấy tiền của mình mua họ chứ.

Viên Minh Nguyệt nghĩ đến lời của mẹ, nghĩ đến ước mơ bao nhiêu năm nay là cái ghế tổng giám đốc, cô phải đồng ý với những gì tên khốn Hà Thanh Huy này nói. Cô cố gắng bình tĩnh trở lại, nhìn Hà Thanh Huy: "Tôi muốn kí hợp đồng thật chi tiết."

Hà Thanh Huy: "Tất nhiên, cam đoan sẽ làm cô vừa ý."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Minh nguyệt thanh huy (5)

Hà Thanh Huy đưa Viên Minh Nguyệt về nhà rồi lái xe quay về công ty tìm Dương Thận. Mới bước vừa vào phòng làm việc thì nghe giọng nói của Phạm Hân Hân: "Tôi đi ngang qua đây nên tiện thể đến gặp anh ấy."

Dương Thận nói: "Đã trễ thế này rồi, anh ấy sẽ không quay về công ty đâu."

"Đừng lừa tôi, trễ rồi mà sao anh còn ở đây, chẳng lẽ không phải đợi anh ấy sao? Tôi biết, hai người là Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu "

(* Từ truyền thuyết Dương gia: Tiêu, Mạnh nói về hai Đại Tướng quân Tiêu Tần và Mạnh Lương, hai người này kết nghĩa huynh đệ, luôn như hình với bóng. Câu này dùng phép ẩn dụ ám chỉ quan hệ của hai người này vô cùng vững chắc, tình cảm sâu sắc tuyệt vời.)

"Phạm đại mỹ nhân thật là có học vấn, còn biết chơi chữ nữa."

Dương Thận đang luận chuyện với Phạm Hân Hân ngẩng đầu lên thì thấy Hà Thanh Huy đi vào phòng làm việc, anh ta nói: "A a a, Phạm đại mỹ nhân đoán trúng rồi. Xem ra hai người có cái gọi là thần giao cách cảm nha."

Phạm Hân Hân quay đầu thấy Hà Thanh Huy, gương mặt mừng rỡ, kêu lên: "Thanh Huy."

Hà Thanh Huy đi tới trước bàn làm việc rồi ngồi xuống: "Sao em lại tới đây?"

Phạm Hân Hân có tiếng là một mỹ nhân, cô mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản màu đỏ bằng vải tơ tằm, nhìn rất quyến rũ và hấp dẫn, cô thút tha, phóng khoáng đi đến trước bàn làm việc của Hà Thanh Huy, dựa lưng vào bàn cùng anh đối mặt nhau, nhẹ nhàng nói: "Thanh Huy, gần đây anh rất nổi tiếng nha, mọi người đều hỏi em có phải anh và Viên tiêu thư đang yêu nhau không."

Hà Thanh Huy bình tĩnh nói: "Lần sau em có thể cho bọn họ đáp án khẳng định."

Sắc mặt Phạm Hân Hân liền tái nhợt, vô thức buột miệng thốt lên: "Cái gì?"

Dương Thận thấy mình không nên đứng ở đây nữa, vì vậy nói: "Hai người cứ trò chuyện tiếp đi nha, tôi đi ra ngoài uống nước."

Hà Thanh Huy: "Cậu từ từ hãy đi, tôi có việc muốn trao đổi với cậu. Hân Hân, nếu không còn việc gì nữa thì em nên về nhà đi, anh đang rất bận."

Dường như Phạm Hân Hân không nghe thấy lời của Hà Thanh Huy, giọng run run hỏi: "Anh và Viên Minh Nguyệt thật sự là đang yêu nhau?"

Hà Thanh Huy không thích giọng điệu tra hỏi của Phạm Hân Hân, nhàn nhạt trả lời: "Anh và cô ấy mới ăn tối với nhau xong, anh nghĩ chắc đã có phóng viên thông báo cho em"

Sắc mặt Phạm Hân Hân từ trắng trở nên đỏ rồi lại xám ngoét, cuối cùng không nói gì nữa, cầm lấy áo khoác quay đầu đi. Dương Thận vội vã mở cửa tiễn cô ra ngoài, cô ngược đầu nhìn thẳng về phía trước, cố gắng giữ cho nước mắt không chảy ra.

Đợi Phạm Hân Hân đi rồi, Dương Thận nói: "Khóc rồi, Thanh Huy, anh thật là nhẫn tâm, lại làm cho một đại mỹ nhân khóc."

Hà Thanh Huy: "Ít nói những lời vô ích đi, những cổ đông của Bách Niên cậu giải quyết được mấy người rồi? Có thể tạo áp lực với Viên Khánh Niên không?"

Dương Thận hơi do dự nói: "Thanh Huy, tôi thấy đề cho Viên Minh Nguyệt làm tổng giám đốc Bách Niên là chuyện nhỏ, tôi có một kế sách hay hơn."

"Nói."

"Đi tìm bố của anh, chuyện này đối với ông ấy là chuyện nhỏ. Nói cho ông ấy biết anh muốn kết hôn, nhưng mà bạn gái của anh gần đây đang giận dỗi, vì ở công ty bại bởi anh họ của mình nên không vui, sống chết muốn anh giúp cô ấy lấy lại thể diện với mọi người, anh bắt buộc dĩ nên mới đến xin ông ấy giúp đỡ. Bố anh thì anh cũng biết rồi đây, chỉ cần không nói chuyện tiền bạc với ông ấy là được, như vậy có thể cho ông ấy cơ hội thể hiện mình là một người bố ưu việt và quyền uy, hẳn là ông ấy rất vui sướng đó. Chỉ cần ông ấy gọi một cuộc điện thoại cho Viên Khánh Niên, hàn huyên đôi ba câu thì chuyện này sẽ được giải quyết. Chúng ta đã nhờ cậy các mối quan hệ khắp nơi, làm cho chuyện này suýt nữa dính dáng đến pháp luật."

Hà Thanh Huy ngược mắt nhìn Dương Thận: "Dương Thận, cậu càng ngày càng nhiều cao kiến."

"Thanh Huy, bây giờ là lúc nào rồi, chúng ta làm càng nhiều việc thì tiền bay ra khỏi túi ngày càng nhiều. Tục ngữ có nói 'một phần tiền làm khó anh hùng hảo hán', anh không thể hi vọng cả đời này chuyện gì cũng nằm ở thể thượng phong. Tôi biết anh nghĩ gì, anh hận không thể để bố anh 'cõng cãnh mạn ga', đi đến trước mặt anh khóc lóc nước mắt nước mũi kể lể xin được tha thứ, nói rằng nó lỗi với anh và mẹ anh. Nhưng tôi nói cho anh biết, nếu như anh cứ ngang ngạnh như vậy, không biết thông suốt thì sẽ không bao giờ có ngày đó đâu." Dương Thận ngồi đối diện với Hà Thanh Huy, nói một hơi dài không nghỉ, cũng không e sợ trước đôi mắt lạnh lùng của Hà Thanh Huy.

(* Chịu đòn nhận tội)

Hà Thanh Huy chăm chú nghe Dương Thận nói xong, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói: "Cậu nói đúng, ngày mai tôi sẽ đi tìm ông ấy."

Đến lượt Dương Thận kinh ngạc: "Anh đồng ý thật sao?"

Hà Thanh Huy hé miệng cười nhạt rồi nói: "Tôi đến Viên gia hai lần, thấy Viên Minh Nguyệt giận hờn với bố mẹ của cô ta, rất ác liệt. Tôi liền nghĩ đến bản thân mình, điều này thật quá ngớ ngẩn, chẳng có bậc cha mẹ nào thích con cái mình không nghe lời mình. Vào lúc này càng phải cố gắng lấy lòng bọn họ, không phải sao? Cậu phải chờ đợi đến lúc cậu giỏi hơn họ thì cậu mới có tư cách để giận hờn. Lúc này nghe cậu nói như vậy, tôi mới ý thức được rằng hóa ra bây giờ tôi với cô ta rất giống nhau, là lấy trứng chọi đá."

Dương Thận đột nhiên hai tay chắp tay trước ngực, nói thắm: "Cảm tạ trời đất! Có vẻ như Viên Minh Nguyệt chính là phúc tinh của chúng ta. Thanh Huy, tôi nhất định sẽ giúp cậu cưới nàng về tận tay!"

Hà Thanh Huy liền biến sắc: "Làm cho tốt những việc khác cái đã."

Dương Thận cười hi hi, ngồi trên ghế sa lon, vừa cọ cọ vừa bắt đầu tưởng tượng bay cao bay xa: "Anh ngày mai sẽ đến Vũ Hâm tìm lão gia nhà anh, đem bà xã của anh ra làm lý do để đối phó. Sau đó lập tức chuẩn bị hôn lễ, tôi nghĩ lần này thái độ của anh phải mềm mỏng lại, khi anh kết hôn thì ông ấy chỉ ít phải cho một khoản gọi là tiền mừng chứ, anh cùng Viên Minh Nguyệt kết hôn một năm lại lấy được quỹ tiền mà mẹ anh để lại, chúng ta sẽ không bao giờ rầu rĩ vì tiền nữa. Sau đó thiếu gia ta đây sẽ vô cùng nổi tiếng, hưởng lạc."

Hà Thanh Huy thu dọn tài liệu chuẩn bị về nhà, không muốn để ý tới Dương Thận.

Dương Thận chợt kêu lên: "Thanh Huy, rõ ràng anh thấp hơn Viên Minh Nguyệt!" Vừa nói vừa cầm điện thoại đưa đến trước mặt Hà Thanh Huy.

Hà Thanh Huy nhìn vào màn hình điện thoại, đây là ảnh chụp của anh với Viên Minh Nguyệt ở trong nhà hàng đã được mấy phóng viên chỉnh sửa thành HD, tiêu đề của bài báo là "Hà Thanh Huy Duyên (Viên) Minh Nguyệt?" Anh cứ tưởng sức sáng tạo của những phóng viên này rất cao nhưng cũng chỉ có thể lấy tên của bọn họ làm tiêu đề bài báo. Mặt bìa của bài báo là ảnh chụp của anh với Viên Minh Nguyệt đứng ở trên bậc thang ngoài nhà hàng, anh mặc áo khoác màu đen, cô mặc áo khoác màu trắng, hai bóng hình cao gầy, nghiêng đầu vào nhau, nhìn xa xa giống như đang hôn nhau. Mà trong hình anh thực sự là có thấp hơn cô một chút.

(*Duyên với Viên phát âm giống nhau: Yuan)

Hà Thanh Huy trả lại điện thoại cho Dương Thận nói: "Có gì mà làm toáng lên thế, cô ta không thấp với lại mang đôi giày cao gót gần mười phân mà."

Dương Thận lại nhìn chăm chăm vào tấm ảnh một lúc lâu: "Thanh Huy, tôi bỗng nhiên cảm thấy anh lần này e rằng phải tự mình bước đi rồi. Nhìn đây này, thật là tình cảm nồng nàn, hai người diễn xuất tốt như vậy nếu Phạm minh tinh mà biết được thì sẽ đắm ngực than thở mình diễn xuất không bằng đó."

"Cậu gọi lại cho những phương tiện truyền thông, nói với bọn họ chuyện này đến đây là chấm dứt."

"Đã sớm hoàn thành."

Ngày hôm sau, Hà Thanh Huy đến tập đoàn Vũ Hâm tìm bố của mình là Hà Tâm Vũ. Vũ Hâm nằm ở quảng trường trung tâm thành phố Bắc Kinh, nơi đây tấc đất tấc vàng xây dựng hàng chục công trình thương mại. Phòng làm việc của Hà Tâm Vũ được bố trí ở tầng lầu cao nhất của toà nhà. Hà Thanh Huy được thư kí dẫn vào phòng làm việc, lần anh đến đây là bảy tháng trước lúc bố con họ tranh cãi âm ỹ.

Anh phát hiện căn phòng làm việc này lại thay đổi phong cách, trước đây ở cửa ra vào chung một bể cá vàng lớn, bây giờ lại đổi thành căn phòng tối đen như mực, căn phòng này lắp đặt thiết bị hiện đại xa hoa làm cho khi bước vào đây khó mà nảy sinh thiện cảm.

Hà Tâm Vũ năm nay 60 tuổi, mày kiếm mắt sáng, Hà Thanh Huy lớn lên nhìn rất giống ông. Hà Tâm Vũ mặc bộ đồ thể thao đơn giản màu xám, mái tóc bạc đã không thấy đâu hiển nhiên là đã 'định kỳ xử lý' rồi. Ông ta cầm một cây gậy đánh bida nằm bò lên cái bàn bida màu xanh, tập trung bắn từng viên bi vào lỗ cho đến khi mặt bàn trống không, buông gậy đánh bida, đi vào toilet rửa tay rồi đi ra, dường như bây giờ ông mới nhìn thấy Hà Thanh Huy, nói: "Đến rồi à!"

Hà Thanh Huy ngồi xuống ghế sa lon: "Vâng."

Hà Tâm Vũ đi đến bên cạnh cửa, cầm lên thanh cổ kiếm ngắm nghía: "Tôi mới biết một vị đại sư, rất linh nghiệm. Ông ta nói với tôi, năm nay muốn giảm rủi ro nhất định phải đặt thanh cổ kiếm này ở trong phòng làm việc để trấn áp, tôi bỏ ra ba trăm vạn mới mua được thanh kiếm này, nghe nói là từ thời Xuân Thu, tràn ngập linh khí, tôi vẫn không tin nhưng thấy anh tới thì tôi tin rồi, con trai của tôi lại chủ động tới tìm tôi, tôi nghĩ đây chắc là công lao của nó."

Hà Thanh Huy không để ý tới Hà Tâm Vũ đang ra về, nói: "Con muốn kết hôn!"

Hà Tâm Vũ cẩn thận đặt thanh kiếm xuống cái giá đựng, quay đầu nhìn Hà Thanh Huy: "Cuối cùng cũng muốn kết hôn rồi! Nhớ phải dẫn cô ấy tới thăm mộ mẹ anh để nói một tiếng, tìm vợ thì cũng phải tìm một người giống mẹ của anh, mẹ anh ở tuổi vàng biết được thì cũng vui mừng mà nhắm mắt."

Hà Thanh Huy vô cùng chán ghét giọng điệu của ông ta, cố gắng kiểm soát vẻ mặt, giả vờ kinh ngạc: "Giống mẹ ư?"

Hà Tâm Vũ cười nhạt, "Chẳng lẽ không phải anh muốn kết hôn với Vương Tâm Du sao? Cô ấy với mẹ của anh khi còn trẻ giống nhau như đúc."

Hà Thanh Huy lạnh lùng nói, "Vậy sao? Sao con không thấy thế. Hơn nữa, Người con muốn kết hôn không phải cô ấy, hôn thê của con là Viên Minh Nguyệt con gái của Viên Khánh Niên chủ tịch của bất động sản Bách Niên."

Hà Tâm Vũ bất ngờ: "Con gái Viên Khánh Niên?"

"Vâng, cô ấy tên là Viên Minh Nguyệt. Con với cô ấy ở Tam Á nhất kiến chung tình, chúng con cảm thấy người kia là người mình đang kiếm tìm, vì vậy mới quyết định kết hôn ạ."

Nghe xong Hà Tâm Vũ rất vui vẻ, bất giác mỉm cười, "Viên Minh Nguyệt, Hà Thanh Huy, quả nhiên rất xứng đôi. Anh đến để nói cho tôi biết việc này?"

"Dạ. Ngoài ra còn có một việc xin bố giúp đỡ, gần đây Minh Nguyệt đang giận dữ với bố của cô ấy vì để mất cái ghế tổng giám đốc, con không muốn cô ấy không vui nên hứa giúp cô ấy lấy lại mặt mũi. Nhưng năng lực của con có hạn, dễ dàng đồng ý sau lại há hốc mồm. Con nghĩ bố và mấy vị cổ đông của bất động sản Bách Niên rất thân thiết, nói một vài lời thì cái ghế tổng giám đốc của Minh Nguyệt cũng được xác định rồi."

Hà Tâm Vũ không ngờ rằng sẽ có một ngày Hà Thanh Huy tỏ ra yếu kém, cười to nói: "Xem ra đã gặp phải khác tính, không phải lúc nào cũng thấy anh dễ dàng hứa với ai điều gì. Không thành vấn đề, tôi sẽ gọi hai cuộc điện thoại."

Hà Thanh Huy: "Cảm ơn bố." Không còn gì để nói, anh đang định ra về.

Hà Tâm Vũ bỗng nhiên nói: "Thanh Huy, anh thật sự muốn kết hôn hay là muốn lấy quỹ tiền của mẹ anh?"

Hà Thanh Huy biết rằng Hà Tâm Vũ sẽ hỏi đến vấn đề này, anh bình tĩnh nói, "Dù sao đi chăng nữa, con luôn muốn kết hôn, quỹ tiền kia sớm muộn gì cũng thuộc về con, sớm hay muộn một chút đối với bố có gì khác sao?"

Hà Tâm Vũ nghe anh nói vậy liền yên tâm, bản chất vẫn như vậy, biết tranh luận cùng ông, kết hôn chắc là sự thật. Hà Tâm Vũ cười nói: "Tôi chỉ hỏi vậy thôi, nhìn anh như vậy lại muốn trở mặt với tôi. Quên đi, hôm nào dẫn vợ của anh đến cho tôi gặp mặt, tốt xấu gì tôi cũng là bố chồng, tiền mừng sẽ không thiếu."

Hà Thanh Huy: "Được ạ. Con không quấy rầy bố nữa, chào bố."

Hà Tâm Vũ gật đầu. Hà Thanh Huy đi ra đến ngoài cửa, Hà Tâm Vũ đột nhiên gọi Hà Thanh Huy, lơ đãng nói: "Sau khi kết hôn anh ở căn nhà số 17 Nguyệt Đàm, tôi sẽ cho người đi sửa chữa. Căn hộ của anh chỉ có 100m² làm sao Viên tiểu thư có thể ở được."

Hà Thanh Huy lòng trầm xuống, muốn phản đối nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp, cuối cùng gật đầu: "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Minh nguyệt thanh huy (6)

Hà Thanh Huy đi ra ga ra lấy xe, từ xa liền nhìn thấy Phạm Hân Hân mặc một chiếc áo khoác lông chồn đang dựa vào xe của anh hút thuốc, anh cảm thấy đau đầu, đi tới gọi: "Hân Hân."

Phạm Hân Hân thấy Hà Thanh Huy, đem điếu thuốc vút trên mặt đất rồi giẫm lên, nói: "Thanh Huy, em đang chờ anh."

Hà Thanh Huy đứng ở trước cửa xe hỏi: "Có việc gì?"

Phạm Hân Hân đi tới trước mặt Hà Thanh Huy, áp sát lại anh, mắt nhắm lại đau khổ nói: "Thanh Huy, anh biết em vẫn không thừa nhận mối quan hệ của chúng ta là có nỗi khổ tâm. Nhưng anh không thể vì giận em mà tùy tiện đi tìm người phụ nữ khác, em thực sự vô cùng thích anh."

Hà Thanh Huy muốn nói đây chỉ là hiểu lầm, tại sao cô có thể có những ý nghĩ như vậy. Hà Thanh Huy nói: "Hân Hân, anh luôn luôn xem em là bạn, anh là thật lòng với Minh Nguyệt, mong em chúc phúc cho anh và cô ấy."

Phạm Hân Hân hai tay siết chặt vạt áo của mình, dường như sắp khóc, giọng run run nói: "Thanh Huy, từ trước đến nay anh chưa từng thích em ư?"

"Hân Hân, em là một người phụ nữ thông minh, không nên hỏi vấn đề ngu xuẩn này." Hà Thanh Huy nói xong mở cửa xe: "Anh còn có việc, đi trước đây."

Chiếc xe màu đen vô tình lướt qua trước mặt Phạm Hân Hân, trong lòng cô vô cùng căm hận gần như muốn hủy diệt chính mình.

Cuộc điện thoại của Hà Tâm Vũ quả nhiên có hữu ích, hôm nay là ngày Viên Minh Nguyệt đi làm sau khi bị thương ở chân, Viên Khánh Niên liền triệu tập mở đại hội cổ đông, tuyên bố với mọi người thêm một chức vị tổng giám đốc mới cho Viên Minh Nguyệt. Lúc này Viên Minh Nguyệt chưa chuẩn bị sẵn sàng để phát biểu ý kiến nên cô chỉ đứng lên mỉm cười hướng về phía mọi người gật nhẹ đầu. Viên Minh Tuấn cùng cô đối đầu nhau, sắc mặt của anh ta vô cùng khó coi, cô cũng không muốn cho anh ta được vui.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, buổi trưa Viên Minh Nguyệt đi ăn Sushi ở một nhà hàng Nhật cạnh công ty thì gặp Viên Minh Tuấn. Anh ta mặc một chiếc sáo sơ mi màu xanh, bên ngoài là một cái áo len màu đỏ cổ V, Viên Minh Nguyệt nghĩ anh ta mặc bộ đồ này thì không nên xuất hiện ở nhà hàng Nhật mà là nên ở một công trình xây dựng cách đây không xa. Viên Minh Tuấn tất nhiên không nghĩ như vậy, anh ta chủ động ngồi ở bên cạnh Viên Minh Nguyệt, nói: "Minh Nguyệt, tôi xem thường cô. Diệp Thánh Phi vừa mới bỏ đi thì ngay tức khắc cô vợ được Hà Thanh Huy."

Viên Minh Nguyệt luôn hòa ái với mọi người nhưng với cái tên Viên Minh Tuấn này hán năm lần bảy lượt đối chọi với cô, cô đã chịu hết nổi rồi: "Mọi người đều có suy tính của họ. Nếu như anh không ưa thì cũng có thể đi tìm Trương Thanh Huy, Mã Thanh Huy gì đó, tôi sẽ không phán xét gì anh đâu."

Viên Minh Tuấn không thể ngờ một người bình thường rất dễ nói chuyện như thế, bỗng chốc miệng lưỡi lại trở nên khôn ngoan như vậy. Anh ta nói: "Cô đừng kiêu ngạo! Anh ta chỉ là một cậu ấm, yêu cô nhất thời chứ không thể yêu cô cả đời. Tôi đây sẽ chống mắt chờ xem cái ngày cô bị chống ruồng bỏ."

"Chi sợ anh phải thất vọng rồi, tôi cùng với anh ấy sẽ kết hôn. Cho dù sau đó chúng tôi ly hôn, tôi cũng có thể được chia một nửa tài sản của Hà gia, rút một cọng lông nhà họ cũng bằng anh làm cật lực cả đời. Muốn cùng đấu với tôi, trước tiên anh phải nghỉ ngơi dưỡng sức đi, nếu có trách thì trách anh sinh ra không phải là phụ nữ!"

Viên Minh Tuấn ngồi ở bên cạnh mặt lúc đỏ lúc trắng, không thể thốt lên nữa chữ, đành phải tức giận đứng dậy bỏ đi.

Viên Minh Nguyệt nói ra hết những lời trong lòng mình liền vô cùng sáng khoái. Suy nghĩ lại thì, cảm giác đó như thuốc độc độc chết cô vậy. Trong đầu bỗng hiện lên bóng dáng một người, cô thở than, xong rồi, không thể bắt chước tên hỗn đản Hà Thanh Huy nói những lời như vậy để đắc tội với người ta được.

Hà Thanh Huy cùng Viên Minh Nguyệt đạt được hiệp nghị thành công, ngay lập tức hành động. Một tuần sau, anh mang nhiều quà cáp đến gặp ông bà Viên.

Trần Hiểu Vân vô cùng kích động, dặn dò đầu bếp nấu nhiều món ăn đặc sắc. Lúc ăn cơm Hà Thanh Huy nói: "Con cùng Minh Nguyệt đã quyết định sẽ kết hôn, bác trai bác gái yêu cầu lễ nghi gì xin hãy nói với con ạ."

Trần Hiểu Vân mặc dù vô cùng mong đợi ngày này, nhưng nó thực sự đã đến nên thấy có chút hoảng hốt: "Nhanh vậy sao?"

Hà Thanh Huy nhìn Viên Minh Nguyệt, cô đang xử lý một miếng sườn lợn cảm thấy được ánh mắt của anh liền hiểu được đã đến phiên mình nói chuyện. Cô nói: "Con cùng Thanh Huy nhất kiến chung tình, rất muốn nhanh chóng ở cùng nhau, mong bố mẹ chấp thuận ạ."

Hà Thanh Huy bật cười, cái lí do thoái thác này chẳng biết là nhặt ra từ cuốn tiểu thuyết võ hiệp nào, nghe quái không tả được. Trần Hiểu Vân không hề nghi ngờ: "Được rồi! Được rồi! Khánh Niên, ông nói gì đi chứ?"

Viên Khánh Niên gác đĩa lại nhìn thẳng vào hai người: "Hai đứa đều là người trưởng thành cả rồi, nếu đã quyết định bỏ cũng không có ý kiến gì. Nhưng mà cuộc sống vợ chồng cùng với những lời nói yêu thương lại không giống nhau, các con sau này phải biết nhường nhịn, khoan dung lẫn nhau, phải hiểu được suy nghĩ của đối phương, nhất là Nguyệt Nguyệt không thể cứ tùy hứng như vậy được nữa!"

Viên Minh Nguyệt nghĩ chỉ cần diễn trò thật tốt là được, không ngờ bỏ lại mụm cơ hội giáo huấn cô, cô không nhịn được tức giận để đĩa xuống bàn định phản bác lại, Hà Thanh Huy ở bên cạnh nhìn điệu bộ của cô liền trừng mắt nhìn cô, cô không khỏi rùng mình một cái, tự nhiên có cảm giác sợ hãi, những lời muốn nói cuối cùng vẫn phải nhịn xuống. Trong lòng thầm nhủ lão nương nếu không phải vì tiền thì sẽ không bao giờ nhìn đến sắc mặt của anh đâu.

Bọn họ ăn cơm xong thì chuyện kết hôn cũng đã được định. Hà Thanh Huy phải về, Trần Hiểu Vân nói: "Nguyệt Nguyệt, tiễn Thanh Huy đi."

Lúc này đang là mùa đông, bên ngoài rất lạnh, Viên Minh Nguyệt không muốn đi đâu hết. Nhưng nhìn Hà Thanh Huy hình như cũng muốn để cô đi tiễn, cô bắt đắc dĩ đi thay quần áo, tiễn anh ra khỏi nhà. Đến chỗ xe của Hà Thanh Huy đậu ở trước cổng biệt thự, Viên Minh Nguyệt nói: "Tôi vào trong đây." Nói xong quay đi vào.

Hà Thanh Huy chặn cô lại, nhỏ giọng nói: "Chúng ta hợp tác với nhau thì phải giữ mặt mũi cho đối phương chứ, tôi nhắc cô một câu, đừng đối đầu với bố mẹ cô nữa, cô không phải là một đứa trẻ ba tuổi khóc lóc, nếu có như vậy thì trông cô thật vô cùng xấu xí, chỉ làm cho người ta chán ghét mà thôi."

Viên Minh Nguyệt làm mặt quỷ với Hà Thanh Huy: "Ai cần anh quản chứ!" Nói xong chạy vào trong nhà.

Hai người họ quyết định kết hôn nên liền bắt đầu chuẩn bị những thủ tục cần thiết. Hà Tâm Vũ mới gặp Viên Minh Nguyệt một lần liền vô cùng yêu quý cô. Đích thân nói với cô nếu muốn cái gì thì chỉ cần nói với ông ấy, chi phí cho hôn lễ Hà Tâm Vũ sẽ chi trả toàn bộ. Dương Thận vừa nghe thì mặt mày liền rạng rỡ, lúi trong túi trước ngực ra một danh sách, đây là danh sách những thứ Hà Tâm Vũ cần chi trả tới đa cho hôn lễ, và là những điều có thể thực hiện ngay lập tức.

Viên Minh Nguyệt nghe Hà Tâm Vũ nói sau khi cô và Hà Thanh Huy kết hôn sẽ đến ở số 17 Nguyệt Đàn, cô rất hiếu kỳ, nghe tên thôi là đã thích rồi mặc dù đó chỉ là một nơi ở mà thôi.

Cô quấy rầy Hà Thanh Huy đòi anh dẫn cô đến xem ngôi nhà đó, Hà Thanh Huy lạnh lùng nói: "Có người ở trong đó đang trang hoàng lại nhà, cô tự đi đi."

Viên Minh Nguyệt đã quen với bộ mặt lạnh lùng này của Hà Thanh Huy từ lâu, lời nói của anh cũng không làm dập tắt những cảm xúc của cô. Sau khi tan sở, cô cảm thấy chỉ để đi tìm ngôi nhà kia. Cô lái xe vào một khu dân cư, ở đây phần lớn đều là những ngôi nhà trệt và những tứ hợp viện.

(*Tứ hợp viện là một kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc, và xuất hiện phổ biến ở thủ đô Bắc Kinh. Kiểu kiến trúc này đặc trưng bởi một khoảng sân rộng, hình vuông, bao quanh 4 cạnh của hình vuông đó là 4 khu nhà, tạo thành một kiến trúc khép kín, nguy nga, hoành tráng và cổ kính. Tứ hợp viện tượng trưng cho sự giàu sang, quyền quý của giới quan lại thời phong kiến.)

Bên ngoài Tứ hợp viện được bao quanh bởi các bức tường lớn, vững chắc, kiên cố, cho thấy khả năng phòng thủ tốt mỗi khi có thiên tai, địch họa gì. Bên trong Tứ hợp viện yên tĩnh, thoáng đãng, phù hợp cho gia đình đoàn viên, sum họp) cũ kĩ, xung quanh dân cư thưa thớt, nhà nào cũng đóng kín cửa, ở đây không hề thấy một người nào hết, không giống như trong thành phố, cô không khỏi có chút thất vọng.

Cô tìm kiếm số nhà theo địa chỉ, số 14 là một cửa hàng tạp hóa bán một số loại thực phẩm, số 15 là một tứ hợp viện công được mở rộng, lối đi vào bên trong đây các mảnh vỡ, rõ ràng là có nhiều gia đình sống chung với nhau, số 16 là một quán phở nhỏ có biển hiệu đề là "Túy Nhiên Cư", bên trong chỉ có hai ba người thưa thớt, vô cùng vắng vẻ. Đi qua số 16 hai bên tường đều là màu xám làm cho cô cảm giác bức bách, Viên Minh Nguyệt ngẩng đầu, thấy một bức tường cao gần năm hay sáu mét, kín mít, không có cửa sổ. Cô đi đến phía trước, tìm được cánh cửa sắt màu đỏ thẫm, bên cửa trái có một ô vuông lõm vào trong, phía bên trên là một tấm bảng sắt ghi hàng chữ trắng "Số 17 Nguyệt Đàn". Mở cửa ra, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng máy khoan, cô biết mình đã đến đúng địa chỉ.

Viên Minh Nguyệt đứng ở cửa và nhìn lên bức tường cao không khỏi cảm thán, thì ra bên trong một thành phố "Thỏ Miết" có tầm quốc tế này còn có một kiến trúc như ngôi nhà thế này! Cát bước đi vào, cô vượt qua cánh cổng cao lớn. Hai bên đường gạch đá trải trụi, đóng đầy rêu xanh. Ở phương Bắc này khí hậu luôn khô ráo này, cảnh vật như vậy rất kỳ lạ.

(*Quê mùa; cũ kỹ; không hợp thời)

Đi qua các ô cửa là một hành lang, cô đứng ở trong sân nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện nơi này là một tứ hợp viện hai tầng, khuôn viên hình chữ nhật, phía Bắc và phía Nam thì rộng còn phía Đông và Tây thì hẹp, phòng chính có ba gian, phòng lệch có năm gian. Tổng thể toàn ngôi nhà có 31 gian phòng, thật không khác gì một khu nhà cao cấp. Thiên tính nhỏ hẹp, được che bằng tấm kính thủy tinh, luồng ánh sáng yếu ớt chiếu vào trong sân làm cho ngôi nhà vô cùng âm u.

(* Là khoảng không gian hứng ánh sáng xuống cái sân ở giữa) hình

Cô nhận ra đây là một ngôi nhà có kiến trúc thời dân quốc, lớp mái màu tro kia hẳn là mới lợp thêm chứ không cũng chẳng tối như vậy. Thợ sửa chữa đang ở trong nhà, đèn bật sáng trưng, phía Tây và phía Nam cũng có mấy người thợ đang làm việc. Căn phòng ở phía Đông dùng một tấm màn màu xanh lá cây che lại.

Cô là tổng giám đốc của công ty bất động sản nên trong lòng nhanh chóng làm một bản báo giá đơn giản đối với căn tứ hợp viện này, con số mà cô tính toán ra khiến cô gần như hét lên thành tiếng, tiền lực của Hà Thanh Huy thực sự vượt xa phạm vi tưởng tượng của cô.

Viên Minh Nguyệt đi vào phòng chính, chỉ thấy trên sàn nhà bừa bộn gỗ. Cô thảm than trong lòng, căn phòng tốt như vậy mà cũng phải sửa chữa sao.

Cô đi ra khỏi phòng chính, không tiếp tục tham quan nữa. Kết hôn với Hà Thanh Huy từ đầu đến cuối cô đều ở thế bị động, chưa lần nào suy nghĩ một cách nghiêm túc cả. Cho đến bây giờ khi nhìn thấy ngôi nhà tuyệt vời này, cô càng lúc càng thấy nghi ngờ. Cô không cho phép mình lại phạm sai lầm một lần nữa.

Cô lập tức mở cửa xe đi đến công ty của Hà Thanh Huy để tìm anh. Hà Thanh Huy và Dương Thận còn ở công ty, trong phòng làm việc có một căn phòng chơi bida, hai người đang tập trung tinh thần. Hà Thanh Huy thấy Viên Minh Nguyệt thì không khỏi nhui mày, gần đây anh thường xuyên gặp cô, bản năng mách bảo anh nguy hiểm đang tới gần.

Anh đứng thẳng lên, nói: "Cô đến đây làm gì?"

Viên Minh Nguyệt vừa nhìn thấy bàn bida thì lập tức hưng phấn: "Hai người thực sự có cái này sao? Quá tuyệt vời! Trước đây tôi cũng muốn phòng làm việc của tôi ở Bách Niên có một cái nhưng bố tôi không cho."

Dương Thận cười: "Thì ra chị dâu cũng thích bida sao? Đến chơi một ván đi?"

Hà Thanh Huy thấy nhân vật đầy kích động Dương Thận này thật phiền phức, liếc anh ta một cái. Dương Thận lập tức hiểu ra, buông cây gậy đánh bida ra: "Ok, ok, không làm phiền thể giới của hai người nữa, tôi đi trước đây!" Nói xong liền đi ra khỏi cửa, chỉ nghe Viên Minh Nguyệt ở bên trong lớn tiếng

nói: "Ngày hôm nay tôi tìm Hà Thanh Huy có việc, hôm nào đó chúng ta nhất định phải chơi một ván đó!"

Dương Thận vui vẻ đáp: "Không thành vấn đề!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Minh nguyệt thanh huy (7)

Dương Thận vừa đi, Hà Thanh Huy liền buông cây gậy đánh bida ra, ngồi xuống ghế, cũng không nói Viên Minh Nguyệt ngồi, giọng lạnh lùng: "Có chuyện gì, nói đi!"

Viên Minh Nguyệt đứng ở trước mặt, dựa lưng vào bàn bida: "Hà Thanh Huy, tôi đi xem ngôi nhà số 17 Nguyệt Đàn rồi, ngôi nhà đó bây giờ ít nhất có thể bán được hai trăm vạn, anh vốn không hề thiếu tiền. Cái lý do anh nói để kết hôn kia là giả có phải không?"

Hà Thanh Huy ghét nhất là phải giải thích với người khác, một lúc lâu anh mới nói: "Căn nhà đó tôi không thể bán được cho nên cô nói nó có giá hai trăm vạn đối với tôi không có ý nghĩa gì hết."

"Vay tiền ở ngân hàng, anh có thể vay với số tiền không nhỏ."

"Tôi không có ý định này."

"Vì sao? Căn nhà kia có ý nghĩa đặc biệt với anh à? Hay là căn nhà đó có vấn đề?"

Hà Thanh Huy mắt kiên nhẫn: "Cô không cảm thấy mình tò mò quá nhiều chuyện sao?"

"Hà Thanh Huy, chúng ta bây giờ sắp kết hôn, ít nhất phải sống với nhau một năm, nói một câu với tôi lại khó khăn như vậy sao?"

"Viên tiểu thư, để tôi nhắc cho cô nhớ, chúng ta chỉ là kết hôn giả! Nếu là kết hôn thật đi chẳng nữa thì cũng không cần chuyện gì cũng phải nói với cô. Diệp Thánh Phi lấy đi của cô năm trăm vạn, cô có nói với tôi không? Hãy thu hồi sự quan tâm của cô lại đi, một năm sau cô sẽ thuận lợi cầm tiền mà ra đi. Nếu không, tò mò hại chết mèo, câu này nói cũng không quá."

Giọng nói của anh cứng rắn, ánh mắt lạnh khốc làm cho căn phòng trở nên âm u đáng sợ, Viên Minh Nguyệt sững sốt một chút, cô vô cùng kinh hãi lùi lại phía sau vô tình đụng phải cái ghế bên cạnh ghế Hà Thanh Huy ngồi, nói: "Không hiểu kỳ cũng được, nhưng mà căn nhà đó không trang trí lại phong cách kiểu Pháp tôi sẽ không ở. Tôi sợ đến lúc đó nó quá xấu xí làm cho tôi sợ hãi."

Lời này đối với Hà Thanh Huy mà nói quả thực cầu còn không được: "Vậy không ở đó nữa, chúng ta ở chỗ khác."

Viên Minh Nguyệt nghe Hà Thanh Huy nói như vậy trong lòng có chút ngửa ngáy, cô thích ngôi nhà kia. Lúc đến xem thì trong đầu cô lập tức dần hiện ra hình dạng lúc đầu của nó. Khi cô đang học trường thiết kế nội thất, lần đầu tiên gặp phải chuyện này đã làm cho cô muốn đích thân trang trí ngôi nhà của mình. Nhưng mà bây giờ cô không thể nói gì được nữa, bọn họ chỉ là kết hôn giả, cô yêu cầu những chuyện như thế thì quá ấu trĩ rồi.

Viên Minh Nguyệt ủ rũ về nhà, ai ngờ hôm sau Hà Tâm Vũ gọi điện thoại cho cô, giọng nói ông ta giống như một người cha từ ái: "Bố nghe Huy nói con không muốn ở ngôi nhà số 17 Nguyệt Đàn?"

Viên Minh Nguyệt ăn ngay nói thật: "Cũng không phải là không muốn ở ạ, hôm qua con có đi xem thử ngôi nhà sửa sang như thế nào nhưng con thấy sửa như vậy là làm hỏng ngôi nhà bố ạ."

Hà Tâm Vũ cười: "Cuối cùng là vẫn thích ngôi nhà đó?"

"Đương nhiên rất thích ạ. Nếu có thể để cho con thiết ..." Nói tới đây cô mới phát hiện mình quá lỗ mãng, lập tức ngậm miệng lại.

Hà Tâm Vũ bên kia lại cười ha ha: "Như vậy thì cho con tự mình thiết kế lại ngôi nhà đó, mặc dù là theo ý muốn của con nhưng chi phí thì để toàn bộ cho bố. Con có thể gọi cho thư ký của bố bất cứ lúc nào."

Viên Minh Nguyệt nghe xong lập tức vui mừng, không nhịn được hỏi lại: "Thật không bố? Ngôi nhà đó là của Hà Thanh Huy, anh ấy có đồng ý không ạ?"

Hà Tâm Vũ: "Yên tâm, bố sẽ nói chuyện với nó."

Hà Tâm Vũ cúp điện thoại một lúc thì Hà Thanh Huy liền gọi tới: "Viên Minh Nguyệt, cô nói với Hà Tâm Vũ là muốn tự mình thiết kế lại ngôi nhà số 17 Nguyệt Đàn hả?" Anh như hỏi tội cô, cho dù cách một đường dây điện thoại nhưng Viên Minh Nguyệt cũng có thể tưởng tượng ra anh ta đang bày ra bộ dáng làm cho người ta chán ghét.

Viên Minh Nguyệt chỉ gặp qua Hà Tâm Vũ một lần thì thấy được quan hệ giữa hai bố con họ không hề hòa hợp, nếu không thì Hà Thanh Huy cũng sẽ không nghèo túng đến mức này. Cô vui vẻ nói: "Không phải tôi nói, là bố anh cho tôi tùy ý thiết kế lại ngôi nhà. Tôi không còn cách nào khác, ông ấy là bố của anh, nếu tôi không đồng ý sẽ làm ông ấy tức giận, như vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của anh."

Hà Thanh Huy trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng nói: "Không được đụng tay vào gian nhà phía đông!"

Viên Minh Nguyệt trong lòng mắng chửi anh bị bệnh tâm thần, đã khó khăn rồi còn muốn diễn ra "giấc mộng hảo huyền" gì nữa, nhưng ngoài miệng cũng ngoan ngoãn: "Tôi biết rồi."

Dương Thận nghe được chuyện này, rất vui vẻ. Anh ta ước lúc này có thể gặp Viên Minh Nguyệt để nói chuyện: "Hà Tâm Vũ thực sự đã nói như thế sao?"

"Ông ấy nói chi phí là ông ấy trả, khi nào tôi cần thì gọi cho thư kí của ông ấy."

Dương Thận nghe xong cười to, "Ha ha, thật là tốt quá." Nói xong lấy điện thoại di động ra bấm ba chữ thật nhanh rồi gửi đi: "Nhận bưu kiện."

Viên Minh Nguyệt mở hòm thư điện thoại di động ra xem, là một danh sách dài, nhìn sơ qua thì chỉ có một vài bức tranh và các tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, tiếp theo là một bộ sưu tập tranh và giá của nó, cô nghi hoặc hỏi: "Đây là cái gì? "

"Cô đưa cái này cho thư kí của Hà Tâm Vũ, nói đây là những tác phẩm nghệ thuật này cần để trang trí trong nhà."

"Tôi đâu có nói là muốn những thứ này."

"Dĩ nhiên không phải cô muốn, là tôi muốn. Tôi còn muốn hôn lễ của hai người có xe hoa, thực đơn các món ăn, chi phí trang trí lễ đường, xem ra bây giờ không cần nữa. Chúc mừng cô, hai người sẽ có một hôn lễ vô cùng tuyệt vời."

Viên Minh Nguyệt cúi đầu nhìn lại danh sách, suy nghĩ một chút, đại khái đã sáng tỏ: "Dương Thận, anh và Hà Thanh Huy rốt cuộc là thiếu bao nhiêu tiền?"

"Thiếu mới phải dùng đến cách này để có tiền chứ, cô nói thử xem?"

"Mua các tác phẩm nghệ thuật tốn nhiều tiền như vậy, Hà Tâm Vũ sẽ tin sao?"

Dương Thận cười nói: "Qua một thời gian là cô sẽ biết, khuyết điểm của cha con nhà họ Hà là có gì thiếu sót thì không thể chấp nhận được, nhưng bọn họ có một ưu điểm chung, đối với phụ nữ rất hào phóng."

"Sửa sang xong Hà Tâm Vũ nhất định sẽ đến xem, đến lúc đó không được để lộ chuyện này ra."

Dương Thận gian xảo nói: "Tôi sẽ tìm người mô phỏng lại những tác phẩm đó, chỉ cần Hà Tâm Vũ sẽ không vì nghèo đi mà muốn bán các tác phẩm nghệ thuật này, thì vĩnh viễn sẽ không bị phát hiện. Tất nhiên điều kiện tiên quyết là cô không nói ra sự thật."

Viên Minh Nguyệt lập tức bày ra vẻ nghĩa khí ngút trời: "Tất nhiên tôi sẽ không nói ra, tôi không quên, chúng ta là một phe mà."

Dương Thận gật đầu cười, hảo cảm với người phụ nữ này tăng thêm vài phần.

Viên Minh Nguyệt nhìn bầu không khí hài hòa, không nhịn được nói, "Anh hẳn là biết nguyên nhân vì sao Hà Thanh Huy không muốn bán căn nhà số 17 Nguyệt Đàn."

Dương Thận đứng lên: "Chị dâu, kiên nhẫn một chút, tôi tin cậu ta sẽ tự nói cho cô biết."

Viên Minh Nguyệt nghe Dương Thận gọi chị dâu một cách trôi chảy thì không khỏi đỏ mặt, "Tôi đâu có nói là thật sự muốn biết!"

"Bây giờ cô không muốn biết, nhưng tương lai sẽ rất muốn biết! Thế sự vô thường, không phải sao?"

(* Việc đòi luôn thay đổi)

Do tài chính và nhân lực đầy đủ, căn nhà số 17 Nguyệt Đàn sửa sang xong rất nhanh. Hôm nay Viên Minh Nguyệt thông báo cho Hà Thanh Huy đầu tiên: "Anh có muốn tới đây xem không? Bố anh sẽ đến đấy, anh nên đến trước để tìm hiểu một chút, tránh cho đến lúc đó bị lật tẩy."

Chạng vạng tối Hà Thanh Huy lái xe đến, vừa đến cửa liền phát hiện có gì đó khác lạ, Cái biển nền xanh chữ trắng trước kia đã bị bỏ đi để lộ ra chữ trên mặt tường ở bên dưới, kiểu chữ Lệ khắc chìm một dòng chữ tương tự: "Nguyệt Đàn số 17"

(* là thư thể thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN. Nguồn wiki)

Cửa mở ra, Hà Thanh Huy đi vào trong, vách tường bên trong công tò vò và sàn nhà cũng được sửa chữa lại dựa trên nguyên bản không thấm nước, hai bên tường đều gắn đèn tường, cho cảm giác nhẹ nhàng thoải mái. Từ cửa nhìn vào, ánh tà dương chiếu rọi trong sân, thật mềm mại. Sắc mặt Hà Thanh Huy lập tức thay đổi, vội vã đi vào gọi: "Viên Minh Nguyệt!"

Viên Minh Nguyệt mặc quần yếm màu be, đeo găng tay sao su, từ gian phòng phía Tây đi ra: "Tôi ở đây!"

"Ai cho cô bỏ mái che ngoài sân hả?"

Viên Minh Nguyệt ra dấu tay giải thích: "Nhà và tường dùng gạch hoa văn tinh xảo thanh lịch, vô cùng hiếm, nhưng do thiếu sự thông gió nên nó mới ẩm ướt, ảnh hưởng xấu đến ngôi nhà, thật là đáng tiếc. Tôi bỏ mái che đi, đó là điều vô cùng thông minh. Thời tiết đẹp có thể mở mái che, nếu như trời mưa có gió to có thể đóng lại, vô cùng thuận tiện."

Nghe cô giải thích, Hà Thanh Huy thấy gian phòng rực rỡ hẳn lên, ánh dương chiếu lên những phiến đá cẩm thạch tối màu trên mặt đất, hiện lên ánh sáng chói rọi. Trong nháy mắt Hà Thanh Huy dường như trở lại một ngày nào đó của rất nhiều năm về trước, cũng hoảng hốt như thế này, anh đang chơi đùa ở trong viện thì mẹ gọi ăn cơm tối, anh cố tình đùa dai, núp ở bồn hoa phía sau viện mà không đáp lại. Từ bồn hoa nhìn vào gian nhà chính đúng lúc thấy đá cẩm thạch ở trong nhà ánh sáng chói rọi trên mặt đất, anh nhìn chăm chăm vào mặt đất, mãi đến khi cái bóng của mẹ xuất hiện. Nhưng về sau, mẹ không bao giờ vội vàng đi tìm anh nữa, mà những phiến đá cẩm thạch kia cũng bị chôn cất. Bây giờ nhìn thấy, không hề phòng, anh không kịp mang mặt nạ cho mình, nhẹ nhàng hỏi người bên cạnh: "Tại sao cô lại nghĩ đến việc sử dụng đá cẩm thạch?"

Hà Thanh Huy mới vừa rồi còn hung thần ác sát, lúc này bỗng nhiên nhẹ nhàng như vậy, Viên Minh Nguyệt sợ hết hồn, quay lại nhìn vào mắt anh, kỳ quái, nơi đó có độ ẩm, cô đề nén tâm trạng nói: "Nếu như tôi không nhìn lầm thì ban đầu nền của gian nhà chính sử dụng đá cẩm thạch, không biết về sau sao lại đổi thành bằng gỗ. Không thích hợp chút nào, gian nhà này có hơi thở cổ xưa, sàn gỗ khó tránh có chút khó chịu."

Hà Thanh Huy nghe cô giải thích một cách chuyên nghiệp, ngay lập tức lấy lại tinh thần, khôi phục thần sắc như thường ngày, đáp: "Ồ."

Hà Thanh Huy đi vào nhà, thấy phòng chính ba gian đã được thay đổi phong cách, phân ra các khu vực lớn bé không bằng nhau, có phòng khách, phòng trà, phòng họp nhỏ và phòng giải trí, làm cho anh vô cùng ngạc nhiên, ở trong phòng giải trí thì đã bày một bàn chơi bida. Hà Thanh Huy nhìn về phía Viên Minh Nguyệt, cô lập tức như một cô hầu gái nhỏ giải thích: "Tôi dạo này ở chỗ đây, vì vậy đặt một cái bàn đánh bida trước, lúc nào nghỉ ngơi thì chơi một lúc."

Hà Thanh Huy đi tới, cầm lên cây gậy đánh bida dưới bàn lên nói: "Chơi một ván?"

Viên Minh Nguyệt cười áo khoác, phục tùng nói: "Được, được."

Một ván rất nhanh được đánh xong, Viên Minh Nguyệt chỉ có 12 điểm, muốn có bao nhiêu thâm hại thì có bấy nhiêu. Hà Thanh Huy cất gậy đánh bida: "Tôi nghĩ cô chơi rất giỏi chứ!"

Lòng tự tin của Viên Minh Nguyệt bị đá kích, phản bác: "Đương nhiên tôi chơi rất giỏi! chỉ do anh may mắn thôi!"

"Vậy sao? Cô nên biết rằng may mắn cũng là một loại năng lực."

Viên Minh Nguyệt chán nản, lập tức quyết định sau này phải chuyên cần luyện tập, một ngày nào đó phải đánh bại Hà Thanh Huy. Lúc đó cô có thể bày ra vẻ mặt ngạo mạn, hung hăng chà đạp Hà Thanh Huy cho anh ta mất mặt: "Sao anh biết? Con người không thể lúc nào cũng gặp may mắn được!"

Đương nhiên Hà Thanh Huy không thể biết được suy nghĩ trong lòng Viên Minh Nguyệt, anh nhìn một vòng căn phòng, ngoại trừ mái che của thiên tình làm anh nghi ngờ thì những thứ khác anh không để ý lắm. Viên Minh Nguyệt biết anh hay soi mói, nên đã chuẩn bị lí do chi tiết để giải thích, ai ngờ lại không cần dùng đến, nhìn không được mắt anh hay thay đổi thất thường.

Ngôi nhà cuối cùng cũng sửa sang xong, các vận dụng không cần thiết trong nhà đều lần lượt được dỡ bỏ, Viên Minh Nguyệt bắt Hà Thanh Huy phải đồng ý dùng một tấm màn che lại nhà kê phía đông. Hà Thanh Huy nói: "Cô làm sao đó thì làm." Cho đến khi bức màn được treo lên, Viên Minh Nguyệt nhìn bề ngoài nhà kê phía đông và ba gian nhà khác cũng giống nhau, chỉ là tất cả các cửa đều bị khóa, cửa sổ cũng bị ngăn cách bởi một tấm rèm rất dày, hoàn toàn không biết bên trong như thế nào, cô nghĩ không biết trong này cất giữ bảo bối gì nữa, có lẽ là nơi ở của một người quan trọng nào đó, hoặc có thể trong đó là "Giác mộng đau thương" của Hà Thanh Huy, anh đã từng có một vợ trước vô cùng thần bí cao quý, anh ta bị người phụ nữ kia làm tổn thương nên bây giờ mới biến thành cái loại lạnh lùng như băng này. Nhưng mà cô cũng không có hỏi gì nhiều, bởi vì "Tò mò hại chết mèo"

(* Gian phòng chính)

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Minh nguyệt thanh huy (8)

Ngôi nhà trang trí xong, vật dụng trong nhà lần lượt được đem đến, hôn lễ của bọn họ cũng đi vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng. Bởi vì trước đó Hà Tâm Vũ đã nói qua, chi phí cho hôn lễ do ông chịu trách nhiệm, cho nên lễ phục bọn họ tất cả đều là được đặt may đặc biệt từ Pháp, sau đó trợ lý nhà thiết kế tự tay đem đến. Mặc thử lễ phục ở Viên gia, Hà Thanh Huy đã thay xong lễ phục đang chờ ở phòng khách, em trai Viên Minh Nguyệt là Viên Minh Lăng vì chị gái kết hôn nên đã về nhà từ sớm. Viên Minh Lăng là một chàng thanh niên mặt mũi khôi ngô, vô cùng ngây thơ như ánh mặt trời, liên tục

quần lầy Hà Thanh Huy, "Anh Thanh Huy, anh nói xem mua Ferrari tốt hơn hay mua Lamborghini tốt hơn?"

Hà Thanh Huy: "Anh có một chiếc Aston Martin." Đương nhiên, chiếc xe kia không biết bây giờ thuộc về ai.

"Xe của Anh thì hình như cổ lỗ quá rồi, không thời thượng. Thực ra ngắm lại thì em cũng thích Lamborghini..." Viên Minh Lăng cảm thấy rối rắm, lúc ấy trợ lý nhà thiết kế từ trên lầu xuống nói: "Cô dâu tới rồi."

Hà Thanh Huy nhẹ nhàng đi đến chân cầu thang, để tay ra phía sau, hơi ngẩng đầu nhìn lên, anh diễn điệu bộ này đã thành quen, tư thế càng ngày càng tiêu sái. Trợ lý thiết kế nói xong, một lát sau, Viên Minh Nguyệt xuất hiện ở cầu thang, mặc một chiếc váy cưới cúp ngực màu trắng đuôi dài quét đất, trang điểm tinh tế, mái tóc được búi cao ở đằng sau, lộ ra cổ và xương quai xanh trắng nõn, cả người toả ra sức quyến rũ mê người, vô cùng xinh đẹp, mọi người ai cũng tán thưởng, khen ngợi.

Hà Thanh Huy bị màu trắng làm cho hoa mắt, hơi thất thần, lập tức phản ứng lại, trên mặt hiện lên nụ cười thích hợp: "Rất đẹp!"

Mặc dù Viên Minh Nguyệt biết rằng đây chỉ là diễn kịch, thế nhưng tất cả mọi người đều khen cô xinh đẹp, cô vẫn rất vui vẻ. Cô từ từ đi xuống cầu thang, một người nhân viên ở đằng sau giúp cô nâng váy, cô mỉm cười rụt rè y hệt một nàng công chúa. Hà Thanh Huy đưa tay ra, cô nhìn thoáng qua bàn tay to lớn kia, miễn cưỡng nắm lấy, trưởng phòng quan hệ xã hội nói: "Lại đây, lại đây, cô dâu chú rể đứng cạnh nhau để chúng tôi cảm thụ một chút nào."

Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt đứng cạnh nhau, trưởng phòng tổ chức hôn lễ lập tức phát sủa: "Không được rồi, Viên tiểu thư, giày cao gót của cô cao quá đứng không hợp với Hà tiên sinh."

Viên Minh Nguyệt cũng biết cô mang giày cao gót cao hơn Hà Thanh Huy một chút, cô đắc ý nhìn anh, mắt sắp cười thành một đường chỉ, dĩ nhiên là cười nhạo anh thấp.

Hà Thanh Huy làm như không nhìn thấy, trầm ổn nói với trưởng phòng tổ chức hôn lễ: "Chiếc váy này phối với đôi giày cao gót đó nhìn rất hợp, cao hơn cũng không sao."

Viên Minh Lăng ở bên cạnh vội vàng vỗ tay, nắm lấy bả vai Viên Minh Nguyệt nói: "Chị, lần này chị đã chọn được người đàn ông tốt! Phải nhớ kĩ, những người bạn trai từ nhỏ đến lớn của chị, ai cũng chê chị quá cao, không cho chị mang giày cao gót. Nhìn xem anh Huy hào phóng như thế này, đúng là một người đàn ông tự tin! Sau này em cũng phải tìm một người bạn gái cao hơn mình!"

Hà Thanh Huy ở trong lòng phần nộ, cô chỉ cao hơn anh khi mang giày cao gót mà thôi.

Viên Minh Nguyệt biết rằng, Hà Thanh Huy thích nhất diễn kịch, trước mặt người ngoài anh ta luôn biểu hiện hoàn mỹ không thiếu sót.

Một đêm trước hôn lễ, Viên Minh Nguyệt nghĩ rằng ngày mai phải dậy sớm thì lăn qua lăn lại, không khỏi đau đầu, ngủ sớm thôi. Bố mẹ của cô bởi vì con gái sắp lấy chồng nên khó tránh khỏi có chút thương cảm. Trần Hiểu Vân mất hồng hồng, ngồi trên giường Viên Minh Nguyệt, kéo tay cô nói: "Nuôi con lớn đến từng này, ai ngờ trong nháy mắt phải gả cho người ta rồi, mẹ thật không nỡ."

Viên Minh Nguyệt trong lòng nghĩ không phải người muốn mau mau gả con đi là mẹ sao, có cái gì mà không nỡ chứ, cô là người nguyên tắc, chỉ có thể nói kiểu như "Con cũng không nỡ rời xa mẹ", thế nhưng không biết tại sao, cô luôn cảm thấy tức giận với bố mẹ vì chuyện này dường như mãi mãi không gây được trở ngại, cô nói không ra lời.

Trần Hiểu Vân nói một số chuyện khi còn bé của cô, nghe đến suýt nữa ngủ quên. Bỗng nhiên Trần Hiểu Vân thở dài một hơi nói: "Nguyệt Nguyệt, vốn dĩ mẹ và bố con vì con mà đã chuẩn bị của hồi môn rất đầy đủ. Nhưng chuyện của Diệp Thánh Phi ảm ỉ như vậy, công ty cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, của hồi môn thì con chịu thiệt thòi vậy." Bà từ phía sau lấy ra một cái hộp, bên trong là một bộ trang sức bằng vàng.

Ban đầu Viên Minh Nguyệt không có phản ứng gì, cô biết mình chỉ là kết hôn giả, sớm muộn gì cũng phải trở về ngôi nhà này. Thế nhưng Trần Hiểu Vân vừa nói như vậy, cô mới ý thức được, thực sự là bố mẹ đã đem cô gả đi, hơn nữa của hồi môn chỉ có một bộ trang sức bằng vàng, giá trị mấy vạn. Cô cho rằng chuyện tình cảm với Diệp Thánh Phi đã là quá khứ, nhưng không phải như vậy, họ để cho cô trả nợ, trả bằng của hồi môn của cô. Nước mắt bỗng nhiên tràn ra, không kịp dấu đi, Trần Hiểu Vân nhìn thấy thế vội nói: "Bố mẹ không phải không muốn cho con nhiều hơn, chỉ là bây giờ chúng ta không có."

Viên Minh Nguyệt quay mặt đi: "Không phải vì chuyện này mà con khóc, ngày mai sẽ rời xa bố mẹ, con buồn lắm." Nói xong chính cô cũng kinh ngạc, vừa nãy nói không nên lời nhưng trong lúc đau lòng thế này lại có thể nói được những lời như vậy.

Trần Hiểu Vân dĩ nhiên thừa tin tưởng cô nói những lời này là thật lòng, bà vỗ tay con gái: "Đừng buồn, trong nhà lúc nào cũng giành một chỗ cho con."

Viên Minh Nguyệt gạt đầu. Đợi cho mẹ cô đi ra ngoài, Viên Minh Nguyệt nhìn căn phòng quen thuộc, bắt đầu run rẩy, căn nhà này cho cô rất nhiều kỉ ức tốt đẹp, nhưng tới bây giờ tất cả đều không thuộc về cô, vậy tất cả những kỷ niệm đó đều là lừa mình dối người sao? Vậy chôn dung thân của cô là ở đâu? Số 17 Nguyệt Đàn sao? Không phải, chẳng qua chỉ là một khách sạn bình dân mà thôi. Nhưng mà nhớ đến ngôi nhà đó cô cảm thấy ảm áp hơn ở đây nhiều.

Cô đứng lên mặc quần áo, lên lái xe đến số 17 Nguyệt Đàn. Cô dùng chìa khóa mình mang theo để mở cửa, đây là ngôi nhà chính tay cô trang trí, không nén được những uất ức, cô ngồi trong phòng để quần áo khóc lớn, căn phòng rất lớn, cách âm rất tốt, cô không sợ bị người khác nghe được, chẳng qua chỉ là khóc to lên, cô tự nói với chính mình, khóc xong lần này, cả đời sẽ không khóc nữa.

Đêm nay Hà Thanh Huy bị Dương Thận kéo đi dự tiệc kết thúc cuộc sống độc thân, anh cảm thấy rất vô lý, trên thực tế là qua ngày mai, anh cũng chỉ là một người đàn ông độc thân đã kết hôn mà thôi, so với trước đây đâu có gì khác. Anh đang tìm cách để trốn thoát, đúng lúc lái xe đi qua số 17 Nguyệt Đàn, nghĩ rằng nên đi vào nhìn một chút.

Anh mở cửa ra chợt nghe thấy bên trong có tiếng khóc, trong nháy mắt nước mắt anh như tuôn ra, anh cho rằng mẹ đã trở về, anh cuống quýt chạy vào bên trong, chạy đến sân thì nghe rõ tiếng khóc không phải là như tiếng chim kêu, mà là tiếng gào khóc, anh lập tức nhận ra rằng không phải là mẹ mà là Viên Minh Nguyệt.

Anh vô cùng cảm xúc, phản ứng vừa rồi của mình như một thằng ngốc, anh đứng ở dưới lầu một hồi, đợi ánh mắt trở lại bình thường. Mới đi lên lầu phía tây, tìm được Viên Minh Nguyệt, thấy cô đang ngồi trên ghế sofa ở giữa một căn phòng khóc lớn.

Viên Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy Hà Thanh Huy, vô cùng sững sốt, ngừng khóc, qua một lúc lâu mới phản ứng lại, ghen ngào nói: "Hà Thanh Huy, bố mẹ tôi không cần tôi nữa. Sự thực là họ chưa bao giờ yêu thương tôi."

Hà Thanh Huy đứng im ở cửa nhìn cô: "Cô đã 26 tuổi rồi còn muốn bố mẹ yêu thương cô như thế nào đây? Cho cô bú sữa thay tã?"

Viên Minh Nguyệt cố nín khóc rồi đứng lên, "Ồ hô, Hà Thanh Huy, anh là một tên khốn kiếp. Anh không thể nói một câu dễ nghe sao!"

Hà Thanh Huy thấy nước mắt trên mặt cô, vô cùng chán ghét, anh quay đầu đi nhìn xung quanh, chợt phát hiện ra căn phòng này đều là các loại tủ khác nhau, hơn mười hai mươi cái: "Viên Minh Nguyệt, đây là phòng để quần áo?"

Viên Minh Nguyệt khóc nức nở nói: "Đúng vậy, làm sao?"

"Cô không cảm thấy nó quá lớn sao?"

"Quần áo của tôi nhiều không được sao?"

Hà Thanh Huy hừ mũi một tiếng: "Nghĩ xem từng này quần áo đã dùng bao nhiêu tiền để mua, e rằng cô cũng không khó khăn như lời cô nói."

"Anh là một người máu lạnh, người ta đang đau buồn như vậy, anh lại nói chuyện tiền bạc."

"Đau buồn? Cô thử tưởng tượng xem, nếu như lúc này cô là người trong tiệm tạp hóa sát vách, có làm cho cô đau buồn được không?"

Viên Minh Nguyệt còn nhớ tiệm tạp hóa đó, chỉ có hơn 100m², gần cửa ra vào là quầy tính tiền, phía sau là một cái kệ cao, phía trên bày những thực phẩm thông thường như mì ăn liền, bánh bích quy, phía sau nữa có một cánh cửa, kéo tấm rèm ra mở hồ có thể thấy được một cái giường, bình thường nhìn thấy trong tiệm có một người phụ nữ, tuổi tác không lớn hơn cô là mấy, mặc một bộ đồ thể thao màu xanh nhạt, những sợi tóc luôn luôn buông xuống trước mặt. Cô đã từng mua nước ở đó, người phụ nữ kia không không ngẩng đầu lên nhìn cô. Nếu như cô là người phụ nữ ấy? Viên Minh Nguyệt nghĩ tới đây, chợt rung mình một cái, ngừng khóc.

Hà Thanh Huy thấy cô thức thối, không muốn nói thêm cái gì với cô nữa, "Đi thôi, tôi đưa cô về."

Viên Minh Nguyệt đứng lên, ngoan ngoãn đi sau lưng anh, trên đường đi tâm trạng cô quay cuồng, khó có thể bình tĩnh. Lần này khóc lóc như vậy, cô rút cuộc cũng từ tình trạng rối loạn bình tĩnh lại, may mắn vì gặp được Hà Thanh Huy, cùng anh làm cuộc giao dịch này, cô lời lớn rồi, sau tất cả chỉ phụ thuộc vào việc kinh doanh của mình mà thôi. Hà Thanh Huy nói rất đúng, không có cha mẹ nào muốn con cái của mình lúc nào cũng tức giận với họ, cô muốn rất nhiều điều, khóc thì được cái ích gì, cô phải nỗ lực để sẵn sàng chiến đấu.

Đến Viên gia, Viên Minh Nguyệt xuống xe, Hà Thanh Huy ở phía sau gọi cô lại: "Chờm đá ở mắt đi, tôi không muốn ở hôn lễ ngày mai bị mang tiếng."

Viên Minh Nguyệt bĩu môi, "Làm bộ làm tịch! Tôi không tin anh thực sự quan tâm!"

Hà Thanh Huy không nói gì, chung quy để cho cô một lần chiếm ưu thế.

Hôn lễ được cử hành ở khách sạn của tập đoàn Vũ Hâm, hôm nay bạn bè thân thích của hai nhà Hà Viên tụ tập ở một phòng lớn, vô cùng náo nhiệt.

Lễ đường bày ra hơn mười cái bàn tròn lớn, trên bàn trải một cái khăn bàn màu trắng, mặt trên trưng bày một bình hoa bách hợp lớn màu xanh, gần sân khấu chừa lại một khoảng trống lớn để cho khách mời hàn huyên nói chuyện và xem buổi lễ trước khi dùng bữa tối, lễ đường được bao quanh bằng hoa bách hợp trắng và hoa hồng đỏ xen kẽ nhau, đèn chiếu sáng được thiết kế tỉ mỉ chiếu xuống lễ đường vô cùng đẹp, vô cùng long lanh xa hoa, những khách mời khi tới dự đều có quà, tự nhiên hơn là đưa tiền mừng, khách mời ai ai cũng vui vẻ, bắt tay Hà Tâm Vũ và vợ chồng Viên Khánh Niên chúc mừng họ.

Ngoài cửa có phóng viên đang chờ, được trưởng phòng quan hệ xã hội đặc biệt mời vào trong, nhiệt tình chiêu đãi, biếu tặng tiền cho họ, sau đó nói ảnh chụp hôn lễ sẽ cung cấp cho họ, họ không phải một nhọc chụp, các phóng viên vui vẻ nhận hạ.

Nghi thức đầu tiên chuẩn bị bắt đầu, đột nhiên Viên Minh Nguyệt đang ở phòng chờ thấy hơi lo lắng, cô nhớ một người đi tìm Hà Thanh Huy, người họ cười nhạo nói: "Nghe nói tối hôm qua cô cùng với Thanh Huy đi đến khuya mới về nhà, sáng sớm cũng là anh ta chở cô đến đây, mới xa nhau vài giờ, lại muốn rồi sao?"

Viên Minh Nguyệt biết chuyện tối hôm qua là do em trai cô truyền ra ngoài, khi còn bé nó luôn quan sát những người bạn trai của cô. Cuối cùng Hà Thanh Huy cũng quay lại, bị Viên Minh Nguyệt kéo vào bên trong, cô đóng cửa lại, vô cùng lo lắng nói: "Hà Thanh Huy, tôi chợt nhớ tới, có phải chú rể

sẽ hôn cô dâu không, làm sao bây giờ? Không phải là hôn thật đó chứ?"

Hà Thanh Huy nhìn cô mặc áo cưới trắng tinh khiết, tóc được vấn lên thật cao, đeo một đôi bông tai dài bằng kim cương, đáng nhẽ phải là trang phục cao quý trang nhã, làm mọi người luôn luôn ngạc nhiên, không khỏi nhíu mày, "Giả vờ được không?"

"Giả vờ? Nhiều người như vậy, không bị phát hiện sao?"

"Cô nghĩ tôi sẽ hôn thật? Đừng có nằm mơ, tôi không có thói quen hôn phụ nữ."

Viên Minh Nguyệt suýt nhô ra một ngụm máu, cái khó ló cái khôn, cuối cùng đáp trả: "Tôi cũng không có thói quen bị chó cắn!"

Hà Thanh Huy khinh thường nhìn xương quai xanh và bộ ngực phẳng của cô, nhàn nhạt nói, "Tôi sợ rằng chó sẽ không thích cắn phải phải chỗ có xương!"

Ngực nhỏ vẫn luôn là mối hận trong lòng Viên Minh Nguyệt, bây giờ lại bị cười nhạo, cô tưởng tượng mình hủy hôn, nhưng chỉ là tưởng tượng mà thôi "Tưởng tượng là con số không", cô nắm chặt nắm tay, tự nói với mình, đánh rớt răng nanh cùng máu nuốt.

(* Nhịn xuống lửa giận trong lòng, đem giận dữ và máu cùng nhau nuốt chửng trong bụng.)

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Minh nguyệt thanh huy (9)

Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy đang âm ỉ trong phòng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hà Thanh Huy ra mở cửa, Dương Thận vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Không xong rồi, anh đoán xem ai đến đây?"

"Ai?"

"Phạm Hân Hân."

Hà Thanh Huy sững sốt, "Chúng ta đâu có mời cô ấy?"

"Cô ấy đến cùng với bố của anh."

Hà Thanh Huy nhíu mày, "Cái gì?"

Viên Minh Nguyệt thò đầu ra, "Hai người đang nói đến Phạm Hân Hân? Cô ấy tới tham dự? Quá tuyệt vời, tôi là fan hâm mộ của cô ấy!"

Hà Thanh Huy lấy một tay đẩy đầu cô ra, đi ra cửa nói: "Cô ấy với bố tôi là từ lúc nào?"

Dương Thận lắc đầu: "Không biết. Nhưng tôi nghĩ rằng cô ấy vì anh mà đến."

Hà Thanh Huy: "Đi xem một chút."

Anh cùng Dương Thận đi ra đại sảnh, Hà Tâm Vũ mặc một bộ vest trang nhã lịch sự, túi áo bên trái gắn một bông hoa hồng màu đỏ, đang bị một đám người vây quanh chúc mừng, trên mặt không giấu được niềm vui vẻ, nói với những người đang vây quanh kia: "Qua mấy tháng nữa không biết chừng tôi có thể ôm cháu trai, đến lúc đó mọi người lại phải nói chúng mừng tôi đấy!" Những người đó vội vã phụ họa theo. Phạm Hân Hân đứng bên cạnh, thân mật kéo khuỷu tay của ông ta. Cô trang điểm đậm, đôi mắt đầy sức sống, mặc một chiếc váy dài màu đỏ, bộ ngực đầy đặn, nhất là đôi chân dài dưới làn váy như ẩn như hiện. Cô nhìn thấy Hà Thanh Huy, cười nói gì đó bên tai Hà Tâm Vũ, Hà Tâm Vũ vỗ vỗ bàn tay của cô, Phạm Hân Hân rời khỏi Hà Tâm Vũ, đi đến chỗ Hà Thanh Huy, dáng vẻ gọi cảm hấp dẫn những ánh nhìn của đàn ông.

Dương Thận nói nhỏ bên tai Hà Thanh Huy: "Thật là một mỹ nhân, nhìn mà ngứa ngáy tâm can, anh bỏ qua cô ấy thật sự là đáng tiếc!"

Phạm Hân Hân đến gần, cười nói: "Thanh Huy, chúc mừng anh!"

Hà Thanh Huy: "Cảm ơn!"

Dương Thận ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Phạm đại mỹ nhân, lão gia nổi tiếng là người có mối nói cũ, cô cũng dám cùng với ông ấy sao?"

Phạm Hân Hân thản nhiên cười: "Phải không? Nói không chừng tôi có bản lĩnh làm cho ông ấy cười tôi đấy. Thanh Huy, anh thích có em trai hay em

gái?"

Hà Thanh Huy lạnh lùng nhìn như có thể làm người ta đóng băng. "Phạm tiểu thư, xin tự trọng."

Phạm Hân Hân không cam lòng, cùng anh tiếp tục dây dưa, "Em làm sao mà không tự trọng! Hà Thanh Huy, không phải lúc nào anh cũng là người chiếm ưu thế đâu."

Cô vừa dứt lời, Hà Tâm Vũ đã đi tới, bàn tay rất tự nhiên đặt sau lưng Phạm Hân Hân: "Thanh Huy, yên tâm đi, Hân Hân không thể nổi bật hơn cô đâu của anh đâu."

Phạm Hân Hân lập tức nắm lấy cánh tay Hà Tâm Vũ, mặt mày rạng rỡ: "Tâm Vũ, chờ Thanh Huy và Minh Nguyệt đi hưởng tuần trăng mật về, mời hai người họ về nhà ăn cơm được không?"

Dương Thận nghe xong, sống chung với nhau rồi, không biết chừng mấy ngày nữa Hà Thanh Huy thực sự phải há mồm gọi một tiếng "mẹ".

Hà Tâm Vũ: "Thanh Huy, anh thấy thế nào?"

Hà Thanh Huy biết Phạm Hân Hân sẽ không tha cho anh, chỉ có thể tiếp chiêu, gật đầu: "Được ạ." Sau đó còn nói: "Mọi người nói chuyện đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, con đi tìm Minh Nguyệt."

Phạm Hân Hân: "Ây yô, thật đúng là một khắc cũng không tách ra được."

Hà Tâm Vũ hơi hốt nói: "Em định ăn đám cưới đến bao lâu đây?"

Phạm Hân Hân nghe xong, sắc mặt tái nhợt, vội vàng thay đổi tư thế, cả người dán lên trên người Hà Tâm Vũ, nũng nịu: "Ai nói người ghen? Muốn ăn đám cũng là ăn của anh, nói mau, đêm qua cùng Liễu Y Y đi đâu hả?"

Hà Thanh Huy nhìn không nổi nữa, quay đầu rồi đi, Dương Thận đi sau lưng anh: "Anh và chị dâu phải cẩn thận, nếu như bị Phạm Hân Hân phát hiện hai người kết hôn giả, e rằng là có chuyện đấy, có lấy được khoản tiền kia hay không cũng là một vấn đề."

Hà Thanh Huy: "Tôi biết!"

Hôn lễ chính thức bắt đầu, đèn trong lễ đường dần dần tối lại, mọi người đều tập hợp chỗ khoảng trống trước sân khấu, nghe người chủ trì hôn lễ nói: "Bây giờ xin mời cô dâu bước vào lễ đường!"

Anh ta nói xong, hai chùm ánh sáng chiếu lên hai đầu thảm đỏ, Viên Minh Nguyệt khoác tay bồ mình đi lên thảm đỏ, nhìn thấy đầu bên kia thảm đỏ là Hà Thanh Huy đang đứng, anh mặc áo sơ mi trắng, ở ngoài khoác áo vest đuôi tôm màu đen, đeo một cái nơ màu tím nhạt, hai tay để phía sau, vô cùng đẹp trai phong độ. Viên Minh Nguyệt trong lòng ngỡ anh là nhân mô cầu dạng, lại nghĩ đến lúc này hai người nói chuyện về "chó", cô vô cùng bức mình, ưỡn ngực lên. Đi đến bên cạnh Hà Thanh Huy, Viên Khánh Niên cầm tay cô giao cho anh, anh nhẹ nhàng nắm lấy, vững vàng đứng trước sân khấu.

(* Là người hành vi giống như chó, [chó đội lốt người])

Người chủ trì hôn lễ đọc lời thề kết hôn, hai người lần lượt tuyên thệ, nói lời nguyện ý, đeo nhẫn cho nhau, những việc này họ đã diễn tập qua vài lần, lúc này thực hiện vô cùng thuận lợi trôi chảy, không chút vấp vấp sai sót. May mà chiếc nhẫn kim cương trên tay Viên Minh Nguyệt rất to, lóa mắt, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Xong các nghi thức, người chủ trì mời hai người kể về quá trình họ yêu nhau. Cho dù đã diễn tập nhưng cái này là chuyện tế nhị nên không có nghiêm túc tập luyện, trường phòng quan hệ xã hội cũng nghĩ rằng hai người họ rất bất ngờ nên không có ép. Lúc này Hà Thanh Huy nói: "Tôi và Minh Nguyệt yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên."

Ngừng một lúc lâu, người chủ trì hôn lễ mới phản ứng lại, "Hả? Nói xong rồi? Có vẻ như chú rể đang rất ngại ngùng, vậy xin mời cô dâu."

Người chủ trì đưa micro cho Viên Minh Nguyệt, cô cũng nói: "Vâng, chúng tôi yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên." Không có nói tiếp nữa, về mặt đó là chuyện đương nhiên.

Ở dưới Dương Thận không khỏi đổ mồ hôi lạnh, trong lòng nằng hai vị tổ tông kia, mẹ nó hai người cũng quá là miễn cưỡng đi.

Người chủ trì sắp hóa đá, khó khăn lắm mới phản ứng lại được, ngẩng cao đầu tâm tình nói: "Chúng ta mời chú rể hôn môi cô dâu có được không?"

Phía dưới mọi người đều trầm trồ hưởng ứng, người chủ trì hôn lễ vội vàng tránh đứng ở giữa hai người, Hà Thanh Huy xoay người nhìn Viên Minh Nguyệt, thấy cô cũng xoay người nhìn anh, môi mấp máy, ý nói: "Giả vờ."

Hà Thanh Huy trong tiếng ồn ào của mọi người, kéo eo của cô để cô nhích lại gần mình hơn, cô tròn to hai mắt nhìn anh, anh lớn tiếng nói: "Nhắm mắt lại!"

Cô nghe lời nhắm mắt lại, bên tai là tiếng ồn ào, bốn cột, một lát sau, bất thành linh cảm giác được có cái gì lạnh lạnh mềm mềm rơi vào đôi môi cô, cô sợ hãi, vội vàng mở mắt, thấy gương mặt gần trong gang tấc của Hà Thanh Huy, lông mi dài dường như đang phe phẩy trước ánh mắt của cô, bờ môi của anh đang phủ lên môi của cô. Cô muốn giãy dụa, nhưng bị anh liềm chết ôm, giữ chặt cổ, không cho động đậy. Trong lòng cô đang nghĩ Hà Thanh Huy

là đồ chết tiệt, suýt nữa phải dùng chân, nhưng mà do mặc áo cưới dài thướt tha, không thể hành động. Không biết qua bao lâu, Hà Thanh Huy rốt cục cũng buông cô ra. Trong lòng cô vô cùng tức giận, không thể ở trước mặt mọi người mà phát tiết được, chỉ có thể dùng ánh mắt sắc lẹm giết chết anh, anh vô cùng bình tĩnh.

Người chủ trì hôn lễ bắt đầu nói: "Thực sự là ngọt ngào, nhưng xem ra hai người hình như chưa thỏa mãn, có muốn tiếp tục không?"

Phía dưới lại một hồi ồn ào, cùng kêu lên: "Hôn lưỡi! Hôn lưỡi!"

Viên Minh Nguyệt rất muốn giết người, phải giết người chủ trì hôn lễ đầu tiên và sau đó là những người gây náo loạn bên dưới, tốt nhất là chết vì ngạt thở! Rồi lại giết Hà Thanh Huy, đương nhiên phải bạo hành anh ta đến chết!

Hà Thanh Huy nhận lấy micro từ người chủ trì hôn lễ, nói: "Xin lỗi mọi người, sau hôn lễ chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật ở Hawaii, bây giờ e là không kịp, hôm nay không thể cho mọi người xem hôn lưỡi được." Họ đã tính trước được rằng trong hôn lễ sẽ bị làm phiền, nếu như để thời gian kéo dài khó tránh khỏi lộ ra sơ hở, vì vậy phải đơn giản hóa tất cả các nghi thức, cũng quyết định hôn lễ kết thúc sẽ đi hưởng tuần trăng mật, những chuyện còn lại giao cho trường phòng quan hệ xã hội xử lý.

Người chủ trì hôn lễ thấy mình bị đùn đẩy, "xem ra họ rất gấp gáp để có thời gian ở bên nhau, chúng tôi có thể hiểu được, tuổi trẻ mà! Nhưng mà còn một nghi thức nữa, chính là —— cô dâu tung hoa cưới."

Có một nhân viên đưa một bó hoa hồng cho Viên Minh Nguyệt, vì mới bị hôn, cô vô cùng bức tức, không muốn hợp tác, chỉ cầm hoa đứng bất động, Hà Thanh Huy gắt gao kéo tay cô lại gần nói thầm bên tai: "Nếu như cô không tung hoa, chúng ta sẽ hôn lưỡi!"

Viên Minh Nguyệt trừng mắt liếc anh, tung hoa lên cho có lệ, bó hoa rơi vào tay Phạm Hân Hân đang đứng ở hàng đầu tiên. Ánh đèn lập tức chiếu tới, Phạm Hân Hân thay đổi sắc mặt giả vờ cười ngại ngùng.

Người chủ trì hôn lễ nói: "Đại minh tinh của chúng ta lại bắt được bó hoa, thật là khéo nha. Hân Hân, xin hỏi cô có điều gì muốn nói với cô dâu chú rể không?"

Lập tức có người đưa micro cho Phạm Hân Hân, cô không cảm thấy, chỉ là lắc đầu cười, trong lòng vô cùng tức giận.

Người chủ trì hôn lễ lại một lần nữa bị xấu hổ, bất đắc dĩ nói: "Xem ra hôm nay tất cả mọi người đều nghiệm ra rằng trầm mặc là một chân lí. Được rồi, tôi tuyên bố, mời cô dâu và chú rể bắt đầu hành trình tuần trăng mật của họ!"

Hà Thanh Huy kéo Viên Minh Nguyệt đi ra đại sảnh, mỗi người ai cũng nói: "Chúc mừng!" Cuối cùng cũng vượt qua mọi chông gai, giải thoát ra, họ trở lại phòng nghỉ của khách sạn để thay quần áo. Viên Minh Nguyệt thay xong mở cửa ra thấy Dương Thận đang đứng ở cửa nhìn cô, cô nghiêng đầu nói: "Áo cưới và đồ trang sức đều ở bên trong!"

Dương Thận chỉ chỉ chiếc nhẫn kim cương trên tay cô, Viên Minh Nguyệt bất đắc dĩ tháo ra đưa cho anh ta, "Dương Thận, anh là Chu Bái Bì."

Chu Bái Bì (Chu 'lột da') là ác bá địa chủ dưới ngòi bút của Cao Ngọc Bảo lão tiên sinh (xuất từ 《tác phẩm Gà gáy lúc nửa đêm》, là nam nhân vật phản diện rất nổi danh, tên thật gọi Chu Xuân Phú, địa chủ khu Đông Bắc Liêu Nam.

Chu lột da' vì để đám người ở có thể nhiều làm nghỉ ít, khuya khoắt nửa đêm bắt đầu học gáy để cho con ở đi làm (văn tự bản mình đã quy định: Gà gáy phải rời giường làm), bởi vì trước kia không có đồng hồ, đám con ở là từ gáy rời giường đi làm, mặt trời lặn thì kết thúc công việc, Chu 'lột da' nửa đêm gáy, khiến cho đám người ở thời gian đầu phải rời giường vì hấn một nắng hai sương mà làm việc tay chân

Dương Thận hất cằm về phía sau cô, cười nói: "Tôi chỉ là nô tài, anh ta mới là Chu Bái Bì."

Hà Thanh Huy không đòi co với họ, sửa sang xong ống tay áo, kéo Viên Minh Nguyệt đi ra cửa. Tài xế đã lái xe ra và đứng chờ bọn họ, đang định lên xe thì có một cô gái chạy theo gọi: "Anh Thanh Huy! Xin lỗi em đến muộn!"

Hà Thanh Huy nhác nhìn, cười nói: "Tâm Du!" Rồi nói với Viên Minh Nguyệt: "Em lên xe chờ anh, anh sẽ trở lại ngay."

Viên Minh Nguyệt hất tay của anh ra, tốt nhất là anh đừng trở lại.

Viên Minh Nguyệt ngồi ở trong xe chờ Hà Thanh Huy, hồi sáng cô vô cùng bận rộn, cơm còn chưa được ăn, dạ dày có chút khó chịu, muốn mau mau đến sân bay để ăn gì đó, ai biết rằng lại chờ lâu đến thế. Cô bức bối hạ cửa sổ xuống muốn thúc dục Hà Thanh Huy, anh ta đã dẫn cô gái kia vào trong đại sảnh khách sạn nói chuyện, cô gái kia nhìn qua thì tuổi vẫn còn trẻ, vóc dáng xinh xắn, gương mặt trái xoan thanh tú, da rất trắng, sạch sẽ động lòng người. Hà Thanh Huy cúi đầu nói chuyện với cô ấy, về mặt vô cùng dịu dàng. Viên Minh Nguyệt nghĩ tên hôn đản đó mà cũng có vẻ mặt này sao. Nhưng nghĩ lại lúc này bị anh ta hôn, cô vô cùng tức giận, điên cuồng lấy khăn giấy lau miệng.

Hà Thanh Huy lên xe, nói với tài xế: "Đến sân bay." Ô tô chuyển bánh, trong xe vô cùng yên tĩnh, thật lâu sau, Viên Minh Nguyệt nói: "Anh không giải thích gì sao?"

Hà Thanh Huy dựa vào ghế, xoa mi tâm: "Không!"

Viên Minh Nguyệt giận dữ, "Hà Thanh Huy, lúc trước chúng ta đã thỏa thuận là giả vờ mà! Tại sao anh lại hôn thiệt hả?"

"Trước mặt bao nhiêu người, nếu như giả vờ sẽ bị phát hiện."

"Hà Thanh Huy, anh nói dối! anh từng nói không tùy tiện hôn phụ nữ mà!"

"Cô cứ xem như tôi không cần thận tùy tiện một lần là được rồi!"

Viên Minh Nguyệt chán nản, giờ mới phát hiện ra Hà Thanh Huy là một tên vô lại, cô thực sự không còn biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Minh nguyệt thanh huy (10)

Đến sân bay, đổi lại vé máy bay, Viên Minh Nguyệt thấy nơi bọn họ định đi là ở trong nước, cô hỏi Hà Thanh Huy: "Không phải chúng ta đi Hawaii sao?"

Hà Thanh Huy cũng không quay đầu lại: "Chúng ta đi Tô Châu!"

Vốn dĩ chỉ là diễn kịch, đi đâu đối với Viên Minh Nguyệt mà nói cũng chả có gì khác nhau, nhưng cô thấy thật kì lạ, chuyến đi Hawaii đã được quyết định từ trước, sao đột nhiên lại thay đổi. Cô bỗng nhiên nghĩ ra, đi Hawaii là chi phí của hôn lễ do Hà Tâm Vũ trả. Nghĩ đến đây, cô đã sáng tỏ, nhất định là chuyến đi Hawaii vô cùng phung phí đã bị Dương Thận đổi thành chuyến đi Tô Châu để tiết kiệm tiền.

Cô thấy lo lắng, hỏi Hà Thanh Huy: "Chúng ta đi Tô Châu thì ở chỗ nào? Có giống như ở nhà không?"

"Chỗ chúng ta ở không giống như ở nhà."

Viên Minh Nguyệt nghe không khỏi rung mình, chẳng lẽ vì Hà Thanh Huy đang thiếu tiền nên đến cô cũng phải lừa để đem đi bán. Cô đứng lại: "Anh không nói đi đâu thì tôi không đi."

Hà Thanh Huy nhìn đồng hồ, phải nhanh thì mới kịp lên máy bay, anh vừa đi vừa nói: "Trần gia trấn Tô Châu!"

Viên Minh Nguyệt đứng im, Tô Châu thì cô biết, Trần gia trấn là chỗ nào chứ, từ trước đến giờ cô chưa nghe nói đến.

Hà Thanh Huy bất đắc dĩ quay đầu lại: "Là quê của mẹ tôi."

Viên Minh Nguyệt biết mẹ Hà đã qua đời nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên Hà Thanh Huy nói về mẹ của mình với cô, cô rất hiếu kỳ, vội vàng đi theo sát anh, nói: "Bây giờ ở Tô Châu rất lạnh đó."

Đi ra khỏi sân bay Hồng Kiều Thượng Hải, có người đưa đến cho họ một chiếc xe việt dã, Hà Thanh Huy lái xe đưa Viên Minh Nguyệt đến Trần gia trấn Tô Châu.

Đến nơi đã là buổi tối, xe dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ hai tầng, Viên Minh Nguyệt đi lại cả ngày vô cùng mệt mỏi, xuống xe đứng ở cửa chờ Hà Thanh Huy xách hành lý xuống.

Trước mặt ngôi nhà là một con sông nhỏ, tuy Viên Minh Nguyệt sợ nước, nhưng con sông này hẹp hơn biển rộng mênh mông rất nhiều, đối với cô lực sát thương không cao. Cô không biết hôm nay là ngày bao nhiêu mà lại có người thả đèn trên sông, cô cẩn thận đến gần bờ sông để xem thì thấy có con thuyền giấy nho nhỏ bên trên gắn một cây nến, nhẹ nhàng trôi đi theo dòng sông, vô cùng lẻ loi. Cô là người tùy tiện nhưng vào lúc này một nỗi buồn man mác đột nhiên xâm chiếm, cô cảm thấy mình giống như ngọn đèn đang trôi ngoài kia, nhẹ nhàng chảy theo dòng sông, không biết sẽ đi về đâu.

Hà Thanh Huy đã đem hết hành lý vào trong nhà, đứng ở cửa gọi cô: "Vào nhà đi!"

Giờ cô mới cảm thấy lạnh, chợt nhớ tới điều gì đó kêu to: "Hà Thanh Huy, xong rồi, tôi chuẩn toàn quân áo để đi Hawaii, không mang theo đồ ấm!"

Hà Thanh Huy vừa vào trong nhà lại đi ra: "Cái đó không cần cô phải lo."

Viên Minh Nguyệt cuống quýt chạy vào nhà, mở hành lý ra xem, bên trong đều là quần áo mùa đông và đồ dùng cá nhân, đồ tắm cũng đầy đủ hết, nhưng lại thiếu đồ trang điểm. Cô kháng nghị: "Hà Thanh Huy, anh không chuẩn bị đồ trang điểm cho tôi!"

Hà Thanh Huy suy nghĩ, đúng là đã quên mất việc này, ngoài miệng lại nói: "Ồ đây ai thèm nhìn mặt cô!"

Ngôi nhà họ ở là nhà ông ngoại của Hà Thanh Huy, ông cụ đã mất rồi. Căn nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, ở tầng một là phòng khách, phòng bếp và nhà vệ sinh, tầng hai có hai phòng ngủ. Hà Thanh Huy đem hành lý của Viên Minh Nguyệt lên căn phòng thứ nhất ở tầng hai: "Cô ngủ ở phòng này, những ngày tới sẽ có người đến nấu cơm, buổi sáng cô xuống lầu ăn sáng. Ban ngày tôi có việc phải ra ngoài, cô muốn đi mua sắm ở đâu thì tùy."

Viên Minh Nguyệt đã mệt đến không muốn động dậy gì nữa, nằm phịch xuống giường, giơ lên một chân để cời giày.

Hà Thanh Huy: "Cô làm gì thế?"

"Ngủ!"

Hà Thanh Huy đá vào đôi giày của cô: "Đứng dậy! Đi tắm!"

Viên Minh Nguyệt biết anh lại bắt đầu phát bệnh sạch sẽ rồi, cô vẫn nằm bất động, không muốn nhớ đến những chuyện trước kia.

Hà Thanh Huy: "Chúng ta ở đây khoảng nửa tháng, ra giường chăn mền sẽ không có ai giặt. Nếu cô không ngại bẩn thì cứ ngủ đi!"

Viên Minh Nguyệt nghĩ tới thực sự không ngại bẩn, nhưng cô biết nếu cô không đi tắm, anh ta sẽ nghĩ ra nhiều biện pháp để dẫn vật cô. Lúc học đại học cô ở kí túc xá, chung phòng với một cô gái mắc bệnh sạch sẽ, cô đã sớm được lĩnh giáo sự kinh khủng của căn bệnh này. Cô lười phải dùng năng lực và trí lực để so đo cùng anh ta, đành phải khuất phục.

Họ ở một thị trấn nhỏ, mỗi ngày Hà Thanh Huy đều không có ở nhà, Viên Minh Nguyệt buồn chán đi lang thang ở trong trấn, nơi này không lớn lắm, chủ yếu là được xây dựng dọc theo bờ sông, ban ngày rất ít người qua lại. Trên sông đang tu sửa một vài cây cầu nhỏ, Viên Minh Nguyệt không dám đi lên cầu, chỉ có thể đi dọc theo bờ sông ở phía bên này.

Sau khi ăn trưa xong, ánh nắng mặt trời rất dịu, Viên Minh Nguyệt đi ra ngoài, đi ngang qua một cửa hàng bán thú cưng, bên trong có rất nhiều người, còn có tiếng hò reo huyền ảo, cô cũng chen lấn đi vào, thì ra là đang đấu dê, ở hai bên còn có người đặt tiền cược. Cô xem một lúc thì thấy chán, đứng dậy muốn đi, chợt thấy ở bên ngoài có một bóng lưng cực kỳ giống Diệp Thánh Phi, cao to, tóc húi cua, mặc áo khoác màu đen.

Cô vội vàng đẩy mọi người ra, chạy đến chỗ người đó. Người đó cảm nhận được cô đang đến gần bỗng nhiên xoay người đi, cô ở phía sau hét lên: "Diệp Thánh Phi!"

Người đó vừa nghe vừa chạy, Viên Minh Nguyệt cũng chạy theo, phía trước có một cây cầu, người đó nhanh chóng chạy lên cầu, Viên Minh Nguyệt đứng ở đầu cầu có chút do dự, thấy người đó sắp qua cầu, cô không quan tâm nữa cời giày cao gót của mình ra, trên chân chỉ có mang đôi tất đuổi theo. Lên cầu, cô cảm thấy dựng tóc gáy, đầu óc sắp nổ tung, may mà cây cầu này ngắn, rất nhanh đã chạy qua. Cô vừa chạy vừa hét: "Diệp Thánh Phi, anh đứng lại cho tôi!"

Người đó hình như rất quen thuộc nơi này, chạy qua cầu liền đi vào một cái hẻm nhỏ, Viên Minh Nguyệt chạy nhanh hơn đuổi theo, bị người đó dẫn chạy qua bao nhiêu cái hẻm nhỏ, thoát cái chạy qua một góc, phía trước là bậc thang nhỏ hẹp, cô vội vàng chạy lên bậc thang nhưng không thấy người đó đâu nữa. Cô xoay người nhìn xung quanh, ở đây là một ngã ba, hai bên ngõ nhỏ có ba bốn con hẻm, cô không biết người đó đã chạy đi đâu. Cô khẳng định đó là Diệp Thánh Phi, cô nhớ quê của anh ta là ở đây, cô nhớ tới thời gian hạnh phúc với anh ta, họ đến công viên chơi tàu lượn, cô sợ hét chói tai, anh ta đã ôm chặt cô vào lòng. Nhưng chỉ mấy tháng sau, cảnh còn người mất, tất cả đều thay đổi. Anh ta nhìn thấy cô chỉ biết chạy trốn.

Cô đứng ở đó, mờ mịt nhìn nơi xa lạ này, lúc này dùng hết sức lực để chạy rồi lại hoảng hốt vì bị lạc, cô vô cùng bất lực. Ngay vào lúc này, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên: "Viên Minh Nguyệt? Cô đang làm gì ở đây?"

Cô quay đầu lại, thấy một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đứng ở dưới cầu thang nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, khẽ nhíu mày.

Cô nhìn anh ta, vừa quen thuộc mà vừa xa lạ," Hà Thanh Huy?"

Hà Thanh Huy bước lên cầu thang, đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn đôi chân của cô: "Cô đang làm cái gì?"

Viên Minh Nguyệt cúi đầu nhìn, máu từ trong tất chảy ra, cô không biết lúc này chạy ở trên đường đã đạp trúng cái gì, cắt qua hai ngón chân, lúc này mới thấy đau. Cô đặt mông ngồi trên thềm đá ở ven đường: "Hà Thanh Huy, tôi bị thương rồi."

Hà Thanh Huy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không thể để mặc chân của cô bị thương như vậy. Anh nói: "Tôi chưa thấy người phụ nữ nào ngu ngốc như cô, hơi một tí là chân bị thương." Rồi đưa lưng về phía cô ngồi xổm xuống.

Viên Minh Nguyệt sững sốt, cuối cùng nhào người nằm sấp trên lưng của anh, ôm cổ của anh. Anh công cô đi qua ra con hẻm nhỏ, lên cầu đi qua bờ bên kia sông, Viên Minh Nguyệt gất gao ôm cổ của anh, cơ thể trên lưng anh run rẩy, lúc này anh mới cảm nhận được rõ ràng mức độ sợ nước của cô. Đến một phòng khám bệnh trong thị trấn. Bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ, vết thương ở chân hơi to nhưng không sâu, chỉ cần cầm máu là được.

Hà Thanh Huy hỏi Viên Minh Nguyệt: "Còn đau không?"

Cô lắc đầu. Anh nói: "Vậy thì tự cô đi về."

Cô ngồi trên giường ở phòng khám, nhìn xung quanh: "Giày của tôi mất rồi!"

Hà Thanh Huy không biết làm sao, đành phải công cô về nhà. Bọn họ đi dọc theo bờ sông về nhà, đi qua trước cửa một sạp tạp hóa, Hà Thanh Huy đi ven bờ sông, đúng lúc có một cành liễu phe phẩy trên mặt Viên Minh Nguyệt, cô ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện ra, không biết lúc nào ở đây đã biến thành cảnh sắc mùa xuân rồi, cây liễu trên bờ sông mọc những chồi xanh, lắc lư theo gió, điệu bộ chập chờn, cô cố gắng đưa tay ra với lấy cành liễu, làm cho Hà Thanh Huy mất đi thăng bằng. Anh siết chặt hai chân của cô, uy hiếp: "Nếu cô còn lộn xộn nữa thì tự mình đi về đi!" Viên Minh Nguyệt

thư tay về ôm cổ của anh, cả người cảm giác rất tệ khi phải dựa vào anh như thế này. Lúc này cô mới phát hiện ra, từ khi xác định tới nay, quan hệ của bọn họ hình như vẫn luôn như vậy, cô khinh bỉ chính mình.

Về đến nhà Hà Thanh Huy hỏi: "Vừa xảy ra chuyện gì?"

Cô nói: "Tôi thấy Diệp Thánh Phi, anh ta đang ở đây, anh ta thấy tôi liền bỏ chạy."

"Vì việc này nên cô mới cõng giày chạy theo? Thật tội nghiệp cho hai cái chân dài của cô!"

"Vậy anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ?"

"Nghĩ ngợi đi, tôi đi điều tra giúp cô."

Buổi chiều, Hà Thanh Huy trở về: "ôi đã cho người đi tìm hiểu, người mà ban ngày cô đuổi theo là một tên trộm ở vùng này, tên là Lý Tiểu Lượng, không phải là Diệp Thánh Phi."

"Sao có thể như vậy! Rõ ràng anh ta nghe tôi gọi liền bỏ chạy mà."

"Tên đó là kẻ trộm, lúc đó đang ở trong tiệm thú cưng gây án, cô chạy cách anh ta xa như vậy nên anh ta không nghe rõ cô gọi cái gì, nói không chừng anh ta nghe thành 'Bắt kẻ trộm' ấy chứ. Cô không nghĩ rằng, Diệp Thánh Phi lấy đi năm trăm vạn, cảnh sát tìm không được, làm sao có thể xuất hiện ở một thị trấn nhỏ này được!"

Viên Minh Nguyệt lúc này mới thấy được, Hà Thanh Huy nói đúng. Cô chỉ là một người phụ nữ ngu ngốc không hơn không kém. Mấy ngày tiếp theo, tinh thần cô vô cùng sa sút, không muốn ăn, ốm đi rất nhiều.

một ngày nào đó, lúc đang ăn sáng, Hà Thanh Huy hỏi: "Mấy ngày nay cô không ra ngoài à?"

Cô gật đầu.

"Ăn xong đi thay quần áo đi, tôi dẫn cô ra ngoài."

"Không muốn đi."

"Đi giúp việc trưa nay có việc bận, cô không đi với tôi, trưa không có cơm ăn đâu."

Viên Minh Nguyệt nghi ngờ anh đang lừa cô, vì vậy hỏi đi giúp việc: "Anh ấy nói thật à?" Đi giúp việc gật đầu.

Hà Thanh Huy đưa Viên Minh Nguyệt đến một nhà máy chế biến thực phẩm, nhân viên quản lý đang chờ anh ở ngoài cửa, Hà Thanh Huy cùng họ nói chuyện, nói bằng tiếng Tô Châu, Viên Minh Nguyệt nghe một câu cũng không hiểu. Chỉ có thể đi theo bọn họ tham quan nhà máy, nhà máy đã rất cũ nát, máy móc rỉ sét, chỉ có lác đác vài công nhân, rất suy thoái.

Ở nhà máy được vài giờ rồi đi ra, Hà Thanh Huy đưa cô về nhà, trong nhà cơm nước đã chuẩn bị xong xuôi, đi giúp việc đang thu dọn đồ đạc để đi ra ngoài. Viên Minh Nguyệt nói: "Hà Thanh Huy, không phải anh nói đi giúp việc buổi trưa không rảnh giúp chúng ta làm cơm sao!"

Hà Thanh Huy rửa sạch tay rồi ngồi trước bàn ăn: "Đi ấy lúc nãy gọi điện thoại cho tôi, bảo là không cần giải quyết việc riêng nữa!"

Viên Minh Nguyệt tức giận, "Hà Thanh Huy, việc nhỏ như vậy mà anh cũng lừa tôi, anh không thấy nhàm chán hả?"

Đi giúp việc thấy bọn họ cãi nhau, vội vàng nói: "Viên tiểu thư, Hà tiên sinh thấy cô mấy ngày nay đều ở trong nhà, không ăn uống được gì, nên nghĩ cách đưa cô ra ngoài đi vòng vòng, cải thiện tâm trạng."

Phản ứng đầu tiên của Viên Minh Nguyệt là Hà Thanh Huy tự nhiên lại tốt như vậy! Ai mà biết, hay là tên khốn cũng sẽ thay đổi tính nết, nhưng cô không thấy cảm kích đâu. Cô nói: "Có chuyện gì sao anh không từ từ nói ra, còn sử dụng mấy trò lừa bịp này nữa!"

"Nếu cô không muốn ăn cơm, làm gì thì làm đi."

anh nói xong, Viên Minh Nguyệt không còn khí thế nữa, nhanh chóng bụng chén cơm lên và một miếng lớn, ở nhà máy lâu như vậy, đói bụng từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Số 17 nguyệt đàn (1)

Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy ở Trần gia trấn nửa tháng rồi trở về, lái xe về thẳng số 17 Nguyệt Đàm, trong nhà tất cả đã xong xuôi, quần áo và đồ dùng cá nhân đã được đem đến. Dương Thận đang chờ ở trong nhà, họ mới ngồi xuống ghế anh ta liền nói: "Nguyên nhân là vì kinh tế, hai người chỉ được thuê một người giúp việc, vừa nấu cơm, giặt giũ, quét tước, hai người tốt nhất chỉ ở phòng khách lâu một và phòng riêng của hai người, vì những phòng khác sẽ không có ai đến quét dọn đâu."

Viên Minh Nguyệt bắt đầu nghi ngờ không biết cô có thể lấy được quỹ tiền trong truyền thuyết kia không, cô nói: "Một người sao đủ! Tôi bỏ tiền ra thuê thêm một người nữa là được!"

Hà Thanh Huy: "Theo như tôi biết, cô không có cửa hồi môn. Tiền tiết kiệm của cô nên để lại phòng thân đi."

"Tôi không cần tiền phòng thân, sớm muộn gì tôi cũng có rất nhiều tiền!"

Dương Thận khoát khoát tay cười nói: "Thanh Huy, chị dâu, đừng nóng, hãy nghe tôi nói hết đã! Thực ra thuê một người giúp việc cũng không hoàn toàn là vì tiền, tình huống của hai người thì hai người cũng biết, trừ phi hai người không ngại thực sự làm vợ chồng, nếu không thì sinh hoạt bình thường khó tránh khỏi bị người ta phát hiện. Một người giúp việc là nhiều rồi, lỡ nói năng lung tung rồi truyền ra ngoài, bị lão gia biết được hậu quả sẽ như thế nào chắc hai người cũng biết. Người giúp việc tôi thuê là một người đồng hương của tôi, rất đáng tin, hứa sẽ không nhiều chuyện. Việc lớn nhỏ trong nhà sẽ làm tốt, hai người thấy tôi nói đúng hay không?"

Viên Minh Nguyệt hoàn toàn khâm phục Dương Thận, cô liền nói: "Dương Thận, Hà Thanh Huy cho anh bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi, anh tới Bách Niên giúp tôi có được hay không?"

Hà Thanh Huy nghe xong, ánh mắt sắc như dao phóng lên người cô, "Bỏ ý định này đi, cô trả không nổi!"

Dương Thận phát hiện Hà Thanh Huy gần đây nói chuyện với Viên Minh Nguyệt ngày càng nhiều, anh ta biết điều đứng dậy: "Hai vị cứ từ từ cãi nhau, tôi đi trước. Được rồi, đừng quên, ngày mai đến Vọng Thủy Viên ăn cơm, quà cáp đã chuẩn bị cho hai người rồi, quà mua ở Hawaii."

Viên Minh Nguyệt sững sốt, "Vọng Thủy Viên?"

"Là nhà của lão gia, hiện tại cũng là nhà của Phạm Hân Hân."

Vọng Thủy Viên là một căn biệt thự cao cấp, được xây dựng theo phong cách kiến trúc châu Âu, căn nhà được ngăn cách bởi những vườn hoa xanh biếc, vô cùng riêng tư. Hà Thanh Huy dẫn Viên Minh Nguyệt đứng ở cửa nhân chuông, cái cổng cao mà hẹp, trước cổng có hai cái cột đá màu xám, đèn ngoài hiên công sáng choang, chiếu sáng những cái cửa gỗ màu đỏ, uy nghiêm mà thần bí, quản gia Lý là một người đàn ông trung niên mặc đồng phục ra mở cổng, liếc mắt nhìn vào trong cửa, đứng là không thể lường trước được. Quản gia nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, mời vào ạ."

Viên Minh Nguyệt không biết rằng bây giờ còn có người gọi "Thiếu gia, thiếu phu nhân" nữa, nhà cô người giúp việc toàn gọi thẳng tên của chị em cô.

Viên Minh Nguyệt bị Hà Thanh Huy kéo vào cửa, đi qua một lối vào rất dài, vào bên trong, thấy trước mắt một vùng xanh vàng rực rỡ, bên trong rất rộng, trang trí lộng lẫy, vô cùng chói mắt. Trần nhà treo một cái đèn chùm rất lớn, bốn mặt tường treo chân dung của những học giả có tiếng tăm, nền nhà trải thảm lông cừu hoa văn tinh xảo. Bệng nghề nghiệp của Viên Minh Nguyệt lại phát tác, nếu như những bức họa này đều là thật thì ngôi nhà này của Hà Tâm Vũ trang trí sợ rằng so với cô trang trí toàn bộ số 17 Nguyệt Đàm tiền nhiều hơn gấp bội.

Phạm Hân Hân mặc một cái váy dài vàng nhạt, tóc búi lỏng, trang điểm nhẹ nhàng, tao nhã từ trong nhà đi ra đón, bắt chuyện: "Tối rồi à, mau vào ngồi đi!"

Viên Minh Nguyệt và Phạm Hân Hân mặc dù ở hôn lễ đã gặp qua, nhưng lúc đó đèn trên sân khấu sáng quá nên cô không nhìn rõ khách mời ở phía dưới. Bây giờ đối mặt như thế này, cô quả thực kinh ngạc đến ngất người, không ghìm nổi nói: "Cô thật đẹp! So với trên phim thì đẹp hơn nhiều!"

Phạm Hân Hân liếc Hà Thanh Huy, cười kéo tay Viên Minh Nguyệt: "Lại đây lại đây, ngồi ở đây." Để Viên Minh Nguyệt ngồi trên chiếc ghế sa lon châu Âu màu đỏ, còn nói: "Thanh Huy, anh cũng ngồi đi!" Sau đó gọi người giúp việc đem trà lên, dặn dò nhà bếp chuẩn bị cơm tối, sai quản gia đi mời lão gia, đáng vẻ y hết nữ chủ nhân của gia đình.

Trong một thời gian ngắn, Viên Minh Nguyệt phát hiện trong căn nhà này có ba bốn người giúp việc, cô thừa dịp Phạm Hân Hân đang cùng quản gia nói chuyện thì tới gần Hà Thanh Huy nói bên tai: "Bố của anh không phải là giàu ở mức bình thường nha!" Hà Thanh Huy lạnh lùng liếc cô, không nói gì.

Phạm Hân Hân dặn dò xong quay đầu lại, thấy trên sa lon hai người thì thầm với nhau vô cùng thân mật, trong lòng thấy rất khó chịu, đi qua kéo Viên Minh Nguyệt đứng lên nói: "Đi, tôi dẫn cô đi tham quan ngôi nhà."

Viên Minh Nguyệt lập tức đứng lên đi cùng cô, vừa đi vừa nói chuyện: "Chiếc váy cô mặc đi trên thảm đỏ ở buổi lễ trao giải Kim Mã rất đẹp, tôi thấy cô mặc cũng muốn mua một cái."

Phạm Hân Hân ngẩng cao đầu đi ở phía trước nhàn nhạt nói: "Ừ."

Viên Minh Nguyệt được Phạm Hân Hân dẫn tới gian phòng thứ nhất, mặt không biểu cảm giới thiệu: "Đây là thư phòng, đây là phòng nghe nhạc, đây là phòng trà..." Viên Minh Nguyệt nghĩ thấy kỳ quái, vừa rồi cô ta rất nhiệt tình, sao bây giờ lại lạnh nhạt như vậy, mà cũng đúng thôi, cô ta là đại minh tinh nên ngạo mạn không có gì lạ.

Tham quan xong bên trong ngôi nhà, Phạm Hân Hân dẫn Viên Minh Nguyệt ra phía sau viện, nhìn xa xa có một căn phòng thủy tinh hình tròn, bên trong

đèn chiếu sáng trên bức tường thủy tinh, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt, rất là đặc biệt. Viên Minh Nguyệt hưng phấn, vừa đi vừa hỏi: "Đó là cái gì?"

"Hồ bơi."

Viên Minh Nguyệt lập tức dừng bước, Phạm Hân Hân thấy cô không đi tới, quay đầu lại hỏi: "Làm sao vậy?"

Viên Minh Nguyệt ngượng ngùng cười khoát tay áo: "Tôi không tới xem đâu, tôi sợ nước!"

Phạm Hân Hân cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: "Vậy được rồi. Cô tự tham quan tiếp đi, tôi đến nhà bếp xem thử cơm tối chuẩn bị như thế nào rồi." Nói xong cũng không nhìn Viên Minh Nguyệt lấy một cái, đi thẳng vào nhà bếp.

Viên Minh Nguyệt bị bỏ ở đây một mình, cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà này, dĩ nhiên là rất tráng lệ. Thế nhưng cùng với số 17 Nguyệt Đàn thì lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Cô nghĩ là thiếu cái gì đây chứ, đại khái là ở đây rất hào nhoáng, không bằng số 17 Nguyệt Đàn yên bình, ấm áp.

Cô trở vào bên trong, tìm đường trở lại phòng khách. Mới vừa vào phòng khách liền thấy Phạm Hân Hân ghé đầu vào vai Hà Thanh Huy, anh đỡ bả vai của cô ta, tư thế vô cùng ái muội. Cô hoảng sợ, Hà Thanh Huy cũng thật lớn mật mà, lại có thể đụng chạm vào người phụ nữ của bố mình, nghĩ tới lúc trước ở bên ngoài vẫn đồn đại Phạm Hân Hân và Hà Thanh Huy có quan hệ yêu đương, nhưng mà không biết tại sao Phạm Hân Hân lại theo Hà Tâm Vũ, cô nghĩ những mối quan hệ này thật rắc rối, đúng là những gia đình giàu có thường có kịch hay để xem, cô chẳng biết làm như thế nào cho phải, Hà Thanh Huy đã đẩy Phạm Hân Hân ra, gọi cô: "Minh Nguyệt!"

Viên Minh Nguyệt cảm thấy mình đã phá vỡ một màn gian tình, rất xấu hổ, tay chỉ về phía sau: "Tôi...tôi đi toilet."

Sắc mặt Hà Thanh Huy vô cùng khó coi, chạy tới hung hăng cầm tay cô: "Anh dẫn em đi."

Tay của Viên Minh Nguyệt bị anh nắm chặt rất đau, muốn vùng ra thì có một người giúp việc chạy lại nói: "Lão gia mời thiếu gia, thiếu phu nhân và Phạm tiểu thư đi ăn cơm ạ."

Hà Thanh Huy lôi Viên Minh Nguyệt đi đến nhà ăn, Viên Minh Nguyệt nói: "Anh mau buông ra, tay đau quá!"

Hà Thanh Huy quay đầu lại trừng mắt với cô: "Câm miệng!"

Viên Minh Nguyệt nghĩ lần này xong đời rồi, nói không chừng Hà Thanh Huy muốn giết người diệt khẩu.

Bọn họ đến nhà ăn, Hà Tâm Vũ cũng mới vừa đến, ông mặc bộ đồ ở nhà màu bạc kiểu Trung Quốc, vẻ mặt uy nghiêm, rất có phong thái, ông ngồi xuống vị trí chủ trì ở bàn ăn: "Đến đây! Tuấn trắng mặt thế nào?"

Hà Thanh Huy lúc này mới buông tay của Viên Minh Nguyệt ra, gượng gạo đáp, "Tốt lắm ạ."

Hà Tâm Vũ khoát tay: "Minh Nguyệt, ngồi đi!"

Viên Minh Nguyệt không khách khí ngồi xuống vị trí thứ hai bên trái: "Cảm tạ Hà tiên sinh!"

Hà Tâm Vũ lập tức sầm mặt: "Hử? Còn gọi là Hà tiên sinh sao?"

Viên Minh Nguyệt sững sốt, phản ứng lại ngay, vội vàng gọi một tiếng: "Cảm ơn bố ạ!"

Hà Tâm Vũ hài lòng cười rộ lên, quay đầu hỏi người giúp việc: "Hân Hân đâu, sao còn chưa xuống. Lẽ nào để chúng ta đợi?"

Ông vừa dứt lời Phạm Hân Hân liền xuất hiện ở cửa, đã thay một bộ đồ đen trắng, cười tươi như hoa: "Em làm sao dám để ngài chờ đây, lúc này uống trà không cẩn thận làm dơ váy nên lên lầu thay quần áo."

Hà Tâm Vũ không nhìn Phạm Hân Hân nữa, bắt chuyện với Viên Minh Nguyệt: "Đây là lần đầu tiên Minh Nguyệt đến đây, con nếm thử tài nghệ của đầu bếp đi." Tự mình gấp thức ăn cho Viên Minh Nguyệt, "Cái này là thịt vịt, khi còn bé Thanh Huy thích ăn nhất đấy."

Viên Minh Nguyệt vội vàng đứng dậy lấy chén tiếp lấy, cười nói: "Ồ nhà con cũng thích ăn cái này lắm ạ."

Hà Tâm Vũ: "Vậy ăn nhiều một chút." Vừa nói vừa gấp một miếng bỏ vào chén Hà Thanh Huy đang ngồi bên trái ông.

Hà Thanh Huy dùng đũa nhẹ nhàng đẩy cái chén qua một bên: "Bây giờ con không thích ăn."

Sắc mặt Hà Tâm Vũ mặt trầm xuống, "Tôi quên mất, cha con chúng ta đã nhiều năm rồi chưa ăn cơm với nhau."

Ông nói xong bữa ăn bỗng chốc yên lặng, không ai dám nói nữa. Cuối cùng, Phạm Hân Hân cầm tay của Hà Tâm Vũ làm nũng: "Tâm Vũ, lần trước anh đã đáp ứng với em một chuyện, nói với nói với Thanh Huy đi."

Hà Tâm Vũ sững sốt một chút sững sốt một chút, "A, việc kia à. Được rồi, Thanh Huy, tôi nhớ mẹ anh có một chiếc nhẫn cartier cổ, khám thạch anh, còn nữa, Hân Hân rất tò mò. Chắc là ở chỗ của anh, hôm nào đưa cho Hân Hân xem thử."

Sắc mặt Hà Thanh Huy cực kỳ khó coi, lạnh lùng nói: "Đó là di vật của mẹ, không phải người nào muốn xem thì tôi cho xem."

Hà Tâm Vũ thay đổi sắc mặt, ném chiếc đĩa ném về phía trước, tức giận nói: "Anh dứt ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa!"

Hà Thanh Huy không nói hai lời, đứng lên kéo Viên Minh Nguyệt đi ra ngoài. Sức lực của anh rất lớn, cô bị anh lôi đi suýt nữa ngã xuống, gật đầu với Hà Tâm Vũ và Phạm Hân Hân: "Cảm ơn đã chiêu đãi!"

Bọn họ đi cửa, đến bên ngoài, Viên Minh Nguyệt hung hăng bắt tay của Hà Thanh Huy ra: "Anh bị bệnh tâm thần à!"

Hà Thanh Huy không nói lời nào, đi thật nhanh ra chỗ để xe, lên xe nổ máy, Viên Minh Nguyệt sợ anh bỏ lại cô, cuống quýt đi theo sau mở cửa bỏ lên ghế phó lái.

Hà Thanh Huy lái xe đi thật nhanh, Viên Minh Nguyệt cài dây an toàn, nắm chặt tay vịn, Hà Thanh Huy có miệng nói chuyện người khác nhưng lại chẳng có miệng nói chuyện của mình, ba anh ta có nhiều tiền như vậy, rồi còn trở mặt với anh ta, đáng đời anh gặp cảnh khổ cùng.

Xe đi vào đường vành đai thứ hai, tắc nghẽn giao thông. Hà Thanh Huy đạp phanh lại: "Viên tiểu thư, tôi nhờ cô phải có đầu óc có được không!"

Viên Minh Nguyệt không hiểu, thờ phỉ phò nói: "Anh với bố anh cãi nhau có liên quan gì đến tôi, đừng có giận cá chém thớt!"

Hà Thanh Huy quay đầu nhìn cô chăm chăm: "Tôi hỏi cô, cô thấy Phạm Hân Hân ghé đầu vào vai tôi, biểu hiện của cô như vậy là có ý gì? Thái độ đó cần có ở một người vợ sao? Cô làm như vậy mấy người đó nghĩ như thế nào? Phạm Hân Hân sẽ không ngu ngốc giống như cô, nếu như bị cô ta phát hiện chúng ta kết hôn giả, cô nói xem cô ta có bỏ qua không hả?"

Viên Minh Nguyệt thấy gay go rồi, chỉ lo xem trò vui nên quên mất vai diễn của mình, thì ra vì chuyện này mà Hà Thanh Huy tức giận. Cô biết mình đuối lý, thấy Hà Thanh Huy sắp phát hỏa, một hồi lâu mới nói: "Anh cũng có lỗi!"

"Tôi có lỗi gì?"

"Lúc này anh gọi tôi là Viên tiểu thư! Anh phải gọi tôi là darling, bảo bối, để tôi có thể diễn thành một bộ phim truyền hình!"

Hà Thanh Huy ừ ừ, nện lên tay lái một đám, chửi tục một câu, đánh vô-lăng lái xe, đạp mạnh cần ga.

Viên Minh Nguyệt ở bên cạnh kêu to: "Hà Thanh Huy, anh thả tôi xuống, tôi không muốn bị tạm giam cùng với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Số 17 nguyệt đàn (2)

Sau đó, Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt đến Viên gia ăn tối, rồi đều tự quay về công ty đi làm. Ban ngày bọn họ bận rộn ở công ty, buổi tối quay về số 17 Nguyệt Đàn ngủ nghỉ, hai người đối với hai bên mắt không gặp tâm không phiền, đi ra ngoài có gặp nhau thì nhanh chóng tránh né.

Hôm nay là thứ bảy, trong số 17 Nguyệt Đàn, Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt còn đang ngủ, người giúp việc Trương Tỷ nghe chuông cổng vang lên thì chạy ra mở cổng. Cửa vừa mở ra, một cô gái xinh đẹp đứng ở ngoài cửa, đi theo phía sau có hai người đàn ông vạm vỡ. Trương Tỷ hỏi: "Xin hỏi cô tìm ai?"

Phạm Hân Hân: "Tôi tìm Hà Thanh Huy."

Trương Tỷ: "Tiên sinh và bà chủ chưa rời giường ạ."

Sắc mặt Phạm Hân Hân thay đổi: "Tôi sẽ vào bên trong chờ."

"Xin lỗi tiểu thư. Cô đợi một lát nữa, tôi đi gọi tiên sinh và bà chủ để tiếp chuyện cô." Trương Tỷ nói rồi đóng cửa lại.

Hà Thanh Huy từ tây lầu đi xuống, quần áo chỉnh tề, đứng trên chỗ gấp khúc của hành lang hỏi: "Ai đến đây?"

Trương Tỷ: "Là một vị tiểu thư rất xinh đẹp ạ."

Hà Thanh Huy biết đó là Phạm Hân Hân, kéo kéo mặt: "Cho cô ta vào đi."

Trương Tỷ do dự: "Có cần đánh thức bà chủ không ạ?"

"Không cần đâu, để cho cô ấy ngủ đi. Mời đến phòng khách."

Hà Thanh Huy ngồi ở trên ghế sa lon nói, "Sớm vậy? Có chuyện gì sao?"

Phạm Hân Hân đi đến bên cạnh anh, si ngốc nhìn anh nói: "Thanh Huy, lần trước em không cố ý khiến bố anh và anh cãi nhau đâu."

Hà Thanh Huy đứng lên, ngồi xuống cái ghế khác: "Cô ngồi xuống rồi nói."

Phạm Hân Hân ngồi xuống, dường như không còn gì để nói, chỉ nhìn Hà Thanh Huy. Anh mới ngủ dậy, trên mặt còn nét ngái ngủ, so với bình thường có một chút lời biếng, anh tuấn mà đáng yêu, làm cho cô ngày nhớ đêm mong. Cô ngại ngùng: "Thanh Huy..."

Lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài hành lang có người hỏi: "Có khách hả?" Nói xong thì người đó bước vào, chính là Viên Minh Nguyệt, cô mặc áo choàng satin màu bạc, sắc mặt hồng hào. Nhìn thấy khách đến là Phạm Hân Hân liền nhớ đến vẻ mặt tức giận của Hà Thanh Huy ngày hôm đó, cô bước tới ngồi xuống bên cạnh Hà Thanh Huy: "Phạm tiểu thư, chào cô!"

Phạm Hân Hân nhìn hai người bọn họ mặc dù ngồi cạnh nhau nhưng giống như đang né tránh nhau, cảm thấy rất kì quái. Nhưng nghĩ lại thì đây là điều cô luôn mong muốn nên mới cảm thấy như vậy. Cô nở một nụ cười xa cách: "Lần trước mời hai người ăn cơm, cuối cùng lại kết thúc không vui vẻ, tôi rất xin lỗi, ngày hôm nay đặc biệt đến nhà nhận lỗi."

Viên Minh Nguyệt cười: "Không có việc gì không có việc gì." Rồi vội vàng gọi Trương Tỷ châm trà.

Hà Thanh Huy miễn cưỡng nắm tay cô nói: "Minh Nguyệt, em về phòng trước đi, anh cùng Phạm tiểu thư còn có việc cần nói."

Viên Minh Nguyệt cầu còn không được, vội vàng rút tay ra, đứng lên: "Được, vậy hai người cứ tiếp tục trò chuyện." Nói xong lại cảm thấy giọng nói của mình hình như rất vui sướng nên cô khom lưng ôm Hà Thanh Huy một cái, hôn lên gò má anh. Cô mới ngủ dậy nên chưa đánh răng, hơi thở phả lên mặt Hà Thanh Huy, anh nhũn mảy, khẽ đẩy cô ra: "Đi nhanh đi!"

Viên Minh Nguyệt nghĩ thầm gấp như vậy để yêu đương vụng trộm, cẩn thận bố anh chặt đứt chân của anh.

Viên Minh Nguyệt vừa đi, Hà Thanh Huy nói: "Phạm tiểu thư, cuối cùng là cô muốn cái gì?"

Phạm Hân Hân thay đổi nét mặt, đứng lên nhìn bốn phía, nhàn nhả nói: "Nơi này thật không tệ, so với Vọng Thủy Viên thì có đẳng cấp hơn. Nghe nói là anh lấy lại từ bố anh?"

Hà Thanh Huy cảnh giác, "Ông ta kêu cô tới?"

Phạm Hân Hân cười: "Em không thể tới thăm anh sao?"

Hà Thanh Huy đứng lên: "Phạm tiểu thư, nếu cô không còn chuyện gì nữa xin mời đi về. Tôi có việc phải ra ngoài!"

Phạm Hân Hân chậm rãi đi đến bên bờ tường, xoa xoa lên bức tranh trừu tượng màu sắc rực rỡ trên tường, "Căn phòng này là tự cô ta trang trí? Rất có đẳng cấp!"

Hà Thanh Huy gọi: "Trương Tỷ, tiễn khách!"

Phạm Hân Hân đứng ở bờ tường nhìn Hà Thanh Huy: "Anh làm việc của anh đi, em gọi bà Hà tiếp em vậy!"

Trương Tỷ đứng lúc đi vào: "Tiên sinh, em trai bà chủ tới, hai người họ vừa ra ngoài rồi ạ."

Hà Thanh Huy nghĩ người phụ nữ ngu ngốc này cuối cùng cũng có một lần thông minh. Anh nói: "Trương Tỷ, tiễn Phạm tiểu thư ra về." Nói xong anh cũng đi nhanh ra khỏi phòng khách.

Việc này đã qua mấy ngày, bỗng nhiên có một ngày, quản gia của Hà gia ở Vọng Thủy Viên dẫn hai người tới, nói với Viên Minh Nguyệt: "Thiếu phu nhân, lão gia nghe nói hai vị ở đây chỉ có một người giúp việc, không đành lòng. Nên đặc biệt đưa hai người này tới để phục vụ nhu cầu của hai vị ạ."

Trực giác của Viên Minh Nguyệt cho thấy đây không phải chuyện tốt, nhưng không dám không nhận, vị quản gia kia đúng thật là do Hà Tâm Vũ phái tới, cô không dám giờ tính bướng bỉnh của mình ra với ông ta.

Buổi tối, Hà Thanh Huy và Dương Thận cùng trở về, cô nói với bọn họ chuyện này. Không chút nghĩ ngợi Hà Thanh Huy đã nói: "Trả về!"

Dương Thận ngăn cản: "Từ từ đã. Có lẽ nên để lại."

Viên Minh Nguyệt hỏi: "Vì sao? Lần trước không phải anh nói nhiều người lắm miệng hả?"

"Lão gia ghét nhất là người khác chống đối với mình. Lần trước hai người ăn cơm ở Vọng Thủy Viên đã đắc tội với ông ta một lần. Nếu như vì chuyện này đắc tội với ông ta một lần nữa, tôi e rằng sẽ có chuyện xảy ra đó. Nói tới nói lui, còn Phạm Hân Hân nữa, nếu không có cô ấy, lão gia rất lâu rồi không có quan tâm đến Thanh Huy, cô ấy xen vào gây chuyện, mỗi ngày đều gặp chuyện không may. Thanh Huy, anh không thể lôi kéo cô ấy sao?"

Viên Minh Nguyệt nghi hoặc, "Phạm Hân Hân còn cần Hà Thanh Huy lôi kéo sao, hai người họ không phải là tình nhân à?"

Hà Thanh Huy tức giận, "Con mắt nào của cô thấy cô ta là tình nhân của tôi?"

Viên Minh Nguyệt nói đạo lý: "Lúc trước trên báo viết hai người là một đôi, hôm đó ở phòng khách nhà bố anh cũng nhìn thấy hai người ôm nhau, còn có hôm trước ở đây, anh bảo tôi tránh đi, nói muốn ở riêng với cô ấy. Tôi thấy rằng hai người chắc là nội ứng ngoại hợp, lập mưu tranh tài sản của bố anh. Sau đó tôi chính là bình phong che mắt, tránh cho bố anh hoài nghi hai người."

Dương Thận cười ha ha, Hà Thanh Huy tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, "Đúng là ngu ngốc!"

"Hà Thanh Huy, đủ rồi đấy. Không phải nói tôi không có đầu óc thì nói tôi dốt nát, bây giờ lại nói tôi ngu ngốc. Tôi thấy anh cũng đâu có thông minh gì, anh nói không nên đối đầu tức giận với cha mẹ, nhưng chính anh, anh tính toán với bố anh, nên cuộc sống của anh mới khó khăn như vậy đó."

Bây giờ Hà Thanh Huy rất hối hận, trước đây anh làm sao lại nhìn nhầm cơ chứ, nghĩ rằng cô có thể trở thành đồng minh cùng hợp tác. Anh nói: "Dương Thận, tôi thấy nếu cứ tiếp tục như vậy mọi chuyện sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn, chúng ta phải đối người."

Dương Thận không nói được gì, hai người này đang muốn ly hôn, anh liền vội vàng đứng lên vỗ tay nói: "Hãy nghe tôi nói! Thanh Huy, chuyện này là anh sai, ngay từ đầu anh đã giấu chị dâu cho nên cô ấy mới đoán mò. Tôi thấy cô ấy đoán cũng đâu có gì khác, nếu anh có thể lôi kéo được Phạm Hân Hân, chúng ta có khả năng nội ứng ngoại hợp."

Hà Thanh Huy lớn tiếng: "Dương Thận!"

"OK, nói vào vấn đề chính. Chị dâu, sự tình là như thế này. Đầu tiên, cô cùng Thanh Huy kết hôn sau một năm lấy được khoản tiền kia, là mẹ anh ta để lại cho anh ta, chỉ là tạm thời nó ở chỗ lão gia. Thứ hai, Thanh Huy và Phạm Hân Hân vô cùng trong sáng, lần trước chúng tôi có đầu tư một bộ phim điện ảnh, Phạm Hân Hân là nữ chính, cùng với Thanh Huy tạo ít tin tức để tăng doanh thu phòng vé, tuyên truyền bằng mối quan hệ của bọn họ, hiệu quả cũng không tệ, thế nhưng lại không nghĩ tới Phạm Hân Hân thực sự thích Thanh Huy, mà anh ta kết hôn với cô, Phạm Hân Hân rất tức giận, liền ở cùng với lão gia, tới quấy rối hai người. Điều này thì quá rõ ràng rồi."

Viên Minh Nguyệt phát hiện mình đã đoán mò bậy bạ, cô đỏ mặt, nhưng vẫn mạnh miệng, "Hai người không nói, làm sao tôi biết chứ!"

"Đúng, đúng, không trách cô. Vấn đề bây giờ là, trong nhà có thêm hai người, cuộc sống của hai người rất phiền toái đấy. Tôi e rằng buổi tối hai người phải ngủ cùng một phòng rồi."

Hai người cùng lúc há to mồm, "Cái gì?"

Dương Thận vừa phát hiện một việc, Hà Thanh Huy từ sau khi kết hôn, chỉ số thông minh càng ngày càng thấp, đặc biệt là bộ dạng bây giờ, như một đứa ngốc. Anh không khỏi phát sầu, tận tình nói: "Tôi xin hai vị không nên cả ngày kèn cựa nhau, đã hiểu chưa? Trong nhà thêm hai người giúp việc, còn do lão gia đưa tới, đương nhiên cũng có thể là Phạm Hân Hân đưa tới. Nếu hai người chia phòng ra ngủ, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào, nói như thế nào? Rồi nổi lên nghi ngờ, cho người đi điều tra, lập tức lộ tẩy. Đó là lí do bây giờ mời hai người khép lòng tự tôn của mình lại!"

Hai người nghe xong, tinh thần sa sút. Giờ mới phát hiện ra, một năm này không suôn sẻ như bọn họ nghĩ, bây giờ mới bắt đầu, những chuyện khác còn chờ ở phía sau.

Buổi tối, Dương Thận đi về, hai người kia rề rề không muốn vào nhà đi ngủ. Viên Minh Nguyệt đi về phía phòng người giúp việc ở phía nam lượn vài vòng, người giúp việc mới tới là một cô gái trẻ tuổi gọi là A Ninh, rất thông minh, khéo léo hỏi cô: "Xin hỏi phu nhân có cần gì không ạ?"

Viên Minh Nguyệt cuống quýt xua tay: "Không có, không có." Sau đó lại hỏi: "Mấy người sao không đi ngủ đi?"

A Ninh: "Trước khi tới quân gia đã dạy phép tắc, tiên sinh và phu nhân chưa ngủ, chúng tôi không thể ngủ."

Viên Minh Nguyệt nghĩ giúp việc của Hà gia cũng ra vẻ quá đi, tưởng mình đang ở trong phim "Tu viện Downton" sao. Cô trở lại phòng khách, Hà Thanh Huy đang ở phòng giải trí chơi bida, bên trong yên tĩnh, tiếng bi va chạm rất đặc biệt. Viên Minh Nguyệt nhìn một hồi thấy anh chơi cũng không khá lắm, không biết sao lúc trước mình lại thua anh ta chứ. Cô nói: "Hà Thanh Huy, anh nói xem chúng ta làm sao bây giờ?"

Hà Thanh Huy đang nhắm vào một viên bi màu hồng nhạt, lơ đãng nói: "Cái gì làm sao bây giờ, cho cô chọn, ngủ ở phòng cô hay ở phòng tôi?"

Viên Minh Nguyệt biết cửa ải này tránh không được, quyết tâm: "Ngủ ở phòng tôi, anh ngủ ở salon trong phòng chứa quần áo!"

Hà Thanh Huy đánh hết bi trên bàn, đứng lên: "Được, đi thôi!"

Viên Minh Nguyệt không ngờ anh lại đồng ý, bây giờ rất khẩn trương. Bọn họ lên lầu, Hà Thanh Huy quay về phòng tắm của mình, thay áo ngủ, lại đến gõ cửa phòng Viên Minh Nguyệt. Cô cũng đã thay áo ngủ, mở cửa dẫn anh vào phòng chứa quần áo. Lần trước anh vào đây là đêm trước hôn lễ, căn phòng này còn trống không, nhưng bây giờ đây ắp quần áo và giấy dép, ngoại trừ trong ngăn kéo, bên ngoài còn có mấy giá treo đồ cũng treo đầy quần áo, trên mặt đất bày đầy đủ các loại giấy dép. Salon ngay giữa phòng làm bằng vải nhung, mặt trên cũng để đầy quần áo. Anh theo thói quen nhủ mảy, Viên Minh Nguyệt cuống quýt đem quần áo nhét vào trong ngăn kéo: "Ngày hôm nay Trương Tỷ bận quá, chưa kịp dọn."

Hà Thanh Huy không nói nữa, đi ra ngoài. Viên Minh Nguyệt nghĩ tốt quá, anh ta mắc bệnh sạch sẽ nên chắc chắn sẽ không chịu nổi khi ở đây, quay về phòng anh ngủ đi. Ai dè cô đang vui vẻ thì Hà Thanh Huy ôm chần và gỏi đi vào lại.

Chương 13: Số 17 nguyệt đàn (3)

Ban đêm, Viên Minh Nguyệt vẫn không ngủ được, chú ý nghe ngóng động tĩnh trong phòng quần áo. Nhưng một chút tiếng động cũng không có, cô thấy Hà Thanh Huy không phải là người bình thường, hẳn ông chẳng phải đều ngủ khi ngủ sao, vì sao anh ta lại yên lặng như vậy. Cô vừa nghĩ vừa mơ màng ngủ thiếp đi, sáng hôm sau, mơ mơ màng màng ngửi được một mùi hương xa lạ nào đó, như mùi của thuốc khử trùng nhưng rất tươi mát không gay mũi, có chứa sự ấm áp của cơ thể, cô bị mùi hương đó vấy lên mặt hơi ngứa một chút, muốn thức dậy nhưng vẫn không mở mắt nổi, cô tưởng mình đang nằm mơ, muốn ngủ tiếp nhưng lại không ngủ được nữa.

Nghe ngoài cửa có tiếng nói chuyện cô liền tỉnh táo, vừa mở mắt thì thấy chăn gối của Hà Thanh Huy để ở trên giường của cô. Cô hoảng hốt, chẳng lẽ đêm qua Hà Thanh Huy thừa dịp cô ngủ len lén leo lên giường, cô vội vàng lật chăn lên nhìn, tốt rồi, áo ngủ còn trên ở người.

Tay cô sờ sờ phía dưới chăn mềm của Hà Thanh Huy, không có hơi ấm, thể đã rõ, chắc là lúc sáng sớm anh ta đem chăn gối bỏ ở đây để người giúp việc nghỉ họ ngủ chung với nhau.

Cô nghe giọng của Hà Thanh Huy: "Hôm nay dọn dẹp sạch sẽ phòng quần áo của bà chủ đi!"

"Dạ, tiên sinh." Là A Ninh người mới tới.

Viên Minh Nguyệt đứng dậy đi làm vệ sinh cá nhân rồi đến phòng quần áo thay đồ, cô mở tủ chọn quần áo cần mặc xong ném lên sa lon, thay từng cái từng cái một. Mặc cái áo cuối cùng thì thấy trên sa lon có đặt một quyển sách, cô cầm lên xem, là "Ông già và biển cả" của Hemingway, cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Hà Thanh Huy, hình dáng anh ở trên thuyền kéo buồm, nổi lên một màu trắng, rất giống với bìa sách này.

Thay xong quần áo cô đi xuống phòng ăn, Hà Thanh Huy đã sớm áo mũ chỉnh tề ngồi trước bàn ăn đọc báo. Cô bắt chuyện với anh, anh chỉ nâng nhẹ mắt, giờ cô mới phát hiện ra mắt anh thâm quầng. Cô nhớ tới quyển sách kia, thuận miệng hỏi: "Hà Thanh Huy, tối qua anh mất ngủ hả?"

Hà Thanh Huy tức giận: "Cô nghĩ ai cũng giống như cô sao, ngủ như heo!"

Viên Minh Nguyệt trong lòng mừng rỡ, bởi vì anh ta mắc bệnh sạch sẽ cho nên mới không ngủ được, cái này gọi là lấy đá đập chân mình.

Buổi tối hôm đó, hai người họ so với đêm trước thì dễ chịu hơn, nhất là Viên Minh Nguyệt, cô không còn khăn trương lo lắng nữa. Lúc đi ngủ, Hà Thanh Huy gõ cửa phòng cô, cô mở cửa cho anh vào. Phòng quần áo của cô hôm nay đã được thu dọn sạch sẽ, tất cả quần áo và giày dép đều cất vào trong tủ, căn phòng so với lúc trước to hơn gấp đôi, đương nhiên tất cả đều do Hà Thanh Huy chỉ huy. Cô muốn kháng nghị như thế thì việc thay quần áo của cô rất bất tiện nhưng nhớ đến viên mắt thâm quầng của anh, thôi cô nên làm người tốt một lần vậy.

Cô đứng ở cửa phòng quần áo nhìn Hà Thanh Huy lấy tấm thảm cẩn thận trải lên ghế sa lon, chăm chú chỉnh sửa cẩn thận từng góc tấm thảm, lúc anh khom lưng xuống ở phía sau lộ ra một khoảng da màu đồng, cơ bắp săn chắc, cô không khỏi đỏ mặt. Cô xấu hổ nhìn lần nữa: "Anh dọn dẹp tiếp đi, tôi ngủ trước!"

Hà Thanh Huy đứng lên nói với cô: "Ngủ ngon."

Cô quay đầu lại bỗng nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, tập trung nhìn kỹ thì thấy Hà Thanh Huy mặc một bộ đồ ngủ cở bẻ, lộ ra cái cổ và vai, chỗ đó có một vết sẹo kéo dài vào đầu bả vai trong áo ngủ, màu hồng thịt của những mũi khâu như một con giun, nó vừa to vừa thô, vô cùng dữ tợn. Từ lúc cô biết Hà Thanh Huy tới nay vẫn còn trong mùa đông, anh không mặc áo bông cở cao thì cũng mặc áo sơ mi, cái cổ được che đầy chặt chẽ, ngoại trừ cái lần trên thuyền ở Tam Á kia, nhưng lúc đó cô sợ muốn chết nên đâu còn tâm tư chú ý đến anh ta. Hôm nay là lần đầu tiên cô mới để ý đến cái này, trong lòng rung động, về mặt kinh ngạc, nhưng cô ý thức được mình như vậy là rất khiếm nhã liền vội vàng xoay người đi.

Nhưng Hà Thanh Huy biết cô nhìn thấy vết sẹo đó, anh hướng về bóng lưng cô nhàn nhạt nói: "Là Hà Tâm Vũ đánh."

Viên Minh Nguyệt nghe anh nói thì tinh thần chính nghĩa bỗng nhiên dâng lên, xoay đầu lại nhìn anh, dùng giọng điệu bất bình lo chuyện thiên hạ: "Cái ông già này thật là đáng hận mà, anh là con của ông ta, ông ta sao có thể đánh anh thành như vậy được!"

Hà Thanh Huy không nhịn được nói: "Biết như vậy là được rồi! Miễn cho cô suy nghĩ lung tung! Nhanh đi ngủ đi!"

Viên Minh Nguyệt đêm nay ngủ không yên, vết sẹo đó cứ xoắn xýt trong đầu cô không chịu đi, cô cảm thấy rất mơ hồ, bỗng nhiên rất đau lòng, bỗng nhiên lại cảm thấy sợ, mãi đến lúc trời sáng mới ngủ được một lúc. Cô tỉnh ngủ bởi vì mùi hương lúc sáng sớm hôm qua, sửa sang xong thì xuống lầu, rồi đến nhà ăn, Dương Thận đã ở đó.

Dương Thận vừa nhìn thấy cô thì cười, "Tôi nói hai người nè, chẳng lẽ đã có chuyện gì rồi, sao người nào người nấy vành mắt đen thui hết vậy!"

Hà Thanh Huy cầm khăn ướt trên bàn lau tay nói: "Sáng nay cậu rảnh rồi nhì, lại chạy đến đây nói năng lung tung!"

Dương Thận vội vàng thay một bộ mặt nghiêm chỉnh, "Tôi mang đến tin tức tốt lành đây. Thanh Huy, dù anh đoán như thế nào, chúng ta vừa mới được tăng thêm hai mươi triệu tiền đầu tư trang web buôn bán điện tử Tây Đô, Cao Thịnh cũng quyết định tài trợ, quan trọng nhất là khoản tiền tám mươi triệu đô."

Hà Thanh Huy nghe xong rất hưng phấn, "Tin tức chính xác?"

"Vô cùng chính xác, tôi và Trần Phương Tây người sáng lập trang web Tây Đô đã nói chuyện qua điện thoại, anh ta đối với chúng ta thiên ân vạn tạ, nếu không phải chúng ta tăng thêm hai mươi triệu vào phút cuối thì bọn họ xong đời rồi. Điều này không những giúp chúng ta sống sót mà còn giành được sự ưu ái của Cao Thịnh, tiền đồ rộng mở thênh thang. Chắc là sau ngày hôm nay họ sẽ mời chúng ta đến họp. Thanh Huy, lần cá cược này chúng ta thắng rồi! Chúng ta từ đầu đến cuối đầu tư xấp xỉ tám nghìn vạn nhân dân tệ, chỉ cần trang web Tây Đô khởi động rồi đưa ra thị trường, đến lúc đó Huy Đạt chính là cổ đông lớn nhất của Cao Thịnh. Chúng ta cố gắng bao lâu nay như vậy, cuối cùng cũng đặt được nền móng đầu tiên!"

(*Người ta tôn kính vua như trời nên thiên ân còn dùng để chỉ ân vua)

Hà Thanh Huy cũng bị lây nhiễm, đứng lên đi hai vòng: "Thật tốt quá! Dương Thận, trước tiên chúng ta rút tiền đầu tư của trang web Lũy Lũy ra hết, đầu tư vào trang web Tây Đô."

Dương Thận khó xử, "Nếu Lũy Lũy không có tiền đầu tư của chúng ta thì liền xong đời rồi."

Hà Thanh Huy không thêm đề ý: "Họ thấy không có lợi ích, thà để nó kết thúc sớm một chút thì tốt hơn!"

Dương Thận do dự, rút cuộc cảm điện thoại lên.

Viên Minh Nguyệt mừng thay cho bọn họ: "Chúc mừng hai người!"

Dương Thận cúp điện thoại, nói với Viên Minh Nguyệt: "Tôi đã nói từ sớm rồi, cô là phúc tinh. Thanh Huy, anh nói xem tôi nói có đúng hay không, anh nhất định phải thưởng chị dâu thật đậm vào."

Hà Thanh Huy: "Được, Minh Nguyệt, cô muốn cái gì, cứ nói đi!"

Viên Minh Nguyệt đương nhiên sẽ không khách khí, cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi thích nhất là mua sắm quần áo! Tôi muốn có bộ sưu tập quý này của nhà thiết kế Kiều Tri!"

Mặt Hà Thanh Huy trầm xuống, "Không được!"

Viên Minh Nguyệt bĩu môi, "Hà Thanh Huy, anh nói không giữ lời."

"Cái gì cũng được trừ quần áo ra!"

"Tại sao?"

Dương Thận cũng nghi hoặc, "Tại sao? Lẽ nào anh sợ chị dâu mặc thật xinh đẹp, bị những người khác bắt cóc?"

Hà Thanh Huy xanh mặt: "Quần áo của cô chất đầy tủ, lại mua thì tôi ngủ chỗ nào?"

Dương Thận nghe xong, vỗ tay cười to, thế mới biết hai ngày nay anh ta ngủ ở phòng quần áo, chẳng trách lại ngủ không ngon, Viên Minh Nguyệt cúi đầu lẩm bẩm, "Cái phòng lớn như vậy, anh làm sao mà không thể ngủ được!"

Hà Thanh Huy: "Mua cho cô một cái đồng hồ đeo tay, mười vạn trở xuống, tự chọn!"

Viên Minh Nguyệt vừa nghe, nhớ tới lời Dương Thận nói, Hà Thanh Huy quả nhiên là người hào phóng, mười vạn đối với người vừa vượt qua khủng hoảng kinh tế mà nói cũng không phải là không đáng nhắc tới. Cuối cùng cô chọn một cái đồng hồ Omega khảm kim cương màu tím chín vạn tám, Hà Thanh Huy thấy: "Có mắt thẩm mỹ!"

Hôm nay bố mẹ Viên gia gọi Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy về nhà ăn cơm, Viên Minh Nguyệt thông báo với Hà Thanh Huy, anh đáp ứng: "Được, hết giờ làm tôi tới đón cô."

Ai ngờ lúc Viên Minh Nguyệt hết giờ làm, Hà Thanh Huy lại không đến. Đêm nay về Viên gia ăn cơm cũng có Viên Minh Tuấn, cậu ta cuối cùng cũng chờ được cơ hội này, cười nhạo Viên Minh Nguyệt, "Em đã sớm nói với chị, những cậu ấm như vậy rất không đáng tin, không biết chừng đang lừa lộng cùng với nữ minh tinh nào đó rồi ấy chứ!"

Viên Minh Nguyệt tức giận không có chỗ phát tiết, "Em cũng muốn ngâm với các nữ minh tinh hả? Thật không may, chẳng ai chú ý đến em cả!"

Viên Minh Tuấn lần nữa kinh ngạc, sắc mặt khó coi. Viên Minh Nguyệt gọi cho Hà Thanh Huy, giọng anh không được tốt lắm, "Tôi còn ở công ty, cô đi trước đi."

Viên Minh Nguyệt lái xe đến công ty của Hà Thanh Huy, đã rất khuya nhưng ở trong còn đèn đuốc sáng trưng, rất bận rộn. Cô đã nghe Hà Thanh Huy

nói qua, bởi vì đầu tư trang web Tây Đô rất thành công nên gần đây Huy Đạt mở rộng nghiệp vụ, vì vậy mỗi ngày đều phải tăng ca.

Viên Minh Nguyệt đi vào phòng làm việc của Hà Thanh Huy, Dương Thận mở cửa, thấy bọn họ sắc mặt đều không tốt. Viên Minh Nguyệt nghi hoặc, các nhân viên đều ở đây tăng ca, không phải công ty có chuyện rồi chứ. Cô hỏi: "Sao vậy?"

Dương Thận: "Phải nói với chị dâu! Bây giờ cô ấy là chủ của nơi đó!"

Hà Thanh Huy gật đầu. Dương Thận nói: "Chúng tôi vừa nhận được tin tức, số 17 Nguyệt Đàn có thể phải bị phá bỏ và dời đi nơi khác?"

Viên Minh Nguyệt nghe xong trong lòng lập tức trầm xuống, cô thật không ngờ, "Cái gì? Ai nói?"

"Cục đất đai buổi chiều có đưa tin tới, chúng tôi sợ đó là tin tức sai lệch nên vẫn ở đây tìm chứng cứ bằng mọi cách. Vừa mới xác định, bọn họ đang thảo luận cụ thể mở rộng phương án."

Viên Minh Nguyệt vừa tức giận vừa đau lòng: "Mặc dù nó rất vắng vẻ, cũng là nhà cũ nhưng giá trị kiến trúc rất cao làm sao có thể nói phá bỏ thì liền phá bỏ!"

Dương Thận uể oải: "Nghe nói là tập đoàn Vũ Hâm thúc đẩy việc này."

Viên Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn Hà Thanh Huy, "Bố anh?"

Hà Thanh Huy nắm chặt nắm tay, đập mạnh lên mặt bàn, cảm hận nói: "Ông ta không phải bố tôi!"

Viên Minh Nguyệt không biết nên an ủi anh ta như thế nào, số 17 Nguyệt Đàn là do chính cô trang trí lại, cô không thể chấp nhận việc này được. Cô nói: "Sự việc chắc vẫn chưa có quyết định phải không? Lẽ nào không thể cứu vãn được nữa?"

Dương Thận: "Chúng tôi tìm các mối quan hệ để xác nhận lại, nếu như việc này thật sự là tập đoàn Vũ Hâm đề ra, tỷ lệ cứu vãn là rất nhỏ."

Viên Minh Nguyệt biết điều anh ta nói là sự thực, Hà Tâm Vũ có tập đoàn Vũ Hâm, từ những năm 90 lập nghiệp bằng bất động sản, trải qua 20 năm phát triển, bây giờ sở hữu quán bar, khu vui chơi giải trí, du lịch, dịch vụ ăn uống và các ngành công nghiệp tài nguyên, là một tập đoàn hùng mạnh, có quan hệ không tầm thường với chính phủ. Bách Niên so với tập đoàn Vũ Hâm chẳng qua chỉ là một công ty bé nhỏ. Hà Tâm Vũ có phong thái xa hoa phong phú đương nhiên là bởi vì ông ta tư cách đó.

Viên Minh Nguyệt: "Bên cục đất đai tôi cũng có một chút quan hệ, để tôi đi hỏi."

Hà Thanh Huy lúc này mới nhớ tới, "Được rồi, còn phải về ăn cơm với cô, chúng ta đi thôi."

Viên Minh Nguyệt biết tâm tình của anh rất kém: "Thôi đừng đi, tôi thấy anh cũng mệt rồi."

Hà Thanh Huy mặc áo khoác vào: "Không có việc gì!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Số 17 nguyệt đàn (4)

Vài ngày sau, Hà Thanh Huy và Dương Thận bằng mọi cách thăm dò sự việc của số 17 Nguyệt Đàn, nhưng không có được tin tức chính xác. Hà Thanh Huy trong lòng lo lắng, lại nhìn không được, trực tiếp đến tầng cao nhất của tập đoàn Vũ Hâm tìm Hà Tâm Vũ. Hà Tâm Vũ đang làm việc ở trong phòng bị một đám người vây quanh, thấy Hà Thanh Huy đến, hứng thú nói: "Thanh Huy, anh tới thật đúng lúc. Có người mới vừa tặng cho tôi một hộp xì gà Havana, anh cũng tới dùng thử một chút đi."

Hà Thanh Huy không muốn nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Sự việc của Nguyệt Đàn có phải thật không?"

Sắc mặt Hà Tâm Vũ trầm xuống, tay trái kẹp điều xì gà chỉ vào Hà Thanh Huy, nhìn mấy người xung quanh ông ta nói: "Giới thiệu với tất cả mọi người, đây là con trai tôi! Đưa con duy nhất!"

Những người này phần lớn đều là nhân viên quản lý cao cấp của tập đoàn Vũ Hâm, bọn họ đương nhiên biết Hà Thanh Huy, nhưng đại đa số mọi người biết từ mấy tạp chí lá cải và từ miệng của người khác, lần nhìn thấy gần đây nhất là ở hôn lễ của cậu ta, với lại chỉ thấy ở xa xa, thấy ở khoảng cách gần như vậy đây là lần đầu tiên, hiển nhiên ai cũng biết cha con họ không hợp nhau, nhưng mà lại có nhiều người nghĩ đây là cách Hà Tâm Vũ rèn luyện con trai của mình, suy cho cùng, giống như chính Hà Tâm Vũ, ông ta chỉ có một đứa con trai, trước sau gì tập đoàn Vũ Hâm cũng thuộc về Hà Thanh Huy.

Đám người liên tục vuốt mông ngựa: "Công tử tuần tú lịch sự, rất giống với Hà tổng ngài ạ!"

Hà Tâm Vũ cười lạnh nhìn về phía người kia: "Giống sao? Nó từ lúc 13 tuổi đã bắt đầu đối nghịch với tôi, nhưng tôi chưa bao giờ nghi ngờ nó không phải là con ruột của mình. Biết tại sao không?"

Người nọ nghe giọng điệu ông ta không tốt, bị dọa cho toát mồ hôi hột, cười xoa nói: "Tất nhiên là vì cậu ấy đích thực là con ruột của ngài."

Hà Tâm Vũ ánh mắt như chim ưng nhìn chằm chằm Hà Thanh Huy: "Bởi vì nó có lòng tham giống tôi, thứ gì cũng muốn có. Thế nhưng bây giờ tôi muốn cho nó biết, làm người không thể có lòng tham vô đáy! Anh muốn quỹ tiền mẹ anh để lại cho anh? Vậy không cần phải có số 17 Nguyệt Đàn."

Hà Thanh Huy nghe xong, xác định rằng việc đó là do ông ta đề xướng ra, anh đến đây là để xác nhận việc này: "Tôi cũng không hoài nghi tôi có phải là con của ông hay không. Bởi vì có một số việc tôi sẽ làm rất tàn nhẫn giống như ông, thậm chí còn hơn cả ông!"

Hà Tâm Vũ nhìn những người đứng chung quanh: "Được, các người đều nghe thấy rồi đấy, đây là con trai tôi nói! Tôi muốn nhìn xem anh so với tôi tàn nhẫn độc ác hơn thế nào!"

Hà Thanh Huy không chờ cho ông ta nói xong liền quay người đi, "Phanh" một tiếng mở cửa, sai bước đi ra ngoài.

Viên Minh Nguyệt nhận được tin tức từ bố cô, biết được chính phủ đang thảo luận phương án cụ thể quy hoạch vùng Nguyệt Đàn, nhưng cũng lo lắng người dân ở đây có ý kiến. Viên Minh Nguyệt lập tức sử dụng thời gian cuối tuần, cùng với thư kí Trịnh Doanh Doanh cải trang thành ký giả để tìm hiểu suy nghĩ của cư dân địa phương, có vài người đồng ý phá bỏ và dời đi nơi khác bởi vì như vậy có thể nhận được một khoản tiền không nhỏ, nhưng đa số không muốn bởi vì mấy đời nhà họ đều sống ở đây, đối với nơi này có tình cảm rất sâu đậm. Viên Minh Nguyệt ước chừng tỷ lệ một chút, suy nghĩ đợi đến thời gian thích hợp có thể mượn truyền thông, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến quyết sách của chính phủ. Cô cùng Trịnh Doanh Doanh bận rộn suốt buổi sáng, nước cũng không uống được một ngụm, mệt mỏi rồi.

Hai người trở lại số 17 Nguyệt Đàn nghỉ ngơi, vừa về đến nhà lại thấy Phạm Hân Hân ngồi trên trên ghế sofa ở phòng khách cùng với người giúp việc nói chuyện phiếm. Viên Minh Nguyệt cảnh giác, "Phạm tiểu thư, cô thật là rảnh rỗi nhỉ?"

Phạm Hân Hân: "Lão gia muốn tôi đến đây hỏi thăm cô sống ở đây thấy thế nào, còn cần giúp đỡ cái gì không."

Viên Minh Nguyệt nghĩ thầm, Hà Tâm Vũ cũng thật quá nham hiểm, dự định hủy đi nơi này mà còn hỏi người ta có cần sự giúp đỡ gì không. Cô tức giận nói: "Không!"

Phạm Hân Hân cười, đứng dậy khỏi ghế sofa, vuốt lên khung ảnh bức tranh trầu tượng treo trên bức tường phía tây: "Minh Nguyệt, cô nói dối, bức tranh này là của Phương Quốc Cường, lần trước tôi đi xem triển lãm tranh có gặp ông ta một lần, ông ta nói bức tranh này là kỷ niệm của ông ta và người bạn thân, không có ý định bán nó. Không biết cô và Phương Quốc Cường có quan hệ gì đặc biệt mà ông ta lại bán bức tranh này cho cô, nói cách khác, bức tranh này vốn là giả?"

Viên Minh Nguyệt thán than khô, Dương Thận chết tiệt, anh không phải lúc nào cũng làm việc chu đáo kĩ càng sao, sao lại gây ra sai lầm này chứ! Cô nói: "Bức tranh này tôi mua từ phòng trưng bày, tôi không biết họa sĩ vẽ ra nó là ai, về phần thật giả, tôi tất nhiên tin tưởng vào phòng trưng bày rồi."

"Phòng trưng bày nào?"

"Phòng trưng bày Thánh Thiên."

Phạm Hân Hân miễn cưỡng cười nói: "Vậy được rồi. Dù sao thì điều đó tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ hỏi vậy thôi. Minh Nguyệt, tôi chưa xem nhà của hai người, cô dẫn tôi đi tham quan nha."

Viên Minh Nguyệt vừa bị cô ta tra hỏi cũng không muốn cùng cô ta lại chơi tiếp trò này nữa, cô ta muốn thế nào thì đáp ứng vậy, mau mau tiễn vị ôn thần này đi nhanh mới tốt.

Cô dẫn Phạm Hân Hân dạo một vòng quanh ngôi nhà, đến hành lang gấp khúc lầu một, ở phòng khách và nhà kê gian nhà phía đông cách xa nhau, có một ô cửa gỗ hình vuông đã bị khóa. Phạm Hân Hân nói: "Sao bên đó lại khóa?"

"Đó là khu cấm, Hà Thanh Huy không cho tới đó."

"Phải không?" Phạm Hân Hân vừa nói vừa đi về hướng đó cuối xuống nhìn cánh cửa một chút, bỗng nhiên "Ai da" một tiếng.

Viên Minh Nguyệt vội hỏi: "Sao vậy?"

Phạm Hân Hân: "Không xong rồi! Tay tôi đặt ở trên cửa không chú ý làm nhẫn rơi vào bên trong rồi."

Viên Minh Nguyệt lo lắng, "Không có cách nào. Chỗ đó tôi không được vào."

Phạm Hân Hân vô cùng sốt ruột, "Vậy phải làm sao đây? Chiếc nhẫn đó là lão gia tặng cho tôi, nếu tôi làm mất, ông ấy nhất định sẽ rất tức giận."

Viên Minh Nguyệt nghĩ đến về tức giận của Hà Tâm Vũ, không khỏi đồng tình với cô ta, cô nói: "Vậy cô chờ Hà Thanh Huy về đi!"

Phạm Hân Hân vừa nhìn đồng hồ đeo tay vừa giậm chân: "Không kịp rồi! Tôi có hẹn ăn trưa với lão gia, sắp tới giờ rồi!" Nước mắt sắp rơi xuống, đáng về tội nghiệp.

Viên Minh Nguyệt cũng sốt ruột thay Phạm Hân Hân, "Cô gọi điện nói có việc không tới được."

Phạm Hân Hân khóc, "Không được, cô biết ống ấy rồi đấy, không có ai có thể nói 'không' với ông ấy. Minh Nguyệt, cô giúp tôi một chút đi, Thanh Huy không thể mang theo chìa khóa của gian nhà này, chắc chắn là để ở nhà. Cô giúp tôi tìm có được không?"

Viên Minh Nguyệt trong lòng nói tôi làm sao có thể biết chìa khóa anh ta để ở chỗ nào chứ, nhưng mà càng nói càng lòi đuôi, trầm mặc một lúc. Phạm Hân Hân ở hành lang gấp khúc quay lại: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Bỗng nhiên cô ta cảm tay Viên Minh Nguyệt: "Tôi nhớ ra rồi! Tôi nhớ lão gia từng nói, Thanh Huy có một cái hộp làm bằng gỗ tùng, những thứ quan trọng anh ấy đều để hết trong đó. Minh Nguyệt, cô nhất định đã thấy qua rồi đúng không. Cô giúp tôi đi mà!"

Viên Minh Nguyệt không dám nói với Phạm Hân Hân rằng cô chưa nhìn thấy cái hộp đó bao giờ, thấy cô ta lê hoa đài vũ*, nhìn rất đáng thương: "Được, được, tôi giúp cô tìm."

(* Lê hoa đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái)

Viên Minh Nguyệt nói xong liền lên lầu, đến căn phòng của Hà Thanh Huy, đây là lần đầu tiên cô vào đây, bố cục căn phòng này giống với phòng của cô, nhưng phòng ngủ của cô là phòng ngoài, phòng quần áo là phòng trong, mà của anh ta bên ngoài là thư phòng, bên trong là phòng ngủ. Cô ở thư phòng nhìn một vòng, thấy giá sách thứ hai bên trái quả nhiên có một cái hộp bằng gỗ tùng, cô lấy xuống xem, nó không khóa. Cô mở hộp ra thì thấy một chùm chìa khóa, chắc là chìa khóa của gian nhà phía đông, tốt nhất là đi mở cửa thật nhanh sau đó sẽ đem để lại chỗ cũ. Nếu như Hà Thanh Huy biết được, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Cô cuống quýt cầm chìa khóa xuống lầu, thử từng chìa từng chìa một, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra, cô để Phạm Hân Hân đi vào tìm nhẫn, còn mình ở bên ngoài. Lúc này cô nghe thấy tiếng động ở ngoài cổng, cô hoảng hốt, vội hỏi Phạm Hân Hân: "Đã tìm được chưa?"

Phạm Hân Hân mừng rỡ: "Tìm được rồi! Tìm được rồi!" Nói rồi cầm nhẫn đi ra, Viên Minh Nguyệt cuống quýt khóa cửa, lúc này Hà Thanh Huy đã đi vào đến trong viện, anh lớn tiếng: "Hai người đang làm gì thế!"

Phạm Hân Hân đã sớm lau khô nước mắt, nói với Hà Thanh Huy: "Minh Nguyệt dẫn em đi tham quan căn nhà, chúng em mới từ bên kia đi ra." Chỉ chỉ nhà kè phía đông.

Hà Thanh Huy tức giận, "Viên Minh Nguyệt, ai cho cô đi qua bên đó?"

Viên Minh Nguyệt giờ ngón tay chỉ Phạm Hân Hân: "Là cô ấy làm rớt nhẫn ở trong đó."

Cô khoát tay, Hà Thanh Huy thấy trên tay cô có một chùm chìa khóa. Anh hoàn toàn không có nghe rõ cô nói cái gì, đi tới đoạt lại chùm chìa khóa: "Cô lấy đâu ra chùm chìa khóa này?"

Viên Minh Nguyệt bị anh đoạt lại, chùm chìa khóa cắt vào ngón tay, truyền đến một cơn đau khủng khiếp, cô nhịn xuống nói: "Tôi lấy từ phòng của anh!"

Hà Thanh Huy nghe thấy cô tự tiện vào phòng của mình, làm xáo trộn mọi thứ, hét lớn: "Viên Minh Nguyệt, cô tưởng mình là ai? Lại dám động đến đồ của tôi!"

Cả buổi sáng Viên Minh Nguyệt đều vì số 17 Nguyệt Đàn mà bồn chồn khắp nơi, rất mệt mỏi, về nhà thì bị Phạm Hân Hân hù dọa, bây giờ thì bị Hà Thanh Huy quát tháo, cô thấy vô cùng uất ức, suýt nữa nước mắt tuôn rơi. Nhưng cô nhớ trước kia mình đã rắn đê chính bản thân không được khóc một lần nào nữa, cuối cùng đem ộp nước mắt lại, cúi đầu nói: "Xin lỗi! Là tôi sai. Tôi còn có việc, đi trước đây!"

Cô nói xong gọi Trịnh Doanh Doanh rồi đi thẳng ra cửa. Hà Thanh Huy nhìn cô cứ như vậy mà đi thì càng tức giận hơn. Phạm Hân Hân đứng ở một bên nhìn, cảm thấy vô cùng sang khoái, đợi Viên Minh Nguyệt đi khỏi, cô liền vội vàng nói: "Thanh Huy, anh đừng giận..."

Hà Thanh Huy không nhìn cô ta một cái: "Cô cũng về đi!" Nói xong nắm chìa khóa lên lầu.

Hôm nay Viên Minh Nguyệt không về số 17 Nguyệt Đàn, cô trở về nhà mẹ đẻ.

Hà Thanh Huy vẫn đối với Viên gia vô cùng chu đáo, bọn họ cũng cho rằng con gái có cuộc sống hôn nhân vô cùng mỹ mãn, con gái thỉnh thoảng trở về bọn họ cũng không để tâm lắm. Lúc ăn cơm Viên Khánh Niên nói: "Về chuyện quy hoạch Nguyệt Đàn, ngày hôm nay lại có tiến triển mới, có người đưa ra ý kiến không được phá bỏ, chỉ sửa chữa dựa trên cái ban đầu. Chính quyền thành phố có một số người cho rằng phương án này không khả thi!"

Tâm tình Viên Minh Nguyệt vốn không tốt nhưng vừa nghe được tin này phần chán trở lại. Số 17 Nguyệt Đàn có thể xoay chuyển tình thế rồi, cô nghĩ mình phải gọi điện thoại cho Hà Thanh Huy ngay lập tức, nhưng lúc sáng anh ta đối với mình như vậy, cô lại do dự. Lúc cô cầm điện thoại, đang không biết làm thế nào thì điện thoại reo, là Phạm Hân Hân, cô ta nói: "Minh Nguyệt, ngày hôm nay thật xin lỗi cô, tôi không biết Thanh Huy lại trở về lúc đó."

Viên Minh Nguyệt xác định chính cô ta hãm hại mình, thế nhưng cô cũng không oán trách gì cô ta, cô trách chính là Hà Thanh Huy chưa phân biệt trắng đen mà đã mắng chửi người khác. Viên Minh Nguyệt nói: "Không sao. Tôi rất mệt, quên chuyện đó đi."

Phạm Hân Hân: "Minh Nguyệt, khoan đã! Được rồi, tôi ăn ngay nói thật, ngày hôm nay là tôi cố ý bởi vì tôi rất tò mò về gian phòng đó! Lẽ nào cô

không hiểu kỳ sao?"

"Không."

"Minh Nguyệt, tôi biết gian phòng đó trước kia là mẹ của Thanh Huy ở. Cô nhất định sẽ tò mò vì sao tôi biết được phải không?"

Những chuyện phát sinh gần đây Viên Minh Nguyệt cũng có thể đoán được, nhưng cô muốn nghe Phạm Hân Hân muốn nói gì, "Làm sao cô biết?"

Phạm Hân Hân: "Ở thư phòng lão gia tôi có phát hiện vài thứ, vì vậy nên biết. Tôi còn biết lão gia dự định phá bỏ số 17 Nguyệt Đàn. Cô biết không, tôi phát hiện ra thứ này có thể giữ lại số 17 Nguyệt Đàn."

Viên Minh Nguyệt cũng không quá tin tưởng lời cô ta nói, cô hỏi: "Là thứ gì?"

"Là một vài tài liệu cũ, về việc bảo hộ số 17 Nguyệt Đàn, là văn vật cực kỳ tên. Tôi tin chỉ có cái này là cực giữ lại. Nếu như lão gia không nói, các người chắc chắn cũng sẽ không biết."

Viên Minh Nguyệt nghe xong cảm thấy rất đáng tin cậy, số 17 Nguyệt Đàn vốn là căn nhà cũ thời dân quốc, gạch được sử dụng rất đặc biệt, rất có giá trị lịch sử. Nếu quả thật có thứ như vậy, số 17 Nguyệt Đàn nhất định có thể giữ gìn rồi. Cô hỏi Phạm Hân Hân: "Tại sao cô lại nói cho tôi biết?"

"Minh Nguyệt, tôi nghĩ cô cũng đã nhìn ra, tôi thích Thanh Huy. Tôi biết số 17 Nguyệt Đàn đối với anh ấy có bao nhiêu quan trọng, sự việc hôm nay đã chứng minh điều đó. Bây giờ lão gia không ở nhà, cô qua đây lấy tài liệu đem đi. Hôm sau tôi sẽ rời khỏi Vọng Thủy Viên."

Viên Minh Nguyệt sùng sốt, "Cái gì, cô phải rời khỏi đó?"

"Đúng vậy, đây không phải là nơi tôi nên ở lâu dài." Phạm Hân Hân nói xong, trong điện thoại nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, tiếng thờ dài chứa đựng ưu sầu khiến trong lòng của Viên Minh Nguyệt hơi run một chút.

Viên Minh Nguyệt: "Được rồi, cô chờ tôi, tôi tới lấy tài liệu." Cô cúp điện thoại, lái xe đến Vọng Thủy Viên. Đến ngoài cửa, cô mới giật mình cảm thấy Phạm Hân Hân diễn xuất cao thâm như vậy sẽ không lừa cô chứ. Nhưng vạn nhất điều đó là thật, nếu không đi vào không phải sẽ mất đi cơ hội bảo vệ số 17 Nguyệt Đàn sao. Cô đứng ở cửa gửi cho Hà Thanh Huy một tin nhắn: "Tôi ở Vọng Thủy Viên."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Số 17 nguyệt đàn (5)

Viên Minh Nguyệt đứng ở cổng lớn nhà họ Hà nhìn chuông cửa, không phải quản gia mở cửa mà là một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục của người giúp việc. Cô hỏi cô gái kia: "Phạm tiểu thư đâu?"

Cô gái: "Ở phía sau viện ạ!"

Viên Minh Nguyệt không nghĩ ngờ gì, đi thẳng ra sau viện, vừa tới cửa, chợt nghe có người gọi cứu mạng, chính là giọng của Phạm Hân Hân từ hồ bơi truyền đến. Cô nghĩ Phạm Hân Hân lúc này nói muốn đi khỏi nơi này, lại nghĩ đến vết sẹo dữ tợn trên cô Hà Thanh Huy, trong lòng có dự cảm chẳng lành, không phải là Hà Tâm Vũ không để cho Phạm Hân Hân đi nên ra tay với cô ta chứ. Cô không quan tâm đến nỗi sợ nước của bản thân, cuống quýt chạy vào hồ bơi, đi vào thì không nhìn thấy Hà Tâm Vũ chỉ thấy Phạm Hân Hân đang ở trong hồ bơi giãy dụa, nước ngập đầu, vờn hai tay ra hồ cứu mạng.

Viên Minh Nguyệt hiển nhiên không biết bơi, định chạy ra gọi người tới nhưng nhìn mặt Phạm Hân Hân tái xanh giống như sắp không xong rồi, cô không kịp suy nghĩ nhiều, thấy cạnh hồ bơi có một cái gậy màu xanh da trời thì lấy gậy đưa cho Phạm Hân Hân đang giãy dụa trong nước. Phạm Hân Hân hình như đã kiệt sức, nài mà không nắm được cây gậy, cô đành phải đi đến bên cạnh hồ bơi, mới vừa đứng vững thì cây gậy đột nhiên bị ra sức kéo lấy, cô lập tức rơi vào trong nước.

Trong nháy mắt nước bao phủ đỉnh đầu của cô, cô không thấy gì hết, tứ chi cứng đờ không cử động được, tim đập dồn dập, trước mắt xuất hiện ảo giác, giống như có thủy quỷ*đu loại màu sắc tấn công về phía cô, cô vô cùng sợ hãi, cảm thấy lồng ngực sắp nổ tung, cuối cùng trước mắt tối sầm lại, mất đi tri giác.

(*quỷ nước)

Hà Thanh Huy nhận được tin nhắn của Viên Minh Nguyệt khi đang lái xe lang thang trên đường, anh đang do dự có nên đi đón Viên Minh Nguyệt về hay không. Hôm nay khi Phạm Hân Hân đi rồi, anh hỏi Trương Tỷ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Trương Tỷ nói với anh Phạm tiểu thư xin bà chủ mở cửa, nói chiếc nhẫn của cô ta rơi vào bên trong. Hà Thanh Huy nghe xong nhớ tới Phạm Hân Hân đã gửi cho anh một tin nhắn nói mình đang ở số 17 Nguyệt Đàn, anh sợ cô ta lại nghĩ ra trò gì đó nữa nên mới vội vàng chạy về, ai ngờ vừa vào nhà liền thấy tình cảnh đó, anh không suy nghĩ nhiều lập tức nổi giận. Anh vừa hối hận vì mình tức giận với Viên Minh Nguyệt như vậy vừa mắng cô ngu ngốc, sao lại để Phạm Hân Hân lừa. Anh đang rầu rĩ thì điện thoại

reo, Viên Minh Nguyệt gửi tin nhắn tới: "Tôi đang ở Vọng Thủy Viên."

Anh mặc dù không biết tại sao cô lại ở đó nhưng trực giác cho biết Viên Minh Nguyệt ở gần Phạm Hân Hân nhất định gặp sẽ chuyện không may. Anh không khỏi mắng: "Người đàn bà ngu ngốc này!" Lập tức gửi tin nhắn cho cô: "Nhanh trở về!"

Nhưng cô không về, anh không suy nghĩ nhiều cuống quýt lái xe đến Vọng Thủy Viên. Đến nơi liền nhấn chuông cửa, quản gia ra mở cửa, anh hỏi: "Minh Nguyệt có ở đây không?"

Quản gia: "Tôi vừa ở trên lầu giúp lão gia dọn dẹp thư phòng, không biết ạ."

Hà Thanh Huy đẩy ông ta ra, đi vào phòng khách, chỉ thấy áo khoác của Viên Minh Nguyệt treo trên kệ áo, anh quát lên: "Minh Nguyệt!" Không ai trả lời lại. Anh tìm từng căn phòng một, không thấy bóng cô đâu hết. Anh cuống quýt gọi điện thoại cho cô, không gọi được. Anh chợt nhớ tới cái gì đó, chạy ra phía sau hồ bơi thì thấy cả người Viên Minh Nguyệt nổi trên mặt nước. Trong lòng anh vô cùng sợ hãi, cởi áo khoác ra, nhảy vào trong nước, ôm cổ của cô, kéo cô lên bờ, để cô nằm xuống dưới đất.

Hà Thanh Huy nhìn sắc mặt cô tái nhợt, môi xanh tím, không kiểm soát được những suy nghĩ xấu nhất ở trong đầu. Anh run rẩy đưa tay ra dò xét hơi thở của cô, là ấm nóng! Anh lại nghe nhịp tim của cô, cũng bình ổn! Anh vuốt mặt cô, gọi: "Minh Nguyệt! Minh Nguyệt!" Cô chỉ bị bất tỉnh.

Lúc này Phạm Hân Hân không biết từ nơi nào đi ra, trên người đã sớm thay quần áo chỉnh tề: "Thanh Huy, Minh Nguyệt làm sao vậy?"

Hà Thanh Huy một tay đẩy cô ta ra, gọi quản gia: "Gọi xe cứu thương!"

Quản gia đứng ở bên cạnh từ lâu, nói: "Đã gọi rồi, xe sẽ lập tức đến ngay ạ!"

Hà Thanh Huy cởi áo len bị ướt của Viên Minh Nguyệt ra, trên người cô chỉ còn lại áo lót màu đen. Hà Thanh Huy gọi một người nữ giúp việc tới giúp cô cởi nội y, thay quần áo sạch sẽ, lấy thêm tấm thảm bao lấy cô, ôm vào trong nhà, anh ấn nhiều lần vào bụng cô nhưng không có nước chảy ra. Anh lại dò xét hơi thở của cô, vẫn là ấm nóng.

Quần áo trên người Hà Thanh Huy cũng đều ướt đầm, quản gia nói: "Thiếu gia, cậu đi thay bộ đồ khác đi ạ, chúng tôi sẽ chăm sóc thiếu phu nhân."

Hà Thanh Huy không dám rời cô đi: "Không cần." Vẫn trông chừng cô cho đến khi xe cứu thương tới. Bác sĩ đi vào, nghe nói là đuối nước, lập tức tra xét hô hấp và cơ thể Viên Minh Nguyệt, không vui nói: "Chi là bị ngất đi thôi! Không phải bị đuối nước! Không cần đi bệnh viện."

Hà Thanh Huy lo lắng, "Cô ấy sợ nước, không biết bơi, tôi mới vừa đưa cô ấy lên bờ, sao lại không phải đuối nước được?"

Vị bác sĩ kia thu dọn dụng cụ: "Vậy là đúng rồi. Chắc là do quá sợ nước vì vậy vừa rơi vào nước liền hôn mê bất tỉnh, tứ chi không gãy dựa tự nhiên sẽ nổi lên mặt nước thôi, không bị uống nước: "

Hà Thanh Huy cảm thấy vô cùng may mắn.

Phạm Hân Hân gài bẫy Viên Minh Nguyệt, vốn định chỉ cho cô nếm mùi đau khổ nhưng khi nhìn Viên Minh Nguyệt rớt xuống nước, liền nổi lên, trái lại cô vô cùng hoảng sợ, sợ không cẩn thận thật sự giết người, vì vậy trốn vào trong nhà, thay đổi quần áo mới ra ngoài. Lúc này Viên Minh Nguyệt không có việc gì xảy ra, hơn nữa Hà Thanh Huy còn quan tâm đến Viên Minh Nguyệt như vậy, Phạm Hân Hân lại nổi lòng căm ghét.

Cô nói: "Thanh Huy, Minh Nguyệt không sao rồi, anh đi thay quần áo khác đi!"

Hà Thanh Huy nhìn cô, ánh mắt căm ghét, "Đừng tưởng rằng tôi không biết cô làm trò gì! May mà cô ấy không có việc gì, bằng không tôi không tha cho cô." Nói rồi ôm lấy Viên Minh Nguyệt đi ra cửa.

Ngày hôm sau, Viên Minh Nguyệt bị mùi hương quen thuộc đánh thức, cô mở mắt ra, thấy chân gối của Hà Thanh Huy để bên cạnh giống như những buổi sáng trước đây. Đầu cô choáng váng, cảm giác mình đã trải qua một cơn ác mộng thật dài, kí ức cuối cùng trong cơn ác mộng của cô là bị nước bao quanh, không thể cử động. Nhưng nhớ lại một cách cẩn thận thì đó không phải là mơ, cô làm sao mà bị Phạm Hân Hân dụ vào hồ bơi của Vọng Thủy Viên, mọi việc khi rơi xuống nước cô nhớ nhưng sau đó chuyện gì đã xảy ra, tại sao cô lại khỏe mạnh nằm ở đây? Chẳng lẽ lên thiên đường rồi sao, đây là phòng của cô ở trên thiên đường?

Cô vùng vẫy từ trên giường đứng lên, muốn đi xem ở bên ngoài có những gì, cô vừa mở cửa đã nhìn thấy A Ninh ngồi ở phòng khách nhỏ, nghe có tiếng động, vội vàng đứng lên, nhìn cô nói: "Bà chủ, cô tỉnh rồi ạ! Tiên sinh có dặn, nếu như cô tỉnh trước tiên phải đo nhiệt độ cơ thể ạ."

Viên Minh Nguyệt sờ sờ trán của mình: "Tôi không sao. Tôi hỏi cô, hôm qua tôi về nhà bằng cách nào?"

"Là tiên sinh ôm về ạ!"

Viên Minh Nguyệt trong lòng giật mình, "Quần áo của tôi ai thay?"

"Là Trương Tỷ và tiên sinh ạ."

Viên Minh Nguyệt vừa nghe liền tức giận, cái tên Hà Thanh Huy này, thừa dịp cô không tỉnh táo liền chiếm tiện nghi của cô. A Ninh đang nói, Trương Tỷ cũng đi lên, cô ấy bưng một cái khay, bên trên là nhiệt kế, nước, thuốc, còn có điểm tâm. Trương Tỷ nói: "A Ninh, cô đi xuống trước đi, bà chủ đã có tôi

ở đây chăm sóc rồi."

A Ninh nghe lời rồi đi, Trương Tỷ đỡ Viên Minh Nguyệt ngồi lên ghế sa lon, đi vào trong phòng đem một tấm chăn đắp lên trên người Viên Minh Nguyệt, lấy nhiệt kế đưa cho cô, để cô kẹp lại.

Viên Minh Nguyệt hỏi: "Trương Tỷ, ngày hôm qua cô và Thanh Huy thay đồ cho tôi hả?"

Trương Tỷ cười: "Tiên sinh làm sao có thể thay được, là tôi thay cho cô!"

"Sáng sớm nay Tiên sinh quay về công ty, dặn dò nếu như cô tỉnh lại cho cô đo nhiệt độ cơ thể, sau đó cho cô uống thuốc hạ sốt, hôm nay không cho cô đi ra ngoài."

Viên Minh Nguyệt kêu lên: "Tại sao không cho tôi ra ngoài?"

"Tiên sinh không có nói."

Viên Minh Nguyệt đo nhiệt độ, không có gì bất thường. Cô uống thuốc xong, ăn điểm tâm thì sức lực phục hồi hơn phân nửa. Đi tắm rửa một chút cảm thấy tinh thần sảng khoái. Lại cẩn thận nhớ lại chuyện ngày hôm qua liền hiểu rõ mình bị Phạm Hân Hân lừa gạt. Người đàn bà này, nghĩ cô là tình địch nên muốn giết chết cô. Cô vô cùng ảo não, chắc chắn lại bị Hà Thanh Huy mắng là đồ ngu ngốc đây. Nhưng mà tại sao cô có thể thoát chết, sờ sờ trên người, một chút vết thương cũng không có, chẳng lẽ là Hà Thanh Huy chạy tới kịp lúc, như vậy anh ta cũng nhanh quá đó.

Cô nghĩ đến đây, phải nhanh nhanh đi gặp Hà Thanh Huy để hiểu rõ chân tướng sự việc. Cô thay quần áo để đi ra ngoài, xuống dưới lầu bị A Ninh cản lại, "Tiên sinh đã dặn cô hôm nay không được ra ngoài ạ."

Viên Minh Nguyệt nghĩ đến Phạm Hân Hân, không nén nổi sự nghi ngờ A Ninh là người của cô ta, cô bực tức, "Lời tiên sinh thì nghe, còn tôi nói thì không coi ra gì!"

A Ninh còn muốn ngăn lại, "Nhưng tiên sinh nói. . ." Cô ta nói chưa dứt thì Trương Tỷ từ phòng bếp đi ra: "A Ninh, vô đây giúp tôi một tay!"

A Ninh bắt đầu dĩ phải quay lại phòng bếp. Viên Minh Nguyệt lái xe tới Huy Đạt, mặc dù hôm nay là ngày cuối tuần nhưng công ty vẫn còn nhiều người đang tăng ca, cô không biết Hà Thanh Huy đã dùng yêu thuật gì mà làm cho những người này cam tâm tình nguyện vì anh ta mà bán mạng như vậy.

Cô đẩy cửa phòng làm việc của Hà Thanh Huy ra, Hà Thanh Huy ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày: "không phải bảo cô ở nhà nghỉ ngơi rồi sao!"

Viên Minh Nguyệt đi giày cao gót nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh anh: "Tôi không sao!"

Hà Thanh Huy dựa ra sau ghế, nhìn cô một cái: "Cô đúng là ngu ngốc hết thuốc chữa!"

Viên Minh Nguyệt không cự nự, hỏi anh: "Anh nói cho tôi biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Hà Thanh Huy tức giận: "Tôi hỏi cô, ai cho cô đến Vọng Thủy Viên?"

Viên Minh Nguyệt kể tỉ mỉ những lời Phạm Hân Hân nói cùng với cảnh tượng ở hồ bơi. Hà Thanh Huy: "Tôi chỉ biết cô bị cô ta lừa, cô nói xem lúc ở trên thuyền cô lừa tôi giờ lăm bậy giờ cái thông minh của cô đi đâu rồi!"

Viên Minh Nguyệt kháng nghị, "Tôi lừa anh lúc nào chứ!"

Hà Thanh Huy lười phải nói nhiều với cô, nói xạo dăm ba câu về chuyện sau khi cô rơi xuống nước. Cô nghe xong cảm thấy không thể tin nổi, vội hỏi: "Thật?"

"Không thật thì sao, không phải do cô sợ đến nỗi ngất đi thì không biết bây giờ hồn bay đến phương nào rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chong Gối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Số 17 nguyệt đàn (6)

Dương Thận đẩy cửa phòng làm việc Hà Thanh Huy ra thì thấy cảnh tượng như thế này: Hà Thanh Huy hai tay để sau ót, thư giãn dựa ra sau ghế, Viên Minh Nguyệt dựa lưng vào bàn, hai tay vòng trước ngực anh đối mặt với Hà Thanh Huy, hai người trò chuyện rất vui vẻ. Dương Thận cười: "Có vẻ như tôi tới không đúng lúc, đã quấy rầy thế giới của hai người!"

Viên Minh Nguyệt quay đầu cùng anh ta chào hỏi, Hà Thanh Huy nói: "Thăm dò như thế nào rồi?"

Dương Thận: "Họ mời các chuyên gia trong lĩnh vực quy hoạch đô thị và xây dựng, dự định hai ngày nữa bỏ phiếu."

Viên Minh Nguyệt nghe cũng biết là chuyện của số 17 Nguyệt Đàn, cô nói: "Hôm qua bố tôi nói với tôi, phía bên kia có thể không phá bỏ mà chỉ cải tạo dựa trên bản gốc thôi!"

Dương Thận gật đầu: "Đúng! Cục đất đai đề ra hai phương án, chuẩn bị tiến hành bỏ phiếu."

Hà Thanh Huy: "Loại bỏ phiếu này chẳng qua chỉ là một thủ tục cho có lệ thôi. Chỉ cần tập đoàn Vũ Hâm cực lực thúc đẩy thì kết quả bỏ phiếu tất nhiên sẽ nghiêng về phía bọn họ."

Viên Minh Nguyệt suy nghĩ một chút: "Chưa chắc! Chúng ta có thể dùng dư luận để tạo áp lực." Cô nói với anh chuyện cô cùng Trịnh Doanh Doanh đi khảo sát tình hình ngày hôm qua.

Dương Thận mắt sáng lên, "Chị dâu, cô làm rất tốt!"

Ngừng một hồi Hà Thanh Huy nói: "Dương Thận, chúng ta gọi điện thoại cho tòa soạn, đài truyền hình và các trang web mà chúng ta quen biết. Còn nữa, nhờ có Phạm Hân Hân nhắc nhở làm cho tôi nhớ đến một việc, tuy rằng số 17 Nguyệt Đàn không phải là di vật văn hoá nhưng tôi nhớ không lầm thì đối diện nhà chúng ta là nhà cũ của một danh nhân."

Viên Minh Nguyệt: "Số 39, là nhà cũ của nhà văn Tần Thư Hào thời dân quốc."

"Đúng rồi! Dương Thận, tiết lộ tin tức này cho các phóng viên để họ bắt đầu công việc từ chỗ này. Còn nữa, tìm con cháu của Tần Thư Hào, sắp xếp cho họ được phỏng vấn, nhớ dặn họ phải nói như thế nào đấy!"

Dương Thận đáp ứng, lập tức đi thi hành nhiệm vụ.

Viên Minh Nguyệt đắc ý nhìn Hà Thanh Huy, "Lần này không nên mắng tôi ngu dốt nữa!"

"Ai biết chừng nào thì cô ngốc trở lại!"

Công việc kia Dương Thận làm rất thuận lợi, các tờ báo lớn, các đài truyền hình bắt đầu cuộn cuộn đưa tin, cuối cùng người dân cũng phát hiện Bắc Kinh còn có một phố cổ là Lão Nhại. Cuối tuần, tất cả mọi người đều mang máy ảnh SLR lũ lượt kéo đến đây chụp ảnh lưu niệm ở trên phố, có cả ký giả của đài truyền hình mang máy móc đến sẵn tin trên đường, một cặp vợ chồng trẻ hướng về phía máy quay nói: "Không nên phá bỏ nơi này, đây là lịch sử của chúng ta, Bắc Kinh không nên thiếu tôn trọng lịch sử của thành phố!"

Con trai Tần Thư Hào tuổi gần 80 cũng đồng ý phỏng vấn của truyền thông, đầy cảm xúc nhớ lại thời gian lúc nhỏ ở số 39 Nguyệt Đàn cùng với cha của ông ấy ở đây sáng tác các tác phẩm. Lần này họ đã kéo theo một lần sống những người nhớ về những tác phẩm của Tần Thư Hào. Trên mạng một đám người trí thức sôi nổi viết hồ sơ lưu giữ con phố này, giữ nguyên văn hóa quốc gia.

Cuối cùng, các chuyên gia quy hoạch đô thị và xây dựng cũng tham gia vào cuộc thảo luận công khai này, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, đại đa số mọi người đề nghị không phá bỏ và di dời đi nơi khác, điều đó không chỉ tốn kém, hơn nữa đó là đất trong nội thành nếu như phá hủy để xây lại thì sẽ phá hủy đi hệ sinh thái của thành phố bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy, không đợi đến ngày bỏ phiếu bầu, chính phủ đã không chịu nổi áp lực, tuyên bố vùng Nguyệt Đàn sẽ không bị phá bỏ và di dời đi nơi khác xây dựng lại, nhưng phải cải cách chế độ nhà ở.

Chiều hôm đó, bọn Hà Thanh Huy ở số 17 Nguyệt Đàn mở rượu Champagne để chúc mừng, Dương Thận nói: "Tôi nghĩ lần này công lao là của chị dâu!"

Thời tiết nóng lên, Viên Minh Nguyệt ở trong phòng mặc một cái váy màu đen dài đến mắt cá chân, chạm ly với Dương Thận: "Anh nói rất đúng!"

Hà Thanh Huy ngồi trên ghế sa lon nhìn cô: "Như cũ, trừ quần áo thì cái gì cũng được."

Viên Minh Nguyệt uống một hớp rượu: "Hà Thanh Huy, anh biết không? Từ lần chúng ta ăn tối ở nhà hàng Blue tôi liền phát hiện ra, khí chất nhà giàu mới nổi như anh quá đậm. Anh nói xem, anh lớn lên ở đây, hoàn cảnh như vậy sao không làm cho anh khiêm tốn một chút chứ!"

Dương Thận vội vàng quay sang cùng cô chạm ly, nháy mắt nói: "Tôi sớm đã biết điều này, nhưng vẫn không dám nói!"

Hà Thanh Huy một tay nâng ly tay vịn sa lon, một tay cầm ly rượu nói với Dương Thận: "Tốt lắm, tiền lương bị giảm một nửa!"

Lại nhìn sang Viên Minh Nguyệt: "Còn cô nữa, không có quà!"

Dương Thận nhắc tay đầu hàng: "Coi như tôi chưa nói gì hết!"

Viên Minh Nguyệt đã ngà ngà say, lớn tiếng nói: "Dương Thận, anh không có khí phách!" Cô đặt mông ngồi bên người Hà Thanh Huy, nhìn vào mắt anh: "Tôi mới không sợ anh! Không bao giờ!"

Mùi rượu của cô phả lên mặt Hà Thanh Huy, anh không tránh ra, nhìn gò má phồng hồng của cô anh cảm thấy tâm tình vui vẻ không gì sánh bằng. Đã

vào đầu xuân, ngoài sân hai cây ngọc lan đua nhau nở hoa khoe sắc, ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt thấm vào ruột gan. Anh không thể không có ngôi nhà này, vẫn luôn là như vậy.

Họ chơi đùa vui vẻ bỗng nhiên chuông cửa reo, Trương Tỷ ra mở cửa, cô chưa kịp hỏi ai đến thì Hà Tâm Vũ đã mang theo vệ sĩ đi vào.

Miệng ngậm điếu xì gà, giống như những người trẻ tuổi một tay hút trong túi quần, vào nhà liền thấy bọn họ mỗi người đều cầm một ly rượu trên tay, ông ta cười lạnh đi đến ngồi xuống đối diện Hà Thanh Huy, hút một hơi xì gà: "Thế nào? Anh cho rằng có thể bảo vệ được ngôi nhà này?"

Viên Minh Nguyệt thấy ông ta thì bị dọa cho giật mình, vội vàng chào: "Hà tiên sinh!"

Hà Tâm Vũ cười, "Minh Nguyệt, gọi là bố!"

Viên Minh Nguyệt nhìn sắc mặt khó coi của Hà Thanh Huy, không dám mở miệng.

Hà Tâm Vũ "Hừ" Một tiếng, "Còn nói là con của tôi! Xem ra anh thật không có tiền đồ! Anh cho là tôi không có cách nào phá hủy và đi dời đi nơi này. Cái tạo thì sao? Làm như thế nào là do tôi quyết định!"

Nói xong ông ta đứng dậy đi ra cửa, đi tới ngoài sân nhìn quanh ngôi nhà một chút, dường như lầm bầm nói: "Món ăn món ăn Quảng Đông ở đây hình như rất ngon!"

Ông ta vừa đi, Dương Thận đập trán nói: "Gay go rồi, chúng ta quên mất muốn cái tạo thì cũng phải cần có đơn vị phụ trách đầu thầu hạng mục! Nếu như tập đoàn Vũ Hâm trúng thầu thì họ có quyền lên phương án cái tạo, nếu như bọn họ cái tạo nơi này thành một khu thương mại e rằng không có ai dám phản đối."

Viên Minh Nguyệt cúi đầu, "Bố" cái từ này đối với cô giống như ma quỷ, bọn họ luôn luôn cường đại quyền lực của mình, cho dù bản thân mình có cố gắng thế nào thì đều không thể chạy thoát khỏi ý muốn của bọn họ.

Từ lúc Hà Tâm Vũ vào nhà đến giờ Hà Thanh Huy vẫn ngồi như vậy không nhúc nhích, anh nói: "Chúng ta cũng có thể tranh thầu!"

Dương Thận: "Làm sao có thể! Chúng ta là công ty đầu tư không phải là công ty bất động sản!"

Viên Minh Nguyệt không chút suy nghĩ tiếp lời: "Bất động sản Bách Niên!"

Hà Thanh Huy đứng lên: "Đừng nói lung tung! Bất động sản Bách Niên không phải do cô nói là được! Dương Thận, quay về công ty!"

Đến khuya Hà Thanh Huy mới về, Viên Minh Nguyệt nằm ở trên giường nghe anh mở cửa, đi vào phòng quần áo, đóng cửa lại. Anh gây ra tiếng động rất nhỏ, rõ ràng là sợ đánh thức cô. Một lúc sau cô nghe trong phòng truyền đến tiếng ngáy nhẹ, thế mới biết anh cũng ngáy ngủ. Trong tiếng ngáy ấy cô cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Qua vài ngày, Viên Minh Nguyệt ở công ty đang cùng người của bộ phận kế toán hạch toán tình hình thu nhập của quý mới, Dương Thận bắt ngờ tới chơi. Mấy ngày nay cô rất ít thấy Hà Thanh Huy, vừa nhìn thấy Dương Thận vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

Dương Thận cười: "Không có. Sẽ không có gì tồi tệ hơn đâu."

"Vậy sao anh lại đến đây?"

"Chỉ dẫu, tôi có việc xin cô giúp đỡ." Dương Thận giọng thành khẩn.

Viên Minh Nguyệt nhìn anh ta chăm chú, không dám sơ suất, "Anh nói đi."

"Cô biết đó, tôi đã làm cho Thanh Huy được tám năm rồi, chúng tôi có ít nhất đã trải qua mười lần khủng hoảng kinh tế dù lớn hay nhỏ. Mỗi một lần tôi đều nói phải bán số 17 Nguyệt Đàn, Thanh Huy luôn luôn không đồng ý. Mà chúng tôi cuối cùng cũng có thể vượt qua khủng hoảng mặc kệ là phải dùng biện pháp gì đi nữa." Dương Thận nói xong lời cuối cùng nói xong lời cuối cùng liền nở một nụ cười.

Viên Minh Nguyệt biết anh ta cười cái gì: "Hà Thanh Huy làm cho anh thành người xấu mất rồi!"

Dương Thận cười nói: "Không còn cách nào khác, anh ấy quả thực cho tôi rất nhiều. Đôi khi chúng tôi kinh doanh có lời thì chia đôi."

"Cái gì? Có loại ông chủ tốt như vậy sao?"

"Kỳ thực số lần kiếm được tiền không nhiều, cô không cần phải kinh ngạc như vậy. Cha con Hà gia bọn họ thường dùng mảnh khoé chiều trò, họ đều không quan tâm đến tiền vì vậy cuối cùng sẽ kiếm được rất rất nhiều tiền."

Viên Minh Nguyệt được giáo dục không giống với anh, cô từ nhỏ đến lớn đều biết bố mẹ chỉ có quan tâm đến tiền bạc, tài năng thì mới kiếm được nhiều tiền.

Dương Thận: "Bỏ đi. Tôi nói là, số 17 Nguyệt Đàn thật ra là cây trụ tinh thần của Thanh Huy, chỉ cần vì ngôi nhà kia anh ấy có thể vượt qua mọi trắc trở. Tôi không thể tưởng tượng được nếu số 17 Nguyệt Đàn bị đoạt đi anh ấy sẽ ra hình dạng gì nữa."

Viên Minh Nguyệt đại khái đã đoán được ý đồ của anh ta khi đến đây, cô hỏi: "Vì sao Hà Tâm Vũ lại đối với Hà Thanh Huy như vậy, cha con họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái này nói rất dài dòng. Mẹ Thanh Huy mất lúc anh ấy 13 tuổi, anh ấy với bố anh ấy vẫn đối nghịch, nguyên nhân cụ thể anh ấy không nói với tôi nhưng tôi ta đoán chính là do bố anh ấy ở bên ngoài có quá nhiều tình nhân mới khiến cho mẹ anh ấy qua đời, vì vậy anh ấy rất hận ông ta. Mẹ anh ấy qua đời lúc anh ấy đang làm bản kế hoạch chi tiết cho tương lai, số 17 Nguyệt Đàn trước đó là tài sản của mẹ Thanh Huy, trước khi mất bà ấy cùng với luật sư viết di chúc để lại cho Thanh Huy khi anh ấy đủ 18 tuổi, Thanh Huy cũng biết điều này. Nhưng bố anh ấy không muốn để lại cho anh ấy, chính Thanh Huy cũng không ở đó, thay vì cho những người phụ nữ khác sống ở đó, Thanh Huy bắt đầu nghĩ ra các loại biện pháp, đuổi những người phụ nữ đó ra khỏi nhà, tất nhiên mỗi lần như thế đều thành công. Đến lúc anh ấy được 20 tuổi, trên thị trường chứng khoán kiếm được anh ấy kiếm được khoản tiền đầu tiên, mời một đại luật sư, kiện bố anh ấy ra tòa, cuối cùng thắng kiện giành được quyền sở hữu số 17 Nguyệt Đàn. Vì vậy cha con họ càng oán hận nhau hơn. Qua nhiều năm như vậy, bố anh ấy chỉ một lần duy nhất cho anh ấy tiền cũng chính là hôn lễ của hai người."

"Vết sẹo trên người Thanh Huy là thế nào?"

"Tôi không biết, anh ấy không nói với tôi. Tôi nói cho cô việc này cơ bản là cắt ghép từ những gì anh ấy nói. Người này không thích nói chuyện của mình."

Viên Minh Nguyệt biết Dương Thận nói rất đúng, cô cùng Hà Thanh Huy cùng ở chung dưới một mái nhà cũng đã được mấy tháng, ngoại trừ đầu vô mồm thì chỉ có anh ta nghe cô nói, anh ta nói rất ít. Anh ta có quá nhiều bí mật, bố anh ta, mẹ anh ta, cô gái làm cho anh ta nợ nần cười ầm ập, còn có lúc bọn họ ở Trần gia trấn Tô Châu. Cô rất tò mò, nhưng không hề nóng nóng muốn biết, cô dần dần có một dự cảm, một ngày nào đó, đáp án của những việc đó có thể sẽ được mở ra.

Cô hỏi Dương Thận: "Anh muốn bắt động sản Bách Niên tham gia đấu thầu hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn?"

Dương Thận gật đầu, "Mấy ngày nay chúng tôi đã tìm rất nhiều công ty bắt động sản, không phải bọn họ không có hứng thú, chỉ là do quy mô nhỏ không nắm chắc được. Tôi từng đề cập bắt động sản Bách Niên với Thanh Huy nhưng anh ấy không muốn liên lụy đến cô."

Viên Minh Nguyệt trầm mặc, một lúc sau mới lên tiếng: "Tôi sẽ đi thăm dò bố tôi thử. Nếu như ông ấy có ý định tôi sẽ tìm anh thương lượng."

Dương Thận vô cùng cảm kích, ần ý nói: "Chị dâu, nỗ lực cô bỏ ra bây giờ sau này sẽ được đáp trả."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Số 17 nguyệt đàn (7)

Hôm nay, Viên Minh Nguyệt về Viên gia ăn tối, vừa kéo cửa vừa ôm hai cái hộp, người giúp việc chạy nhanh lại cầm lấy: "Mua cái gì vậy Minh Nguyệt?"

Trần Hiểu Vân cũng đi đến hỏi, Viên Minh Nguyệt vui vẻ nhìn mẹ nói: "Gần đây Thanh Huy đầu tư vào trang web Tây Đô, tình hình rất tốt, kiếm được rất nhiều tiền vì vậy mua quà cho mẹ và bố ạ."

Trần Hiểu Vân hớn hờ, "Đứa nhỏ Thanh Huy thật là hiểu chuyện! Đưa mẹ xem mua cái gì nào?"

Viên Minh Nguyệt mở một cái hộp ra, là một cái túi xách Fendi mới, Trần Hiểu Vân vui vẻ, "Hôm trước mẹ thấy bà Trương dùng cái túi sách này, mẹ hỏi bà ấy, bà ấy nói cái này trong nước chưa có bán."

"Vậy ạ? Con không biết nữa, chắc là Thanh Huy nhờ người ta mua từ Châu Âu."

Viên Khánh Niên cũng từ trong phòng đi ra: "Có chuyện gì mà vui vậy?"

Trần Hiểu Vân vội vàng đưa cho Viên Khánh Niên xem cái túi xách mới của bà: "Nhìn nè, con rể mua đấy!"

Viên Minh Nguyệt nhanh chóng mở cái hộp còn lại, "Bố, bố đến xem đi ạ, cái này là bố của Thanh Huy đưa cho anh ấy, nói là người ta tặng ông ấy xì gà Havana, Thanh Huy có ý kêu con đem đến cho bố ạ."

Viên Khánh Niên nghe là của Hà Tâm Vũ, cầm lấy cẩn thận nhìn, rồi cầm một cây lên mũi ngửi một cái: "Đồ tốt!"

Trần Hiểu Vân gọi người giúp việc đem hai cái hộp đi cất, hỏi: "Sao Thanh Huy không về cùng với con? Lần trước thấy nó thích ăn bánh trôi đậu đỏ hoa quế, mẹ còn đặc biệt nhờ chị Tề đi tìm một đầu bếp người Hoài Dương học tập một chút."

"Gần đây Thanh Huy rất bận rộn, con nhìn mà xót, bây giờ đang ở công ty tăng ca đó!"

Viên Khánh Niên: "Bạn cái gì?"

Viên Minh Nguyệt nhanh nhẹn ngồi xuống bên cạnh Viên Khánh Niên, ôm cánh tay của ông: "Lúc trước Huy Đạt đầu tư vào trang web Tây Đô, bây giờ Tây Đô đang được Cao Thịnh đề mắt tới, tiền đồ vô cùng sáng lạng. Huy Đạt cũng được mọi người xem trọng, tiền vốn không ngừng được chuyển vào, hiển nhiên là cần phải đầu tư vào hạng mục mới rồi, mỗi ngày Thanh Huy phải cùng một đám người nghiên cứu đề án, vô cùng bận rộn. Cứ tưởng như vậy là xong, ai ngờ bố anh ấy lại gây sự với anh ấy, nói là muốn biến số 17 Nguyệt Đàn thành nhà hàng. Vốn dĩ lần trước nói là phải phá bỏ và di dời đi nơi khác, Thanh Huy rất lo lắng liền nghĩ đến cách để cho truyền thông tạo áp lực, để phá bỏ và di dời đi nơi khác thành cái tạo lại. Nghĩ rằng như vậy là đã ổn rồi nhưng bố anh ấy lại nói như vậy."

Viên Khánh Niên nghi hoặc, "Nhà số 17 Nguyệt Đàn đang tốt như vậy tại sao phải đổi thành nhà hàng?"

Viên Minh Nguyệt cũng oán giận nói: "Đúng đấy ạ, ông ấy đến nhà chúng con nói chuyện này mà, nói là ông ấy sẽ dành được hạng mục cái tạo lại Nguyệt Đàn, số 17 Nguyệt Đàn đổi thành nhà hàng Quảng Đông cũng không tệ, con cũng biết rồi. Thanh Huy rất quan tâm đến ngôi nhà đó, tuổi thơ của anh ấy đều ở đó, không biết ông ấy đang nghĩ cái gì nữa."

Viên Khánh Niên sùng sốt, "Hạng mục cái tạo Nguyệt Đàn còn chưa bắt đầu cạnh tranh, làm sao Hà Tâm Vũ biết chắc được ông ta sẽ có nó?"

Viên Minh Nguyệt: "Đúng vậy ạ!"

Viên Khánh Niên như đang suy nghĩ cái gì đó, hỏi: "Nghe nói cha con Hà gia không hợp nhau?"

Viên Minh Nguyệt thao thao bất tuyệt: "Con cũng không biết nên nói như thế nào. Bố xem Thanh Huy tự mình làm ăn, chuyện của Vũ Hâm anh ấy không quan tâm. Nhưng bố anh ấy đối với chúng con không tệ, con với Thanh Huy kết hôn đã được một thời gian, sửa sang lại số 17 Nguyệt Đàn, muốn cái gì có cái đó, con thích mấy bức danh họa ông ấy không nói hai lời liền mua tranh cho con, hôn lễ của chúng con cũng đều là ông ấy chi trả, bố mẹ cũng thấy đó, đó chỉ là bề ngoài, con lớn như vậy nhưng đây là lần đầu thấy đấy ạ, bây giờ hay gọi chúng con về nhà ăn cơm, người giúp việc trong nhà cũng là ông ấy đưa đến, bình thường có thứ gì tốt cũng để cho người làm đem đến nhà chúng con. Nhưng ông ấy lại lúc nào cũng gây khó khăn cho Thanh Huy, ví dụ như chuyện của ngôi nhà lần này, con không thể hiểu nổi. Hỏi Thanh Huy thì anh ấy cũng không nói rõ với con, ngày nào cũng vội vàng đi ra ngoài."

Viên Khánh Niên trầm mặc một lúc mới nói: "Phương pháp dạy con trai của Hà Tâm Vũ thực sự là đặc biệt."

"Dạy con trai?"

Viên Khánh Niên: "Bố thấy Hà Tâm Vũ là cố ý gây khó khăn cho Thanh Huy để nó nghĩ cách giải quyết vấn đề."

Viên Minh Nguyệt há to mồm, "Hà? Thanh Huy lớn như vậy rồi còn muốn dạy dỗ anh ấy ạ?"

Viên Khánh Niên: "Con không hiểu đâu, Vũ Hâm là một tập đoàn lớn, Hà Tâm Vũ chỉ có một đứa con trai sau này chắc chắn để lại cho nó, vì vậy mới có yêu cầu cao đối với Thanh Huy. Ông ấy để cho nó tự mình lập nghiệp lại liên tục gây khó khăn cho nó dĩ nhiên là để huấn luyện nó rồi. Nếu con là một đứa con trai bố cũng sẽ dạy dỗ con như vậy."

Viên Minh Nguyệt bĩu môi: "Vậy thôi bỏ đi. Bố không thấy Thanh Huy mỗi ngày xoay như chong chóng con rất đau lòng. Bố nói họ là cha con, có nhiều tiền như vậy, Thanh Huy dù như thế nào đi nữa cũng không thể kém hơn ông ấy, sao lại phải chỉnh anh ấy như vậy chứ."

Viên Khánh Niên trù mến gõ lên đầu cô một cái: "Con chỉ được cái lười nhác. Nhưng Thanh Huy dự định làm thế nào đây? Hà Tâm Vũ làm như vậy dĩ nhiên là bài toán để Thanh Huy bảo vệ được số 17 Nguyệt Đàn, nó có tính toán gì không?"

"Con gọi cho anh ấy hỏi hôm nay có đến đây không, anh ấy nói là đang họp ở bất động sản Hoàn Nhuận, lúc đó con cũng không nghĩ gì nhiều, bây giờ nghĩ lại thì còn chưa bắt đầu cạnh tranh, chắc là Thanh Huy muốn tìm công ty bất động sản đầu tư, sau đó chắc là cạnh tranh với tập đoàn Vũ Hâm."

Viên Khánh Niên trầm mặc, một lúc sau mới nói: "À!"

Viên Minh Nguyệt chờ một hồi lâu, nhìn xuống dưới đất, trong lòng không khỏi sốt ruột, cô hiểu rõ những lời tiếp theo không thể nói, cô nắm chặt bàn tay để giảm bớt căng thẳng, quyết định đợi. Cô nói với Trần Hiểu Vân: "Mẹ, mẹ có biết không? Có nghi ngờ gần đây em trai đang yêu đương đấy ạ, bữa đó đi ăn cơm với con mà điện thoại reo liên tục, nếu không phải yêu đương thì sẽ không như vậy. Thanh Huy cũng nói như thế."

Trần Hiểu Vân: "Vậy sao? Nó về mẹ phải hỏi nó mới được. Không biết là con gái nhà ai, có đáng tin không đây. Lãng Lãng nếu tìm được một người vợ như con và Thanh Huy thì tốt biết mấy!"

Viên Minh Nguyệt vội vàng nói: "Lúc đầu con cứ lo Thanh Huy giống với bố của anh ấy thích hoa hòe, ai dè lại trái ngược nhau hoàn toàn, ngoại trừ lúc làm việc ra thì không nói với người phụ nữ khác một câu nào. Nhưng lại mua cho con thứ này thứ kia, bố mẹ xem, cái đồng hồ đeo tay này mấy hôm trước anh ấy mới mua cho con." Nói rồi đưa cổ tay mình ra, là một cái đồng hồ Omega khảm kim cương.

Trần Hiểu Vân gật đầu liên tục, "Thật là tốt! Trước đây mẹ đã nói rồi, con phải trói buộc được nó. Bây giờ nó còn trẻ, chờ thêm vài năm nữa sẽ thành thực hơn một chút, thừa kế tập đoàn Vũ Hâm rồi con muốn mua cái gì mà chả được."

Viên Minh Nguyệt rất tán thành: "Con cũng nghĩ như vậy!"

Hai mẹ con đang nói chuyện vui vẻ thì Viên Khánh Niên bỗng nhiên nói: "Nguyệt Nguyệt, con theo bố vào thư phòng một chút."

Trong lòng Viên Minh Nguyệt mừng như điên nhưng nét mặt lại rất bình tĩnh, đi theo Viên Khánh Niên vào thư phòng. Cửa thư phòng vừa đóng, Viên Khánh Niên hỏi: "Nguyệt Nguyệt, Thanh Huy thực sự tìm bắt động sản Hoàn Nhuận?"

Viên Minh Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Hôm nay anh ấy nói trong điện thoại với con, không sai đâu ạ!"

Viên Khánh Niên bức bối, "Nó không biết Hoàn Nhuận và Bách Niên là đối thủ cạnh tranh sao? Tại sao không tìm Bách Niên?"

Viên Minh Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ: "A, đúng vậy ạ! Hà Thanh Huy thật là! Nhưng bố à, bố cũng có hứng thú với dự án cải tạo Nguyệt Đàm?"

Viên Khánh Niên bất mãn, "Con gái đúng là người ngoài. Con gái đã kết hôn sẽ không suy nghĩ cho nhà mẹ đẻ nữa, nếu như có thể dành được dự án cải tạo Nguyệt Đàm đối với Bách Niên mà nói là cơ hội vô cùng tuyệt vời."

Viên Minh Nguyệt mím môi: "Bố, bố nói con không suy nghĩ cho nhà mẹ đẻ, ở công ty địa vị của con không vững chắc, nhưng con lại cố gắng làm việc như vậy."

"Bán được có hai ngôi nhà mà cũng tự hào! Con nên vì Bách Niên mà tính toán một chút đi."

"Được rồi ạ. Nhưng chuyện cải tạo Nguyệt Đàm này bố có cơ hội không? Nếu như Vũ Hâm tham gia cạnh tranh thì không có công ty nào là đối thủ của họ?"

"Nếu như Bách Niên một mình đi cạnh tranh chắc chắn là không được! Nhưng nếu như Thanh Huy đầu tư tiền vốn, Bách Niên lại đi cạnh tranh thì sẽ không giống ban đầu nữa. Hà Tâm Vũ chỉ muốn rèn luyện cho Thanh Huy, chắc chắn sẽ không chặn tất cả con đường thoát thân của nó, bố thấy Thanh Huy sẽ có cơ hội rất lớn."

"Vậy là con yên tâm rồi, hôm nay về con sẽ nói với nói với Thanh Huy, nói với anh ấy ngày mai đi gặp bố ạ."

Viên Khánh Niên vẫn không yên lòng, "Con có chắc chắn thuyết phục được Thanh Huy không?"

"Không có vấn đề gì đâu ạ."

Lúc ăn cơm Viên Minh Nguyệt nói: "Mẹ, mẹ bảo chị Tề làm một ít bánh trôi đậu đỏ hoa quế để con mang về cho Thanh Huy."

Trần Hiểu Vân: "Còn cần con nói sao, mẹ đã sớm bảo chị Tề chuẩn bị xong rồi! Con nói với Thanh Huy, lúc nào muốn ăn thì cứ việc gọi điện thoại cho mẹ rồi gọi Trương Tỷ tới lấy là được."

Viên Minh Nguyệt trong lòng hờn giận, mẹ chưa bao giờ đối với cô như vậy, cô gả ra ngoài lâu như thế mà mẹ cũng không hỏi xem cô sống như thế nào, có muốn ăn cái gì không. Nghĩ tới đây, cô vội vàng thu lại tâm tình yếu đuối, cảnh cáo mình không được tự tìm phiền phức, mục đích ngày hôm nay coi như đã đạt được.

Hôm nay nói với Viên Khánh Niên những lời đó, Viên Minh Nguyệt đã luyện tập nhiều lần ở trong lòng, cô vẫn không thoải mái, từ nhỏ đến lớn kể cô giấu diếm chuyện gì với bố mẹ thì lúc nào cũng dễ dàng phát hiện ra. Cô cũng muốn ăn ngay nói thật với Viên Khánh Niên, xin ông ấy giúp đỡ, nhưng qua chuyện của Diệp Thánh Phi, họ để cho cô hoàn toàn chết tâm, cô không chắc rằng ông ấy sẽ giúp họ. Bây giờ cô đã thành công, nhưng không khỏi cảm thấy mất mát, không biết từ lúc nào quan hệ giữa cô và bố mẹ không thể trở về lúc ban đầu được.

Cô về số 17 Nguyệt Đàm, đưa điểm tâm cho Trương Tỷ. Hà Thanh Huy cũng vừa về tới nhà, đứng trong sân hỏi cô: "Đi đâu vậy? Sao về trễ thế?"

Viên Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn cây ngọc lan ở trong sân, trên cây từ từ mọc ra những tán lá xanh, những đóa hoa màu trắng nở đến mức sắp suy tàn. Cô lo lắng nói: "Hà Thanh Huy, ngày mai anh đến Bách Niên tìm bố tôi, ông ấy rất có hứng thú với dự án cải tạo Nguyệt Đàm."

Hà Thanh Huy nghe xong bắt đầu tức giận, "Không phải đã nói với cô là mặc kệ chuyện đó rồi sao!"

Viên Minh Nguyệt cũng tức giận, "Sao tôi phải mặc kệ! Bây giờ tôi cũng ở ngôi nhà này! Nơi này mất đi thì tôi ở chỗ nào?"

Hà Thanh Huy nghe cô nói lớn tiếng hơn anh, không khỏi nhú mày, kéo cô lên phòng khách nhỏ ở trên lầu, "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?"

Viên Minh Nguyệt hất tay của anh ra, "xảy ra chuyện gì là sao?"

"Tại sao bố cô lại hứng thú với cải tạo Nguyệt Đàm?"

Viên Minh Nguyệt cúi đầu ngồi ở một góc, cô nói hết sự việc ngày hôm nay cho Hà Thanh Huy nghe. Hà Thanh Huy nghe xong nói: "Túi xách và xì gà bao nhiêu tiền, đi nói với nói với Dương Thận trả lại cho cô."

Viên Minh Nguyệt lại tức giận, "Hà Thanh Huy, mỗi lần người ta nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, anh lại cứ nghĩ đến tiền tiền tiền!"

Hà Thanh Huy bình tĩnh nhìn cô: "Đó không phải là điều cô muốn sao? Sao lại không vui?"

Viên Minh Nguyệt thấy anh vô ba vô lạn, cô cũng không phát lửa nữa, chỉ buồn buồn nói: "Trước đây mỗi lần tôi nói dối họ đều phát hiện ra, nhưng hôm nay nhìn dáng vẻ của bố tôi, hình như là rất tin tưởng không hề nghi ngờ."

(*lúc tĩnh lặng lúc lại ầm ầm sóng vỗ)

Hà Thanh Huy biết cô đang suy nghĩ cái gì, "Cũng không coi đó là nói dối, chỉ là không nói ra toàn bộ sự thực mà thôi, mà bố cô tin tưởng cô đơn giản là bởi vì cô cho ông ấy điều ông ấy muốn, giống như cô sẽ bị Phạm Hân Hân lừa vì cô ta biết cô rất quan tâm đến ngôi nhà này."

"Vừa rồi còn nói tôi mặc kệ đi mà, bây giờ cũng biết tôi quan tâm đến ngôi nhà này sao."

Hà Thanh Huy sùng sốt, không ngờ lối suy nghĩ của cô nhảy loạn xạ như thế, anh hiếm khi nhẫn nại, nói: "Được rồi, tôi biết rồi! Nếu như sau này bố mẹ cô không cần cô nữa, chỗ này cho cô được chưa."

Viên Minh Nguyệt lập tức bật cười, "Hà Thanh Huy, anh nói thật sao?"

Hà Thanh Huy bức bối, "Chưa bao giờ thấy người lớn to đầu từng này mà còn sợ bị bố mẹ bỏ rơi!"

Viên Minh Nguyệt không để ý tới anh nói, chỉ hỏi: "Vậy ngày mai anh có đi gặp bố tôi không?"

Hà Thanh Huy suy nghĩ một chút, bất luận thế nào chuyện này đối với anh là một cơ hội tốt, anh không có lí do cự tuyệt: "Đi, tất nhiên là muốn đi. Cô vất vả như vậy mới có được cơ hội tôi làm sao có thể buông ra." Viên Minh Nguyệt không nén nổi vui mừng, Hà Thanh Huy còn nói: "Lúc này thấy cô đưa cho Trương Tỷ một cái hộp, đó là cái gì vậy?"

Viên Minh Nguyệt đi ra ngoài gọi Trương Tỷ đem đồ ăn đã hâm nóng mang lên, Hà Thanh Huy vừa nhìn quả nhiên sắc mặt thay đổi nhu hòa, lần đầu tiên Viên Minh Nguyệt thấy anh có thái độ thích thú như vậy, không khỏi cười nhạo: "Đứa trẻ thích ăn đồ ngọt!"

Hà Thanh Huy bỏ một viên bánh trôi vào trong miệng, nghiêm túc ăn xong, nói: "Như nhau thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chong Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Số 17 nguyệt đàn (8)

Ngày hôm sau Viên Minh Nguyệt theo Hà Thanh Huy đến phòng làm việc của Viên Khánh Niên, Viên Khánh Niên rất vui vẻ. "Đây là lần đầu tiên Thanh Huy đến đây phải không? Nguyệt Nguyệt đi nói thư kí Trần pha một bình trà long tinh mang về từ Hàng Châu đem vô đây."

Viên Minh Nguyệt biết đây là lí do đuổi cô ra ngoài, cô cho Hà Thanh Huy một ánh mắt khích lệ, anh quay lại gạt đầu với cô.

Viên Khánh Niên nói Hà Thanh Huy ngồi xuống sofa, còn mình thì ngồi ở phía đối diện: "Con nói Nguyệt Nguyệt mang xì gà đến tặng bố, chuyển lời bố cảm ơn đến ông thông gia."

Hà Thanh Huy nhớ lời nói dối của Viên Minh Nguyệt, đành phải theo những gì cô nói trước đó: "Hôm nào có cơ hội mời bố mẹ đến số 17 Nguyệt Đàn chơi ạ, bố có thể trực tiếp nói với bố con."

Viên Khánh Niên mỉm cười, liền kiềm hãm lại, dường như rất tùy ý nói: "Nghe Nguyệt Nguyệt nói, Huy Đạt dự định đầu tư vào công ty bất động sản để tranh thầu hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn?"

Hà Thanh Huy theo thói quen nắm tay thành quả đấm đấm trên miệng nhẹ nhàng tăng hắng một cái: "Số 17 Nguyệt Đàn là ngôi nhà mẹ con để lại cho con, con rất có nhiều tình cảm với nó, con hy vọng có thể giữ lại được nó. Nhưng tính tình bố con hay thay đổi thất thường, không giống con trân trọng ngôi nhà đó, con sợ hạng mục Nguyệt Đàn rơi vào tay tập đoàn Vũ Hâm, như vậy con và Minh Nguyệt không thể ở trong đó được nữa. Vì vậy mới định làm liều, cùng với bố con tranh chấp một lần. Chỉ là bây giờ không có cái gì để nắm chắc nên không dám đến làm phiền bố ạ."

Viên Khánh Niên thấy anh nói giống với những lời Viên Minh Nguyệt đã nói, ngồi thẳng lưng dậy: "Nếu muốn tranh chấp thì tại sao lại nói không có cái gì để nắm chắc?"

"Con không biết bố con sẽ bỏ bao nhiêu vốn và tinh lực vào chuyện này, nếu như ông ấy dốc toàn lực con e rằng không có cơ hội."

Viên Khánh Niên nghe Hà Thanh Huy nói ra suy nghĩ của mình đương nhiên sẽ lý giải thành cha con bọn họ đang chơi trò chơi mà thôi: "Nếu như Bách Niên chống đỡ cho con, con thấy có nắm chắc phần thắng không?"

Hà Thanh Huy muốn nói được, rõ ràng chính ông cho rằng có thể thắng nhưng lại nói muốn chống đỡ cho anh. Hà Thanh Huy nói: "Con sẽ dốc toàn lực ủng hộ." Đó là sự thật.

Viên Khánh Niên vì đã có định kiến ban đầu nên bắt luận Hà Thanh Huy nói cái gì ông đều có thể nghĩ ra những ý tứ khác, "Toàn lực ủng hộ" bốn chữ Hà Thanh Huy nói đối với ông không khác gì "Nắm chắc phần thắng". Ông vô cùng vui vẻ, đứng lên nói: "Cứ như vậy đi, mọi người đều là người một nhà, chi tiết việc hợp tác có thể từ từ thảo luận sau. Con thấy thế nào?"

Hà Thanh Huy dĩ nhiên là đồng ý, anh không ngờ rằng lại dễ dàng thuận lợi như vậy, xem ra ắt hẳn là bởi vì Viên Minh Nguyệt ở trước mặt Viên Khánh Niên đã rải thảm cho anh rồi. Nhưng đối với anh mà nói, kể từ khi Viên Minh Nguyệt nhúng tay vào chuyện này chắc chắn là vì cô muốn như thế, nhưng anh không muốn tiếp tục lôi cô vào chuyện này, về phần tại sao, anh nghĩ điều đó rất rõ ràng rồi, bọn họ từ đầu đến cuối chỉ là hợp tác với nhau, anh không thể thiếu nợ cô được.

Hà Thanh Huy và Viên Khánh Niên từ phòng làm việc đi ra, gặp phải Viên Minh Nguyệt đang đứng ở cửa phòng làm việc, cô vừa nhìn thấy anh, vội hỏi: "Thế nào rồi?" Giọng nói khẩn trương, hiển nhiên là chờ ở bên ngoài từ nãy đến giờ.

Hà Thanh Huy thấy Viên Minh Tuấn đứng cách đó không xa đang nhìn chằm chằm bọn họ, nói với cô: "Rất thuận lợi. Tối về sẽ nói tỉ mỉ với em." Nói xong ôm bà vai của cô, cô cũng tự nhiên cùng ôm nhau với anh, biết là làm cho cho người khác xem mà.

Hà Thanh Huy ra khỏi Bách Niên, trước đó anh đã hẹn với Dương Thận đợi ở nhà hàng Hồ Bắc. Anh nói với Dương Thận những gì đã bàn bạc với Viên Khánh Niên, Dương Thận cũng trao đổi tình hình mới nhất về tài chính của Huy Đạt.

Hà Thanh Huy gật đầu, "Nếu thuận lợi vay được tiền ở ngân hàng, như vậy bước tiếp theo phải đảm bảo rằng hồ sơ dự thầu phải thật tốt."

Dương Thận vừa ăn mì khô vừa nói: "Trước tiên phải ra giá đấu thầu, nắm chắc giá của tập đoàn Vũ Hâm."

"Làm thế nào?" Hà Thanh Huy không hiểu vì sao mỗi ngày Dương Thận đều muốn ăn món này.

Dương Thận mắt không rời khỏi bàn ăn: "Nếu không thì anh trở về lần nữa lấy lòng lão gia nhà anh, sau đó thừa cơ thăm dò cấp dưới của ông ta. Dù sao thì ngay cả Viên Khánh Niên cũng nghĩ rằng lão gia đang rèn luyện anh, những người khác khẳng định càng tin như vậy."

"Cậu nghĩ rằng lúc này ông ấy có sắc mặt hòa hoãn để gặp tôi sao?"

Dương Thận xấu hổ, không khỏi tức giận, "Anh nói đi! Ai bảo lần trước đắc tội ông ấy chứ!"

"Cậu vẫn chưa rõ sao? Đây không phải là tôi có đắc tội với ông ấy hay không, tôi đi nói với ông ấy tôi muốn kết hôn, ông ta liền đề cho tôi ở số 17 Nguyệt Đàm, ông ta đã tính toán kĩ càng cho ngày hôm nay. Ông ta muốn tôi phải hoàn toàn khuất phục, làm cho tôi phải thừa nhận những gì tôi có đều là do ông ta cho."

Dương Thận hiểu anh nói rất đúng, suy nghĩ một chút: "Hay đề cho chị dâu đi lấy lòng lão gia? Hình như lão gia rất thích cô ấy."

Hà Thanh Huy lông mày dựng lên, lớn tiếng nói: "Không được!"

Dương Thận lại nhai không ngừng, "Cứ khi nào anh bị chặn tất cả con đường, tôi cũng không biết nên nói chuyện với anh như thế nào nữa. Chỉ có anh và Phạm Hân Hân mới gọi là thông minh phải không? Để tôi xem, loại như chị dâu mới gọi là thông minh, những chiêu trò lừa bịp của Phạm Hân Hân đã làm những gì để thương tổn Minh Nguyệt? Trái lại thì cô ấy có thể làm cho bố cô ấy cam tâm tình nguyện tới cửa giúp chúng ta, đó mới là khả năng của cô ấy. Cô ấy so với những người ở đây đó gọi là thức thời, còn anh? Không phải là một đứa trẻ con ngoan ngoãn đó chứ. Anh cũng đã nói, lão gia làm như vậy là muốn anh khuất phục ông ấy, anh đã không đi, vợ anh đi cũng giống nhau thôi, có cái gì mà không thể!"

"Tôi nói không được là không được!"

Dương Thận thấy không thể nói gì được nữa, đành phải than thở, chưa thở hết hơi, một người phục vụ bỗng nhiên đi qua cúi đầu nói gì đó bên tai Hà Thanh Huy, Hà Thanh Huy lắc đầu. Người phục vụ đưa cho anh một tờ giấy, anh nhìn thoáng qua, nhanh chóng vò tờ giấy ở trong tay, gạt đầu.

Đội người phục vụ đi khỏi, Hà Thanh Huy đưa tờ giấy cho Dương Thận, Dương Thận vừa nhìn, trên giấy viết: "Anh và Viên Minh Nguyệt là kết hôn già. Hân."

Dương Thận khiếp sợ, "Phạm Hân Hân? Cô ta cũng ở đây?"

"Vì mì khô của cậu đấy, hầu như mỗi ngày chúng ta đều ăn cơm trưa ở chỗ này nên cô ta biết là phải."

Dương Thận nhìn tờ giấy, mắt khẽ híp một cái, suy nghĩ kẻ sách, xít lại gần Hà Thanh Huy nói: "Lôi kéo Phạm Hân Hân, biến đổi quy cơ thành cơ hội!"

Hà Thanh Huy không tỏ thái độ, đứng lên sửa sang tây trang, cùng với người phục vụ đi ra hành lang hẹp đến một phòng thượng hạng. Đây cửa ra thì thấy căn phòng to như một căn hộ, lắp đặt thiết bị xa xỉ, ở giữa là một cái bàn tròn mười người ngồi, nhưng không có ai ngồi. Chỉ có cái bàn gỗ nhỏ hình vương cạnh cửa sổ, có hai người ngồi đối diện nhau đang dùng cơm trưa. Hà Thanh Huy thấy người đối diện với Phạm Hân Hân là bố của anh Hà Tâm Vũ. Hà Thanh Huy cau mày, nhất định là Phạm Hân Hân cố ý dẫn Hà Tâm Vũ tới đây chặn anh. Trong đầu anh thoáng chốc nhảy ra vô số ý niệm, anh tự hỏi mình, nếu như Phạm Hân Hân nói với Hà Tâm Vũ những gì cô ta biết thì anh phải làm sao đây?

Hà Tâm Vũ thấy anh cũng rất bất ngờ, "Sao anh lại tới đây?"

Hà Thanh Huy thờ phào nhẹ nhõm, có vẻ như Phạm Hân Hân chưa nói cho Hà Tâm Vũ biết. Anh đứng lại chỗ cách bọn họ không xa: "Con và Dương

Thận đang dùng com ở bên ngoài, vừa mới nhìn thấy hai người nên đến chào một tiếng."

Hà Tâm Vũ "Hừ" Một tiếng, "Gần nhất không phải là đang tìm công ty bất động sản để đầu tư, chuẩn bị cùng Vũ Hâm tranh dành hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn sao, đã tìm được chưa?"

Hà Thanh Huy vô tình nói: "Tìm được rồi, bất động sản Bách Niên."

Hà Tâm Vũ cười to, không che giấu được ý tứ châm chọc, "Cha vợ! Được, chúc anh nhiều may mắn!"

Phạm Hân Hân ở bên cạnh nhìn Hà Thanh Huy đã lâu, thấy anh mặc một bộ tây trang được may tinh tế, áo sơ mi trắng và một cái cà- vạt màu lam, người phục vụ đưa đến một cái ghế, anh cởi ra cúc áo tây trang ra, lộ ra một vùng da bên trong âu phục, vô cùng phong độ bức người, cho dù ngôi sao điện ảnh cũng phải kém xa anh, bởi vì họ không có loại sát khí này của anh. Chỉ muốn thấy bộ dáng bối rối chật vật của anh, trong lòng Phạm Hân Hân có một chút tiếc hận.

Cô liếc mắt nhìn Hà Thanh Huy cái cuối cùng, quay sang Hà Tâm Vũ: "Tâm Vũ, lúc trước anh không ở nhà, em mời Minh Nguyệt đến Vọng Thủy Viên chơi, kết quả là cô ấy không cẩn thận rơi xuống nước, lúc đó Thanh Huy cũng may mắn tới đúng lúc, lúc đó khẩn trương ghê lắm, không nghĩ nhiều liền nhảy xuống nước cứu người, vớt cô ấy lên thì ra cô ấy chỉ bị ngất thôi, Thanh Huy tự thay quần áo giúp, cũng không để ý quần áo trên người mình đều ướt hết, đúng là vợ chồng thâm tình nha."

Hà Tâm Vũ: "Vây sao? Sao tôi không biết chuyện này! Sau đó thì Minh Nguyệt thế nào?"

Nào Hà Thanh Huy nhanh chóng hoạt động, nhớ lại tình hình lúc đó ở Vọng Thủy Viên, nhanh chóng phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào, hôm đó anh giúp Viên Minh Nguyệt thay quần áo, anh cởi áo khoác lông của cô ra, ai biết được ở bên trong cô chỉ mặc một cái áo lót màu đen, lộ ra khuôn ngực trắng như tuyết và vùng bụng phẳng lý, mặt anh lập tức nóng rần lên, cố gắng di chuyển ánh mắt đi chỗ khác, anh gọi người giúp việc đến giúp Viên Minh Nguyệt thay quần áo. Ất hẳn là chi tiết này đã được Phạm Hân Hân chú ý tới sau đó cô ta đoán cái này cái kia, tìm người đi điều tra một chút, tự nhiên sẽ cho ra kết luận thôi.

Phạm Hân Hân trả lời câu hỏi của Hà Tâm Vũ: "Sau đó gọi xe cấp cứu, bác sĩ nói là Minh Nguyệt vì quá sợ nước nên khi rơi vào nước liền hôn mê bất tỉnh, vì vậy nên không bị uống nước..."

Cô ta chưa nói xong thì Hà Tâm Vũ đã cười to: "Đứa nhỏ Minh Nguyệt này, tính cách không những mạnh mẽ, lòng dạ không hẹp hòi mà còn có thiên phú dị bẩm này nữa! Dù cho có người muốn lợi dụng nhược điểm sợ nước này của nó thì nó sẽ vô thức tự bảo vệ bản thân mình." Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ vào Hà Thanh Huy, "Tôi thấy đời này anh chỉ làm một việc đúng đắn nhất là cưới Minh Nguyệt làm vợ, anh không nên là con trai của tôi, sau này nếu Minh Nguyệt sinh cho tôi một đứa cháu trai, tôi sẽ để cháu của tôi thừa kế tập đoàn Vũ Hâm."

Phạm Hân Hân nghe Hà Tâm Vũ nói không nhịn được liền cười lạnh một cái, Hà Tâm Vũ đã hài lòng về người con dâu này như thế, không biết khi ông ta nhận ra Viên Minh Nguyệt là hàng giả thì sẽ có phản ứng như thế nào, cô ta cười nhìn Hà Tâm Vũ: "Thực ra sau đó em đã phát hiện ra một việc."

Hà Tâm Vũ hiếu kỳ hỏi: "Phát hiện ra cái gì?"

Phạm Hân Hân dùng giọng điệu tình nghịch nũng nịu nói: "Em phát hiện ra..."

Lúc này, Hà Thanh Huy đột nhiên mở miệng: "Phạm tiểu thư, lần trước không phải cô muốn xem chiếc nhẫn cổ của mẹ tôi sao, tôi đã tìm ra, khi nào thì cô qua xem?"

Phạm Hân Hân bị anh cắt ngang lời muốn nói, xoay đầu lại nghĩ xem lời anh nói như vậy là có ý gì, Hà Thanh Huy nói tiếp: "Cô có nhớ lúc trước tôi đã tặng cho cô một chiếc dây chuyền ru-bi, nó với chiếc nhẫn kia rất hợp nhau."

Phạm Hân Hân đương nhiên nhớ chiếc vòng cổ kia, sinh nhật năm ngoái của cô Hà Thanh Huy ở trước mặt mọi người tặng cho cô, một chiếc dây chuyền ru-bi màu trắng, mặt dây chuyền hình giọt nước màu đỏ, lúc đó cô vô cùng vui sướng, cho rằng nó nhất định là có ngụ ý gì đó, nhưng sau đó mới phát hiện ra nó chỉ là một viên ru-bi thông thường, kém xa so với những món quà mà Hà Tâm Vũ đã tặng, nhưng lúc này chợt nhớ tới, nó có thể là giọt máu chảy từ trong tim, mang theo độ nóng và đau buốt, làm cho không người ta không thể sao lãng được, có thể anh đối với cô vẫn có tình cảm? Dầu sao thì anh chỉ là kết hôn giả.

Hà Tâm Vũ nhú mày, trầm giọng hỏi Phạm Hân Hân, "Em mới vừa nói là phát hiện ra cái gì?"

Phạm Hân Hân lấy lại tinh thần, lần nữa nhìn về phía Hà Thanh Huy, anh cũng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, chỉ trong chớp mắt, cô cảm thấy đó là một sự cảm cực thú vị, cô bỗng quyết định một lần nữa: "À, em nói là bây giờ mới phát hiện Minh Nguyệt lại sợ nước như vậy."

Hà Tâm Vũ bụng tách trà nóng trên bàn uống một ngụm: "Ừ, đúng rồi."

Hà Thanh Huy đứng lên nói: "Phạm tiểu thư, tôi ở số 17 Nguyệt Đàn chờ cô đến xem nhẫn."

Hà Tâm Vũ nhìn anh thay đổi khác thường như vậy, có lẽ là đến lấy lòng mình về hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, chán ghét nói: "Sớm biết có ngày hôm nay, lần trước sao còn bày ra vẻ mặt chết tiệt kia nữa!"

Sắc mặt Hà Thanh Huy trầm tĩnh như cũ, chỉ nhìn Phạm Hân Hân. Phạm Hân Hân biết anh muốn một câu trả lời chắc chắn từ cô, cô hiểu được ý, cũng động tâm, nói với Hà Tâm Vũ: "Buổi chiều em qua đó được không?"

Hà Tâm Vũ gạt đầu, "Đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Số 17 nguyệt đàn (9)

Lúc Phạm Hân Hân đến số 17 Nguyệt Đàn Hà Thanh Huy đã ở phòng khách nhỏ chờ cô. Hôm nay trời âm u, trong phòng không bật đèn, Hà Thanh Huy bắt chéo chân ngồi trên ghế đối diện với cửa sổ, khuôn mặt chìm trong bóng tối. Phạm Hân Hân đứng cạnh cửa nghe giọng nói của anh, trầm thấp mà lạnh lùng nghiêm nghị: "Cô muốn cái gì?"

Cô nhìn không rõ lắm gương mặt anh, chỉ có ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ ở bên phải chiếu vào tay phải của anh, mạch máu ở trên mu bàn tay hơi nổi lên, ngón tay thẳng tắp thon dài, móng tay được cắt tỉa chỉnh tề, một bàn tay như vậy làm cho cô tràn đầy khát vọng.

Anh hỏi cô muốn cái gì, cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của anh. Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh là ở trong một bữa tiệc. Bữa tiệc được tổ chức vì Hà Thanh Huy, bữa tiệc có ông chủ công ty điện ảnh, nhà sản xuất và đạo diễn muốn thuyết phục anh đầu tư một bộ phim, gọi vài nữ minh tinh đến tiếp khách, Phạm Hân Hân đương nhiên là người nổi bật nhất. Những người đàn ông kia ở bữa tiệc suông sã trêu chọc cô, cô đã gặp nhiều rồi nên đương nhiên biết trong lòng bọn họ đang suy nghĩ cái gì, chính là coi rẻ kinh thường.

Từ đầu tới cuối, Hà Thanh Huy chưa từng nói chuyện, càng không có chủ động đến gần cô, nhiều nhất là "Được" hoặc "Không được". Nhưng không phải là cái loại cả vú lấp miệng em, nhưng giống như những người kia là sự chán ghét, trong một đám người dục vọng đều viết hết ở trên mặt thì anh có vẻ như không giống người bình thường. Cô lúc nào cũng nhìn anh, ánh mắt của anh lơ đãng quét tới, vô cùng lạnh lẽo, kiên định mà yên bình, nhưng đồng thời cũng rất sạch sẽ, khiến người ta vừa gặp đã không thể quên.

Phạm Hân Hân nhớ biểu hiện trên mặt anh lúc này cũng là biểu hiện lúc đó, sự thật thì anh cũng không có vẻ mặt thứ hai nào khác. Cô vẫn đứng ở cạnh cửa, nhìn bàn tay kia nói: "Anh biết em muốn cái gì mà."

"Nói nghe xem."

Anh buộc cô phải tự nói ra, trong mọi thời khắc anh đều phải chiếm thế thượng phong. Phạm Hân Hân tựa vào khung cửa, cô cần phải để bản thân mình bình tĩnh lại: "Em muốn anh cưới em." Lời vừa ra khỏi miệng, cảm giác vô lực đã ùn ùn kéo tới.

"Không được, bây giờ cô là người đàn bà của Hà Tâm Vũ." Anh cự tuyệt rất thẳng thắn.

"Em có thể rời xa ông ấy." Cô dồn ép anh, buộc anh phải lộ ra vẻ mặt thật sự. Nhưng vẻ mặt thực sự của anh là cái gì? Lẽ nào vẻ mặt này còn chưa đủ để cho cô hết hy vọng sao?

"Tôi sẽ không cưới cô. Nhưng tôi có thể giúp cô rời xa ông ta."

Phạm Hân Hân cười ha ha, "Hà Thanh Huy, nếu như anh không cưới em thì tại sao lại muốn em rời xa ông ấy?"

Hà Thanh Huy chờ cô cười xong: "Phạm tiểu thư, tin tôi đi, trò chơi này cô chơi không nổi đâu. Sớm dứt ra mới có lợi cho cô."

Phạm Hân Hân ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hà Thanh Huy, đối mặt với anh, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của anh, so với phỏng đoán của cô không khác chút nào, cô thành khẩn nhìn anh chăm chú: "Làm sao anh biết em chơi không nổi? Bây giờ người chơi không nổi là anh, anh đoán xem nếu như em nói chuyện anh kết hôn giả với lão gia thì ông ấy sẽ đối với anh như thế nào?"

Hà Thanh Huy vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, ánh mắt anh nhìn thẳng vào Phạm Hân Hân: "Nếu tôi tự đi nói với ông ta thì thế nào. Tôi và ông ta quan hệ đã rất tệ rồi, thêm một việc này nữa cũng sẽ không tồi tệ đến mức nào nữa đâu, bất luận là như thế nào, tôi vẫn là đứa con trai duy nhất của ông ta. Vì vậy Phạm tiểu thư, trọng điểm của chuyện này không phải là tôi sẽ như thế nào mà là cô sẽ như thế nào đấy."

Phạm Hân Hân cười nhạt, "Thanh Huy, không ngờ em còn thấy được năng lực đàm phán siêu phẩm đó của anh."

Cô buông lỏng tựa vào ghế, bắt chéo hai chân giống anh, thành thoi nói: "Anh kết hôn giả là vì Huy Đạt rơi vào khủng hoảng kinh tế, anh cần gấp khoản tiền kia, hơn nữa lão gia đang muốn hủy ngôi nhà này, anh lại muốn bảo vệ nó, hai người đối đầu nhau như nước với lửa. Một ngày nào đó em hứng lên nói với ông ấy chuyện anh kết hôn giả, ông ấy tất nhiên sẽ rất tức giận, số 17 Nguyệt Đàn anh nhất định không giữ lại được, nói không chừng trong cơn tức giận ông ấy cũng sẽ hủy hoại luôn Huy Đạt. Đến lúc đó anh sẽ như thế nào? nỗ lực nhiều năm của anh liền đổ sông đổ biển rồi, đương nhiên anh có thể trở về nương nhờ ông ấy, em sẽ không ngại chiêm ngưỡng bộ dạng của anh lúc đó." Cô nói trên mặt bất giác nở nụ cười tươi rói, cô không biết cô đang cười nhạo Hà Thanh Huy hay là đang cười nhạo chính cô.

Hà Thanh Huy chột nhướn người về phía trước, nhìn Phạm Hân Hân: "Phạm tiểu thư, tôi vẫn coi cô là bạn, những lời tiếp theo không phải là chủ ý ban đầu của tôi. Cô không nên ép tôi, tôi cũng không còn biện pháp nào khác. Cô cảm thấy những việc cô làm lúc này tôi sẽ đối với cô như thế nào?" Giọng

nói anh lãnh khốc, ánh mắt tàn độc.

Phạm Hân Hân không nhịn được rung mình một cái, bất giác buột miệng hỏi: "Anh sẽ đối với em như thế nào?"

"Tôi sẽ làm cho cô ở Hà gia lần giới giải trí đều không thể nương lại, làm cho nỗ lực nhiều năm của cô tan thành mây khói, làm cho cô đến cùng phải trở về mốc ban đầu. Cô biết tôi có thể làm được, Hà Tâm Vũ sẽ không giúp cô. Hân Hân, tôi vẫn luôn nghĩ cô là một người phụ nữ thông minh, thế nhưng qua chuyện này cô lại ngu xuẩn không gì sánh được."

"Cô đi theo Hà Tâm Vũ, tính toán khơi mào mâu thuẫn giữa tôi và ông ta, sắp xếp người giúp việc vào nhà của tôi, trù tính lừa Minh Nguyệt vào hồ bơi, những việc này tôi đều biết. Tôi không có hành động gì là bởi vì nó chỉ là những trò hề vô nghĩa, đối với tôi nó không có ảnh hưởng quái gì. Nhưng bây giờ cô tóit uy hiếp tôi, cô nghĩ tôi sẽ tiếp tục nhịn cô sao? Cô cứ việc đi nói cho Hà Tâm Vũ biết tôi kết hôn giả, để xem kết quả của nó như cô nói hay là tôi nói."

Phạm Hân Hân cố gắng đè nén sự lạnh lùng cay nghiệt của anh ép tới, cơ thể bắt đầu không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt, trong lòng nặng nề, cô biết anh nói được thì sẽ làm được. Cô hồi hận rồi, ngày hôm nay ở nhà hàng không nên do dự nói chuyện này cho Hà Tâm Vũ biết. Cô không nên mềm lòng, cho rằng anh có tình với cô. Bây giờ cô đã biết, cô không phải là đối thủ của anh, luôn luôn không phải. Nếu như cô đánh cuộc với anh, anh nhiều nhất là mất mặt, còn cô, thất bại thảm hại, không có đường lui. Anh như thế nhưng vẫn làm cho cô động tâm, cô thật hận bản thân mình.

Cô đã đánh mất chính mình bây giờ mới nhận ra tất cả đều đã sai rồi. Cô vẫn nỗ lực ở trước mặt anh duy trì sự kiêu ngạo của bản thân, bởi vì mất đi thiện cảm của anh, anh biến cô thành đối thủ của mình, là đối thủ với người đàn ông mình yêu thì thông thường sẽ làm cho người phụ nữ cảm thấy càng tăng giá trị của bản thân, nhưng những người đàn ông họ gặp không phải là Hà Thanh Huy. Sự tồn tại của Hà Thanh Huy, bất kỳ một đối thủ nào cũng chỉ biết được sự lạnh lùng lãnh khốc của anh.

Phạm Hân Hân không còn lời nào để nói, cô đứng lên đi đến cạnh cửa ra vào, Hà Thanh Huy tiếp tục lên tiếng: "Theo tôi được biết, gần đây Hà Tâm Vũ thường xuyên hẹn hò với nữ diễn viên Liễu Y Y, cô biết rất rõ, ông ta sẽ không thích cô mãi mãi, nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không để cho cô rời xa ông ta để dàng đâu, cô sớm muộn gì cũng cần sự giúp đỡ của tôi. Suy nghĩ lại đề nghị của tôi đi, tôi chờ câu trả lời của cô."

Phạm Hân Hân nhớ ra rằng anh là một nhà đàm phán tài năng, lời nói chắc chắn quyết đoán, nhưng cô không có ý định đồng ý. Cô lao đảo đi ra cửa, ra đến ngoài sân thì gặp Viên Minh Nguyệt đúng lúc vừa trở về. Viên Minh Nguyệt thấy cô ta không khỏi tức giận, "Sao cô lại ở đây?"

Phạm Hân Hân cười, sắc mặt tái nhợt, đôi môi đỏ rực loá mắt, "Viên Minh Nguyệt, cô sẽ yêu anh ấy sao?"

Viên Minh Nguyệt ù ục cạc cạc không biết cô ta đang nói cái gì.

Phạm Hân Hân tới gần Viên Minh Nguyệt, ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói: "Ngần vạ lần đừng yêu anh ấy, chúng ta không phải là đối thủ của anh ấy."

Viên Minh Nguyệt bị cô ta làm cho rất khó chịu, đẩy cô ta ra. Cô ta không để ý đến nữa, nhanh chóng nghiêng ngả đi ra ngoài, đột nhiên quay đầu lại, bắt lấy cánh tay Viên Minh Nguyệt: "Tôi đột nhiên nghĩ tới! Thực ra tôi không nên đối đầu với anh ấy, phải để anh ấy nợ tôi!"

Không biết Hà Thanh Huy đã đứng ở cửa từ lúc nào, lớn tiếng quát: "Minh Nguyệt!"

Viên Minh Nguyệt thấy sắc mặt anh xanh mét, gắng sức giãy tay ra khỏi Phạm Hân Hân, ở đằng sau vọng lại một tiếng cười, cô quay đầu đi ra cửa, vừa đi vừa lầm bầm: "Đúng vậy, sao trước kia tôi lại không nghĩ tới chứ!"

Viên Minh Nguyệt cảm thấy được sự thương tâm của cô ta, cô nhìn bóng lưng rời đi của Phạm Hân Hân, trong lòng bỗng nhiên có chút khó chịu. Cô không thể nói đó là loại cảm xúc gì, chỉ biết là ắt hẳn có liên quan đến Hà Thanh Huy. Cô đứng ở trong sân nhìn anh hỏi: "Cô ta tới làm gì?"

Hà Thanh Huy lạnh lùng nói: "Không liên quan tới cô."

Viên Minh Nguyệt bủi môi, không liên quan thì không liên quan, trong lòng mắng Hà Thanh Huy thay đổi thất thường, hôm qua còn nói ngôi nhà này có thể cho cô ở, hôm nay lại bày ra bộ mặt như quỷ này, cô quyết định sau này bất luận anh nói những lời bủi tai nào nữa cô sẽ không bao giờ tin.

Phạm Hân Hân 17 tuổi đã đi theo con đường diễn viên múa, mười năm sau, từ một vai nhỏ trong bộ phim truyền hình cho đến ngôi sao màn ảnh ngày hôm nay, không phải là do may mắn mà sự nỗ lực và quyết tâm của cô. Cô tự hỏi không biết bao giờ mới gặp được đối thủ có khả năng chinh phục được cô, cho dù kim chủ của cô bây giờ là đại phú hào Hà Tâm Vũ, cô cũng chỉ cười với ông ta trong một bữa tiệc tối đa hai lần, dễ như trở bàn tay. Dù thế nào đi chăng nữa, cô sẽ không thừa nhận mình bại bởi Hà Thanh Huy, chỉ cần chôn dấu bí mật ấy, rời xa Hà Tâm Vũ và trở lại giới giải trí, từ nay về sau sẽ cùng với Hà Thanh Huy là hai người xa lạ, cô không cam lòng nói ra bí mật ấy để Hà Thanh Huy gặp phải thất bại, cô cũng sẽ mất hết mọi thứ, cô không dám, cô nghĩ tới một phương pháp tốt hơn đó là tự nói với bản thân mình rằng cô đã giành được thắng lợi trong cuộc chiến với Hà Thanh Huy.

Hôm nay, Phạm Hân Hân quần áo chỉnh tề đến phòng làm việc của Hà Tâm Vũ ở tầng cao nhất của tập đoàn Vũ Hâm. Thư kí thấy cô nói: "Phạm tiểu thư, Hà tổng đi họp rồi ạ."

Phạm Hân Hân: "Vậy tôi vào bên trong chờ."

Thư kí không cản cô, mặc dù Hà Tâm Vũ có tiếng trăng hoa nhưng đối với người phụ nữ này bây giờ đang ở nhà của ông ta, đương nhiên không giống với những người khác.

Phạm Hân Hân vào phòng làm việc của Hà Tâm Vũ, đóng cửa lại, mở máy tính của ông ta lên, dĩ nhiên là có cài mật khẩu. Cô nhập vào ngày sinh nhật

của Hà Tâm Vũ, thực sự mở ra được. Một bên cô chú ý động tĩnh bên ngoài, một bên cấp tốc vào dữ liệu trong ổ cứng, tìm từng file một, rốt cuộc cũng tìm được một file tài liệu có tên "Cải tạo Nguyệt Đàn", cô rất vui mừng, lập tức đem tài liệu sao chép vào usb. Cô vô cùng khẩn trương nhìn chăm chăm máy tính, khi tiến trình sao chép sắp hoàn thành, đột nhiên ngoài cửa có tiếng nói chuyện, cô biết Hà Tâm Vũ đã quay về, đầu sợ hãi đầy mồ hôi nhưng vẫn đợi cho dữ liệu sao chép xong mới tắt máy tính, rút usb ra.

Cô vừa làm xong hết mọi việc thì Hà Tâm Vũ liền đẩy cửa đi vào, ông ta sững sờ khi nhìn thấy cô, "Sao em lại ở đây?"

Tim Phạm Hân Hân nhảy thình thịch, cuống quýt ổn định tâm tình, đi qua ôm lấy cánh tay Hà Tâm Vũ, cười nói: "Đêm qua anh không về nhà nha! Người ta nhớ anh mà!"

Hà Tâm Vũ hồ nghi nhìn cô một cái, lạnh giọng: "Phải không?"

Cơ thể Phạm Hân Hân run lên, cuối cùng vẫn ổn định lại, càng dán sát vào Hà Tâm Vũ, nũng nịu: "Nếu không người ta tới đây làm chi?"

Hà Tâm Vũ lại đẩy cô ra, hỏi: "Tôi nghe nói ngày hôm qua em ở số 17 Nguyệt Đàn với Thanh Huy rất lâu?"

Phạm Hân Hân nắm chặt cái usb trong tay, giọng trách cứ: "Anh có ý gì? Hôm qua đến đó là do anh đã đồng ý, hơn nữa Thanh Huy là con trai của anh mà."

Ngày hôm qua Phạm Hân Hân đặc biệt hẹn Hà Tâm Vũ dùng cơm trưa ở nhà hàng đó, ông ta cho rằng gặp Hà Thanh Huy chỉ là trùng hợp, sau nghĩ kỹ lại thì không đơn giản là như vậy, ông ta không thể không nghi ngờ Phạm Hân Hân, không vui nói: "Em biết là tốt rồi! Ít gặp nó thì hơn!"

Phạm Hân Hân không biết Hà Tâm Vũ có phải đã đoán được cái gì không, nhưng mà đối với cô mà nói thì không còn quan trọng nữa. Qua ngày hôm nay, cô sẽ để cho cha con Hà gia biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Số 17 nguyệt đàn (10)

Phạm Hân Hân đem usb đến Huy Đạt tìm Hà Thanh Huy, chỉ có mỗi Dương Thận ở đó. Đầu thầu hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn sắp bắt đầu, anh cùng với Hà Thanh Huy nghĩ mọi biện pháp để khắc phục khó khăn này, lúc này Hà Thanh Huy đang ở sân golf chơi một cuộc xã giao với con trai của cục trưởng cục đất đai.

Dương Thận vừa bị người nhà của một vị quan lớn trong thành ủy cúp điện thoại, không khỏi oán trách Hà Thanh Huy ngoan cố khó trị, không biết nắm bắt thời cơ lôi kéo Phạm Hân Hân thì không nói làm gì nhưng lại còn bày ra bộ dạng cứng rắn như vậy, ngộ nhờ Phạm Hân Hân thật cá chết lười rách, chẳng những hạng mục Nguyệt Đàn không lấy được mà chỉ sợ đến lúc đó bọn họ bị Hà Tâm Vũ dùng mọi cách để giầy vò. Anh thấy Phạm Hân Hân vẻ mặt ngạo mạn đi tới, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, lẽ nào cô ta đã nói tất cả cho Hà Tâm Vũ biết, bây giờ đến tìm bọn họ để thị uy?

Anh vẫn tươi cười đi ra ngoài nghênh đón: "Phạm đại mỹ nhân, dạo này ít đến đây nha!"

Phạm Hân Hân lấy usb đặt lên bàn, nhìn Dương Thận nói: "Nói với Hà Thanh Huy, cả đời này, là anh áy nọ tôi!" Nói xong quay đầu sai bước đi ra ngoài.

Dương Thận nghi ngờ não mình có vấn đề, mãi đến bóng lưng của cô khuất hẳn anh mới nhớ tới, cầm cái usb cắm vào máy tính, nghiêm túc xem. Chỉ thấy trong usb có một file tài liệu có tên là "Hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn", anh vô cùng kích động, vội vàng mở ra. Anh mở từng tập tin bên trong ra kiểm tra, thật thất vọng, bên trong đều là những tài liệu thông thường, không phải là thứ anh muốn. Anh không cam lòng, lại tra xét các tập tài liệu khác nhưng đều là sổ sách của tập đoàn Vũ Hâm, có một số cũng không phải, không có bất kỳ giá trị nào.

Những tài liệu này có được hiển nhiên là từ tập đoàn Vũ Hâm, không biết Phạm Hân Hân dùng cách gì lấy được chúng, tại sao lại đưa cho bọn họ. Theo như cách nói của Hà Thanh Huy, ngày hôm qua hai người họ nói chuyện đã không đạt được thành công, nhưng mà người phụ nữ này lại muốn giúp họ bảo vệ số 17 Nguyệt Đàn mà những tài liệu này lại là thứ vô dụng không dùng được, bộ nào anh lại dờ ra, anh thực sự không có cách nào lý giải được, đành phải chờ Hà Thanh Huy về rồi hẵng tính.

Phạm Hân Hân đi ra khỏi Huy Đạt, tinh thần vô cùng sáng khoái, giầy vò cô lâu như vậy cuối cùng Hà Thanh Huy cũng trở thành quá khứ, cô muốn vỗ tay khen ngợi chính mình. Tiếp theo là nên rời xa Hà Tâm Vũ, cô đã cho phép người đại diện ký một hợp đồng phim điện ảnh mới, chiều nay sẽ bay đi Pháp để đóng phim, chờ khi cô từ Pháp quay xong phim trở về, chuyện cải tạo Nguyệt Đàn cũng đã là quá khứ, mà nói không chừng Hà Tâm Vũ đã đem Liễu Y Y về sống ở Vọng Thủy Viên, như vậy cô đời này sẽ không bao giờ dây dưa cùng cha con họ nữa.

Phạm Hân Hân trở lại Vọng Thủy Viên thu dọn đồ đạc, cô chỉ lấy một cái vali bằng da lớn sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày, bình thường Hà Tâm Vũ tặng cho cô những món quà có giá trị cùng với tiền, cô đều để lại. Cô là người tự bản thân kiếm tiền, những thứ đó cô không tham luyến, cô cảm thấy mình rất hào hiệp.

Cô xách vali xuống lầu, đến sự giúp đỡ của người làm cũng không cần, cô mới ra tới phòng khách thì Hà Tâm Vũ trở về, đang đứng ở cửa còi áo khoác

ngoài, đứng nhìn cô, cười lạnh nói: "Làm gì? Muốn chạy?"

Phạm Hân Hân hoảng hốt, cười giải thích: "Em mới kí một hợp đồng điện ảnh, phải đi Pháp để quay xuất ngoại."

Hà Tâm Vũ đi nhanh tới bên người cô, nắm lấy cánh tay cô, đẩy cô vào tay vịn của cầu thang: "Phải không?"

Phạm Hân Hân cười quỵên rũ, buông vali ra, hai tay đặt lên cổ Hà Tâm Vũ: "Anh là đang không nhớ xa người ta sao?"

Hà Tâm Vũ giật tay cô ra, dùng sức kéo cánh tay của cô đẩy cô té xuống đất, chỉ ngón tay vào cô: "Nói! Ngày hôm nay đến phòng làm việc của tôi làm gì?"

Phạm Hân Hân bất ngờ không kịp đề phòng bị đẩy té xuống đất, một hồi chết lặng, theo bản năng cô phủ nhận: "Em không làm gì hết!"

Hà Tâm Vũ ngồi xổm xuống, một tay bóp cổ của cô, tức giận nói: "Phòng làm việc của tôi có lắp camera, cô còn dám chối!" Bàn tay dùng thêm sức, hung tợn: "Nói hay không!"

Ngón tay cái của ông ta bấm lên động mạch cổ của Phạm Hân Hân, mặt cô đỏ bừng, nước mắt chảy giàn dụa, ông ta có thể bắt cứ lúc nào mà cắt đứt động mạch của cô, khiến cô mất mạng. Tuy cô biết ông ta tính khí nóng nảy nhưng bộ mặt hung ác tàn nhẫn như thế này cô chưa từng thấy bao giờ, toàn thân run sợ, giọng nói đứt quãng: "Ông...ông buông ra...tôi nói."

Ông ta buông cô ra, người đàn ông ở trước mặt cô như một con dã thú hung dữ, cô nghĩ phải thoát khỏi ma trảo của ông ta, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra biện pháp nào thỏa đáng, cô ăn ngay nói thật: "Tôi...tôi tìm tài liệu cải tạo Nguyệt Đan."

Hà Tâm Vũ nghe xong liền đứng lên, cười khẩy: "Đồ ngu! Tôi cũng biết! Lão Vương, tổng con đàn bà này đi Mỹ."

Phạm Hân Hân chưa thôi sợ hãi, người quỳ rạp trên mặt đất, không hiểu, "Tại sao lại đưa tôi đi Mỹ!"

Hà Tâm Vũ ngồi trên ghế sa lon, xoa xoa ngón tay cái của mình "Đi Mỹ rất có lợi cho tôi, không có sự đồng ý của tôi, cô không được phép trở lại Bắc Kinh!"

Phạm Hân Hân giãy giụa, tựa vào tay vịn thang lầu bất lực hỏi: "Tại sao?"

Hà Tâm Vũ cười nhạt, "Tại sao ư? Cô cho tôi là cái gì? Thần tài? Đừng ngây thơ như vậy. Tôi mặc kệ cô và Thanh Huy có quan hệ như thế nào, cô là người phụ nữ của tôi, muốn chạy không dễ như vậy đâu!"

Ông ta không để cho cô đi, Phạm Hân Hân chưa bao giờ nghĩ đến điều này, bây giờ cô mới nhớ đến lời Hà Thanh Huy nói, rời xa Hà Tâm Vũ không phải là chuyện dễ dàng. Cô nhìn Hà Tâm Vũ, muốn tới gần cầu xin ông ta nhưng trên cổ còn nóng rực đau rát, cô không dám. Cô chỉ đứng ở đằng xa, giọng điệu khàn khàn: "Tôi và Thanh Huy không có gì hết, ông đã ở cùng với Liễu Y Y rồi. Tôi không còn giá trị gì nữa, ông thả tôi đi có được không?"

Hà Tâm Vũ không nhìn cô, nói: "Tôi không có hứng thú biết cô và cái thằng bắt tài kia có chuyện gì hay không! Lão Vương, đưa cô ta đến sân bay!"

Phạm Hân Hân hoảng sợ, lại nghĩ tới cái gì đó: "Tôi không có lấy tiền của ông!" Cơ thể vẫn còn run rẩy, hai tay mở vali của mình ra, "Ông xem, quà ông tặng tôi tôi chưa từng sử dụng, tiền của ông tôi cũng không cần. Ông đừng đưa tôi đến Mỹ có được không, tha cho tôi đi. Tôi vừa kí một hợp đồng phim mới, không thể vi phạm hợp đồng."

Hà Tâm Vũ đã không còn tức giận nữa, nhưng không còn kiên nhẫn nữa, đứng lên nói: "Hà Tâm Vũ tôi không nuôi nổi một người đàn bà sao! Đem đồ trang sức và tiền tôi cho cô mang đi đi, đợi ở Mỹ cho thật tốt!" Nói xong đi lên lầu.

Phạm Hân Hân nghĩ được gì khác, túm lấy tay áo của ông ta, hai mắt rung rung, tiếp tục cầu xin: "Tôi van cầu ông, tôi biết sai rồi, ông đừng đưa tôi đến Mỹ được không?"

Hà Tâm Vũ gỡ bỏ bàn tay của cô ra, đi thẳng lên lầu, không nói một câu nào với cô nữa. Lúc này, Vương quân gia gọi đến hai người giúp Phạm Hân Hân sắp xếp lại vali, cung kính đứng ở bên cạnh nói với cô: "Phạm tiểu thư, xe đã ở bên ngoài chờ rồi ạ."

Phạm Hân Hân hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này cô mới biết rằng cô đã quá mức tự cho bản thân mình là đúng, cô cứ tưởng rằng rời xa một người là chuyện dễ dàng nhất, cô không bao giờ nghĩ tới trên đời này lại có người như Hà Tâm Vũ, không chế tự do của người khác một cách dễ dàng. Cô biết mình lần này trốn không thoát được, cô không cầu xin Hà Tâm Vũ nữa, chỉ nhìn bóng lưng của ông ta nói: "Cho tôi gọi một cuộc điện thoại!"

Hà Tâm Vũ ở trên lầu quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cô: "Lão Vương, đưa điện thoại cho cô ta! Gọi cho thằng bắt tài đó đi! Để xem nó có tới cứu cô không!"

Khi Viên Minh Nguyệt nhận được điện thoại của Phạm Hân Hân có chút bất ngờ, chỉ nghe thấy giọng khàn khàn, nói chuyện rất khó khăn, cô hỏi: "Phạm Hân Hân? Cô sao vậy?"

Phạm Hân Hân: "Minh Nguyệt, xin giúp tôi nói lại với Hà Thanh Huy: Tôi sai rồi, nhưng tôi không hối hận!"

Viên Minh Nguyệt không hiểu gì cả, "Cô nói cái gì?" Bên kia lại "Bụp" một tiếng, cúp điện thoại.

Viên Minh Nguyệt nhớ tới bộ dạng Phạm Hân Hân mình nhìn thấy ngày hôm qua, còn có giọng nói của cô ta, cô biết lần này cô ta không phải là giả vờ. Cô gọi điện thoại cho Hà Thanh Huy, nói cho biết chuyện này.

Khi Hà Thanh Huy nhận được điện thoại của Viên Minh Nguyệt, Dương Thận cũng vừa mới nói cho anh chuyện Phạm Hân Hân đã tới đây. Anh suy nghĩ một chút, có một dự cảm bất thường, vội vàng lái xe đến Vọng Thủy Viên. Ai ngờ gặp phải Viên Minh Nguyệt ở cửa, cô tức giận: "Cô tới đây làm gì?"

Viên Minh Nguyệt điều chỉnh lại hơi thở, đi đến bấm chuông cửa: "Tôi nghĩ Phạm Hân Hân có thể đã xảy ra chuyện gì rồi!"

Người giúp việc ra mở cửa, Hà Thanh Huy kéo Viên Minh Nguyệt ra sau lưng anh, vừa vào nhà liền hỏi: "Phạm tiểu thư đâu?"

Người giúp việc lắc đầu. Viên Minh Nguyệt không đợi được, đứng ở phòng khách gọi to, "Phạm Hân Hân!"

Vừa dứt lời, Hà Tâm Vũ xuất hiện ở trên đầu cầu thang, nở nụ cười: "Minh Nguyệt đến đó à!"

Hà Thanh Huy ngẩng đầu nhìn ông ta: "Phạm Hân Hân đâu?"

Hà Tâm Vũ vừa đi xuống lầu vừa nói: "Tôi đưa cô ta đi Mỹ rồi! Minh Nguyệt, con không cần lo lắng, cô ta sẽ không xen vào tình cảm của con và Thanh Huy nữa đâu!"

Viên Minh Nguyệt hơi bất ngờ, ông ấy tưởng cô đến hỏi tội Phạm Hân Hân, thật may mắn, may mắn không bị tiết lộ bí mật. Cô không nói lời nào, nhìn Hà Thanh Huy, thấy vẻ mặt tức giận nhìn Hà Tâm Vũ: "Ông đưa cô ấy đi làm gì?"

Hà Tâm Vũ đứng ở trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống nói với nói với Hà Thanh Huy: "Tôi còn tưởng anh có cách nào khác chứ! Thì ra lại lợi dụng phụ nữ! Anh cùng với cô ta vẫn chưa cắt đứt quan hệ phải không? Nhiều năm như vậy, anh vẫn dối nghịch tôi về chuyện của mẹ anh, bây giờ thì thế nào? Sự thực chứng minh, về việc đối xử với phụ nữ anh giống tôi. Minh Nguyệt, nó với Phạm Hân Hân có quan hệ với nhau con có biết không?"

Viên Minh Nguyệt nhớ tới lời Dương Thận nói, bởi vì Hà Tâm Vũ ở bên ngoài có rất nhiều đàn bà nên làm mẹ Hà Thanh Huy tức chết, cô không muốn cho ông già này đắc ý: "Con biết ạ. Phạm Hân Hân vẫn thích Thanh Huy nhưng Thanh Huy không thích cô ấy."

Hà Tâm Vũ đi đến trước mặt Viên Minh Nguyệt: "Con tin tưởng nó như vậy sao?"

Viên Minh Nguyệt nắm lấy tay của Hà Thanh Huy: "Thanh Huy tính rất cách ngoan cố, và lại còn mắc bệnh sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không chân trong chân ngoài (ngoại tình), con đương nhiên tin tưởng anh ấy!"

Hà Tâm Vũ hừ lỗ mũi một tiếng, nhìn chằm chằm Hà Thanh Huy: "Cái thứ Phạm Hân Hân đưa cho anh là vô dụng. Nếu muốn nhận được hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn thì hãy sử dụng biện pháp khác. Đừng để tôi lại kinh thường anh, lập tức rút nhanh cho tôi!"

Hà Thanh Huy biết không thể hỏi tung tích của Phạm Hân Hân từ miệng Hà Tâm Vũ, anh kéo Viên Minh Nguyệt ra khỏi Vọng Thủy Viên. Đến cửa, dùng giọng điệu ra lệnh nói với Viên Minh Nguyệt: "Về nhà đợi, đừng xen vào chuyện này nữa! Nếu như Phạm Hân Hân lại gọi cho cô thì lập tức báo cho tôi biết!"

Viên Minh Nguyệt đồng ý, lại nói: "Anh có tin tức gì của Phạm Hân Hân cũng phải nói cho tôi biết, tôi có chút lo lắng cho cô ấy."

Hà Thanh Huy gạt đầu, xoay người rất nhanh đi ra xe. Trong lòng Viên Minh Nguyệt rất khẩn trương, chẳng lẽ Phạm Hân Hân thật sự có chuyện gì sao. Nhưng mà nếu có thật thì cũng không phải chuyện của cô.

Hà Thanh Huy trở lại Huy Đạt, vội vàng gọi Dương Thận: "Nhanh tìm người điều tra chuyến bay, xem thử Phạm Hân Hân có xuất cảnh ngày hôm nay không."

Dương Thận cuống quýt đi làm, rất nhanh đã có tin tức, lịch sử chuyến bay ghi lại, hôm nay Phạm Hân Hân bay chuyến sáu giờ rưỡi đi San Francisco, Hà Thanh Huy nhìn đồng hồ, bây giờ đúng, bây giờ người đã ở trên trời rồi. Anh nói với Dương Thận: "Chúng ta có người quen ở San Francisco, tìm một người dò la tin tức, có thể giúp chúng ta một tay, để cho anh ta đón Phạm Hân Hân sau mười bốn tiếng nữa xuống máy bay."

Dương Thận do dự nói: "Thực ra biết cô ấy không có việc gì là được rồi. Lão gia đưa cô ấy đi ắt hẳn đã có chuẩn bị, người của chúng ta khó mà tiếp cận được cô ấy."

Hà Thanh Huy ngồi ở trên ghế, nhắm mắt lại, một lúc sau mới nói: "Gọi điện thoại ngay bây giờ, nói người của chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, cần tiền lập tức chuyển."

Dương Thận bất đắc dĩ, hiểu rõ những quyết định của anh ta không có cách nào thay đổi được, anh chỉ đành phải gọi cho người quen ở San Francisco.

Hà Thanh Huy bỗng nhiên nói tiếp: "Tài liệu Phạm Hân Hân đem đến đâu, đưa tôi xem!"

Dương Thận đưa usb cho anh, anh cắm vào máy tính mở file "Hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn" lên xem, những tài liệu ấy đúng là chẳng có ích gì, nhưng mà lại có vài hạng mục công trình hoàn chỉnh, anh nói: "Đưa cho bộ phận kế toán để hạch toán thật tốt một cái giá cho mấy công trình này!"

Dương Thận nghi hoặc, "Không thành vấn đề!"

Hà Thanh Huy: "Những tài liệu phức tạp như vậy, cậu xem mà không nhìn ra vấn đề gì à."

Dương Thận biết anh nói có lý, vội vàng cầm usb đến bộ phận kế toán. Rất nhanh đã có kết quả, giám đốc bộ phận kế toán tự mình trình bày với Hà Thanh Huy, anh ta chỉ vào máy tính: "Cái này là hạng mục quán bar ở Thanh Đảo, còn đây là hạng mục resort ở Thẩm Quyển, chắc chắn là có vấn đề, nhưng muốn cụ thể thì phải hạch toán kỹ lưỡng hơn."

Dương Thận nghe xong hai mắt tỏa sáng, lập tức nói với Hà Thanh Huy: "Đem đi uy hiếp ông ta, bắt buộc ông ta bỏ hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn!"

Hà Thanh Huy lớn tiếng: "Không được!" Rồi quay sang giám đốc bộ phận kế toán: "Quay về nói với nhân viên bộ phận kế toán tăng ca, hôm nay nhất thiết phải có kết quả cho tôi!"

Dương Thận: "Anh định làm như thế nào?"

"Chúng ta đi uy hiếp ông ta thì chỉ cho ông ta thời gian sửa đổi sổ sách mà thôi. Bây giờ thừa dịp ông ta chưa phát hiện ra sổ sách bị mất, chúng ta chờ bộ phận kế toán cho một đáp án chính xác, bây giờ lập tức tìm một hacker, phải bảo đảm trong khoảng thời gian ngắn ở phạm vi lan truyền rộng! Mặt khác, gửi một số thông tin đến cục công thương và cục thuế, nặc danh tố cáo!"

"Nhưng như thế này sẽ không ảnh hưởng đến ông ta cạnh tranh hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn!"

"Đương nhiên có ảnh hưởng. Cậu chờ xem đi, chỉ cần phát tán tình hình ra ngoài, giá cổ phiếu của Vũ Hâm nhất định sẽ giảm, bên truyền thông cũng sẽ theo dõi vụ này, cục công thương và cục thuế sẽ không ngồi yên không để ý đến, mấy sự việc cùng tập đến một lần, uy tín của tập đoàn Vũ Hâm trong thời gian ngắn sẽ rơi vào đáy cốc. Trung cầu dân ý hạng mục Nguyệt Đàn sắp đến, tôi không tin đến lúc đó chính phủ sẽ không hủy bỏ đầu tư đầu thầu của họ!" Giọng điệu Hà Thanh Huy chưa bao giờ tàn nhẫn như vậy.

Dương Thận vô cùng khiếp sợ, đây là hai cha con ruột thịt mà khi đối đầu lại hận nhau như vậy, nhưng mà người làm cha không để cho người khác có đường lui, con trai cũng không để lại cho ông ta đường lui. Dương Thận nói: "Thanh Huy, như vậy là không được! Cho dù làm chuyện này lớn chuyện lên, Vũ Hâm cũng chỉ đẩy ra vài người chịu tội thay, đối với lão gia không có bất cứ tổn hại gì, mà chúng ta thẳng thừng xé rách bộ mặt lịch thiệp của ông ấy, nếu ông ấy muốn báo thù, chúng ta chắc chắn không chống nổi!"

Hà Thanh Huy không nghe lọt tai, "Việc này về sau hãy nói!"

Dương Thận biết không có cách gì có thể thuyết phục anh, chỉ hy vọng ở bên kia Phạm Hân Hân sẽ không phải về nước thật khiến cho quan hệ của bọn họ và Hà Tâm Vũ càng họa vô đơn chí.

Đêm nay, toàn bộ phòng làm việc ở Huy Đạt đèn đuốc sáng trưng cho đến nửa đêm, tất cả nhân viên ở bộ phận kế toán vô cùng mệt mỏi, rốt cuộc cũng hoàn thành công việc một cách xuất sắc, chỉ chờ kết quả vào sáng mai. Hà Thanh Huy về số 17 Nguyệt Đàn, phòng khách vẫn sáng đèn, ngọn đèn màu vàng mong lung thoảng cái chiếu vào trong lòng anh, làm cho anh rất thoải mái, anh nghe tiếng đánh bi, đi vào phòng giải trí, quả nhiên Viên Minh Nguyệt đang chơi bida một mình, anh không yên tâm nhìn cô, đứng ở cửa nói: "Sao còn chưa đi ngủ?"

Viên Minh Nguyệt ngồi dậy: "Tôi đang luyện tập nha, một ngày nào đó sẽ đánh bại anh!"

Hà Thanh Huy nhếch khóe miệng: "Ngủ đi, ngày mai luyện nữa cũng không muộn."

Viên Minh Nguyệt buông gậy đánh bida ra: "Có tin tức của Phạm Hân Hân không?"

"Không phải Dương Thận gọi điện thoại nói cho cô rồi sao, lúc này chắc còn ở trên máy bay."

Viên Minh Nguyệt không nói gì nữa, bọn họ cùng nhau lên lầu. Đến phòng khách nhỏ, Hà Thanh Huy nói: "Hai người giúp việc kia là người của Phạm Hân Hân, ngày mai tôi sẽ bảo bọn họ đi, tôi sẽ không tới phòng quần áo địa ngục đó ngủ nữa đâu."

Viên Minh Nguyệt sững sốt, lát sau đáp: "Được!" Cô về phòng, nằm ở trên giường, dù như thế nào cũng không ngủ được, luôn cảm thấy hình như là thiếu cái gì đấy. Vất vả lắm mới ngủ được, sáng hôm sau, mơ mơ màng màng chờ mùi hương quen thuộc, nhưng mùi hương đó không đến, cô mở mắt ra, thấy bên ngoài trời đã sáng choang, lúc này mới nhớ tới, Hà Thanh Huy đã không ngủ ở phòng quần áo của cô nữa rồi.

Tin tức Tập đoàn Vũ Hâm trốn thuế lậu thuế đã lan truyền trên mạng internet với phạm vi rộng, thị trường chứng khoán mới mở vào lúc sáng sớm, giá cổ phiếu của tập đoàn Vũ Hâm lập tức hạ giá xuống thấp. Rất nhiều ký giả chờ ở cửa tập đoàn Vũ Hâm, Hà Tâm Vũ đến công ty lập tức bị ký giả chặn lại, về mặt ông ta thân nhiên không chút nào hoang mang rối loạn, tiếp nhận phỏng vấn nói: "Tình hình như thế nào tôi sẽ cho người điều tra, nhất định sẽ cho các cổ đông một câu trả lời thích đáng."

Hà Thanh Huy vô cùng hưng phấn, liên tục bắt Dương Thận đi hỏi thăm các loại tin tức, Dương Thận trong lòng cũng rất lo lắng, anh nghĩ bọn họ chiếm ưu thế trong chuyện này.

Buổi trưa, người Dương Thận ủy thác đi đón Phạm Hân Hân ở San Francisco gọi điện thoại tới, Dương Thận nghe máy, bên kia là Phạm Hân Hân, "Dương Thận phải không?" Thanh âm khàn khàn trầm thấp, hơi thờ yếu ớt.

Dương Thận sợ hết hồn, "Cô không sao chứ?"

Phạm Hân Hân thấp giọng cười: "Không sao. Ngồi trên máy bay trong thời gian dài nên giọng nói hơi khàn thôi."

Dương Thận vội vàng nói: "Tôi nói Thanh Huy tới nói chuyện với cô."

Phạm Hân Hân ngăn cản: "Đừng! Tôi không muốn nói chuyện với anh ấy. Những tư liệu tôi đưa cho anh có ích gì không?"

Dương Thận: "Có ích! Cảm ơn cô!"

Qua một lúc Phạm Hân Hân mới nói tiếp: "Anh nói với Thanh Huy, tôi sẽ không trở về. Tôi biết, chúng ta không thể đấu lại Hà Tâm Vũ. Các anh phải người tôi cũng vô dụng, cuộc điện thoại này nếu như Vương quân gia không cho tôi gọi, tôi cũng không có cách nào gọi được. Tôi không cần gì khác, chỉ cần Thanh Huy nhớ rằng anh ấy nợ tôi là đủ rồi."

Dương Thận không nén nổi vui mừng, "Được!"

Anh cúp điện thoại đi tìm Hà Thanh Huy, "Phạm Hân Hân không có chuyện gì, nhưng cô ấy không muốn trở về đây."

Hà Thanh Huy sững sốt, "Vì sao?"

Dương Thận: "Cô ấy không nói vì sao. Chỉ nói là muốn anh nhớ lì, anh nợ cô ấy."

Hà Thanh Huy gật đầu: "Tôi biết rồi. Nhớ cho người lưu ý đến cô ấy."

Sách lược của Hà Thanh Huy quả nhiên hữu dụng, đúng là không mấy ngày nữa cục công thương và cục thuế lần lượt tìm tập đoàn Vũ Hâm, mà hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn cũng công khai gọi thầu, Hà Tâm Vũ có quan hệ rộng, cơ quan chính phủ chịu trách nhiệm cũng không có khả năng vì ông ta mà phiêu lưu mạo hiểm, đánh phải loại tư cách đấu thầu của Vũ Hâm ra.

Hà Tâm Vũ gọi điện thoại cho Hà Thanh Huy, vẫn cười kiêu ngạo như cũ, "Quả nhiên là con trai ta, việc này không khó nghĩ, nhưng dám làm như vậy, cũng chỉ có mình anh thôi!"

Hà Thanh Huy không nói hai lời lập tức dập điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bất động sản bách niên (1)

Tập đoàn Vũ Hâm bị đá ra hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, bất động sản Bách Niên đương nhiên cạnh tranh thành công hạng mục đó. Hà Thanh Huy hiển nhiên đã sớm hung hữu thành trúc nhưng Dương Thận mãi đến khi nhận được tin chính thức mới yên lòng.

(*HUNG HỮU THÀNH TRÚC: HUNG chỉ ngực người; HỮU chỉ sở hữu, có; THÀNH TRÚC nghĩa là có hình ảnh cây Trúc. Ý của 4 từ này là: "Trong tâm và suy nghĩ đã có sẵn hình ảnh của cây trúc rồi." Sau này câu thành ngữ HUNG HỮU THÀNH TRÚC được người Trung Quốc sử dụng rộng rãi để chỉ một việc đã có kế hoạch chu đáo và hoàn thiện trước khi được thực hiện.)

Hôm nay, Viên Minh Nguyệt giữ Dương Thận ở lại số 17 Nguyệt Đàn ăn tối, đang lúc ăn Dương Thận nói: "Thanh Huy, lần này chúng ta thắng chủ yếu là sử dụng phương thức mờ ám. Anh ngắm lại xem, cho dù tập đoàn Vũ Hâm bị mất tư cách đấu thầu hạng mục nhưng nếu bọn họ tìm một công ty nhỏ nào đó không có tiếng tăm tranh thầu với chúng ta, chúng ta cũng không nắm chắc phần thắng. Vì vậy, tôi xin anh, lần sau đừng sử dụng thủ đoạn kinh khủng như vậy nữa."

Hà Thanh Huy cúi đầu ăn, không liếc mắt: "Hà Tâm Vũ không phải là người như vậy."

Viên Minh Nguyệt nghĩ Dương Thận nói rất đúng, cô không nhìn được hiểu kỳ, "Cái gì ông ấy không phải người như vậy?"

Một lát sau Hà Thanh Huy mới nói, "Hà Tâm Vũ đã dạy tôi, trong giới kinh doanh và tranh giành nhau, phải tránh từ triển lạn đá, vĩnh viễn chỉ cho mình một cơ hội, bởi vì như vậy anh mới có thể toàn lực đối phó, xác suất thành công mới có thể cao hơn. Nhiều năm như vậy, ông ta vẫn tuân theo cái nguyên tắc này, chẳng bao giờ thay đổi."

(*từ triển lạn đá: bám riết không tha)

Đây cùng với sự giáo dục của Viên Minh Nguyệt có sự bất đồng, bình thường Viên Khánh Niên hay nói là không nên buông tha những cơ hội có lợi cho bản thân mình. Cô hỏi Hà Thanh Huy, "Anh nghĩ ông ta nói như vậy là đúng?"

Lúc này tâm tình Hà Thanh Huy thả lỏng, sẵn sàng vui vẻ nói chuyện, "Kỳ thực cũng không có gì gọi là đúng hay sai. Con người làm như thế nào đều do tính cách của bọn họ quyết định. Tính cách của ông ta vẫn như thế, bá đạo kiêu ngạo, tự cao tự đại, bởi vậy đối với ông ta tôn nghiêm và quyền uy của mình mới là quan trọng hơn tất cả, dù có phải gây chiến tranh cũng phải giành được chiến thắng đẹp mắt."

Viên Minh Nguyệt nghe anh nói như vậy, mới vừa húp một muỗng canh súp chút nữa phun ra ngoài, nhảy mất với Dương Thận một cái, trong lòng hai người tự nhiên đều đang suy nghĩ những lời này không phải đang nói chính anh sao.

Hà Thanh Huy liếc mắt nhìn Viên Minh Nguyệt, nhấn mạnh nói: "Tôi không giống với ông ta!"

Viên Minh Nguyệt gần đây rất ít đấu võ mồm với anh, lúc này nhìn anh như thể không khỏi khoa trương nói, "Tôi biết, không giống! Không giống! Anh sẽ không hoa cỏ như ông ấy có đúng không?" Giọng điệu của cô giống như đang nói chuyện với một đứa bé, Hà Thanh Huy cảm thấy quái lạ không giải thích được nên không lý sự với cô, Dương Thận cũng khổ sở ghen cười, vô cùng vất vả.

Viên Minh Nguyệt hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt của hai người, vừa bóc vỏ tôm vừa nói: "Lại nói tiếp, Hà Thanh Huy, anh không trắng hoa thì thuộc loại không trắng hoa, nhưng sao đến một người bạn gái cũng không có thể? Tôi thấy Phạm Hân Hân đối với anh là tình yêu cuồng dại, vì anh không ngại dấn tội với bố anh, bây giờ đến Tổ quốc cũng không thể quay về, lẽ nào anh không có một chút mềm lòng sao?"

Trong nháy mắt sắc mặt Hà Thanh Huy thay đổi, chuẩn bị phát hỏa. Dương Thận thấy bầu không khí không bình thường, vội vàng vui cười nói: "Chị dâu, cô xem cô nói này, nếu Thanh Huy có bạn gái thì cô sẽ làm sao bây giờ?"

Viên Minh Nguyệt như cũ không phát giác ra tâm tình của Hà Thanh Huy, không thèm để ý: "Tôi thì sao? Dù sao thì đến lúc đó các anh đưa tiền cho tôi là được!"

Dương Thận thấy cô không thông suốt chút gì mà sắc mặt của Hà Thanh Huy càng ngày càng đen, sắp phát điên, dưới tình thế cấp bách anh đang muốn vờn chân đá cô lại nghe Hà Thanh Huy lớn tiếng: "Hai người im miệng cho tôi!"

Viên Minh Nguyệt lúc này mới tỉnh ra, hoang mang nhìn sắc mặt của anh mới biết được anh đang tức giận, cô quay sang thề lời với Dương Thận, không nói thêm gì nữa. Dương Thận trái lại có chút bất ngờ, anh vốn cho là Hà Thanh Huy sẽ giận dữ đứng dậy bỏ đi. Tâm tư của Hà Thanh Huy đối với Viên Minh Nguyệt anh không biết được nhưng Phạm Hân Hân là tâm bệnh của Hà Thanh Huy, anh biết bây giờ Viên Minh Nguyệt nói như vậy cái tên xấu tính kia thật bất ngờ cũng có thể nhin lửa giận xuống, thật là loạn hết rồi.

Bầu không khí trên Bàn ăn bị Hà Thanh Huy phá hỏng, Viên Minh Nguyệt vội vã và com rồi đứng lên nói với Dương Thận: "Nhanh lên một chút!"

Dương Thận cũng liền buông chén ra, hai người cùng nhau rời đi, Hà Thanh Huy nhú mày: "Hai người đi đâu?"

Dương Thận: "Tôi tiếp chị dâu một ván bida."

Hà Thanh Huy "Hừ" một tiếng, tiếp tục ngồi ăn điểm tâm ngọt.

Viên Minh Nguyệt và Dương Thận hấp tấp đến phòng giải trí, Viên Minh Nguyệt nói: "Anh nói xem anh ta với bố anh ta cùng một loại người, hờ tì là tức giận, không bao giờ thích nghe người khác nói, thật kỳ cục!"

Dương Thận xếp xong bi, nhường cho Viên Minh Nguyệt chơi trước, anh đứng bên cạnh: "Chuyện của Phạm Hân Hân sau này đừng nói nữa. Anh ta thích ăn mềm không ăn cứng, ngay từ đầu Phạm Hân Hân cùng với anh ta đối đầu nhau, anh ta không có chút mềm lòng nào với cô ấy. Nhưng không ngờ cô ấy lại quay đầu giúp chúng ta, rồi còn nói Thanh Huy nợ cô ấy, kết cục của cô ấy như vậy, lúc này trong lòng Thanh Huy rất áy náy, sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ giúp Phạm Hân Hân thoát khỏi khống chế của lão gia."

Viên Minh Nguyệt nghe Dương Thận nói mới ý thức được mình nói chuyện thật thẳng thắn, đột nhiên nhớ tới ngày đó ở trong sân Phạm Hân Hân hỏi cô "Cô sẽ yêu anh ấy sao?", tim nhói lên một cái, lúc bắt đầu chơi trận này không tệ nhưng bởi vì tự dưng tim đập dồn dập làm cho cô đang chăm chú nhắm một viên bi màu đỏ bất ngờ lại mắc lỗi. Hà Thanh Huy xuất hiện ở cửa, châm chọc: "Luyện lâu như vậy mà cũng không tiến bộ, tôi thấy cô nên dứt khoát quên chuyện này đi!"

Viên Minh Nguyệt vốn dĩ mình phạm lỗi mà đã bức bối bây giờ lại bị anh châm chọc, dứt khoát đứng dậy, để gây đánh bida xuống, giận dữ: "Tôi không đánh nữa!"

Dương Thận nhìn hai người này, thật hối hận vì hôm đồng ý đến dùng bữa com này, thật là phiền phức. Anh cũng không muốn lại đổ dành hai người họ, buông gây đánh bida ra, nhìn đồng hồ trên tay một chút: "Tôi có hẹn, đi trước đây. Hai người cứ từ từ nói chuyện!" Nói xong lách mình đi ra cửa chuồn mất.

Viên Minh Nguyệt nhìn anh vừa đi thờ hồn hên cũng đi ra cửa phòng giải trí. Ai ngờ Hà Thanh Huy lại đi tới bàn bida, xếp lại bi: "Tôi chơi với cô." Giọng điệu đã là hết sức ôn hòa rồi.

Viên Minh Nguyệt biết anh hiếm khi chủ động giảng hòa một lần, cũng không dám không nể mặt anh, dừng bước, quay đầu nhìn anh: "Vậy không được chê bai tôi chơi dở đâu đấy!"

Hà Thanh Huy không nhìn cô, cầm lấy gây đánh bida khoa tay múa chân một chút: "Được!"

Viên Minh Nguyệt đánh trước, trạng thái bắt đầu dừng mảnh phi thường, một cú đã đánh được mười sáu điểm, nhưng mà bi màu trắng lại lăn đến ở giữa một đám bi màu đỏ, thật khó đánh, cô đi quanh bàn hai vòng cũng không tìm được điểm kích bi thích hợp.

Hà Thanh Huy đứng khoanh tay ở bên cạnh nhìn, thấy cô vừa đi quanh bàn vừa khoa tay múa chân, vô cùng bận rộn cuối cùng cũng tìm được một vị trí,

đặt cây gậy lên muốn xử lý quả cầu đó, anh rút cuộc không nhìn được, vương cây gậy ra chỉ vào một vị trí: "Ồ đây!"

Cô vừa nhìn quả nhiên so với điểm cô chọn thì tốt hơn nhiều, cô rất vui sướng, đặt cây gậy xuống nhắm ngay quả cầu trắng, ngắm thẳng vào quả cầu xanh, kéo cây gậy ra đang muốn kích cầu, anh còn nói: "Kéo ra một chút nữa, dùng toàn lực."

Cô dùng một chút, thực sự nghe lời kéo ra một chút nữa, dùng hết toàn lực đánh vào bi trắng, rất nhanh bi trắng đập vào bi xanh, bi xanh rơi vào túi, cầu trắng đụng vào cạnh bàn bật trở lại chỗ cũ, cục diện rõ ràng đẹp hơn rất nhiều. Cô rất hưng phấn, nhếch môi cười với anh: "Cảm ơn đã chỉ dạy!" Hoàn toàn quên mất lúc này mình tức giận vì chuyện này.

Cứ như vậy dưới sự chỉ đạo của Hà Thanh Huy đã đánh xong ván này, nhưng cuối cùng Viên Minh Nguyệt vẫn thua hơn mười điểm, song cô vẫn rất vui vẻ như trước, bởi vì so với lần trước thua hơn một trăm điểm thì lần này có tiến bộ lớn. Cô quần lấy anh đòi đánh vài ván nữa, mặc dù mỗi lần đều thua hơn mười mấy hai mươi điểm, cô cũng không nản lòng đắc ý nhìn Hà Thanh Huy: "Tôi tiến bộ rất nhanh phải không!"

Hà Thanh Huy gật đầu, "Tạm được."

Bởi vì hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn được khởi động nên Hà Thanh Huy thường xuyên đến bách niên để họp. Hôm nay anh từ phòng làm việc của Viên Khánh Niên đi ra, đi qua phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt thì nghe cô nói chuyện lớn tiếng ở bên trong, "Tuồng ngoài cửa căn nhà xuất hiện một vết nứt, chủ sở hữu muốn trả nhà, lúc này nhà còn dư cũng không tiện để bán, tôi đi tìm Mã Quang Viễn, anh ta nói ban đầu là mấy người phòng thu mua đảm bảo tìm nhà thầu đạt yêu cầu, tốt nhất anh nên nhanh chóng đi tìm nhà thầu hỏi rõ về dự án này đi cho tôi!"

Một giọng nói khác vang lên: "Cô bán không được nhà giờ tới tìm tôi gây phiền phức, tôi chưa bao giờ nghe qua những lời cô nói cả."

"Viên Minh Tuấn, anh là một kẻ lừa đảo. Tôi là không muốn làm lớn chuyện nên mới nói cho một mình anh biết. Nếu như tôi tìm người đến giám định sẽ đem kết quả trình lên ban hội đồng quản trị, để xem mấy người ấy nói như thế nào!"

Viên Minh Tuấn cười nhạt: "Khi Diệp Thánh Phi còn ở đây, những căn nhà kém hơn thế anh ta vẫn có thể bán. Anh ta đi rồi, cô thì không được cách gì, ở đây chỉ biết hoành hành trêu chọc tôi. Cứ việc đi tìm người đến giám định, để xem tôi có sợ cô không!"

Hà Thanh Huy đứng ở không khỏi nhú mồm, bỗng nhiên Viên Minh Tuấn mở cửa ra, nổi giận đùng đùng đi ra, thấy anh thì sùng sốt một chút, lại "Hừ" Một tiếng bước đi.

Hà Thanh Huy vào phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt thấy cô đang đứng ở trước bàn tức giận. Anh không nói gì mà quan sát phòng làm việc này, không khác gì phòng quần áo của cô, đặt trong phòng hơn hai mươi thứ, bàn làm việc, ghế sách, sofa, ghế xếp và một giá vẽ nhỏ. Trên bàn làm việc thật lớn cũng để đầy máy vi tính, văn kiện và các loại vật phẩm trang sức nhỏ nhỏ, có một cái kệ gỗ cao hơn năm mươi cm màu bạc bày một bức tượng gỗ, cực kỳ bắt mắt, anh nhìn chăm chăm bức tượng gỗ, cảm thấy rất quen mắt, chẳng qua là không nhớ nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Viên Minh Nguyệt thấy anh vào phòng mà không nói gì chỉ quan sát phòng làm việc của cô, biết chắc anh lại đang mắng cô ở trong lòng ở bản, lộn xộn, cô tức giận: "Đây là phòng làm việc của tôi, không phải là ở nhà, không mượn anh xen vào."

Hà Thanh Huy lại không thèm để ý lời của cô chỉ nhàn nhạt nói: "Làm xong chưa? Cùng nhau về nhà?"

Không đợi Viên Minh Nguyệt trả lời, thư kí Trịnh Doanh Doanh đứng ở cửa gỗ hai cái: "Hà tổng tới đón Viên tổng của chúng tôi tan sở nha!" Nói rồi đưa một xấp văn kiện cho Viên Minh Nguyệt: "Ký xong những văn kiện này là cô có thể về, đừng để Hà tổng chờ lâu."

Viên Minh Nguyệt ngồi xuống bàn làm việc, tức giận nói: "Thời gian của tôi cô cũng muốn quản lý sao?"

Trịnh Doanh Doanh đứng ở bên cạnh cô vừa mở văn kiện cho cô ký vừa nói: "Là cái người ở phòng thu mua chọc giận cô hả, đừng để ý đến anh ta. Nếu tôi là cô, có một ông xã tốt như Hà tổng thì cái gì cũng sẽ không động tay, chuyển tâm sống phóng túng."

Viên Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hà Thanh Huy, anh lại có thể ngồi xuống ghế sofa, thực sự sẽ đợi cô cùng về sao, trong lòng cô nổi lên ý muốn đùa dai, cô ý nói với Trịnh Doanh Doanh: "Cái văn kiện này bị sai phải không, cô xem con số này đi, tôi nhớ là nó không phải như thế." Trịnh Doanh Doanh và Viên Minh Nguyệt có mối quan hệ rất tốt là một mặt nhưng trong công việc cô cũng không dám chậm trễ lại là mặt khác, vừa nghe Viên Minh Nguyệt hỏi, vội vàng nói: "Đây là tờ C do Giang Hinh phụ trách, để tôi đi hỏi cô ấy." Nói rồi cầm văn kiện đi ra ngoài.

Viên Minh Nguyệt tiếp tục cúi đầu xem văn kiện cũng không nói chuyện với Hà Thanh Huy, lén nhìn anh một chút, thấy anh nhìn ra ngoài cửa sổ xuất thần, trong lòng cô nghĩ để xem anh giả bộ đến khi nào.

Qua một lúc lâu Trịnh Doanh Doanh trở về: "Giang Hinh nói không có vấn đề gì, cô ấy để nguyên số liệu cô gửi qua mail."

Viên Minh Nguyệt cầm văn kiện ký tên: "À, có thể tôi nhìn lầm." Nói rồi lại liếc Hà Thanh Huy, anh vẫn ngồi như cũ, trên mặt cũng không có nét mặt không kiên nhẫn, cô không cam lòng, lại quyết định kiêu, tiếp tục hỏi Trịnh Doanh Doanh một vài chi tiết nhỏ, qua thật lâu nữa lại nhìn Hà Thanh Huy, thấy bộ dạng anh đã không còn nhẫn nại giống lúc này, liên tục nhìn đồng hồ.

Trong lòng cô mừng rỡ, cuối cùng chậm rãi đem văn kiện ký hết một lượt, đợi Trịnh Doanh Doanh vừa đi khỏi liền không nhìn được cười ha ha.

Hà Thanh Huy đã sớm biết tông mánh khoé của cô, đứng lên ra khỏi phòng lạnh giọng nói: "Nhàm chán! Đi mau!"

Lên xe rồi Viên Minh Nguyệt hỏi: "Hà Thanh Huy, từ trước đến nay anh chưa từng đợi phụ nữ hả?"

Hà Thanh Huy ngáp ngừng một chút, gật đầu.

"Anh chờ tôi là vì sợ người của công ty nghi ngờ mối quan hệ của chúng ta đúng không?"

Hà Thanh Huy quay đầu nhìn cô một cái, không cảm xúc nói: "Cô nói thử xem?"

Viên Minh Nguyệt dĩ nhiên là hiểu, trên xe nhất thời an tĩnh lại. Một lát sau, không rõ vì sao cô bỗng nhiên có chút hối hận vì vừa hỏi cái vấn đề kia, dường như trong lúc vô ý bị phơi bày cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bất động sản bách niên (2)

Hôm nay, Bách Niên triệu tập ban giám đốc, họp về phương án hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, Hà Thanh Huy cũng tham gia vào cuộc họp này. Bất động sản Bách Niên là xí nghiệp gia đình, chưa lên sàn, mấy vị cổ đông này phần lớn đều là những người trước đây cùng nhau gây dựng sự nghiệp với Viên Khánh Niên, sở hữu một phần cổ phần của công ty, cổ phần của Viên Minh Tuấn và Viên Minh Nguyệt là được phân ra từ cổ phần của Viên Khánh Niên, chiếm một phần rất nhỏ, mà Hà Thanh Huy với tư cách là ông chủ của công ty đầu tư hiển nhiên cũng có quyền tham dự để đưa ra phương án hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, quyền phát ngôn tương đương với những cổ đông ở đây.

Viên Khánh Niên là người chủ trì cuộc họp, thành viên hội đồng quản trị ngồi hai bên bàn hội nghị, Viên Minh Nguyệt và Viên Minh Tuấn ngồi ở vị trí cuối cùng, bởi vì thân phận của Hà Thanh Huy là đặc thù nên được Viên Khánh Niên xếp cho ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay trái.

Cuộc họp hội đồng bắt đầu, Viên Khánh Niên nói: "Lần này chúng ta cùng họp tác với Huy Đạt nên mới nhận được hạng mục Nguyệt Đàn, đối với công ty mà nói thì đó là một cơ hội tuyệt vời. Phương án đầu thầu của chúng ta tương đối đơn giản, khó có thể đầu tư áp dụng một cách cụ thể. Tiếp theo, chúng ta cần phải thảo luận cụ thể phương án cải tạo, không biết các vị cổ đông có ý kiến gì không?"

Ông vừa dứt lời Viên Minh Tuấn liền nói: "Vị trí của Nguyệt Đàn rất đẹp, nó có giá trị về văn hóa nhưng bây giờ chỉ là một khu dân cư bình thường, nói khó nghe một chút thì ngoại trừ một vài ngôi nhà ra những cái khác đều là khu dân nghèo. Tôi cho là chúng ta nên lấy giá thị trường để thu hồi những ngôi nhà đó về sau đó mời kiến trúc sư có tiếng tầm thiết kế cải tạo thành khu dân cư cao cấp, đến lúc đó lại bán cho những người giàu, không những có thể gây tiếng vang cho Bách Niên mà còn thu được lợi nhuận khổng lồ."

Viên Minh Nguyệt nghe xong liền nóng nảy, "Trước đây chính phủ hủy bỏ kế hoạch phá bỏ và di dời chuyển cải tạo chính là sợ những người nghèo kia sẽ mất nhà của họ. Nếu chúng ta đem những ngôi nhà đó thu hồi lại đối với những người đã sống ở đó nhiều thập niên mà nói cùng với phá bỏ và di dời không có gì khác nhau. Chúng ta không thể làm như vậy!"

Viên Minh Tuấn cười nhạt, "Vậy cô nói nên làm như thế nào? Lẽ nào chúng ta cải tạo giúp bọn họ miễn phí!"

Viên Minh Nguyệt lập tức nói tiếp: "Khu Nguyệt Đàn không lớn, người dân phần lớn đều là người Bắc Kinh, kết cấu vô cùng đơn giản. Tôi nghĩ chúng ta phải làm một cuộc khảo sát cận kề, nghe thử suy nghĩ của những người dân sau đó sẽ quyết định."

Viên Minh Tuấn: "Chúng ta là làm kinh doanh chứ không phải làm từ thiện! Phụ nữ các cô lúc nào cũng có những suy nghĩ ngây thơ!"

Viên Minh Nguyệt bây giờ thấy anh ta càng lúc càng gây phiền phức, không thể chịu đựng được nữa, những lời này của anh ta làm cô rất tức giận, "Viên Minh Tuấn, anh nói chuyện tôn trọng tôi một chút đi, phụ nữ thì làm sao? Không có phụ nữ thì sẽ không có anh đó!"

Những nhân viên khác thấy anh em họ cãi nhau thì đều khuyên can, đại đa số mọi người đều so sánh hai anh em Viên Minh Nguyệt với nhau nhưng họ vẫn là họ hàng với nhau, có người nói: "Minh Tuấn, cái này là cậu không đúng rồi, họp hành thật tốt là được, sao lại lôi chuyện nam nữ ra."

Cũng có người nói: "Tôi thấy Minh Tuấn nói rất đúng, kinh doanh là để kiếm tiền, không thể làm theo cảm tính."

Dễ nhận thấy hội đồng quản trị đã chia làm hai phe, phe thì ủng hộ Viên Minh Nguyệt, phe thì chống đỡ cho Viên Minh Tuấn, vốn là khuyên can nhưng lại làm thêm rùm beng. Cuối cùng, Viên Khánh Niên lên tiếng: "Được rồi! Cãi nhau thì có kết quả sao?" Nhìn về phía Hà Thanh Huy: "Thanh Huy, hạng mục này con cũng là đại cổ đông, con có ý kiến gì không?"

Hà Thanh Huy lạnh nhạt quan sát cục diện vừa rồi, nghe được câu hỏi, ung dung nói: "Tôi là người ngoài nghề bất động sản, vẫn là muốn nghe nhiều ý kiến của các vị."

Viên Khánh Niên mỉm cười, hỏi: "Vậy con thấy phương án của Minh Nguyệt và Minh Tuấn cái nào khả thi hơn?"

Viên Minh Nguyệt nghĩ Hà Thanh Huy nhất định sẽ ủng hộ cô bởi vì anh đối với khu nhà đó cũng có cảm tình, những người khác có mặt ở đó cũng nghĩ như vậy, bao gồm Viên Minh Tuấn, thậm chí có người nghĩ rằng Viên Minh Nguyệt nói ra phương án này là chủ ý của Hà Thanh Huy. Ai ngờ Hà Thanh

Huy lại nói: "Tôi nghĩ phương án của hai người không đủ tính khả thi, chỉ là một ý tưởng sơ bộ thôi nên không thể tiến hành họp bàn cụ thể được. Nhưng theo như suy nghĩ của tôi, với tình hình bây giờ thì phương án của Minh Tuấn thực tế hơn một chút. Dù sao việc kinh doanh đúng là để kiếm tiền."

Máu Viên Minh Nguyệt tràn lên não, vô cùng tức giận, không giúp cô thì thôi đi còn quay đầu giúp Viên Minh Tuấn, hai mắt cô như hai mũi tên phóng về phía anh hy vọng anh vẫn có thể sửa lại ý kiến của mình, Hà Thanh Huy cũng nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, đối với sự tức giận của cô làm như không nhìn thấy.

Những lời Hà Thanh Huy nói là ngoài dự liệu của những vị cổ đông, Viên Minh Nguyệt và Viên Minh Tuấn ở công ty tranh đấu đã lâu, Hà Thanh Huy là chồng của Viên Minh Nguyệt, có địa vị đặc thù nên kiêng kỵ, lẽ ra phải ủng hộ vợ mình để chiếm ưu thế mới đúng nhưng bây giờ lại quá mức đảo ngược.

Viên Khánh Niên vẫn cười như cũ: "Thanh Huy nói rất đúng, hai người đều là ý tưởng sơ bộ, không thể đi sâu họp bàn được. Như vậy đi, hai người trở về tìm phương án hoàn thiện nhất đi, phải chi tiết và rõ ràng, thông tin cũng phải kỹ càng tỉ mỉ chuẩn xác, lần họp ban giám đốc lần sau, hai người tốt nhất nên làm một đề án chi tiết, đến lúc đó chúng ta lại bàn bạc kỹ càng hơn, mọi người thấy thế nào?"

Mọi người đều tán thành. Viên Minh Nguyệt rất giận Hà Thanh Huy, không đợi được cho phép lập tức đi ra ngoài trước.

Khi Hà Thanh Huy đi vào phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt thấy cô đang ngồi một chỗ tức giận, biết anh đi vào nhưng vô như không thấy, anh cũng không thèm để ý, đứng ở cửa, hai tay đút vào trong túi: "Đi về."

Viên Minh Nguyệt đứng dậy đi tới cạnh cửa, kéo anh vào trong, đóng cửa lại, quay đầu lại nhìn anh tức giận nói: "Tại sao anh lại nói như vậy?"

Hà Thanh Huy nhìn cô một lúc, không nói gì, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy cô, mặt cô dùng một cái đỏ lên, không biết anh đang làm cái gì, theo bản năng muốn giãy ra nhưng một tay anh ôm bả vai của cô, một tay ôm eo cô nghiêng qua một bên, sức mạnh của anh thì cô đã sớm được lĩnh giáo, hoàn toàn không thể cử động. Chỉ nghe anh ghé vào bên tai cô khẽ nói: "Về nhà tôi sẽ nói cho cô biết!"

Hơi thở của anh phả vào lỗ tai cô, tim cô đập thình thịch, mặt đỏ bừng, thấy vô cùng quần bách, cô thờ phỉ phò nói: "Tôi biết rồi, buông ra."

Ban này Hà Thanh Huy vốn là muốn đưa cô về nhà rồi mới nói chuyện này, ai biết được cô lại không chờ nổi. Anh biết nếu ở trong căn phòng này nói chuyện thì sẽ bị lộ ra ngoài, sợ cô không thể khống chế cảm xúc của mình sẽ tuôn ra cái gì đó làm cho người ta nghi ngờ, không tránh được rắc rối. Anh đối mặt với sự tức giận phùng phùng của cô, đầu xoay quanh nghĩ biện pháp thì thấy cô đứng rất gần anh, hầu như có thể cảm nhận được nhiệt lượng phát ra từ cơ thể cô, anh liền rất tự nhiên mà ôm lấy cô, vờn tay ra mới biết không ổn nhưng nghĩ lại thì cũng là một biện pháp tốt, một mặt có thể làm cho người bên ngoài xem, mặt khác cũng có thể tạm thời dời đi sự chú ý của cô. Bây giờ mục đích đã đạt được anh liền buông cô ra, cô được anh buông ra, cuống quýt lùi ra đằng sau, nhân tiện đạp lên giày anh một phát, anh cũng không có nổi giận, chiếc giày da sáng bóng lập tức xuất hiện một vết lõm xấu xí, cô thấy đã hết tức giận. Anh hoàn toàn không thèm để ý đến, cao giọng nói: "Được rồi, đừng giận nữa, là tôi sai." Anh đi về phía cửa mở cửa ra, phó quản lý bộ phận tiêu thụ Lý Xuân Lâm, đó là người thay thế Viên Minh Nguyệt khi chân cô bị thương, là người của Viên Minh Tuấn.

Lý Xuân Lâm lăm lăm la lăm lét, thấy Hà Thanh Huy lập tức nở nụ cười: "Hà tổng, xin chào!"

Hà Thanh Huy mặt không đổi sắc gật đầu một cái. Viên Minh Nguyệt thấy anh ta lập tức mặt lại biến sắc, nhìn qua là biết anh ta đứng ở ngoài nghe trộm này giờ, may là cô không nói chuyện gì hệ trọng, cô định phát hỏa với Lý Xuân Lâm nhưng nhìn sắc mặt Hà Thanh Huy rồi cuộc cũng nhìn lại, không để ý tới anh ta. Lý Xuân Lâm thấy hai người không ai nói chuyện với anh ta không khỏi cảm thấy chột dạ, lý do chuẩn bị trước đó cũng không nói ra được, lấp bấp: "Tôi đứng lúc đi ngang qua..." Nói xong thấy không ai phản ứng gì đành phải chán nản bỏ đi.

Viên Minh Nguyệt giờ mới hiểu được dụng ý của Hà Thanh Huy, biết anh bảo vệ mình thì con tức đã sớm vui đi phân nửa. Chỉ có điều chuyện trong cuộc họp lúc này cô không thể lý giải được, nhưng chắc anh cũng có lý do để làm vậy, cô xách túi lên: "Về thôi."

Hai người trở về số 17 Nguyệt Đàm, Viên Minh Nguyệt trên đường đi rất khó chịu, vừa về đến nhà liền hỏi anh: "Lúc này tại sao anh lại ủng hộ Viên Minh Tuấn?"

Hà Thanh Huy: "Cô lên phòng khách chờ tôi!" Nói xong đi vào dãy nhà phía tây nơi phòng ngủ của hai người.

Viên Minh Nguyệt không biết anh định giờ trò quý gì, nếu như giải quyết nhu cầu sinh lý thì không cần phải lên lầu, chẳng lẽ là muốn dụ dỗ cô nên đi tìm quà để tặng? Cô cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng không nghe lời anh đến phòng khách nhỏ mà vào phòng giải trí, chơi một người rất nhàm chán. Đợi một hồi Hà Thanh Huy cũng quay lại, thấy hai tay anh trống trơn, hiển nhiên là không có quà gì cả. Cô lăm bầm hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Đổi giày."

Viên Minh Nguyệt bật cười, hèn chi trên đường đi sắc mặt anh vô cùng khó chịu, chắc chắn là dấu vết trên chiếc giày làm cho anh bức bối rồi, cô thông cảm đứng lên, hai tay cầm cây gậy đánh bida tựa vào bàn nói: "Hà Thanh Huy, anh sống cũng cực khổ quá. Rõ ràng tính khí rất kém nhưng bất cứ lúc nào cũng phải làm ra vẻ rất có phong độ, trên giày có một dấu vết cũng làm cho anh khó chịu nửa ngày, không nên lúc nào cũng phải tỏ ra mạnh mẽ, lẽ nào anh không thể buông lỏng một chút sao?"

Hà Thanh Huy cầm gậy đánh bida dọn dẹp tàn cục cô vừa bày ra, châm chọc nói: "Đầu giống như cô, muốn giận người nào thì liền phát hỏa với người đó, bỏ ra ngoài trước mặt mọi người cô cho rằng rất hay sao?"

Viên Minh Nguyệt biết là nói mình lúc ở công ty, cô ý thức được rằng mình làm như vậy chỉ cho các vị cổ đông thấy bộ mặt trẻ con chưa trưởng thành của cô mà thôi, cũng thấy đuối lý, đứng im một chỗ thấp giọng nói: "Ai bảo anh ủng hộ Viên Minh Tuấn làm chi! Anh không biết tôi căm thù anh ta sao?"

Hà Thanh Huy nghe giọng của cô không giấu được vẻ tủi thân, lòng cũng mềm ra, giải thích: "Phương án của Viên Minh Tuấn nghe thì có tính khả thi hơn của cô, tôi là thương nhân đương nhiên là làm việc có lợi cho mình, nếu như không ủng hộ anh ta mới là kỳ lạ đó. Chẳng lẽ cô muốn mọi người nghĩ tôi đầu tư vào Bách Niên là vì giúp cô đoạt quyền ư?"

"Phương án của anh ta có tính khả thi? Không nói tới việc quá trình thu hồi nhất định sẽ gặp rất nhiều cản trở, sử dụng một khoản tiền lớn, khi những ngôi nhà được xây dựng lại xong thì chỉ sợ cũng chẳng đưa ra thị trường được, khó mà bán được đó."

Hà Thanh Huy nghe cô nói ra những vướng mắc của mình, thật là cứng đầu, mở miệng đã muốn mắng cô ngu ngốc, vừa lúc Trương Tỷ bùng nước lên cho bọn họ, anh không thể ở trước mặt người khác mà mắng cô, tóm lại vẫn là nhịn xuống, chờ Trương Tỷ đi khỏi mới nói: "Cô tinh thông nghiệp vụ nên đương nhiên biết rõ còn tôi chỉ là một người bình thường, nào biết nhiều như vậy, vì vậy mới đề nghị làm một phương án cụ thể, bố cô cũng đồng ý rồi còn gì. Hơn nữa, đây là những chuyện nhỏ, cho tới nay cô và Viên Minh Tuấn đều có địa vị tương đối, bố cô có tính toán gì cô chưa từng nghĩ tới sao?"

Viên Minh Nguyệt vẫn còn đang để bụng chuyện của hồi môn, trước đây cô luôn vô thức mà dựa dẫm vào bố mình để đối đầu với anh ta, còn vấn đề Hà Thanh Huy hỏi, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ qua, trực giác của cô cho biết chắc chắn cô đã bỏ qua thông tin quan trọng nào đó, nghiêm túc hỏi: "Anh nói xem ông ấy có tính toán gì?"

Hà Thanh Huy ngồi xuống cái ghế dựa cao, bùng ly nước lên uống vài hớp: "Tôi thấy lúc này hai người âm ỉ muốn đánh nhau, bố cô vẫn mỉm cười như cũ."

Viên Minh Nguyệt sa sút tinh thần, "Khi tôi vẫn còn nhỏ, dù tôi có làm cái gì cũng không thể lấy lòng được ông ấy."

Hà Thanh Huy lắc đầu, "Tôi không nghĩ như vậy. Tôi nghĩ ông ấy khéo tay thúc đẩy cô và Viên Minh Tuấn cạnh tranh với nhau để người khác được hưởng lợi."

Đối với Viên Minh Nguyệt, khi bản thân ai đó có mục đích mới chú ý đến thái độ của những người khác, thông thường khi gặp những trường hợp này cô chỉ làm cho có lệ nhưng vừa nghe Hà Thanh Huy nói như vậy, lúc này cô mới giật mình hiểu ra, "Anh nói, bố tôi cố ý làm cho tôi và Minh Tuấn đối đầu nhau là để lót đường cho Minh Lăng?"

"Cuối cùng cũng hiểu được rồi."

Tuy rằng trong tiềm thức Viên Minh Nguyệt sớm biết rằng cuối cùng bố sẽ thiên vị em trai, nhưng khi bày ra trước mắt cô thì thật khó tiếp nhận, trong lòng cô rất tủi thân, nhỏ giọng khẽ hỏi Hà Thanh Huy: "Vậy anh nói xem tôi nên làm cái gì bây giờ?"

"Để xem cô có muốn tranh giành với em trai mình không đã." Hà Thanh Huy nói ra lời này mới phát giác ra thật là dư thừa, khi lần đầu tiên anh gặp Viên Minh Nguyệt liền cho người đi điều tra cô, biết được cô là người rất nỗ lực trong công việc, có chí tiến thủ, đồng thời cũng có dã tâm, coi trọng bản thân hơn những người khác. Nhưng lúc này đây lại không tự chủ được hy vọng cô trả lời một đáp án khác, không cùng với ý nghĩ của anh trước đây.

Viên Minh Nguyệt lại nói: "Tôi đương nhiên là rất thương Minh Lăng, nhưng nó từ nhỏ đã bị chiều hư, cả ngày chỉ biết là chơi đùa, nó không có lòng dạ tiếp quản Bách Niên."

Cô nói như vậy Hà Thanh Huy liền hiểu ý của cô, hứng thú nói: "Không sao, về sau phải kiểm chế tính tình của mình cho tốt, chớ phát hỏa như ở công ty là được."

Viên Minh Nguyệt nhìn anh bắt đầu nói hăng hái bừng bừng thì bỗng nhiên dường như mất đi hứng thú, cũng không một óc lần mò anh đang nghĩ cái gì, đành phải nói: "Tôi biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bất động sản bách niên (3)

Hôm nay là cuối tuần, Trần Hiểu Vân gọi điện thoại cho Viên Minh Nguyệt kêu cô và Hà Thanh Huy cùng nhau về ăn cơm. Bọn họ đến Viên gia, Viên Minh Lăng và Viên Minh Tuấn đều ở đây, Viên Minh Lăng vô cùng thích Hà Thanh Huy, vừa nhìn thấy anh lập tức nói: "Anh rề, em mới mua con xe mới, em dẫn anh đi xem."

Hà Thanh Huy bắt đắ dĩ cùng Viên Minh Lăng đi ra ga-ra, quả nhiên thấy bên trong có một chiếc Lamborghini mới tinh màu cam, anh biết giá của nó thấp nhất là bốn trăm vạn, anh nhớ tới vì chuyện của hồi môn mà Viên Minh Nguyệt khóc lớn vào đêm đó, lúc đó chỉ cảm thấy thật vô vị, bây giờ thì hiểu ra rồi.

Viên Minh Lăng còn đang giới thiệu xe của mình, "Xe này là 5.2 dung tích, có thể chạy đến 350 mã, siêu cấp phong cách. Anh rề, anh xem màu sắc của nó có đẹp không?"

Hà Thanh Huy nhàn nhạt nói: "Rất đẹp."

"Em chờ rất lâu mới có màu này, toàn bộ Bắc Kinh cũng không tìm thấy chiếc thứ hai đâu. Trương Kiến Nam và Hồ Vận Lương cũng muốn cùng em tranh cướp nó, kết quả khi phải xù tiền ra, bọn họ lấy không ra nhiều tiền như vậy nha, rốt cuộc vẫn bị em cướp được. Anh rề, có muốn đi một vòng không?" Nói xong mở cửa xe ra.

Hà Thanh Huy: "Đề hôm khác đi, vào nhà ăn cơm thôi." Anh vừa dứt lời, Viên Minh Nguyệt từ trong nhà đi ra, nói to: "Vào ăn cơm thôi!"

Viên Minh Lăng chạy tới lôi kéo cánh tay của cô: "Chị, em dẫn chị đi đâu đó một vòng có được không?"

Viên Minh Nguyệt: "Chị không đi, không tin được kỹ thuật của em!"

Viên Minh Lăng dứng dấp cao to, mặc quần jean baggy và áo len, thân thiết ôm vai Viên Minh Nguyệt làm nũng, "Đi đi mà, 20 phút thôi, xe này mới mua còn chưa có ai ngồi qua?"

Viên Minh Nguyệt cười gỡ tay Viên Minh Lăng ra: "Chị mới không cần ngồi, một lúc là ói ra hết, cái được không bù đắp đủ cái mất."

Viên Minh Lăng lập tức đứng ngay ngắn, giọng tay phải lên: "Em xin thề, không thắng gấp, không lạng lách, tốc độ không vượt lên 80 km/h, cam đoan chị sẽ không cảm thấy lắc lư đung đưa."

Viên Minh Nguyệt rốt cuộc không chịu nổi sự dây dưa của anh ta, nói với Hà Thanh Huy: "Anh vào trước đi, em đi với nó một lát."

Hà Thanh Huy gật đầu, trước đây anh cũng từng thấy hai chị em họ thân thiết với nhau, nhưng hôm nay anh cảm thấy có chút lỳ lợ. Anh là con một, không có anh chị em, mẹ mất sớm lại cùng với cha ruột rạn nứt, không phải là chưa bao giờ khát vọng tình thân, nhiều lúc cũng sẽ mơ tưởng nếu có một người em gái hoặc em trai chắc chắn anh sẽ thương yêu chúng. Viên Minh Nguyệt đôi với em trai dĩ nhiên là yêu chiều, nhưng đồng thời em trai cũng là đối thủ của cô, Hà Thanh Huy không biết trước đây ở nơi này cô đã thay đổi như thế nào.

Hà Thanh Huy vào lại trong nhà, Viên Khánh Niên đang nói chuyện phiếm với Viên Minh Tuấn, Viên Khánh Niên nói: "Minh Tuấn, hôm đó làm sao mà cháu và Minh Nguyệt đang họp lại tranh cãi ầm ĩ như vậy, hai đứa đều lớn hết rồi có như hồi bé nữa đâu, ngày nào cũng cãi nhau."

Viên Minh Tuấn vô cùng thân nhiên, nói xấu Viên Minh Nguyệt: "Tính tình Minh Nguyệt cháu thật không có biện pháp nào. Có lúc cháu nghĩ muốn sống hòa bình với nó, kết quả nó vừa mở miệng cháu liền không nhịn được..." Đang nói, chợt thấy Hà Thanh Huy đi vào liền ngậm miệng lại.

Hà Thanh Huy đương nhiên đã nghe hết, điềm nhiên như không có chuyện gì ngồi xuống bên cạnh Viên Minh Tuấn cười nói: "Minh Tuấn chưa có bạn gái phải không?"

Viên Minh Tuấn sững sốt, "Chưa có."

Hà Thanh Huy: "Khó trách, thực ra người phụ nữ nào cũng muốn được dỗ dành yêu chiều, đương nhiên Minh Nguyệt cũng không ngoại lệ."

Lời này vừa lúc rơi vào tai Trần Hiểu Vân đang bước vào phòng khách, bà cười nói: "Thanh Huy nói rất đúng. Minh Tuấn, cháu đó nha, cũng phải học một số cách chiều chuộng con gái, lần trước mẹ cháu gọi điện cho bác hỏi sao cháu còn chưa có bạn gái."

Viên Minh Tuấn vô cùng ngượng ngùng, vội vàng cười theo: "Cháu biết rồi ạ."

Hà Thanh Huy: "Dương Thận có quen biết nhiều cô gái, để về tôi nói với anh ta giới thiệu cho anh một người!"

Viên Minh Tuấn không có hảo cảm với mấy cậu ấm như Hà Thanh Huy và Viên Minh Lăng, nhưng lần trước ở cuộc họp ban giám đốc Hà Thanh Huy dù sao cũng ủng hộ anh ta, hơn nữa anh ta mới nói xấu Viên Minh Nguyệt lại bị Hà Thanh Huy nghe được, anh ta nghĩ nên mượn cơ hội này bày tỏ tình hữu nghị: "Được, hôm nào tôi mời các anh đi ăn."

Trần Hiểu Vân vội vã vỗ tay giao dịch thành công, "Thanh Huy chắc chắn hiểu rõ con gái, Minh Tuấn, về chuyện này không nên có ánh mắt quá cao được."

Bọn họ đang nói chuyện, hai chị em Viên Minh Nguyệt và Viên Minh Lăng đùa giỡn đi vào nhà, Viên Minh Nguyệt nói: "Viên Minh Lăng, mới vừa rồi là ai nói sẽ không đi quá 80 km/h, không thắng gấp, em lái nhanh đến 120 km/h làm dạ dày chị khó chịu quá, em nói rằng sẽ không để chị cảm thấy khó chịu cơ mà!" Nói rồi đâm một phát vào lưng Viên Minh Lăng.

Viên Minh Lăng mặc cho cô đâm: "Em không tin anh rề không lái nhanh bao giờ, nghe người ta nói nhiều năm trước khi kết hôn với chị anh ấy thường ở Đông Bá đưa xe, được mệnh danh là Xa thần." (xa: xe)

Viên Minh Nguyệt đương nhiên biết Hà Thanh Huy lái xe rất nhanh, nhưng tóm lại là rất vững tay lái, hơn nữa đó là xe việt dã không giống với xe thể thao. Cô nói: "Anh rề em không giống em, anh ấy lái xe ổn hơn nhiều."

Viên Minh Lăng lúc này mới xoay người bắt lấy tay cô: "Chị, từ khi chị xuất giá càng ngày càng ít quan tâm đến người ta, hơn nữa lại khen anh rề như vậy, nguyên nhân của việc này là gì, trọng sắc khinh đệ sao?"

Viên Minh Nguyệt nhìn thoáng qua Hà Thanh Huy nhưng không có đồ mặt, giỡn ra khỏi tay của Viên Minh Lăng, đá anh ta một cái: "Chỉ sợ sau khi cưới vợ em mới không để ý đến chị."

Trần Hiểu Vân đứng lên nói: "Đừng làm rộn nữa, hai đứa đều lớn cả rồi, cả ngày cứ như một lũ nhóc chưa lớn, nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm."

Viên Khánh Niên cũng nói: "Lăng Lăng, con đi thay quần áo đi rồi xuống ăn cơm, con phải đến công ty sớm một chút, không thể mặc như một thằng nhãi ranh được, người ta nói thì làm sao?"

Viên Minh Lăng bĩu môi, chạy lên trên lầu. Viên Minh Nguyệt hiểu được ý tứ trong lời nói của Viên Khánh Niên không khỏi nhìn thoáng qua Hà Thanh Huy, anh dự liệu quả không sai, từ lúc Hà Thanh Huy nói với Viên Minh Nguyệt cục diện của Bách Niên, những kế hoạch của cô cũng thay đổi rất nhanh, trước đây vẫn đang ở Lư Sơn, không nhìn ra được chân tướng, bây giờ đã nhìn ra đột nhiên cảm thấy mình mất rất nhiều.

(* Một dãy núi ở Giang Tây)

Trước đây cô có mâu thuẫn với Viên Minh Tuấn liền đi tìm Viên Khánh Niên, Viên Khánh Niên cũng không nói ai đúng ai sai, chỉ nói hai người là anh em, phải giúp đỡ bao dung lẫn nhau, bây giờ nghĩ lại, Viên Khánh Niên cố ý nói như vậy, làm cho khúc mắc giữa bọn họ càng ngày càng sâu, khó kiểm chế lẫn nhau.

Như vậy càng ngày cô càng coi Viên Minh Tuấn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, những ý tứ này chắc chắn Viên Minh Tuấn cũng là không có nhìn thấu. Cô không khỏi bội phục Hà Thanh Huy, mới tới công ty vài lần liền minh bạch, giấu lại thì tên kia từ nhỏ đã cùng đầu trí so đúng với bố anh ta, thủ đoạn mưu lược gì đó khẳng định đây một bụng.

Viên Minh Nguyệt đã biết dụng ý của Viên Khánh Niên, ở hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn không thể nào nhiệt tình cho được, trực giác cho biết tiếp theo ông ấy nhất định còn có hành động khác của riêng mình. Quả nhiên, ngày hôm nay chân tướng sự việc liên sáng tỏ.

Viên Minh Lăng thay bộ đồ thoải mái lúc này bằng một bộ tây trang đi ra ngồi xuống bàn ăn, những người khác đã ngồi xuống từ lâu, chờ ăn cơm. Viên Khánh Niên nói: "Nguyệt Nguyệt, Thanh Huy, Minh Tuấn, ngày hôm nay gọi mấy đứa về ăn cơm là có chuyện muốn nói. Mấy năm này Lăng Lăng cũng học hành đâu ra đấy, cũng chạy nhảy đủ rồi, bây giờ cuối cùng cũng tốt nghiệp, không thể lại để nó thoải mái được, tôi dự định để cho nó đến công ty rèn luyện. Mấy đứa đều là anh trai chị gái của nó, sau này phải dạy dỗ nó nhiều điều, mau chóng giúp nó hiểu rõ nghiệp vụ của công ty, tôi muốn nó bị ràng buộc bởi công việc, không nên cả ngày chỉ biết đi chơi."

Ông vừa nói xong, Viên Minh Lăng giờ ly lên: "Nói chung, sau này xin nhờ cậy mọi người quan tâm đến ạ." Nói xong dứt khoát chạm cốc với Viên Minh Nguyệt, vui cười nói: "Chị, nhất là chị đó, chị biết em nói cái gì phải không?" Rồi chớp mắt vài cái coi cô, dĩ nhiên là muốn chị gái hỗ trợ ủng hộ trong công việc.

Viên Minh Nguyệt bắt đầu cười cười với anh ta, còn chưa kịp nói chợt nghe Viên Khánh Niên tức giận: "Đề ly xuống, nghe tôi nói hết đã!"

Viên Minh Lăng thề lười, đề ly xuống.

Viên Khánh Niên nghiêm nghị nói: "Đây không phải là công việc hè, là chính thức tới làm. Sớm kiểm chế tính phóng đãng, gia hạn một tháng con phải hiểu rõ các nghiệp vụ của công ty, nhất là hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, nếu không xe thể thao và thể tín dụng tịch thu tất cả! Còn Minh Tuấn và Nguyệt Nguyệt, hai đứa thảo luận về cải tạo Nguyệt Đàn nhất định phải gọi Lăng Lăng, làm cho nó hiểu rõ, bây giờ nó cần chính là áp lực huấn luyện!"

Viên Minh Nguyệt và Viên Minh Tuấn đồng thời đổi sắc mặt, hoá ra Viên Khánh Niên sớm có sắp xếp này. Hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn đối với Bách Niên là một trong những hạng mục quan trọng nhất, giao cho một người hoàn toàn không có kinh nghiệm làm việc như Viên Minh Lăng, chắc chắn là để cho anh ta tích góp từng tí một vốn liếng.

Trước đó Viên Khánh Niên cũng đã nói chuyện với Viên Minh Lăng nguyên do này, nhưng Viên Minh Lăng cái hiểu cái không, tâm tư hoàn toàn không đặt tới, cảm thấy tự do của mình về sau sẽ chôn vùi tại tại chốn trần tục này, khó tránh khỏi thấy vô cùng uế oải.

Một lát sau, chỉ có Viên Minh Tuấn nói: "Đúng vậy, Minh Lăng, em cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên tới công ty giúp sức."

Viên Minh Lăng liếc anh ta một cái, ừ ừ cúi đầu nói với Viên Khánh Niên: "Con biết rồi."

Trần Hiểu Vân mau nói: "Được rồi được rồi, ăn cơm. Mọi người ăn đi, không nói chuyện công việc nữa!" Vội vàng gấp thức ăn cho mọi người.

Viên Minh Nguyệt chỉ cầm đầu ăn, không hề nói lời nào, sự việc cũng không có gì đáng ngạc nhiên, lúc này, cô thầm nghĩ mình phải tỉnh táo lại, không nên khỏi loạn.

Toàn bộ bàn ăn đều an tĩnh lại, chỉ có Trần Hiểu Vân đang cố gắng bắt chuyện, bà nói: "Nguyệt Nguyệt, Thanh Huy, hai con kết hôn cũng được mấy tháng rồi, có dự định sinh một đứa nhỏ không?"

Suy nghĩ của Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy đang luẩn quẩn ở chuyện khác, nghe nói như thế, đồng thời sùng sốt, hai người nhìn nhau, cũng may Hà Thanh Huy phản ứng kịp: "Chúng con còn chưa muốn ạ."

Trần Hiểu Vân: "Vậy cũng không được! Nguyệt Nguyệt, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ tranh thủ sinh đi, vóc dáng dễ dàng khôi phục. Thừa dịp mẹ còn khỏe mạnh còn có thể giúp hai đứa trông trẻ em."

Viên Minh Nguyệt liếc mắt nhìn mẹ cô, tóc bà vẫn lên cao, gương mặt sáng lên hai mắt lưng tròng căng thẳng, chắc là mới vừa châm cứu, lông mày tinh tế, môi hồng hồng, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ giúp con cái trông trẻ em. Suy nghĩ một chút thì chẳng ra làm sao cả, cho dù muốn giúp cô

trông con cô cũng không có biện pháp để sinh ra nha, không biết đầu óc mình bị làm sao, hoàn toàn không tập trung gì cả. Cô lúng túng nói: "Chúng con muốn chờ công việc của Thanh Huy hoàn toàn vững chắc thì mới có có thời gian cùng con chăm sóc em bé."

Trần Hiếu Vân cười: "Không cần đàn ông chăm sóc em bé, kiếm tiền nuôi gia đình là được rồi."

Viên Minh Lăng nhìn không được xen vào nói: "Đúng vậy, chị, nhanh sinh một đứa đi. Gen của chị và anh rể rất tốt, Hà Dương Dương chắc chắn là rất đẹp, đến lúc đó em cũng có người chơi cùng."

Trần Hiếu Vân: "Lăng Lăng, con mấy tuổi rồi hả, em bé nhỏ xíu mà con cũng có thể chơi cùng sao. Còn nữa, Hà Dương Dương là sao?"

"Hà Dương Dương chính là tên con đặt cho em bé. Mẹ nghĩ thử xem, Minh Nguyệt là ánh trăng, Thanh Huy cũng là ánh trăng, một nhà chung quy cũng phải có ánh mặt trời chứ, vì vậy người bạn nhỏ sẽ gọi là Hà Dương Dương."

Trần Hiếu Vân không nhìn được cười khanh khách, vở vai Viên Minh Lăng, "Cái thằng thật lắm trò quỷ. Nguyệt Nguyệt, Thanh Huy, thấy được không, tên cũng đã có rồi, hai đứa phải nhanh nhanh lên cho mẹ đấy!"

Viên Minh Nguyệt tròn mắt nhìn Hà Thanh Huy, ý là anh nên nói gì đó, không thể để cô đơn độc ứng phó được. Cuối cùng, Hà Thanh Huy nói: "Lúc nhỏ bố mẹ con luôn luôn bận rộn, có rất ít thời gian quan tâm tới con, con luôn cảm thấy thiếu thốn. Vì vậy sau này con hy vọng người làm cha này có thể dành nhiều thời gian bên cạnh con của mình. Nhưng mà bây giờ là giai đoạn không thể được, cho nên muốn chờ một hai năm nữa." Anh nói theo những gì Viên Minh Nguyệt đã nói, rất tự nhiên, không có một chút nói lấy lệ, nghe rất là chân thật.

Trần Hiếu Vân đương nhiên tin, cũng không tiện lại ép nữa, đành nói: "Nói cũng phải, trong lòng chắc cảm thấy có chút thua thiệt. Những cũng không được kéo thời gian quá dài, một năm có được không?"

Hà Thanh Huy nhìn Viên Minh Nguyệt: "Được ạ!"

Viên Minh Nguyệt trong lòng nói một năm bọn họ đã sớm ly hôn rồi, đâu còn có em bé nữa chứ, Hà Thanh Huy lại còn nói "Được", thực sự là buồn cười. Nghĩ lại không khỏi tức giận, anh không nói như vậy thì có thể nói cái gì, ăn một bữa cơm thôi mà lung tung hết cả lên, ngực lấp đầy một đống chuyện này cả người đều mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bất động sản bách niên (4)

Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy cơm nước ở Viên gia xong lái xe về số 17 Nguyệt Đàn. Trên đường đi, tâm tình của cô rất kém, anh cũng không nói lời nào, mở radio, chỉnh tần số đến kênh đang phát bài hát của Vương Phi: "Em đã đi qua chiếc cầu nơi đại lộ, vẫn còn nhiều hướng rẽ lắm, cuộc hành trình vẫn chưa dừng lại mà, em cứ ngỡ như chớp mắt đã đến nơi, em lái chiếc xe của anh, nghe những bài hát của anh ưa thích, có vẻ như thật hạnh phúc..." Ca khúc kết thúc, người dẫn chương trình giọng nói trầm thấp từ tính vô cùng kích động nói: "Các vị thính giả thân mến, vào thời khắc này, bạn đang ngồi trên xe của ai? Và ai là "hành khách" của bạn? các bạn có thấy vui vẻ không?"

(* Bài hát "Hành Khách" của ca sĩ Vương Phi, lời dịch nguồn loidich.vn)

Xe dừng lúc đèn đỏ, Viên Minh Nguyệt không tự chủ quay đầu nhìn về phía Hà Thanh Huy, ai ngờ anh cũng quay đầu nhìn cô, lúc này là đầu hạ, cửa sổ xe mở gió nhẹ thổi mang theo độ ẩm, đèn đường bên cạnh chiếu vào nửa bên mặt của anh, tạo thành một tầng ánh sáng màu vàng, có thể thấy những sợi lông tơ thật nhỏ, mềm mại đáng yêu, rất không tương xứng với khí chất của anh, cô muốn mở miệng trêu chọc nhưng anh lại quay đầu đi, cô không khỏi cảm thấy xấu hổ. Người dẫn chương trình radio nói tiếp: "Bất luận bây giờ người bên cạnh bạn là ai thì xin bạn hãy vui vẻ lên, và hãy tận hưởng một đêm say lòng người." Tâm tình Viên Minh Nguyệt càng thêm ứ đọng, đưa tay tắt radio: "Thật không chịu nổi mấy loại tâm linh canh gà này!"

(*Tâm linh canh gà: Trần ngập tri thức, trí khôn và tình cảm ngôn ngữ)

Hà Thanh Huy không nói gì, đèn xanh sáng lên, anh đạp ga lái xe đi, Viên Minh Nguyệt lại không chịu được quay sang nhìn anh một cái, anh nhìn thẳng đằng trước, chuyên tâm lái xe, cái bóng của đèn đường chiếu sáng ở trên mặt anh biến hóa bất định, làm cho cả người anh và tình cảnh này đều hư ảo, cô nghĩ chắc mình quá mệt mỏi nên quay đầu đi nhắm mắt lại.

Đêm nay Hà Thanh Huy ở thư phòng đọc sách đến khuya, đói bụng, muốn xuống lầu tìm điểm tâm để ăn, vừa mở cửa còn chưa mở đèn của phòng khách, thấy phòng đối diện của Viên Minh Nguyệt từ khe cửa phía dưới có chiếu ra một luồng ánh sáng màu vàng. Anh do dự một chút, đi tới đối diện giờ tay lên gõ cửa, cửa thực sự mở ra, Viên Minh Nguyệt thấy anh liền kinh ngạc, "Có chuyện gì sao?"

"Sao chưa ngủ?"

Viên Minh Nguyệt giờ quỳ sách trên tay lên: "Tôi đang đọc sách." Chính là quyển sách Hà Thanh Huy xem trước kia "Ông già và biển cả", cô nói tiếp: "Không biết làm sao nữa, bình thường đọc mấy trang liền buồn ngủ, hôm nay đọc hai mươi mấy trang mà vẫn không buồn ngủ gì cả."

Khi cô giờ sách lên trong lòng Hà Thanh Huy khẽ động, nhưng nghe xong câu nói kế tiếp của cô khoe miệng không khỏi co quắp, tức giận: "Đừng đọc nữa, đi chơi bida với tôi!"

"Hả? Khuya rồi còn chơi gì nữa?"

"Tôi muốn chơi." Hà Thanh Huy nói rồi đi xuống lầu.

Viên Minh Nguyệt đành phải đuổi theo, đến phòng giải trí, Hà Thanh Huy đã xếp xong bi, theo thường lệ thì Viên Minh Nguyệt chơi trước, những buổi tối gần đây nếu rảnh thì hai người hầu như đều chơi bida, kỹ năng của cô tiến bộ đáng kể, giải đoạn đầu vô cùng phần khích, được 28 điểm mới xuất hiện sai lầm đầu tiên. Đến phiên Hà Thanh Huy, bình thường lúc bọn họ chơi bóng, anh luôn luôn ăn mặc chỉnh tề quần tây áo sơ mi, tràn đầy khí thế. Nhưng hôm nay trên người anh chỉ là một bộ pijama màu xám, đi dép lê, cả người nhìn thật lộm thuộm, tùy ý. Anh cầm cây cơ, ghé xuống bàn nhắm vào một viên bi, áo ngủ thông xuống dưới lộ ra một mảng rất lớn trước ngực, bộ dạng rất buồn cười, Viên Minh Nguyệt không khỏi bật cười, nụ cười này của cô làm cho Hà Thanh Huy mất tập trung, không giành được điểm, đành nhường lượt chơi cho Viên Minh Nguyệt.

Hà Thanh Huy đứng lên bực tức nhìn Viên Minh Nguyệt, "Vô duyên vô cớ cười cái gì!"

Viên Minh Nguyệt thấy anh bất ngờ phạm sai lầm như vậy, rất vui vẻ, cảm thấy hôm nay có thể có hi vọng đánh bại anh, liền quên mất vì sao lại cười, cầm lơ bida chà tí mi lên đầu cây cơ, ghé lên bàn, trạng thái dừng nãy phi thường, liên tục đánh được 30 điểm, số bi còn lại trên bàn không nhiều lắm, trừ phi Hà Thanh Huy đánh hết số bi này mới có hy vọng vượt lên trước cô, quả nhiên Hà Thanh Huy bắt đầu liền đánh được năm quả cầu màu đen, được 40 điểm, trên bàn chỉ còn lại có mấy quả bi nhiều màu, tổng cộng 23 điểm, Viên Minh Nguyệt vừa nhìn lại không có hy vọng gì. Cô chuẩn bị đi cất cây cơ, ai ngờ Hà Thanh Huy đánh viên bi màu vàng thì đột nhiên hất xi một cái, lực tay không đủ, mắt thấy viên bi lướt quá túi biên, Viên Minh Nguyệt nhảy dựng lên, nói: "Oa! Oa! Hà Thanh Huy, đúng là người định không bằng trời định, ngày hôm nay tôi nhất định sẽ thắng anh!"

Hà Thanh Huy cầm khăn tay lau mũi, lẩm bẩm: "Vui về cái gì, để xem cô có thể đánh viên bi màu vàng kia không."

Viên Minh Nguyệt vốn cho là mình tất thắng, nhưng vừa nghe anh nói như vậy liền khản trương, vị trí của viên bi màu vàng rất tốt, tất nhiên có thể đánh vào lỗ, chỉ cần đánh được bi màu vàng, lại đánh được bi màu xanh thì cô thắng chắc, nhưng viên bi màu xanh ở rất gần biên, hơi khó kiểm soát, cô nghiêm túc, tỉ mỉ tính toán vị trí, nhẹ nhàng đánh viên bi màu vàng vào lỗ, bi trắng lăn trở về cùng với bi xanh tạo thành một góc khá lớn, cô không dám buông lỏng như trước, thử đánh vài lần rồi cuộc cũng tìm được một góc độ tự cho là thích hợp và cách thức dùng lực, một gậy đánh ra, bi trắng đập vào bi xanh, bi xanh lăn ra xa rồi rớt xuống lỗ, cô vô cùng hưng phấn, buông cây cơ ra, nắm chặt hai thành nắm đấm, kêu to: "Yeah! Hà Thanh Huy, tôi thắng anh!"

Hà Thanh Huy: "Thắng thì thắng, nhanh nhanh đánh hết bi xuống lỗ đi rồi đi ngủ!"

Đây là thói quen của Hà Thanh Huy, cho dù thắng hay bại cũng nhất định phải đánh hết bi xuống lỗ. Viên Minh Nguyệt thắng, lòng tin tăng lên nhiều, những viên bi còn dư lại đánh vô cùng thuận lợi.

Chơi xong họ trở lại phòng khách nhỏ trên lầu, Hà Thanh Huy nói: "Ngủ ngon!"

Viên Minh Nguyệt bỗng nhiên nói: "Cảm ơn anh, Hà Thanh Huy!"

Hà Thanh Huy sững sốt, lẽ nào cô biết anh nhường cô, nghiêm mặt: "Tự nhiên cảm ơn tôi cái gì!"

"Cảm ơn anh đã chơi bida với tôi!" Viên Minh Nguyệt chung sống với anh một thời gian đại khái cũng biết anh như thế nào, đương nhiên biết anh gọi cô chơi bida là bởi vì thấy cô hôm nay ở Viên gia trở về vẫn rất không vui, khuya như vậy còn không chịu ngủ, nên mới nghĩ cách làm phân tán sự chú ý của cô.

Hà Thanh Huy thở dài một hơi, gật đầu: "Đi ngủ sớm một chút đi."

Viên Minh Nguyệt vào phòng rồi đóng cửa lại, tâm tình rất tốt, liền quên những ngổn ngang trong lòng ở Viên gia kia, lao lên giường, lập tức ngủ.

Ngày hôm sau quả nhiên Viên Minh Lăng đến bách Niên đi làm, cũng chưa phân cho anh ta chức vụ gì, chỉ cho anh ta một gian phòng làm việc, giống như một người thư ký, các loại văn kiện không ngừng được đem đến, bắt buộc anh phải xem. Viên Khánh Niên nhiều lần dặn Viên Minh Nguyệt và Viên Minh Tuấn, nếu như thảo luận về phương án cải tạo Nguyệt Đàn nhất thiết phải gọi Viên Minh Lăng.

Hơn 11 giờ sáng, Viên Minh Lăng chạy qua phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt, hưng phấn nói: "Chị, em mời chị ăn cơm trưa!"

Viên Minh Nguyệt đang chuẩn bị triệu tập chuẩn bị họp phòng ban, nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Thời gian còn sớm, em về trước đi, chút nữa chị sẽ đi tìm em."

Viên Minh Lăng lại không muốn: "Em ở chỗ này chờ chị."

Viên Minh Nguyệt không khỏi đau đầu, "Chị phải họp, em ở đây làm cái gì?"

"Không phải bố đã nói, mọi người họp hành gì đều phải cho em tham gia để em dự thính."

Viên Minh Nguyệt biết anh ta là không muốn trở về lại xem các loại văn kiện nên mới nán lại ở chỗ này. Cô chỉ đành mặc kệ anh ta, Viên Minh Lăng thật

vui vẻ, bởi vì Viên Minh Nguyệt đứng ở trước tấm bản đen hộp với cấp dưới, anh ta an vị chiếm ghế làm việc của cô, ở bên trái lắc lắc một chút, ở bên phải chơi đùa một tạo, làm sao còn đáng về buồn chán lúc này.

Chờ Viên Minh Nguyệt bố trí xong sách lược tiêu thụ trong thời gian tới cho cấp dưới, quay đầu lại nhìn Viên Minh Lăng đang giở trò với bức tượng gỗ Mộc Đầu Nhân trên bàn cô, cô đoạt lấy: "Không được phép động vào cái này!"

Viên Minh Lăng buông tay: "Trước đây không thể động thì thôi, bây giờ vẫn không được động vào. Diệp Thánh Phi đã bỏ đi lâu rồi, chị với anh rề cũng đã kết hôn rồi, còn giữ cái này làm gì nữa!"

"Con nít con nôi biết cái gì chứ?"

Viên Minh Lăng bĩu môi: "Coi như em là con nít đi, nhưng em cũng biết có câu nói là phải quý trọng người trước mắt." Vừa nói vừa đoạt lấy bức tượng gỗ kia: "Vì vậy, thứ này không bằng tặng cho em đi. Kỳ thực những lời này là Diệp Thánh Phi nói với chị mà thôi, em liền không phát hiện ra, chờ em cầm đi tặng bạn gái, nói với cô ấy như vậy, cô ấy nhất định cũng tin."

Viên Minh Nguyệt sầm mặt: "Em không để xuống chị sẽ tức giận!"

Viên Minh Lăng thấy cô thật sự không vui cũng không dám chơi nữa, buông bức tượng gỗ xuống: "Nếu như bị anh rề biết, chị làm sao bây giờ!"

Viên Minh Nguyệt đem cất bức tượng gỗ xuống gắn kéo dưới bàn: "Không cần em quan tâm!"

Hai chị em đang đấu khẩu với nhau thì Viên Minh Tuấn xuất hiện ở cửa: "Đều ở đây à! Tôi muốn mời Minh Lăng đi ăn cơm trưa."

Viên Minh Lăng biết người anh họ này không phải đến tìm mình, nhưng anh cũng không thích anh ta, anh không quay lại, cũng không ngắt đầu nói: "Em đi ăn với chị em."

Viên Minh Tuấn xấu hổ cười: "Cùng nhau đi, ngày đầu tiên đi làm đương nhiên người anh họ này nên mời."

Viên Minh Lăng vẫn muốn cự tuyệt, bây giờ Viên Minh Nguyệt phải tìm một hoàn toàn khác cách để đối phó với Viên Minh Tuấn, cô nói: "Được rồi, đi, Lăng Lăng, chúng ta để Minh Tuấn mời chúng ta một bữa."

Viên Minh Tuấn không khỏi sững sốt, Viên Minh Nguyệt bình thường nói chuyện với anh ta thì hết sức châm chọc, sao bây giờ thái độ bỗng nhiên thay đổi. Trong lòng anh ta suy nghĩ một chút liền sáng tỏ, bất luận như thế nào, anh ta và Viên Minh Nguyệt đều đã ở Bách Niên nhiều năm, hơn nữa đều rất nỗ lực, bây giờ lại ra một tên mao đầu tiểu tử Viên Minh Lăng mới vừa tốt nghiệp đại học, vừa vào công ty liền được tham dự vào hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn quan trọng như vậy, nói không chừng qua một thời gian nữa liền leo lên đầu anh ta và cô, tất nhiên bọn họ không muốn như vậy. Bây giờ bọn họ có chung kẻ địch, nên liền hợp lại. Anh ta cũng cười nói: "Không thành vấn đề, Minh Nguyệt không phải thích ăn đồ ăn đồ Nhật sao, hôm nay anh mời hai đứa ăn ở Ấn Tuyền."

(* Mao đầu tiểu tử: chỉ (nam) thanh niên, tính tình bông bột, ham thích... vì mới nếm mùi)

Bọn họ lái xe riêng đến nhà hàng, Viên Minh Lăng chở Viên Minh Nguyệt, ở trên xe oán giận: "Ai cho chị đồng ý ăn cơm với ông, nhìn đáng về kia của ông, quần áo xanh lam không ra xanh lam, xanh lục không ra xanh lục, ngồi cùng một bàn với ông quả thực rất mất mặt."

Hai chị em họ về việc ăn mặc rất coi trọng, Viên Minh Tuấn ở một mình nên thẩm mỹ của anh ta chỉ tạm chấp nhận, thật sự không hợp với bọn họ. Viên Minh Nguyệt nói: "Em mới tới công ty, quan trọng nhất phải đối xử đúng mực với nhân viên. Bây giờ em nói chị mới nhớ, đầu tiên, không nên tùy tiện lôi kéo làm quen với các nhân viên nữ, thứ hai, phải tôn trọng các nguyên lão trong ban hội đồng quản trị, thứ ba, không được lại bày ra biểu hiện khó chịu như lúc này với Viên Minh Tuấn."

"Cái thứ nhất với thứ hai em hiểu rồi. Nhưng không phải chị cũng rất ghét Viên Minh Tuấn sao, em còn muốn báo thù cho chị, sao lại cho anh ta mặt mũi chứ."

Viên Minh Nguyệt kiên trì nói: "Bây giờ anh ta vừa là quản lý bộ phận thu mua vừa là thành viên hội đồng quản trị, rất nhiều chuyện trong công ty anh ta có quyền lên tiếng, bố rất coi trọng anh ta, nếu sau này em muốn thuận lợi tiếp quản công ty, điều quan trọng nhất chính là phải chế ngự anh ta, vì vậy ban đầu nhất định không được phép gây sự với anh ta, hiểu chưa?"

Viên Minh Lăng do dự gật đầu, một lát sau còn nói: "Chị, em nói với chị, chị đừng nói với bố bằng không ông ấy lại mắng em. Kỳ thực em đối với công ty không có một chút hứng thú nào hết, em luôn cảm thấy em hẳn là nên đi làm những việc khác thì có ý nghĩa hơn chứ không phải bị công ty giữ chân, cả đời chỉ có tiền và ở phòng làm việc."

Viên Minh Nguyệt nhìn về mặt thành thật của anh ta, thờ dãi nói: "Được rồi, đừng cả ngày đoán mò nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bất động sản bách niên (5)

Lần họp ban giám đốc thứ hai về hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn của bất động sản Bách Niên, vì đi công tác nên Viên Minh Nguyệt không thể tham gia, trong hội nghị Viên Minh Lăng trình bày lại những quan điểm giúp Viên Minh Nguyệt.

Hôm nay Viên Minh Lăng có ý mặc một bộ đồ đứng đắn, cà- vạt quy củ, dùng máy chiếu trình bày trước các cổ đông, cũng rất hữu mô hữu dạng

(* Hữu mô hữu dạng: là hình dung việc làm hay mô phỏng mà kết quả rất giống với hình mẫu nào đó hoặc đạt được chuẩn mực nào đó; có thể nói là “ra dáng”. Ở đây đại ý chỉ là phân tích có cơ sở, rất có lý.)

Anh nói: "Nhân viên của chúng ta đã tiến hành sơ bộ điều tra dân cư ở Nguyệt Đàn, 90% người dân không muốn dọn đi nơi khác, bởi vì bọn họ chữa bệnh, làm việc, con cái học hành đều diễn ra ở đây, đã thành thói quen đối với cuộc sống ở nơi này. Hơn nữa bọn họ cũng biểu thị đồng ý phối hợp với chính phủ tiến hành cải tạo thành phố, chỉ cần sau đó bọn họ còn có thể trở lại nhà cũ của mình. Chúng tôi cùng với nhân viên bộ phận kiến trúc đã có trao đổi qua, bọn họ biểu thị nếu như chúng ta xác định ra phương án căn kè, rất có thể lấy được trợ cấp của chính phủ."

Đồng sự môn nghe anh trình bày rõ ràng rành mạch, đều gật đầu, nhưng đối với phương án đó cũng không quan tâm, phương án này nghe thì hay nhưng không thể kiếm được tiền. Anh nói xong, đến phiên Viên Minh Tuấn, Hà Thanh Huy lại đột nhiên hỏi: "Minh Lăng, xin hỏi cái phương án này có thể cho công ty lợi ích gì?"

Viên Minh Lăng cả kinh, trước khi đi Viên Minh Nguyệt đã nhiều lần dặn anh nhưng suýt nữa anh đã quên, may mà Hà Thanh Huy đã nhắc nhở. Viên Minh Tuấn đã chuẩn bị chiếu phương án của mình, Viên Minh Lăng lại đẩy anh ta ra nói: "Tôi chưa nói xong, anh chờ một chút!"

Viên Minh Tuấn tức giận nhưng lại không thể bực tức trước mặt Viên Khánh Niên và những vị trong ban cổ đông, chỉ đành cười theo: "Đừng gấp, từ từ nói."

Viên Minh Lăng lại mở văn kiện ra, tay chân luống cuống tìm slide nội dung mình cần trình bày, Viên Khánh Niên đã bắt đầu nhú mày, các thành viên hội đồng quản trị có những biểu hiện khác nhau, có một số người nói: "Minh Lăng, từ từ, đừng hốt hoảng." Số còn lại thì hoàn toàn không thèm để ý bắt đầu cùng những người khác nói chuyện phiếm.

Cuối cùng Viên Minh Lăng cũng tìm được, tiếp tục nói: "Cái kia...phương án này đối với công ty chúng ta rất có lợi." Trên trán chảy ra một giọt mồ hôi.

Hà Thanh Huy trấn tĩnh nhìn anh nói: "Có lợi ở chỗ nào? Là có tiền trợ cấp hay là giúp công ty tiến thêm một bước mở rộng sự trợ giúp?"

Viên Minh Lăng vốn rất rối loạn nhưng nghe anh nói như vậy thì men theo lời của anh rất nhanh đã tìm lại mạch suy nghĩ, nói: "Đối với cái phương án này mà nói, chúng ta phải hoàn toàn bỏ đi doanh thu, thế nhưng, chúng ta phải đưa việc này làm thành đẳng cấp của Bách Niên. Chúng ta phải cho mỗi người đến đó đều biết đây là công trình do bất động sản Bách Niên dựng thành, hơn nữa không có phá bỏ và dời đi, không có phá hỏng môi trường sống xưa cũ của cư dân, giúp bọn họ bảo vệ nhà của bọn họ. Bách Niên không phải là công ty bất động sản lòng dạ hiểm độc hành xử cứng nhắc như trong ấn tượng của mọi người, mà là vì dân chúng bình thường mà thành lập nên công ty gia đình làm ăn lương thiện!"

Câu cuối cùng này của anh rất có trọng lượng, Viên Khánh Niên gật đầu không ngừng.

Đến phiên Viên Minh Tuấn, anh ta vốn là nắm chắc phần thắng nhưng những lời cuối cùng này của Viên Minh Lăng cũng là rối loạn nhịp điệu của anh ta. Anh ta giới thiệu đơn giản việc mua nhà ở, mời kiến trúc sư nổi tiếng để cải tạo thì giá bán ra càng cao hơn nữa. Cuối cùng anh ta nói: "Phương án này của tôi cũng sẽ tạo nên danh tiếng của Bách Niên, dù sao hạng mục Nguyệt Đàn làm cho người ta chú ý, chỉ cần đến lúc đó đóng gói nhà ở truyền thống sẽ giúp chúng ta tuyên truyền, danh tiếng của Bách Niên không ai là không biết."

Anh ta nói xong, Viên Khánh Niên hỏi: "Mọi người có ý kiến gì không?"

Các thành viên hội đồng quản trị đều tỏ thái độ, có một số ủng hộ Viên Minh Lăng, đương nhiên vẫn là những người lần trước ủng hộ Viên Minh Nguyệt, mặt khác một số người lại ủng hộ Viên Minh Tuấn.

Viên Khánh Niên hình như cũng sớm có dự liệu, lại hỏi Hà Thanh Huy: "Cậu thấy thế nào?"

Hà Thanh Huy nhìn một vòng những người ngồi trong phòng hội nghị: "Từ khía cạnh của bách Niên mà nói, tôi cho rằng phương án của Minh Lăng rất có tính chất lâu dài, có khả năng, cứ tiếp tục như thế tất nhiên có thể thu được danh tiếng vượt trội, danh tiếng đối với Bách Niên vô cùng quan trọng, nếu làm được thì sẽ giúp Bách Niên từ một công ty bất động sản thông thường bay lên thành công ty bất động sản có đẳng cấp được nhiều người biết đến. Thế nhưng theo cá nhân người đầu tư là tôi đây mà nói thì, tôi chỉ đầu tư một hạng mục ở Bách Niên đương nhiên là muốn kiếm tiền ở hạng mục này vì vậy phương án của Minh Tuấn rất có lực hấp dẫn đối với tôi.

Anh nói rất khách quan, bất luận là kẻ nào cũng không thể phản bác, ngay cả Viên Minh Tuấn và Viên Minh Lăng đều không thể tức giận với anh, dù sao anh cũng là con rể của Viên Khánh Niên đồng thời lại là một thương nhân.

Viên Khánh Niên cười một cái nói: "Tôi biết rồi. Vậy bây giờ chúng ta bỏ phiếu bầu. Ai đồng ý với ý kiến của Minh Lăng xin giơ tay!"

Tổng cộng có bốn người giơ tay, tính cả Viên Minh Lăng nữa là năm phiếu.

Viên Khánh Niên: "Đồng ý với Minh Tuấn xin giơ tay!"

Có ba người giờ tay, cộng cả Hà Thanh Huy và Viên Minh Tuấn cũng là năm phiếu.

Bây giờ chỉ còn một phiếu của Viên Khánh Niên mà thôi. Viên Minh Lăng lại cho rằng cuộc bỏ phiếu đã kết thúc, nhất thời sốt ruột nói: "Bên chúng tôi còn có một phiếu của chị tôi!"

Viên Khánh Niên: "Phiếu của con là của Minh Nguyệt, con không có quyền bỏ phiếu!"

Viên Minh Lăng tức giận, nhin không được nắm tay đập mạnh lên bàn, Hà Thanh Huy nhìn xa xa muốn nói hai chị em thật là giống nhau.

Viên Khánh Niên nhú mày: "Minh Lăng, kiềm chế hành động lại đi!"

Viên Minh Lăng không dám nghịch lại cái lại bố, không thềm nói gì nữa.

Viên Khánh Niên giờ tay phải lên: "Tôi đồng ý với phương án của Minh Nguyệt!"

Viên Minh Lăng giờ mới biết thì ra là bố mới là người cuối cùng ra quyết định, hơn nữa còn ủng hộ mình và chị gái liền vui vẻ ra mặt.

Viên Khánh Niên nói tiếp: "Thanh Huy nói rất đúng, phương án của Minh Nguyệt rất có lợi cho Bách Niên để phá bỏ hình ảnh cũ, công ty của chúng ta đã phát triển hơn mười năm, bây giờ tình hình cũng không tệ, đương nhiên nhân cơ hội này chúng ta làm tốt hạng mục này thì đẳng cấp sẽ khác, càng ngày càng phát triển."

Có người ủng hộ Viên Minh Tuấn nói: "Nếu làm như vậy, nói không chừng công ty còn phải bù tiền vào, như vậy sao gọi là làm ăn?"

Viên Khánh Niên: "Thế này, nếu quả thật phải bù tiền, cứ tính cho tôi, đảm bảo các vị không có tổn thất!"

Người nọ nghe xong, khẩu khí ông ta cứng như thép cũng không tiện phản đối nữa. Lần này đến lượt Viên Minh Tuấn tức giận đứng lên, mới đây anh ta thảo luận về phương án của mình cũng có gọi Viên Minh Lăng đến, nhưng Viên Minh Lăng từ trước đến giờ không thích anh ta nên đương nhiên sẽ không có hứng thú đối với phương án của anh ta, còn đối với phương án của Viên Minh Nguyệt thì rất nhiệt tình. Bây giờ Viên Khánh Niên cũng ủng hộ Viên Minh Nguyệt, thật ra thì chủ yếu là chống đỡ cho Viên Minh Lăng vì trong tương lai nó sẽ đảm nhiệm quản lý công ty.

Viên Khánh Niên lại nói với Hà Thanh Huy: "Thật xin lỗi, nhưng tôi có một đề nghị. Số tiền đầu tư Huy Đạt rót vào Nguyệt Đàn sẽ chuyển thành vốn cổ phần, có thể tiến nhập bất động sản Bách Niên, là một trong những cổ đông của Bách Niên, cậu thấy thế nào?"

Ông vừa nói ra đề nghị này, những cổ đông đang ở đây vô cùng kinh ngạc, lúc đầu trong Bách Niên quyền hành to nhất đều nằm trong tay cháu trai và con gái, nội bộ cũng chia ra phe phái, con trai tham gia vào cục diện đã bắt đầu khó bề phân biệt, bây giờ lại xuất hiện một người con rể, quả thực không biết Viên Khánh Niên đang nghĩ cái gì.

Hà Thanh Huy đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra, anh nói: "Tôi biết đề nghị của ngài rất có lợi đối với tôi, nhưng nếu thật như vậy thì có ảnh hưởng đến lợi ích của những cổ đông khác không?"

Viên Khánh Niên cao giọng nói: "Mọi người hãy nghe tôi nói, tôi nói ra đề nghị này ở đây là vì muốn cho mọi người biết tất cả các quyết định rất rõ ràng. Mặc dù Thanh Huy là con rể của tôi nhưng đồng thời cậu ấy cũng có công ty đầu tư riêng, khi Huy Đạt đầu tư thành công vào trang web Tây Đô thì tài chính lan rộng khắp nơi, các hạng mục đầu tư rất có tiềm lực, nếu như muốn tìm công ty đầu tư, Huy Đạt tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất. Mặt khác, Thanh Huy, tôi còn có một ý tưởng, tôi muốn cậu dựa vào phạm vi tài chính và lực ảnh hưởng của Huy Đạt, trong tương lai khi có một thời gian thích hợp đẩy mạnh Bách Niên ra thị trường Hồng Kông."

Các thành viên hội đồng quản trị nghe nói sẽ đưa ra thị trường liền động tâm. Có biết bao nhiêu công ty bất động sản một khi đưa ra thị trường, tài sản của các vị cổ đông đều tăng lên gấp mấy lần, rất mê hoặc. Lúc này bọn họ lại muốn Hà Thanh Huy có thể đáp ứng ngay lập tức.

Hà Thanh Huy xấu hổ nói: "Thực không dám dấu diếm, đề nghị của ngài tôi rất có hứng thú, nhưng tôi cần phải trở về thương lượng với nhân viên của tôi mới có thể quyết định."

Viên Khánh Niên cười một cái: "Được, nếu như cần sự phối hợp của Bách Niên, cứ việc nói."

Hà Thanh Huy gật đầu.

Hà Thanh Huy trở lại Huy Đạt nói cho Dương Thận chuyện này: "Chúng ta đoán không sai, quả nhiên Viên Khánh Niên có chủ ý này!"

Dương Thận: "Cũng có thể xem là một quyết định sáng suốt, lợi dụng chúng ta giúp mở rộng Bách Niên, triển khai đưa ra thị trường, nhưng lẽ nào ông ta không sợ dẫn sói vào nhà sao?"

Hà Thanh Huy liếc xéo một cái: "Cậu nói ai là sói?"

Dương Thận không chút sợ hãi, hí mắt cười: "Lúc trước anh là sói, nhưng bây giờ tôi đang rất lo lắng, còn có một sói mẹ ở phía sau anh."

Hà Thanh Huy cúi đầu không nhìn anh ta: "Chúng ta vốn là công ty đầu tư, hiện nay đầu tư vào bất động sản rất nóng hổi. Về phần Bách Niên, tôi không có hứng thú."

"VẬY còn tập đoàn Vũ Hâm đang chờ anh đấy. Nhưng từ trước đến giờ tôi chưa hỏi anh, Thanh Huy, cha anh nhiều năm nay có rất nhiều phụ nữ nhưng lại không có con, rõ ràng đối với anh còn có hi vọng. Rốt cuộc là anh nghĩ như thế nào?"

"Tôi không có hứng thú với Vũ Hâm! Có muốn cũng không có đâu, vấn đề bây giờ là, chúng ta đầu tư vào Bách Niên có triển vọng hay không?"

Dương Thận ngồi trên ghế sa lon, cả người dựa ra đằng sau: "Tôi nghĩ vấn đề bây giờ là, anh đầu tư vào Bách Niên rốt cuộc là làm gì, là muốn kiếm tiền, còn muốn giúp vợ anh đoạt quyền?"

Hà Thanh Huy ung dung nói: "Đều đúng. Trước khi kết hôn tôi đã đáp ứng yêu cầu của cô ấy, giúp cô ấy đuổi Viên Minh Tuấn ra khỏi Bách Niên. Hơn nữa số 17 Nguyệt Đán có thể giữ lại cũng là nhờ có cô ấy thuyết phục Viên Khánh Niên."

Dương Thận liếc anh một cái, rất có thâm ý hỏi: "Lần này chị dâu vội vàng đi công tác là anh bảo cô ấy đi phải không? Tránh sóng gió, làm cho Viên Minh Tuấn và Viên Minh Lăng có mâu thuẫn với nhau, thực sự rất thông minh."

"Là do cô ấy quyết định, trước đó tôi cũng không biết." Hà Thanh Huy ngẫm lại còn nói: "Gần đây chúng tôi rất ít khi nói chuyện về Bách Niên."

Cô ấy, chúng tôi, rất không bình thường nha, Dương Thận đứng lên: "Được rồi, tôi sẽ cho người đi điều tra cận kề tình hình năm năm qua của Bách Niên, rồi suy đoán những tình huống trong năm năm đó, sẽ nhanh báo cáo cho anh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bất động sản bách niên (6)

Lúc trước có dịch người giúp việc gọi hai anh chị là tiên sinh và bà chủ, thấy gọi như vậy thì hơi già nên mình có đổi lại

Buổi tối Hà Thanh Huy tan việc về nhà, Trương Tỷ bung com nước lên bàn ăn, nói: "Cô chủ hôm nay gọi điện thoại về, nói tôi đến Viên gia mang bánh trôi đậu đỏ hoa quế về, đang hâm lại, khi nào cậu muốn ăn tôi bung lên cho cậu."

Hiếm khi Hà Thanh Huy có biểu tình ôn hòa: "Bây giờ đem lên đi."

Trương Tỷ bối rối, "Cô chủ nói, tốt nhất là sau bữa ăn mới đem lên cho cậu ạ, dạ dày của cậu không tốt lại thích ăn đồ ngọt, ăn cái kia rồi ăn com sẽ không ngon, buổi tối dạ dày sẽ khó chịu."

Hà Thanh Huy sùng sốt, bắt đầu từ khi nào cô đối với cuộc sống của anh biết rõ tỉ mỉ như lẽ đương nhiên như thế, nhưng sao lại quản anh, bây giờ cô không ở đây, anh lại sẵn lòng nghe lời cô, gật đầu nói: "Được rồi, tôi ăn com trước."

Mấy tháng gần đây, đây là lần đầu tiên anh ăn com tối một mình, không có tiếng huyền não của Viên Minh Nguyệt vậy mà có chút không quen.

Ăn com tối xong rồi ăn đồ ngọt, theo thói quen anh đi vào phòng giải trí chơi bida, đánh vài ván, lại cảm thấy là lạ, chỉ nghe được âm thanh tiếng vang của những viên bi, một lúc sau mới hiểu ra, có lẽ bên tai không có thanh âm của Viên Minh Nguyệt.

Anh nổi giận, hoá ra bất tri bất giác cô đã xông vào cuộc sống của anh, làm cho anh không thể nào trốn tránh được. Anh cảm điện thoại lên, nghĩ xem có nên gọi cho cô một cuộc điện thoại hay không, ân cần thăm hỏi một chút, trong lúc anh đang do dự thì điện thoại bỗng nhiên vang lên, là một số lạ, anh liền nghĩ có lẽ là Viên Minh Nguyệt dùng số khác gọi cho anh thì vội vã nhận điện thoại, bên kia chỉ có âm thanh tranh cãi ầm ĩ, một giọng nói hét lên: "Anh rồ! Cứu em!"

Thì ra là Viên Minh Lăng, Hà Thanh Huy hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ở bên kia Viên Minh Lăng lo lắng: "Em đưa xe ở Đông Bá bị người ta tổ cáo, bây giờ cảnh sát muốn bắt bọn em, anh rồ mau tới cứu em!"

Trong ngực chửi tục một câu, Hà Thanh Huy nói: "Kéo dài thời gian với cảnh sát, anh tới ngay!"

Hà Thanh Huy rất nhanh đã lái xe đến Đông Bá, chỉ có một lối đi bộ, đèn đuốc sáng trưng, thanh niên đứng đầy ven đường, tất cả đều mặc áo T-shirt ở trước ngực có logo của đoàn đua xe. Hơn mười xe thể thao sang trọng xếp thành một hàng ở ven đường, xe cảnh sát chặn lại hai đầu đường cái, đèn báo hiệu màu hồng lam nhấp nháy liên tục, rất nhiều cảnh sát mặc đồng phục đang thẩm vấn chủ sở hữu của những chiếc xe, bọn họ chủ yếu là những cậu trai khoảng 20 tuổi, hoặc là ăn mặc áo sơ mi và quần rivet, hoặc là đầu tóc dựng đứng như mới bị nổ, ai cũng bộ dạng cà lơ phất phơ, Viên Minh Lăng mặc một bộ đồ thể thao vàng đen xen kẽ, hai tay cho vào túi, đang chịu sự tra hỏi của cảnh sát, trong nhóm người ở đây ngược lại thì thấy rất bình thường.

Hà Thanh Huy dừng xe ở ranh giới bên ngoài, đang muốn đi bộ vào bên trong lại bị một người cảnh sát ngăn cản: "Người không liên quan không được đi

vào!"

Hà Thanh Huy: "Đi nói với tổ trưởng của các anh, tôi là Hà Thanh Huy!"

Viên Minh Lăng ở bên trong cũng đã thấy Hà Thanh Huy, hướng về anh phát tay kêu to, "Anh rể, em ở chỗ này!"

Người cảnh sát này đương nhiên biết bọn họ ai cũng là người có lai lịch, phạm pháp có thể bắt nhưng đây là người nhà của bọn họ, anh ta cũng không dám sơ suất, anh ta đi vào nói vài câu với người đàn ông trung niên mặc thường phục, người nọ quả nhiên đi qua đây, thấy Hà Thanh Huy cười to: "Hà Thanh Huy! Cậu còn dám tới, không sợ tôi bắt cậu sao!"

Hà Thanh Huy đi qua ranh giới nói: "Tổ trưởng Hình, đã lâu không gặp!"

Hình Vĩ vỗ vỗ vai anh: "Đừng vậy, đã lâu không gặp cậu! Thế nào, đến tìm người?"

Viên Minh Lăng thấy Hà Thanh Huy đang nói chuyện với tổ trưởng cảnh sát, trong lòng đã biết nên ngoan ngoãn trả lời các câu hỏi của cảnh sát.

Hà Thanh Huy chỉ vào Viên Minh Lăng ở đằng xa nói với Hình Vĩ: "Thằng đó là em vợ tôi. Mới vừa mua xe, chắc là bị người ta lôi kéo nên mới thêm muốn mới mẽ đi chơi một lần, cũng không phải phạm tội nhiều lần mong rằng tổ trưởng Hình giờ cao đánh khẽ."

Hình Vĩ cười nói: "Cậu đừng chế nhạo tôi, giờ cao cái gì chứ, một lúc sẽ xong thôi, người nào cũng được thả. Nhiều năm như vậy, tôi ở đây bắt người cũng chỉ có cậu. Dem em vợ cậu đi đi, nhưng xe phải để lại, ngày mai đến đồn chuộc ra."

Hà Thanh Huy: "Vâng cảm ơn tổ trưởng Hình. Ngày mai tôi sẽ cho Dương Thận tới lấy xe."

Hà Thanh Huy đưa Viên Minh Lăng lên xe, anh ta hưng phấn nói: "Anh rể, thật sự cái truyền thuyết kia là có thật nha!"

Hà Thanh Huy: "Truyền thuyết gì?"

"Nhiều năm trước, anh là xa thần Đông Bá, có một lần bị cảnh sát bắt, những người khác đều được thả về chỉ có anh theo chân bọn họ đến đồn, sau đó thì tổ trưởng Hình vừa rồi lúc đó còn là một cảnh sát bình thường, bởi vì bội phục tài lái xe của anh nên tự ý thả anh ra. Hai người còn trở thành bạn bè với nhau."

Hà Thanh Huy nhàn nhạt nói: "Không có." Khi đó Hà Thanh Huy mới vừa sử dụng hơn mười vạn tệ mà mẹ anh để lại cho anh làm tiền vốn, ở thị trường chứng khoán buôn bán lời rất nhiều tiền liền đi mua một chiếc Golf, thuê người trang trí, ngày nào cũng tới chỗ này chơi, không biết đã giết chết bao nhiêu chiếc Ferrari. Sau đó có một ngày, rốt cục cũng bị cảnh sát bắt, những người khác đều gọi điện cho người nhà đến bảo lãnh. Chỉ có anh, không biết gọi cho ai. Có một số người nói: "Cậu ta là con trai của con trai của Hà Tâm Vũ!" Cảnh sát nghe xong hỏi: "Cậu có muốn gọi cho bố cậu không!" Anh lắc đầu.

Cảnh sát bắt anh về đồn, nhốt hai ngày, không ai đi bảo lãnh. Lúc đó Hình Vĩ chỉ là một người cảnh sát trông giữ anh, đương lúc buồn chán mà trò chuyện với Hà Thanh Huy, nói rất nhiều những cái gì mà có với không có, đều là do anh tự tìm phiền não cho mình, nhiều lúc Hà Thanh Huy trả lời đôi câu, đến cuối cùng người kia hỏi anh: "Có muốn tôi gọi cho bố cậu không!"

Hà Thanh Huy ngồi chồm hồm dưới đất cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ông ta không phải bố tôi!" Khi đó anh đang cùng Hà Tâm Vũ tranh chấp quyền sở hữu số 17 Nguyệt Đàn ở tòa án.

Lúc đó Hình Vĩ không nói gì, sau đó cảnh sát muốn khởi tố anh, Hình Vĩ vậy mà giúp anh cầu tình, cuối cùng bọn họ thực sự thả anh ra. Hà Thanh Huy biết Hình Vĩ chẳng qua là thương hại anh vì vậy bọn họ cũng không có trở thành bạn bè, nhưng nhiều lúc Hà Thanh Huy có chuyện tìm Hình Vĩ giúp đỡ thì cũng đưa bao lì xì mà thôi. Vì vậy anh mới có ý nói ngày mai bảo Dương Thận đi lấy xe.

Viên Minh Lăng thấy anh phủ nhận cũng không có dây dưa nữa, nhưng vẫn cứ không ngại đối với Hà Thanh Huy lộ vẻ sùng bái, anh ta nói: "Anh rể, lần sau anh cũng tới chơi một lần đi, cho bọn em một chút kiến thức!"

Hà Thanh Huy lạnh giọng: "Còn có lần sau?"

Viên Minh Lăng thấy sắc mặt anh khó coi, không dám nói nữa, dù sao cũng là anh rể, quản được anh ta. Trầm mặc một hồi, Viên Minh Lăng nói: "Anh rể, thương lượng một chút đi, hôm nay em đến nhà anh ngủ được không? Không có xe, về nhà chắc bị tra khảo mất."

"Được."

Viên Minh Lăng do dự hồi lâu, nói tiếp: "Lại thương lượng một chuyện nữa, đừng nói cho chị em biết chuyện này được không? Nếu không chị chắc chắn sẽ mắng em."

Hà Thanh Huy nghi hoặc, "Chị em không biết? Lần trước em bị cảnh sát bắt ai tới bảo lãnh?"

Viên Minh Lăng suy nghĩ một chút: "Lần trước ạ? Một năm trước, là Diệp Thánh Phi bảo lãnh cho em."

Hà Thanh Huy không nói gì nữa, từ hồi tới giờ, lần đầu tiên anh cảm giác được sự tồn tại của Diệp Thánh Phi.

Viên Minh Lăng nhìn Hà Thanh Huy trầm mặc, lúc này mới ý thức được mình không nên nhắc đến Diệp Thánh Phi, cuống quýt nói sang chuyện khác: "Anh rể, lần này coi là em mắc nợ anh. Nhưng em có thể nói một bí mật của chị em để trả nợ, anh thấy được không?"

Hà Thanh Huy nghĩ rằng Viên Minh Lăng muốn được lời, dùng bí mật của chị gái để trả nợ ân tình, nhưng mà anh cũng rất có hứng thú để nghe, "Nói đi."

"Chị của em sợ nước anh biết chưa?"

Hà Thanh Huy gật đầu.

"Có biết vì sao chị ấy lại sợ nước không?"

"Không biết."

Viên Minh Lăng hăng hái bùng bùng nói, "Lúc chị ấy khoảng bảy, tám tuổi, bố mẹ em đi ra ngoài làm ăn, đưa chị ấy đến ở nhà một người quen ở quê, lúc ấy là mùa hè, có một ngày ăn cơm trưa xong chị ấy đi tìm bạn để chơi, kết quả là đi ở ven đường, thấy trên con sông nhỏ có một con ngỗng rất đẹp, chị ấy liền dừng lại trên con ngỗng đó, ai ngờ con ngỗng đó thấy chị ấy còn nhỏ liền muốn dọa nạt, hại chị ấy không đứng vững trên bờ sông liền rơi xuống nước. Bởi vì là sau giờ Ngọ (11a.m-1p.m), mọi người đều nghỉ trưa hết, chị ấy kêu cứu cũng không ai nghe được, chị ấy uống no nước cho đến khi có một người đi qua đường thấy chị ấy, cứu chị ấy lên bờ, lúc đó ai cũng nghĩ rằng là chết rồi nhưng đưa đến bệnh viện thì sống lại, hôn mê hết mấy ngày. Từ đó về sau, chị ấy nhìn thấy nước sâu một chút thì giống như thấy quỷ, vì vậy nhà của bọn em không có hồ bơi."

Hà Thanh Huy trầm mặc một hồi, hỏi: "Khi đó em ở đâu, làm sao biết được chuyện này?"

"Anh rể, không phải anh cho là em lừa anh chứ. Là thật đó! Khi đó em bốn tuổi được bố mẹ mang theo bên người, chuyện này là sau khi lớn lên mới nghe bọn họ kể."

Hà Thanh Huy: "À." Anh có thể tưởng tượng tâm trạng không ai cứu khi nhỏ của Minh Nguyệt, so với anh ở đồn cảnh sát bị tạm giam hai ngày chỉ có hơn chứ không kém.

Sáng hôm sau, Hà Thanh Huy mở ra một cuộc họp thường lệ vào sáng sớm ở công ty, sau cùng, Dương Thận nói: "Báo cáo của phòng bắt động sản hai ngày nữa mới có, gần đây Thanh Đào có một hạng mục trò chơi thi đấu thể thao trên internet, tôi muốn đi xem một chút."

Hà Thanh Huy: "Được." Một lát sau đột nhiên hỏi: "Hạng mục gì ở Thanh Đào?"

"Trò chơi thi đấu thể thao trên internet, con của một số người trong công ty rất mê trò này, so với các cuộc so tài trong nước và quốc tế, nó có đủ điều kiện được khen ngợi, tôi nghĩ nó rất xuất sắc, cũng đều là những người trẻ tuổi, rất có tiềm lực."

Hà Thanh Huy trầm ngâm một lát: "Thật sao? Nghe thì rất thú vị. Như vậy đi, cậu ở lại đốc thúc phòng bắt động sản của chúng ta, tôi sẽ đi Thanh Đào đi một chuyến."

Dương Thận thấy anh thật khác thường, đây chỉ là một hạng mục nhỏ căn bản không cần anh phải tự mình đi xem, hơn nữa bởi vì mắc bệnh sạch sẽ, anh rất không thích đi xa, suy nghĩ một chút bỗng nhiên hiểu ra, "Chị dâu đi công tác ở Thanh Đào phải không?"

Hà Thanh Huy nhàn nhạt nói: "Đúng."

Dương Thận cười, tỏ vẻ đã hiểu, vội vàng nói: "Anh nên tìm lịch trình của chị dâu đi, chớ đừng để anh đi đến đó còn cô ấy trở về thì thật khó coi!"

Hà Thanh Huy sắc mặt nghiêm túc, "Đem văn kiện của hạng mục đó cho tôi!" Nói rồi gọi điện thoại nội bộ cho thư kí, "Đặt vé máy bay đến Thanh Đào hôm nay cho tôi còn có đặt phòng ở khách sạn nữa."

Dương Thận: "Nghìn dặm truy giai nhân, coi như anh cuối cùng cũng có một chút nhân tính!" Nói xong không đợi anh nói thêm gì liền đi nhanh ra cửa.

Kỳ thực Hà Thanh Huy cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà chỉ trong nháy mắt liền quyết định, tất cả chỉ là trùng hợp, anh tự nói với mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bắt động sản bách niên (7)

Viên Minh Nguyệt đi công tác vốn là vì tránh gió ập tới, ai biết được khi đến đây lại thật sự có chuyện để làm. Thanh Đào là quê của Viên Minh Nguyệt, cũng là nhà lớn của Viên gia. Ở nơi này Viên gia có khá nhiều mối quan hệ giao thiệp, những người này vừa nghe Viên đại tiểu thư trở về Thanh Đào liền rít rít đến mời cô về nhà chơi.

Hôm nay vẫn chưa tới bốn giờ chiều, Viên Minh Nguyệt được mời đến một câu lạc bộ tư nhân, một đám người phú nhĩ đại ở nơi đây mở tiệc rượu, chờ cô đại giá quang lâm. Cô nhìn thấy rượu mắt liền sáng lên, rất là hài lòng. Từ khi kết hôn với Hà Thanh Huy, cô cũng rất ít uống rượu, Hà Thanh Huy không thích người say, mà cô hầu như mỗi lần uống rượu thì nhất định sẽ say, chóng mặt rồi nói nhảm nữa. Vì vậy bình thường nếu như cùng Hà Thanh Huy ra ngoài xã giao, anh tất nhiên sẽ giữ không cho cô uống, nếu cô đi ra ngoài một mình thì cũng khắc chế không để cho mình uống nhiều, bởi vì không muốn về nhà nhìn vẻ mặt khó chịu của anh. Bây giờ Hà Thanh Huy không ở đây, hơn nữa buổi tối cũng không cần quay về số 17 Nguyệt Đàn, hoàn toàn có thể thoải mái uống rượu.

Nghĩ tới đây cô vô cùng cao hứng, thấy chất lỏng màu đỏ được rót vào cái ly, ở dưới ánh đèn màu sắc rạng rỡ đậm đà, cô nâng ly nói: "Cảm ơn mọi người đã cứu tôi ra khỏi bế khổ!"

Đám người cười to, "Ai bảo cô kết hôn sớm như vậy, bây giờ mới thấy khổ!"

Viên Minh Nguyệt uống một ngụm rượu, thưởng thức một cách tinh tế, quả nhiên khi vào cổ họng thật mềm mại, mùi vị tuyệt vời, mùi trái cây nồng đậm, độ rượu rất mạnh, đúng là rượu vang đỏ thượng hạng. Cô uống hết ly rượu rồi cười nói: "Thật ra thì không hoàn toàn là khổ, cũng có lúc rất vui vẻ."

Ngay lập tức có người không có ý tốt cười: "Lúc vui vẻ? Có phải ở trên giường không?" Ở đây đều là những người trẻ tuổi hay trải qua cảnh sắc trắng gió nên cho nên nói chuyện không hề có kỵ.

Viên Minh Nguyệt lại đỏ mặt, gò má Hà Thanh Huy, một mảng da thịt ở sau lưng, nhiều lúc lại lộ ra khuôn ngực, còn có anh tay nắm chặt cây gậy đánh bi da, những hình ảnh ấy thoáng hiện lên trước mắt cô, rồi trước đây mỗi sáng sớm mùi hương quanh quẩn ở mũi cô chứa độ ẩm, trong lòng cô nhảy dựng lên, cười xòa: "Nói những cái gì đấy, mấy người không được hỏi vấn đề này!"

Có một người đàn ông đôi mắt sắc bén, "Ha ha, đỏ mặt rồi. Thật muốn gặp anh rể của chúng ta một chút, để xem thử anh ấy có bản lĩnh gì mà làm cho Viên đại tiểu thư đã kết hôn được mấy tháng mà cứ như thuở mới yêu thế này."

Có một số cô gái ồn ào theo, "Hà Thanh Huy hả, mấy người thấy trên báo chưa, để tôi nói cho mà nghe, ừm... Nhìn giống như Lương Triều Vĩ trong "Sắc giới". Chính là loại bình thường thì lãnh khốc vô tình nhưng lên giường thì...chắc chắn."

(là ông chú này đây ạ:

)

Viên Minh Nguyệt nghe bọn họ nói càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi, cô đứng lên lấy chai rượu đích thân rót cho mỗi người một ly: "Mấy người hẹn tôi ra đây để nói những chuyện này sao, tôi còn tưởng rằng sẽ bàn về chuyện chúng ta cùng hùn vốn làm ăn chứ."

Mọi người đang trò chuyện hăng say sao có thể buông tha cho cô, "Kiếm tiền rất là tầm thường nào có thú vị như chuyện nam nữ, có đúng không? Huống chi vị nhà cô là một người đàn ông cực phẩm, cô cũng nên chia sẻ cho chúng tôi biết chứ. Thế này đi, đàn ông bọn họ có thể học tập rất tốt, cũng coi như tạo phúc cho chúng ta, mọi người nói có phải không?" Một nhóm người cùng nhau vỗ tay tán thưởng.

Viên Minh Nguyệt biết hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn này, dừng cầm uống hết rượu trong ly: "Mấy người thực sự muốn nghe?"

Mọi người cùng kêu lên: "Ừ!"

Viên Minh Nguyệt bắt đầu kể ra: "Hà Thanh Huy có bệnh sạch sẽ, trên giày có một vết dơ cũng có thể làm cho anh ấy bức bối nửa ngày, tính tình anh ấy rất xấu, đúng hơn là rất thô, nói chung là rất tệ, không bao giờ chịu nói với người khác một câu nào cho dễ nghe, tay lái rất tốt, nghe nói trước đây là xa thân bí ẩn gì gì đó, thích ăn đồ ngọt, thích như mạng sống vậy, đúng rồi, chơi bida rất giỏi, đáng về khi chơi rất tuần tú..."

Cô đang nói hăng say bỗng nhiên có người hét lên: "Dừng! Dừng! Ai muốn nghe cái này! Cái chúng tôi muốn nghe là chuyện phong nguyệt (là ái chuyện ấy ấy ấy chắc mọi người biết rồi)! Phong nguyệt biết chưa? Cái kia của anh rể to nhỏ như thế nào? Thích tư thế gì nhất? Kỹ thuật và thực lực như thế nào?..."

Nói ra câu này là một cô gái, càng nói càng trắng trợn, quả thực Viên Minh Nguyệt không thể chống đỡ nổi, sao xã hội bây giờ nếp sống lại có thể thoải mái đến mức này, nam nữ cùng nhau đàm luận về những chuyện như vậy. Nhưng nghe bọn họ hỏi mấy vấn đề này cô cũng không ngăn được sự tò mò, rốt cuộc ở trên giường Hà Thanh Huy có bộ dạng gì? Suy nghĩ một chút trên mặt bỗng nhiên nổi lên một tầng phấn hồng, chẳng qua là lúc này có uống chút rượu, mọi người nhiều ít mặt đều có chút đỏ nên không ai chọc cô nữa.

Đang lúc xuất thần liền cảm giác được có người đẩy tay cô, "Như thế nào! Nói mau đi, không nói đảm bảo hôm nay không được ra khỏi căn phòng này!"

Cô thật nhứt đầu, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu bịa ra nói, "Anh ấy mạnh nhất là thực lực, kỹ thuật cũng không tệ."

Trong nhóm người ai cũng vô cùng ngạc nhiên, "Ồ! Nói mau, kỹ thuật như thế nào?"

Lúc này Viên Minh Nguyệt tự nghĩ mình đã đọc quá ít tiểu thuyết, cái quan trọng là không biết gì để mà nói nữa, bỗng nhiên điện thoại ở trước mặt vang lên. Có người lập tức cầm điện thoại lên: "Nhất định là anh rể của chúng ta rồi!"

Viên Minh Nguyệt ngồi im, Hà Thanh Huy không thể nào gọi điện cho cô được, cô nghĩ rằng chắc là em trai cô mắc lỗi gì trong công việc nên mới gọi. Ai ngờ người cầm điện thoại kia nói: "A ha, Hà Thanh Huy, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo gọi đến. Viên đại tiểu thư, để chúng tôi nghe mấy nhẽ kêu anh

ấy đến đón cô."

Viên Minh Nguyệt vô cùng không ngờ tới, không biết Hà Thanh Huy gọi cho cô có chuyện gì. Nhưng nếu như cho anh biết cô đang cùng với một đám người ở đây bàn luận về anh thì chắc chắn về mặt sẽ thối hơn bao giờ hết. Cô vươn tay nắn ni người kia nói: "Đưa cho tôi đi!"

Mặc dù người này chưa thấy qua Hà Thanh Huy nhưng nghe những lời kể lể của Viên Minh Nguyệt bọn họ cơ hồ cũng có chút sợ anh, chỉ đành phải đưa điện thoại cho Viên Minh Nguyệt. Cô nhận điện thoại: "A lô!" Cô mới vừa uống rượu, bầu không khí ở đây đang rất high, giọng nói của cô có chút nhẹ nhàng.

Hà Thanh Huy đang ngồi ở một nhà hàng com Tây ở ngoại ô cửa Chính Dương, ngoài cửa sổ là một vùng hoa tử vi màu hồng nhạt nở rộ, ánh tà dương chiếu rọi xuống quả thực đẹp huyền ảo. Là mấy anh chàng ở công ty trò chơi kia giới thiệu cho anh ở ngoại ô Chính Dương hoa tử vi nở từ tháng năm đến tháng tám, là nơi nên đến nhất vào mùa hè ở Thanh Đảo. Anh cố ý đi đến đây rồi mới gọi cho Viên Minh Nguyệt, nghe thấy giọng nói của cô không khỏi nhũn mảy, "Cô đang ở đâu?"

Viên Minh Nguyệt lớn tiếng nói: "Tôi ở Thanh Đảo, đi công tác ở Thanh Đảo!"

"Tôi biết, nhưng cô ở nơi nào trên Thanh Đảo?"

Viên Minh Nguyệt che điện thoại hỏi: "Ở nơi nào là sao?"

Có người cười khẩy, "Này, bọn tôi còn muốn tra hỏi tiếp nữa. Nơi này là quán rượu Đức Thanh."

Viên Minh Nguyệt gào thét nói vào điện thoại: "Quán rượu Đức Thanh."

Giọng điệu Hà Thanh Huy bắt đầu không tốt, "Cô uống rượu?"

Viên Minh Nguyệt phản ứng chậm chạp không nghe ra là anh đang tức giận, cười nói: "Đúng vậy. Rượu rất ngon, nhưng mà anh đang ở Bắc Kinh, không thường thức được rồi."

"Ồ đó đợi tôi, tôi lập tức tới ngay!"

Viên Minh Nguyệt bắt đầu hoang mang, "Cái...Cái gì? Anh đang ở đâu mà đòi tới đây?"

Bên kia trầm mặc một hồi, một lát sau giọng nói lạnh lẽo của Hà Thanh Huy vang lên, "Giờ tôi bắt đầu đi, đến đó chỉ qua một con đường, mười phút." Nói xong cúp điện thoại.

Viên Minh Nguyệt cầm điện thoại cứng đờ tại chỗ, một lúc sau mới phản ứng lại, vội vàng đứng lên: "Xong đời rồi, Hà Thanh Huy muốn tới đây! Toilet ở đâu, tôi muốn đi toilet."

Mấy người ở đây thấy cô khăn trương tự nhiên cũng luống cuống theo, vội vã dẫn cô đến toilet. Viên Minh Nguyệt dùng nước lạnh rửa hai gò má, rồi trang điểm lại, nhìn vô gương một hồi lâu mới cảm thấy hai gò má đỏ ửng cuối cùng cũng không còn rõ nữa thì liền thở dài một hơi. Mấy cô gái đứng bên cạnh cô nói: "Cô sợ anh ta vậy."

Viên Minh Nguyệt trong lòng buồn rầu nếu để cho mấy người chung với anh ta e rằng mấy người còn sợ hơn tôi, nhưng ngoài miệng lại nói: "Anh ấy cố ý đến tìm tôi là để tôi quan tâm hơn đó mà." Miệng thì nói vậy nhưng cô thật sự không biết Hà Thanh Huy tại sao lại tới đây. Hơn nữa những hành động này là cô không muốn cho Hà Thanh Huy nhận ra là cô uống rượu, nói đúng hơn là muốn cho mình tỉnh táo lại, quên đi những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, nếu không tí nữa nhìn thấy anh thật không biết nên bày ra vẻ mặt gì.

Cô thu dọn tất cả rồi sẵn sàng đi ra ngoài, quả nhiên Hà Thanh Huy đang được người phục vụ mời vào cửa, anh mặc một bộ tây trang màu xám, áo sơ mi trắng, không có thắt cà- vạt, cổ áo mở ra có thể thấy xương quai xanh ở dưới cổ, Viên Minh Nguyệt nhìn thấy anh ở đằng xa không khỏi cúi đầu, bởi vì sợ mình lại đỏ mặt. Thấy anh nhìn bà xã của mình vô cùng lạnh lùng, mấy người kia cũng không dám chủ động chào hỏi với anh liền quay sang Viên Minh Nguyệt nói: "Viên đại tiểu thư, mau giới thiệu một chút đi!"

Lúc này Viên Minh Nguyệt mới đi tới trước mặt anh rồi quay sang nói với mọi người: "Thanh Huy, đây là Triệu công tử, Tiền công tử, Tôn tiểu thư, Lý tiểu thư..." Giới thiệu một lượt hết bảy, tám người ở trong phòng.

Hà Thanh Huy tiến lên gật đầu bắt tay với từng người: "Xin chào, tôi là Hà Thanh Huy."

Đợi cho giới thiệu xong xuôi, có người nói: "Hà tiên sinh, chúng tôi đang uống rượu, anh cũng tới làm một ly đi."

Hà Thanh Huy ôm vai Viên Minh Nguyệt: "Các vị, thật ngoại quá, tôi tìm Minh Nguyệt có chút việc nên muốn đi trước."

Viên Minh Nguyệt nghĩ anh đến nơi xa xôi này tìm cô chẳng lẽ ở Bách Niên đã xảy ra chuyện gì rồi, cô liền khăn trương, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hà Thanh Huy liếc mắt nhìn cô: "Đi ra ngoài rồi nói."

Viên Minh Nguyệt vội vàng tạ lỗi với mọi người: "Thật xin lỗi! Tôi phải đi trước đây, hôm nào tôi mời mọi người để bồi tội."

Mọi người mặc dù bị tác phong của Hà Thanh Huy thuyết phục nhưng cũng bị sự lạnh lùng của anh làm cho sợ hãi, mời anh uống rượu chẳng qua là vì lễ phép, bây giờ họ phải đi đường nhiên không thể giữ lại: "Sau này có cơ hội sẽ gặp lại."

Vừa bước ra cửa Viên Minh Nguyệt liền đứng lại, đối mặt với Hà Thanh Huy vội hỏi: "Có phải Bách Niên đã xảy ra chuyện gì rồi phải không? Sao anh lại tới đây?"

Hai tay Hà Thanh Huy bỏ vào túi quần, lướt qua cô tiếp tục đi về phía trước: "Không có việc gì."

Viên Minh Nguyệt đuổi theo, nghi hoặc không giải thích được: "Không có việc gì sao anh lại tới đây?"

Hà Thanh Huy nôi câu, "Tôi muốn tới thì tới!" Anh đã tưởng tượng khi anh ở nhà hàng gọi điện cho cô, sau đó cô cố ý ăn mặc thật xinh đẹp để đến nơi hẹn, bọn họ sẽ ăn bữa-tết ở nhà hàng, uống một ly rượu thơm mát, sau đó tản bộ dọc theo con đường nở đầy hoa tử vi, rồi có thể tiếp tục đi đến cửa Vũ Thắng, cửa Hàm Cốc, rồi tiếp tục đi đến hết tám cửa lớn ở đây, nhưng lại không nghĩ rằng ban ngày ban mặt cô cùng người ta đến quán rượu, một tầng phấn đầy cũng không che được khuôn mặt đỏ ửng vì say rượu.

Viên Minh Nguyệt đi theo anh, trầm mặc một hồi thận trọng hỏi: "Anh cố ý đến thăm tôi?"

"Không phải, vừa đúng lúc ở đây có việc."

Viên Minh Nguyệt thờ phào một hơi: "Vậy anh gọi tôi ra đây làm gì?"

Hà Thanh Huy không thể nhận được nữa, "Câm miệng!"

Viên Minh Nguyệt thấy anh tức giận, trong lòng nói vừa nói bấy bọ về anh, sợ bị anh biết nên đành phải ngậm miệng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bất động sản bách niên (8)

Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt đi ra khỏi quán rượu, đi bộ trên phố, rẽ vào một góc đường liền đến con đường hoa tử vi ở cửa Chính Dương, hoa nở đầy ở hai bên đường, nhiều cánh hoa rung rinh bay theo gió tạo thành một biển hoa xinh đẹp. Viên Minh Nguyệt nhìn thấy thì ngây người, mặc dù đối với Thanh Đào cô rất quen thuộc nhưng đây là lần đầu tiên tới con đường đầy hoa vào mùa này, trong đầu vẫn còn văng vất hơi rượu nên rất nhanh đã phấn khích, kéo ống tay áo Hà Thanh Huy nói, "Nhìn kia! Đẹp quá à."

Hà Thanh Huy: "Ừ." Anh đứng lại theo cô ở bên ven đường, trời chạng vạng gió nhẹ thổi trên mặt, rất ấm áp, cô đứng bên cạnh anh mặc một bộ váy màu bạc điểm xuyết những bông hoa màu đỏ rực rỡ, mái tóc của cô bị gió thổi bay bay, có vài sợi chạm vào mặt anh, nhẹ nhàng, ngựa ngửa một chút.

Cây hoa tử vi không hề cao, Viên Minh Nguyệt giơ tay lên chạm vào một đóa hoa, kéo đóa hoa ấy đến gần mũi người một cái: "Thơm quá!"

Có người qua đường nghĩ rằng cô muốn ngắt đóa hoa nên đều dùng ánh mắt trách cứ nhìn cô, cô vẫn còn lảng lảng nên đương nhiên không phát hiện được. Hà Thanh Huy lại không nhìn nổi nữa liền kéo tay cô tiếp tục đi, cô đi theo phía sau anh, tay anh mạnh mẽ nắm chặt cổ tay cô, lòng bàn tay của anh đang tiếp xúc lên tay cô làm cho cô cảm thấy mẫn cảm lạ thường, dường như có dòng điện chạy khắp toàn thân. Cô vô thức lật bàn tay lại muốn nắm lấy tay anh nhưng anh chợt buông ra, cô cảm thấy thật mất mát.

Bọn họ tiếp tục đi dọc theo con đường hoa, lúc này Viên Minh Nguyệt ngay cả góc áo của Hà Thanh Huy cũng không muốn nhìn thấy, chỉ nhìn chăm chăm những tán cây hoa tử vi, nhìn những hàng cây đi qua, những hàng cây thân thẳng đứng ven đường, thân cây trơn tru đáng yêu, cô đưa tay chạm đến, giống như khi tản bộ trên đường buồn chán đưa tay ra lướt qua những lan can trên đường vậy. Cô lướt qua thân cây thứ ba thì chợt phát hiện toàn thân cái cây kia đang run lên nhè nhẹ, cô vô cùng kinh ngạc, dừng lại nói: "Hà Thanh Huy, anh xem chuyện gì này?"

Hà Thanh Huy dừng lại đứng song song với cô, nhìn cái cây kia: "Có chuyện gì?"

Viên Minh Nguyệt cẩn thận vurun một ngón tay ra đụng vào thân cây, quả nhiên thấy thân cây lại run lên: "Anh xem này!"

Hà Thanh Huy: "Đây là cây tử vi, tên gọi khác là cây hoa ngựa, chỉ cần con người chạm vào thì nó sẽ động. Đừng nói là đây là lần đầu tiên cô biết đấy nhé?"

"Tôi đã từng thấy tử vi nhưng không biết nó lại như vậy, thật thần kỳ!"

Hà Thanh Huy quay đầu liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: "Cô giống với loại người lúc nhàm chán cũng chỉ tự mình theo đuổi người khác đi chơi như cún, trừ mình ra thì không biết đến sự tồn tại của ai khác."

Viên Minh Nguyệt bực mình, lại đưa tay đụng một cái vào thân cây kia: "Vậy thì anh cũng cùng một loại với loài cây này rồi, vừa đụng nhẹ vào cả người

liền nổi khùng, không hề cho người khác có cơ hội phản ứng."

Hà Thanh Huy sững sốt, một lát sau mới nói: "Tôi đi công tác ở Thanh Đảo, gọi điện cho cô là muốn mời cô ăn cơm, nhà hàng ở phía trước rồi."

Viên Minh Nguyệt thấy anh cuối cùng cũng chịu giải thích lại bắt đầu vui vẻ, tiếp tục đi hai bước thì thấy một tấm biển ở ven đường, khẽ kêu lên: "A, nhà hàng này sao, mấy người vừa nãy có nói nơi này là do người Đức mở, bít-tết rất ngon."

Hai người đi vào nhà hàng, bàn của Hà Thanh Huy vẫn được giữ lại, nhân viên dẫn bọn họ ngồi xuống ghế, hỏi: "Bây giờ mang thức lên ạ?"

Hà Thanh Huy gạt đầu: "Không cần đem rượu lên."

Viên Minh Nguyệt ngồi đối diện Hà Thanh Huy nhìn anh đang nói chuyện với người phục vụ, dứt khoát mà ngắn gọn. Cô nhớ tới trước đây từng hẹn với những người đàn ông khác, lúc chọn nhà hàng thì lằng nhằng tốn thời gian, lúc gọi món ăn thì hỏi liên tục: "Em thấy món này thế nào? Em thích ăn món này không?" Hoặc là "Món này không được, nhà hàng này chắc làm không sạch sẽ" làm cho cô hận không thể cầm thực đơn nện vào họ.

Nhưng mà cùng đi ăn cơm với Hà Thanh Huy lại hoàn toàn không có vấn đề này, anh đã đặt nhà hàng trước, gọi món ăn cũng rất nhanh làm cho cô khỏi cần phải bận tâm, hơn nữa vô tình hay cố ý mà anh chú ý đến khẩu vị của cô, nghĩ kỹ một chút thì không chỉ khi đi ra ngoài ăn cơm mà còn rất nhiều những cái khác nữa, ví dụ như: Lần hai người đến Trần gia trấn ở Tô Châu, đến cả hành lý anh cũng giúp cô sắp xếp đầy đủ, còn có lúc hai người sống cùng một nhà cô hầu như chưa từng phải lo lắng việc gì trong nhà, anh luôn luôn âm thầm sắp đặt tất cả để cho cô sống không phải vất vả gì.

Cô cách một cái bàn nhìn anh, ánh mắt không tự chủ được lại tập trung nhìn vào trong cổ áo anh thì thấy làn da cực kỳ trơn bóng, cơ bắp rắn chắc dọc cơ thể, càng xem trong lòng càng ngứa ngáy làm cho người ta có những suy nghĩ bậy bạ.

Hà Thanh Huy nhìn về mặt si ngốc của cô, hỏi: "Cô đang nhìn cái gì?"

Viên Minh Nguyệt đỏ mặt, vội vàng cầm ly nước lên uống: "Không nhìn gì cả!" Vừa uống nước vừa nghĩ lung tung, những lời nói của Hà Thanh Huy trong buổi hẹn hôm nay có chút khó chịu, anh chưa bao giờ chủ động tìm đề tài để nói chuyện, anh luôn muốn người khác chủ động nói chuyện với anh.

Cô đè nén tâm trạng, để ly nước xuống: "Biểu hiện của Minh Lăng ở cuộc họp ban giám đốc như thế nào?"

Hà Thanh Huy quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Hôm nay không nói chuyện công việc!"

Được thôi, vất vả lắm mới tìm được chuyện để nói nhưng lại bị anh chặn lại, cô không thêm nói một lời nào nữa. Một lúc sau món ăn được mang lên, hai người yên lặng bắt đầu ăn.

Hai người ăn xong, Viên Minh Nguyệt nói: "Chúng ta đi dạo trên bờ biển đi!"

Hà Thanh Huy kinh ngạc nhìn cô: "không phải cô sợ nước sao? Sao lại muốn đi dạo trên bờ biển?"

Viên Minh Nguyệt đã đứng lên: "Tôi phát hiện ra từ lần bị Phạm Hân Hân kéo xuống nước thì không sợ nữa. Sáng sớm hôm nay tôi đi dạo trên bờ biển rồi, lần đầu tiên mới phát hiện ra biển rất đẹp."

Hà Thanh Huy không nói gì nữa đi theo cô ra khỏi nhà hàng, ở bên ngoài trời đã xẩm tối, đèn đường được bật sáng lên, người đi trên phố đông đúc hơn, anh đặt hồ tay lên đỡ đầu vai cô tránh cho cô bị người khác đụng phải. Trước đây cô luôn luôn thích nói chuyện, nhưng đêm nay lại phát hiện ra kỳ thực cùng một chỗ với một người không nói lời nào cũng có thể rất dễ chịu. Hai người đi được một lúc Hà Thanh Huy đột nhiên dừng lại hỏi: "Chân cô không sao chứ?"

Viên Minh Nguyệt đi giày cao gót, lúc nãy đi bộ từ quán rượu đến nhà hàng, rồi bây giờ lại từ cửa Chính Dương đi ra biển, đúng là đã đi một đoạn đường khá dài, nói không đau là giả, nhưng để tránh khỏi phá hư bầu không khí cô vẫn cố gắng chịu đựng. Nghe anh hỏi như vậy liền vội cời đôi giày trên chân ra cầm trên tay: "Như vậy thì tốt rồi!"

Hà Thanh Huy nhìn xung quanh, không có cửa hàng nào cả: "Mang lại vào đi không chân lại bị thương nữa bây giờ. Chúng ta đi về, lần sau lại tới." Nói xong chạy đi đón xe.

Viên Minh Nguyệt kéo tay của anh lại: "Không sao đâu, nơi này là khu du lịch mỗi ngày không biết quét dọn bao nhiêu lần. Còn có đường lát đá bên bờ biển càng sạch sẽ, không có thứ tạp nham gì đâu. Hơn nữa nếu như chân bị thương thì anh có thể công tôi về mà, dù sao thì đây không phải là lần đầu tiên." Nói xong tự mình vui vẻ cười rộ lên.

Hà Thanh Huy liếc cô một cái, trong lòng mắng bình thường thì đã ngốc rồi, uống rượu vào lại càng ngốc hơn.

Hai người rất nhanh đã đi tới cạnh biển, biển rộng buổi đêm tà sắc xanh sâu thẳm, dưới ánh sao từng con sóng màu bạc lấp lánh. Trên biển có vài điểm sáng của ánh đèn, lung lay lắt lư, chắc là có người mở party trên du thuyền.

Hai người chậm rãi đi cạnh nhau tới con đường lát đá, Hà Thanh Huy đi đến bờ biển, gió biển ẩm ướt thổi trên mặt, rất trong lành thoải mái. Thủy triều buổi chiều cuộn trào mãnh liệt, con sóng sau lớn hơn con sóng trước, âm thanh thật lớn làm cho lòng người rất yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Viên Minh Nguyệt khoác trên người áo vest của Hà Thanh Huy, gió biển mang theo vị mặn hòa lẫn mùi hương trên áo anh vẫn vút quanh mũi, làm cho

con tim xao động, tâm tình rất thỏa mãn, cô nói: "Anh rất thích biển phải không?"

"Đúng. Không có lý do gì đặc biệt, giống với rất nhiều người."

Viên Minh Nguyệt cười, "Vậy nếu tôi sợ biển thì mới là đặc biệt phải không?"

"Bây giờ cô đâu còn sợ nữa."

"Tôi không biết nữa, hay chỉ là nhất thời không sợ." Chỉ là một câu nói đơn giản, cô nói xong liền thấy thích thú, chẳng lẽ bởi vì có anh ở bên cạnh cho nên mới không sợ nữa.

Anh nghe cô nói như vậy cũng thích, hẳn là cô muốn biểu đạt "Chỉ cần ở bên anh cái gì cũng không sợ nữa" phải không? Nhưng anh có thể mãi mãi ở bên cạnh cô sao?

Hai người đang đuổi theo tâm tư của mình, lại bắt đầu trầm mặc. Cuộc cùng cũng đi hết đoạn đường này, đi ra đường lớn Hà Thanh Huy đón xe: "Đưa cô về trước."

Viên Minh Nguyệt không nói gì. Cô ở khách sạn của Viên gia ở trung tâm thành phố, cách biển cũng hơn mười mấy mười mấy phút đi xe, đến nơi hai người cùng nhau xuống xe. Đứng ở dưới lầu, Viên Minh Nguyệt đã mang giày vào chân đúng lúc có thể nhìn thẳng Hà Thanh Huy, cười nói: "Đêm nay rất vui." Lúc nói câu này cảm thấy trong mắt và trong lòng cô đều lóe sáng.

Anh hiếm khi nhếch khóe miệng lên cười: "Tôi cũng vậy."

Nói xong hai người vẫn đứng im tại chỗ, ai cũng không muốn phải nói lời từ biệt trước, cuối cùng Hà Thanh Huy đưa tay trái ra nắm lấy tay phải của Viên Minh Nguyệt, bàn tay anh to lớn ấm áp, năm ngón tay mạnh mẽ bao bọc lấy tay cô, tim cô đập rất nhanh, khuôn mặt của anh vô cùng rõ ràng rồi lại mờ nhạt. Cô cảm thấy anh đang tiến đến gần cô, loại hơi thở quen thuộc này áp tới mặt cô làm say lòng người, cô nhắm mắt lại, chờ đợi một nụ hôn, cô cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng chờ thật lâu sau cũng không thấy động tĩnh gì, bên tai lại nghe được một tiếng thở dài nhẹ nhàng, cô mở mắt ra, trước mặt vẫn là gương mặt anh tuấn động lòng người của anh nhưng cô nhìn ra sự do dự trong mắt anh, cô vẫn còn mơ màng như trong mộng, nghĩ rằng không bằng mình tự chủ động là được rồi. Vì vậy lại nhắm mắt một lần nữa rồi hướng về phía trước, anh chợt buông tay cô ra, cả người lui lại phía sau.

Ý đồ của cô thất bại, tình táo lại thì rất căm tức, mở mắt ra đang muốn mắng "Hà Thanh Huy, anh đùa giỡn người ta!" thì anh mở miệng trước, "Lên ngủ đi, tôi quay về quán rượu."

Chẳng biết tại sao, cô lại nghe được sự vô lực và thương cảm trong câu nói rất bình thường này của anh, muốn phát hỏa nhưng không phát ra được, đành phải buồn bực nói: "Ừ."

Hai người vẫn đứng bất động ở đó, rốt cuộc Hà Thanh Huy mở miệng trước, "Đi lên đi."

Viên Minh Nguyệt dùng sức mím môi một cái, cởi áo khoác trả lại cho anh, xoay người đi lên lầu.

Hà Thanh Huy đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm tòa cao ốc đối diện khu dân cư thì thấy trên tầng cao nhất của tòa cao ốc dựng thẳng lên trời cao có một tấm biển, trên đó viết: "Cao ốc Vũ Hâm". Chính là bốn chữ này đã làm cho anh thay đổi chủ ý, anh nhớ rằng mình có chuyện cần làm, chuyện kia đã hoàn thành xong rồi, anh không thể làm cho mình phân tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bất động sản bách niên (9.1)

Sáng sớm hôm sau, Dương Thận vừa vào phòng làm việc liền thấy Hà Thanh Huy đã ở đó. Anh rất kinh ngạc, "Sao thế, tôi nói đúng rồi phải không, anh với chị dâu không gặp nhau mà."

Hà Thanh Huy ngồi trên ghế làm việc, mắt nhìn chằm chằm vào biểu đồ trong máy tính, mặt không thay đổi nói, "Công ty trò chơi kia tôi đã đi xem, cũng không tệ lắm, đáng để cân nhắc. Cậu liên lạc lại với họ rồi làm một bản báo cáo chi tiết cho tôi. Còn nữa, bản báo cáo về bất động sản Bách Niên xong chưa?"

Dương Thận ngồi xuống trước bàn làm việc của Hà Thanh Huy, cơ thể nặng nề của anh ta làm cho cái ghế vang lên một tiếng ken két, anh ta nhích lại gần cười nói: "Chẳng lẽ là bị cự tuyệt? Không nên như vậy, loại người như anh chất lượng tốt với nhiều tiền, xuất thân cao quý, bình thường thì bày ra bộ mặt đàn ông nghiêm nghị nhưng cuối cùng cũng vui vẻ mặt mày tươi tắn, là con gái thì đều không có cách nào kháng cự lại."

Hà Thanh Huy ngẩng đầu quét mắt nhìn anh ta, lạnh lùng nói: "Dương Thận, cậu giảm cân đi!"

Khóe miệng Dương Thận gật gật: "Tôi biết rồi, nhất định là do anh xoi mói tật xấu của người ta nên mới hù người ta chạy mất." Không nói với Hà Thanh Huy nữa, cầm văn kiện trong tay ném lên bàn: "Đây là báo cáo về Bách Niên, mấy năm gần đây lợi nhuận cũng không tệ lắm, cơ hội phát triển rất lớn, nên đầu tư."

Hà Thanh Huy lật xem sơ lượt: "Được! Kế hoạch kinh doanh trong thời gian tới đã làm chưa?"

"Chưa, còn chờ anh ra chỉ thị!"

"Về đem bản báo cáo hoàn chỉnh cho tôi, xem rồi mới bàn tiếp. Thời gian hẹn với Bách Niên là khi nào?"

"Tôi ngày kia."

Hà Thanh Huy gật đầu không nói nữa. Ngày kia Viên Minh Nguyệt sẽ quay về Bắc Kinh, anh sẽ gặp cô trên bàn hội nghị ở Bách Niên trước.

Chiều hôm đó, Hà Thanh Huy dẫn Dương Thận và nhân viên phòng bắt động sản đến Bách Niên. Vào phòng họp, Viên Khánh Niên và các thành viên hội đồng quản trị đã ngồi ở bên trái bàn hội nghị. Anh nhìn lướt qua, không thấy Viên Minh Nguyệt thì thở phào một hơi. Anh bắt chuyện với cùng mọi người rồi ngồi xuống vị trí chính giữa bên phải bàn hội nghị, đúng lúc này cửa phòng họp bị mở ra, Viên Minh Nguyệt nhanh chóng đi tới vị trí thứ hai ở dưới lên bên trái bàn hội nghị, chưa kịp ngồi xuống đã nói: "Thật ngại quá, đường từ sân bay về đây bị kẹt xe nên mới tới muộn."

Viên Minh Lăng ngồi ở sau vị trí cô đang đứng, vừa thấy cô liền kinh ngạc kêu lên: "Chị, tóc của chị!"

Hà Thanh Huy nghe tiếng kêu thì ngẩng đầu lên nhìn Viên Minh Nguyệt, mái tóc dài xoăn đen trở thành tóc ngắn ngang vai được duỗi thẳng, nhuộm màu đỏ sậm rủ xuống ở đầu vai làm nổi lên gương mặt nhợt nhạt, hai mắt sáng rỡ. Cô cảm thấy được ánh mắt của Hà Thanh Huy, ngẩng đầu thật nhanh quét mắt nhìn anh rồi quay đầu nói với Viên Minh Lăng nói với Viên Minh Lăng: "Om xòm cái gì!"

Viên Minh Lăng thề lười.

Dương Thận nhích tới gần Hà Thanh Huy nhẹ giọng nói: "Cắt tóc ngắn là rõ rồi! Là do anh từ chối cô ấy phải không?"

Hà Thanh Huy cúi đầu xem văn kiện không nói gì.

Viên Khánh Niên: "Được rồi, bây giờ bắt đầu họp! Hôm nay chúng ta và công ty đầu tư Huy Đạt đàm phán về nhập cổ phần vào bất động sản Bách Niên. Báo cáo và đề nghị của Huy Đạt đã được phát cho mọi người xem rồi, mọi người có ý kiến gì thì nói đi."

Viên Minh Tuấn nói trước: "Tôi muốn hỏi công ty đầu tư Huy Đạt, trong báo cáo các vị muốn nhân viên giám sát được ra vào tự do ở Bách Niên, có thể nói rõ ràng một chút trách nhiệm của một nhân viên giám sát được không?"

Dương Thận: "Huy Đạt là công ty bỏ vốn đầu tư độc lập, mỗi công ty được đầu tư sẽ phải có nhân viên đến giám sát, có một số công ty thậm chí thẳng thừng đề nghị điều nhân viên quản lý đến, đều phải dựa vào đối tượng đầu tư mà quyết định. Sau khi chúng tôi bàn bạc xong, bất động sản Bách Niên là công ty có bộ máy quản lý rất cẩn thận chín chắn, cũng không cần chúng tôi đưa nhân viên quản lý đến, vì vậy chúng tôi chỉ điều đến nhân viên giám sát, sẽ tiến hành giám sát những quyết sách cùng với tình trạng tài chính của Bách Niên sau đó nhân viên giám sát sẽ báo cáo cho Huy Đạt vào từng quý, Huy Đạt sẽ căn cứ vào báo cáo để cân nhắc xem có nên tiếp tục đầu tư hay là rút vốn ra."

Viên Minh Tuấn nói với Viên Khánh Niên: "Như vậy thì có vấn đề gì không ạ?"

Viên Khánh Niên: "Đây là quy tắc của các nhà đầu tư chúng ta nên hiểu."

Những nhân viên khác lại và đưa ra từng kiến nghị và nghi vấn về báo cáo phân bổ cổ phần, chia tài vụ, phân chia lãi suất và các vấn đề khác, hai bên một hỏi một đáp tiến hành rất thuận lợi.

Cuối cùng, Viên Minh Nguyệt đột nhiên hỏi: "Tôi muốn hỏi công ty đầu tư Huy Đạt, trong hợp đồng của các vị có đề xuất chuyển nhượng 50% bất động sản dự trữ, tại sao lại đưa ra đề xuất này?"

Dương Thận đang muốn trả lời thì Hà Thanh Huy ngăn lại: "Đề tôi nói." Anh im lặng, trong tay siết một cây bút, nhìn Viên Minh Nguyệt nói: "Theo như chúng tôi biết, khi nhận được hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, bất động sản Bách Niên đã dự định phát triển mở rộng thị trường nên đã đề nghị Huy Đạt đầu tư, mục đích đều giống nhau. Huy Đạt đầu tư về mặt bất động sản đối với tài sản của Bách Niên đã tiến hành hạch toán và so sánh đơn giản rồi, chúng tôi cảm thấy Bách Niên đã dự trữ bất động sản quá nhiều, chiếm dụng vốn lưu động mà trong đó có một số bất động sản tăng giá không cao, ví dụ như mảnh đất số hiệu 3014 thuộc về Thanh Thành Sơn Đông, vì vậy Huy Đạt đưa ra đề xuất đem những bất động sản đó bán ra, bỏ vốn ra tiến hành mở rộng, đó là lựa chọn tốt nhất cho Bách Niên hiện nay."

Viên Minh Nguyệt cúi đầu tìm trong văn kiện: "Số hiệu 3016, mảnh đất này thuộc về Bắc Kinh được bao quanh bốn vòng đến năm vòng phía tây, giá trị không cao."

Hà Thanh Huy nắm tay thành nắm đấm để trước miệng ho khan hai tiếng: "Diện tích của 3016 rất nhỏ, không biết trước đây Bách Niên có mục đích gì mà mua nó. Mặc dù giá trị đang tăng nhưng chắc chắn là giá trị đó rất nhỏ, có nhượng lại hay không đối với Bách Niên không có ảnh hưởng gì, theo tổng thể mà nói, bất động sản nhỏ lẻ của Bách Niên không ít, bây giờ thống nhất chuyển nhượng cũng là tích tiểu thành đại."

Viên Khánh Niên: "Trước đây mua mảnh đất kia vì muốn mua hết những mảnh đất xung quanh đó luôn rồi tiến hành khai thác. Nhưng mấy năm nay giá đất ở Bắc Kinh tăng lên quá nhanh, Bách Niên không đủ sức vì vậy ý định đó đành phải gác lại. Thanh Huy nói rất đúng, mảnh đất kia giá trị không được cao lắm, bán thì cũng không được bao nhiêu tiền không bằng nhượng cho cậu ấy, nói không chừng sau này đó là một cơ hội tốt."

Hà Thanh Huy lại để nắm tay trước miệng họ khan, một lát sau mới nói: "Không thành vấn đề!"

Đàm phán xong cũng đến giờ cơm tối, cuối cùng cũng ký hợp đồng thành công. Hội nghị vừa kết thúc thì Viên Khánh Niên nói: "Hôm nay mọi người vất vả rồi, bữa tối tôi có việc, lần sau sẽ bù cho mọi người." Nói xong đi ra ngoài đầu tiên.

Viên Minh Lăng nhìn bố vừa đi liền kéo Hà Thanh Huy nói: "Anh rề, hôm nay em mời anh chị đi ăn!"

Viên Minh Nguyệt đứng ở đó thu dọn giấy tờ: "Chị mệt lắm, bữa khác đi." Rồi đi ra khỏi phòng họp.

Viên Minh Lăng nhìn Hà Thanh Huy: "Anh rề, hai người cãi nhau hả?"

Hà Thanh Huy nhàn nhạt nói: "Không có."

Viên Minh Lăng giờ nắm đấm lên trước mặt Hà Thanh Huy quơ quơ: "Trước đây nhìn anh tốt như vậy nên quên nhắc nhở anh, chớ ức hiếp chị tôi bằng không tôi sẽ không khách khí đâu!"

Nhân viên của Huy Đạt chưa đi hết, đứng ở một bên nhìn ông chủ của mình bị cậu em vợ uy hiếp, mọi người đều ghen cười suýt bị nội thương.

Hà Thanh Huy liếc mắt nhìn bọn họ, nói với Viên Minh Lăng: "Nói với chị em một tiếng, ở công ty anh còn có việc nên không đợi cô ấy về cùng được." Xong rồi xoay người đi ra cửa.

Trở lại Huy Đạt, thực ra cũng không có việc gì cần xử lý, chỉ là Hà Thanh Huy không biết phải đối mặt với Viên Minh Nguyệt như thế nào. Các nhân viên đã sớm tan tã, anh gọi Dương Thận đến chơi bida với anh.

Bàn bida được đặt ở ngoài phòng làm việc dựa sát vào cửa sổ, các nhân viên trong công ty đều có thể chơi. Cái bàn màu xanh lá bóng loáng, hướng đi của bi thường hay khác biệt so với phán đoán trước đó, nhưng Hà Thanh Huy chỉ cần chơi một vài ván thì có thể căn cứ vào tình hình mà phán đoán chính xác. Dương Thận chơi bida với anh đã rất nhiều năm, dù thế nào cũng không thể biết được khả năng chơi của anh.

Nhưng hôm nay Hà Thanh Huy lại liên tiếp phạm sai lầm đã để cho Dương Thận thắng rất dễ dàng. Anh ta thừa dịp Hà Thanh Huy đang đánh bi vào lỗ thì vào phòng làm việc rót hai ly rượu whisky, một ly đặt ở trên bàn trà, còn một ly thì anh ta cầm ngồi xuống ghế, uống hai hớp: "Thanh Huy. có phải anh dẫu tôi việc gì không?"

Hà Thanh Huy đang cúi thấp người nhắm vào một viên bi màu lam: "Tôi với Minh Nguyệt không có gì!" Vừa dứt lời đầy gậy đánh bida lên, mắt chính xác, viên bi cách lỗ xa vạn dặm.

Anh quay lại bàn ngồi xuống: "Tôi phiền cậu." Dùng hai ngón tay nắm lấy ly rượu uống một hớp.

Dương Thận không chơi nữa, nhìn chăm chăm Hà Thanh Huy: "Tôi không hỏi chuyện của anh với Minh Nguyệt mà."

Hà Thanh Huy cầm ly rượu, khom người lại, hai khuỷu tay dè lên đầu gối, ngẩng đầu híp mắt liếc viên bi màu lam trên bàn bida: "Vậy thì chuyện gì?"

"Anh gia nhập Bách Niên thật sự là chỉ để kiếm tiền? Hoặc nhiều hơn một chút là thực hiện lời hứa với Viên Minh Nguyệt, giúp cô ấy giành sự quả lý Bách Niên?" Dương Thận giống như lơ đãng nói.

Hà Thanh Huy giờ tay lên để ly rượu ở bên mép, lại uống một hớp, thờ ơ nói: "Cậu nói xem còn vì cái gì nữa?"

"Thanh Huy, chính anh cũng không phát hiện ra anh có một thói quen, thỉnh thoảng lại để nắm tay ở miệng họ khan, lúc đầu tôi cứ tưởng anh bị viêm thanh quản nhưng không phải vậy, đó là anh đang che giấu tâm tình khẩn trương như làm chuyện gì mờ ám của mình. Hôm nay ở Bách Niên nói đến mảnh đất được bao quanh bốn phía kia anh lại họ khan vài tiếng là do anh rất để ý đến mảnh đất đó. Anh giả kết hôn với Viên Minh Nguyệt không chỉ là để nhận được số tiền của mẹ anh mà quan trọng hơn là vì mảnh đất kia có đúng không?" Không biết từ lúc nào Dương Thận đã ngồi thẳng người dậy.

Hà Thanh Huy không nói gì.

Dương Thận nói tiếp: "Lúc trước anh quyết định kết hôn giả với Viên Minh Nguyệt tôi rất kinh ngạc. Tuy rằng lúc đó chúng ta thiếu tiền nhưng anh không phải là loại người sẽ vì tiền mà làm việc này. Hơn nữa anh còn chủ động đi gặp bố anh cho dù lúc đó anh đã từng nói không bao giờ nhờ cậy ông ấy, nhưng với sự hiểu biết của tôi đối với anh thì thấy anh thay đổi quá mức đột ngột. Vì vậy, mảnh đất này đối với là quan trọng nhất, nó cũng có liên quan đến bố anh có đúng không?"

Hà Thanh Huy đứng dậy, đi qua ngồi xuống ghế dựa, để ly rượu ở trên bàn bên cạnh: "Anh đoán đúng rồi."

Dương Thận nổi nóng, đứng lên nói: "Thanh Huy, kế hoạch của anh là gì? Tại sao ngay cả tôi anh cũng giấu chứ?"

Hà Thanh Huy làm như không có việc gì: "Kế hoạch của tôi cậu cũng biết mà, ép Hà Tâm Vũ đến sám hối trước phần mộ mẹ tôi."

"Có liên quan gì đến mảnh đất kia?"

"Tạm thời tôi không thể nói."

"Anh không tín nhiệm tôi?"

Hà Thanh Huy thờ ơ, "Cái này không có liên quan đến tín nhiệm hay không tín nhiệm. Dương Thận, tôi vạch ra kế hoạch lâu như vậy nên không muốn có bất kỳ rắc rối gì."

Dương Thận nóng nảy, đứng lên đi hai vòng trong phòng: "Thanh Huy, anh điên rồi, với tính cách của Hà Tâm Vũ nếu để cho ông ta biết sấm hối, chỉ có thể làm cho ông ta phải cùng đường. Anh nghĩ chúng ta có thể làm được việc này sao?"

Hà Thanh Huy ngẩng đầu nhìn trần nhà: "Kế hoạch của tôi rất rõ ràng, bất luận phải trả giá bằng cái gì cũng không tiếc, cậu phải tin tưởng tôi, tôi sẽ thắng. Vấn đề bây giờ là cậu phải mau chóng giúp tôi lấy mảnh đất kia từ tay Bách Niên."

Dương Thận bùng ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, vô cùng tức giận: "Anh đừng nghĩ đến điều đó nữa, tôi sẽ không đi theo anh đâu!" Nói xong đi ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bất động sản bách niên (9.2)

Tối muộn Hà Thanh Huy mới về nhà, Viên Minh Nguyệt đã sớm ở nhà, anh lên lầu thấy khe cửa phòng cô chiếu ra ánh sáng mờ nhạt, anh đứng trước cửa phòng cô một hồi rồi xoay người đi.

Kí hợp đồng với Huy Đạt rất thuận lợi, bất động sản Bách Niên chính thức khởi động hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn. Thế nhưng người phụ trách của hạng mục lại có vấn đề, các thành viên hội đồng quản trị vẫn không biết phải chọn Viên Minh Tuấn hay là Viên Minh Nguyệt, liên tục tranh luận âm ỉ.

Có người nói, "Đây là kế hoạch cải tạo Nguyệt Đàn của Minh Nguyệt nên phải để cô ấy phụ trách."

Một người khác nói, "Tôi nghĩ cải tạo Nguyệt Đàn mức độ làm việc cao, Minh Nguyệt hẳn là nên tránh đi, cô ấy đã liên quan đến hạng mục này quá nhiều rồi, hơn nữa còn dễ tình cảm cá nhân xen vào dễ tạo thành nhiều nhận định sai lầm."

Đang lúc hai bên đang tranh chấp Viên Minh Nguyệt bỗng nhiên nói: "Để cho Minh Tuấn phụ trách đi."

Trong phòng lập tức an tĩnh lại, Viên Minh Lăng sốt ruột, "Chị, tại sao?"

Viên Minh Nguyệt mặt không chút thay đổi: "Gần đây tôi rất mệt mỏi, không muốn làm nhiều việc như vậy."

Viên Minh Lăng không quan tâm ở đó còn rất nhiều người, buột miệng nói, "Có phải anh rẻ chộc tức chị không? Để lát nữa em đi tìm anh ta!"

Viên Khánh Niên: "Câm miệng! Trong phòng họp không được nói chuyện trong nhà!"

Nhân viên của Bách Niên lần trước đàm phán với Huy Đạt cũng nghe được cuộc đối thoại của Viên Minh Lăng và Hà Thanh Huy, hơn nữa gần đây Viên Minh Nguyệt không vui thì đều cho rằng Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy cãi nhau nên mới không quan tâm đến chuyện của công ty. Mấy vị cổ đông ủng hộ Viên Minh Nguyệt rất thất vọng, ngược lại những người ủng hộ Viên Minh Tuấn thì rất vui vẻ. Thậm chí ngay cả Viên Minh Tuấn cũng nghĩ trước đây quả nhiên là không nhìn sai, đàn bà thì vẫn là đàn bà mà thôi, dễ để tình cảm chi phối, thậm chí ngay cả hạng mục quan trọng như vậy cũng bỏ, khó làm nên đại sự.

Viên Khánh Niên cũng có chút tức giận: "Nếu Minh Nguyệt không làm vậy để Minh Tuấn làm tổng giám sát hạng mục, Minh Lăng lúc trước đã tham gia hạng mục này nên làm phó tổng giám sát, đi theo Minh Tuấn học hỏi thật tốt vào!"

Mọi người đều hiểu bởi vì bọn họ đã sớm biết, bất luận ai là người phụ trách hạng mục này thì tất nhiên đều phải dẫn dắt Viên Minh Lăng, đây là bài huấn luyện người thừa kế tương lai của Bách Niên, các phòng ban bộ phận nên phối hợp.

Hội nghị kết thúc, Viên Minh Lăng đuổi theo Viên Minh Nguyệt vào phòng làm việc của cô: "Chị, rốt cuộc là chị bị làm sao vậy? Từ khi trở về từ Thanh Đào chị lúc nào cũng khó chịu. Chẳng lẽ anh rẻ có bỏ nhĩ ở ngoài?"

Viên Minh Nguyệt ngồi xuống bàn làm việc: "Đừng nói nhảm! Bọn chị không có việc gì, là do đi công tác mệt quá thôi!"

Viên Minh Lăng hồ nghi nhìn cô, bỗng nhiên ánh mắt rơi vào bức tượng trên bàn, anh cầm lên nói: "Không phải là anh rẻ phát hiện chị còn giữ cái này nên mới khó chịu với chị đó chứ?"

Viên Minh Nguyệt đi tới trước mặt anh đoạt lại bức tượng gỗ, đẩy anh ra cửa: "Viên Minh Lăng, cậu mau đi làm một chút chuyện đứng đắn đi. Cậu là Phó tổng giám sát hạng mục Nguyệt Đàn, không phải là giỡn chơi. Không nên cả ngày ở chỗ tôi quậy phá không làm gì."

Viên Minh Lăng vừa đi ra cửa vừa nói: "Chị còn nói nữa! Tất cả là do chị, lần này em phải cộng tác với Viên Minh Tuấn, không biết cuộc sống sẽ buồn chán đến mức nào đây!"

Anh vừa dứt lời, Viên Minh Tuấn liền xuất hiện ở cửa, những lời Viên Minh Lăng nói anh ta đã nghe thấy, anh ta thật muốn tổng loại tiểu thiếu gia bất học vô tài này đi càng nhanh càng tốt, may còn ở đây nói anh tao này nọ, thật là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi mà.

Viên Minh Nguyệt thấy anh ta, vội vàng nói: "Minh Tuấn, anh tới lấy bản tài liệu kế hoạch cải tạo hả? Ở chỗ Minh Lăng ấy, anh đến chỗ nó lấy đi."

Viên Minh Lăng không còn cách nào khác, trong lòng nói chị gái thật không biết suy nghĩ để đàn ông làm cho giận dữ, không quan tâm đến người em trai này sống chết ra sao.

Viên Minh Tuấn và Viên Minh Lăng cùng làm việc với nhau nên đương nhiên mâu thuẫn sẽ ngày càng nhiều hơn, nhưng đối với Viên Minh Tuấn mà nói Viên Minh Lăng và Viên Minh Nguyệt không giống nhau, coi như là anh ta không cam tâm đi chẳng nữa thì cũng biết Viên Minh Lăng sẽ là người thừa kế trong tương lai, anh ta thực sự muốn tranh đoạt nhưng bây giờ không phải lúc, vì vậy đối với tiểu thiếu gia này cũng có chỗ nhượng nhịn.

Viên Minh Lăng mặc dù đối với công việc không có hứng thú, lại có chút tùy hứng nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên làm việc, thái độ vô cùng chăm chú, hết thảy các chi tiết đều không bỏ qua.

Hôm nay Viên Minh Nguyệt tan việc đang nghĩ buổi tối đi đâu để giải tỏa căng thẳng một chút rồi quay lại là một con người đúng nghĩa, từ lúc trở về từ Thanh Đảo Hà Thanh Huy vẫn trốn tránh cô. Cô thu dọn đồ đạc đang muốn ra ngoài thì bỗng nhiên Viên Minh Lăng hấp tấp chạy vào, nói liên tục: "Tức chết mất! Tức chết mất!"

Viên Minh Nguyệt nhìn là biết mới vừa cãi nhau với Viên Minh Tuấn, nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?"

Viên Minh Lăng thấy cô đang muốn ra ngoài: "Chị về nhà sao? Em với chị cùng đi đi, em muốn đi tìm anh rể!"

Viên Minh Nguyệt cứng đờ người, "Tìm anh ấy làm gì?"

Viên Minh Lăng thờ phỉ phò: "Gần đây chị không quan tâm đến em. Em đi hỏi anh rể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Viên Minh Nguyệt bất đắc dĩ nói: "Anh rể em bận rất nhiều việc, bây giờ chưa chắc đã có ở nhà."

Viên Minh Lăng cầm điện thoại lên gọi, bên kia rất nhanh được kết nối: "Anh rể, bây giờ em và chị sẽ về số 17, anh đang ở đâu?"

Hà Thanh Huy đang ở công ty chơi bida một mình, đèn trong công ty sáng thừa thớt, có một số người còn đang tăng ca, họ nhiều lúc để ý nghe được tiếng đùng bịch cũng chỉ có thể trong lòng cảm thán ông chủ gần đây quả thực rất cô đơn.

Hà Thanh Huy nhận được điện thoại thì sững sốt một hồi, vội vàng nói: "Bây giờ anh về đây."

Viên Minh Lăng cúp điện thoại: "Anh rể nói bây giờ về, chúng ta cũng đi thôi."

Viên Minh Nguyệt dẫn Viên Minh Lăng về nhà, Trương Tỷ đã nấu xong cơm tối, cô biết chắc là Hà Thanh Huy đã gọi điện về dặn dò trước.

Hà Thanh Huy ngồi trước bàn ăn thấy bọn họ: "Nhanh đi rửa tay rồi lại ăn cơm."

Viên Minh Lăng rửa sạch tay quay lại phòng ăn, nhìn Hà Thanh Huy rồi lại nhìn Viên Minh Nguyệt: "Anh rể, rốt cuộc là anh chọn cái gì làm chị em không vui vậy hả?"

Viên Minh Nguyệt bức bối, "Nói với em bao nhiêu lần rồi, chị với anh rể không có chuyện gì hết, bây giờ em lại thêu dệt chuyện là sao?"

Viên Minh Lăng không ngờ cô đột nhiên lại tức giận liền vội vàng ngậm miệng lại. Một lát sau mới nói: "Hai người không có việc gì nhưng em có việc."

Viên Minh Nguyệt đẩy đĩa rau cho anh ta: "Em thì có chuyện gì?"

Viên Minh Lăng không ăn cơm, ngồi tại chỗ nói: "Chị, bình thường Viên Minh Tuấn lúc nào cũng đối địch với em nhưng em không nói. Nhưng đã lâu như vậy lẽ nào chị không phát hiện ra những lần anh ta mời thầu rất có vấn đề sao? Lần mời thầu đơn vị thi công hạng mục Nguyệt Đàn này rõ ràng có nhiều công ty tốt hơn nhiều so với Minh Ưu Vi Nghiệp, nhưng anh ta cứ khẳng khái hợp tác với công ty đó, em phản đối thì anh ta nói em không hiểu gì. Em thấy nhất định là anh ta đã nhận tiền của họ."

Viên Minh Nguyệt: "Không có chứng cứ thì đừng nói bậy!"

Hà Thanh Huy lại để đũa xuống nhìn Viên Minh Nguyệt: "Lần trước anh đi qua phòng làm việc của em nghe thấy em và anh ta đang cãi nhau, có phải là có công trình xảy ra vấn đề, em muốn anh ta tìm đơn vị thi công nhưng anh ta không chịu tìm, em còn muốn cho người thứ ba đi kiểm nghiệm, sau đó chuyện này cũng không giả quyết được gì phải không?"

Viên Minh Lăng vừa nghe liền hưng phấn, "Chị, có chuyện như vậy sao? Sao chị không đến gặp bố tố cáo anh ta đi!"

Viên Minh Nguyệt biết bây giờ cô nghĩ gì đều bị Hà Thanh Huy nhìn thấu nhưng anh còn cố ý giúp cô, lời tiếp theo cô không biết có nên nói hay không. Cô do dự một lát, rốt cuộc vẫn là Hà Thanh Huy thay cô mở miệng, "Ở công ty Viên Minh Tuấn rất được coi trọng, căn cơ cũng tốt, bình thường bố cũng rất thiên vị anh ta. Chị em kết hôn với anh rồi thì coi như không còn là người nhà em nữa, nếu như đi tố cáo anh ta chắc hẳn là anh ta đã chuẩn bị rất nhiều lý do phản biện, đến lúc đó không làm gì được anh ta mà lại làm cho mọi người nghi kỵ, cái được không bù đắp đủ cái mất."

Viên Minh Lăng trầm ngâm một lúc: "Hai người suy nghĩ nhiều quá rồi. Em chỉ biết anh ta làm vậy là bất lợi đối với công ty, không được, em phải đi điều tra lai lịch của Minh Ưu Vĩ Nghiệp mới được, chờ khi có chứng cứ rồi em nhất định phải đi nói với bố."

Viên Minh Nguyệt nhìn thoáng qua Hà Thanh Huy, vẻ mặt của anh vẫn không thay đổi, cô cảm thấy chột dạ, không những làm chuyện xấu ngay trước mặt anh mà còn buộc anh giúp cô. Cô không muốn tiếp tục đề tài này, quay sang Viên Minh Lăng: "Ăn cơm nhanh đi, nguội hết cả rồi."

Cơm nước xong xuôi Viên Minh Lăng ra về, Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy cùng nhau đi lên lầu, đến phòng khách nhỏ hai người hai người đang muốn trở về phòng của mình, Viên Minh Nguyệt bỗng nhiên nói: "Cảm ơn anh!"

Hà Thanh Huy đưa lưng về phía cô, đứng ở cửa phòng của mình lạnh lùng nói: "Cảm ơn cái gì? Giúp cho cô cơ hội điều chỉnh tâm tình không vui của mình, công khai tách khỏi hạng mục Nguyệt Đàn, thành công khơi mào mâu thuẫn giữa Minh Lăng và Minh Tuấn chứ gì?"

Viên Minh Nguyệt nghe thấy ý chế nhạo trong lời nói của anh không nén nổi tức giận, thêm việc ở Thanh Đảo nữa làm con giận bùng phát, cô đi tới trước mặt anh chất vấn: "Hà Thanh Huy, anh nói như vậy là có ý gì?"

Hà Thanh Huy bình tĩnh nhìn cô một lúc: "Cô không sai, dù sao cô cũng đã nỗ lực rất nhiều, chỉ tiếc cho mái tóc." Nói rồi mở cửa đi vào phòng rồi đóng cửa thật mạnh.

Viên Minh Nguyệt đứng ở đó càng nghĩ càng giận, đêm hôm đó sau khi trở về cô rất khổ sở, thật không cam lòng, thậm chí đã xuống lầu lần nữa xem thử Hà Thanh Huy có còn ở đó không. Đương nhiên anh đã sớm rời đi rồi, cô quay lại phòng ném mình lên giường, ngủ một giấc thật sâu, sáng hôm sau tỉnh lại lại hồi tưởng đến chuyện tối hôm qua, càng nghĩ càng thấy không chân thật, quả thực cô đã hoài nghi là bởi vì mình uống rượu nên mới hiểu sai ý, thật mất mặt, tâm tình rất phiền muộn nhưng không thể phát tiết, trong cơn tức giận cô liền đi làm tóc. Gần đây vì công ty mà tâm trạng không tốt có một nữa là sự thật, nhưng nghe những lời Hà Thanh Huy nói thì từ đầu đến giờ cô đều là giả vờ, cô trở thành loại người vô tình vô nghĩa.

Cô đứng ở trước phòng Hà Thanh Huy đập cửa, "Hà Thanh Huy, anh ra đây nói rõ ràng với tôi!" Giọng cô chưa tắt cả liền mở ra, cô giơ tay lên gõ cửa chưa kịp buông xuống thiếu chút nữa đã đánh trúng mặt Hà Thanh Huy.

Hà Thanh Huy bắt lấy tay cô, tức giận nhìn cô.

Tay cô bị anh nắm thật chắc, lòng bàn tay có thể cảm giác được nhiệt độ của anh, tim cô lại bắt đầu run lên. Cô điều chỉnh hơi thở của mình, hung hăng hất tay của anh ra, giống như súng liên thanh nói: "Hà Thanh Huy, anh phải nói cho rõ ràng, là do anh đi tìm tôi, mời tôi đi ăn, ngắm hoa rồi tán bộ ra bờ biển với tôi, lúc sắp hôn tôi anh lại thay đổi chủ ý, anh xin lỗi là được rồi. Tại sao bây giờ lại nói giống như tôi đang có lỗi với anh chứ?"

Hà Thanh Huy cảm thấy lúc đó trong lòng rất nặng nề nhưng khi gặp Viên Minh Nguyệt lại biến thành nhẹ nhõm, những ngày bên nhau trước kia đều thay đổi đến ló bịch, anh trợn mắt nhìn cô hung hăng nói: "Còn dám gõ cửa của tôi, hôm nay cô ngủ dưới phòng khách đi!" Nói xong "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Viên Minh Nguyệt đứng ở trước cửa, không tự chủ được lui về sau một bước, ngăn người một hồi, cơn giận vừa rồi không thể phát tác ra ngoài làm cho cô bức bối ngột ngạt, vô cùng phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bất động sản bách niên (10.1)

Mấy ngày sau Viên Minh Lăng triệu tập ban giám đốc, Viên Khánh Niên hỏi anh có chuyện gì anh nói sẽ trình bày trên cuộc họp ban giám đốc. Thứ nhất Viên Khánh Niên làm cho anh thêm tự tin, thứ hai cũng vì để cho anh lập uy nên liền đồng ý. Ở cuộc họp ban giám đốc, Viên Minh Lăng bắt đầu nói, "Phòng thu mua của công ty chúng ta lúc gọi thầu có hành động lừa đảo khiến nghị ban giám đốc tiến hành xử lý."

Sắc mặt Viên Minh Tuấn lập tức thay đổi, hung dữ trừng mắt nhìn Viên Minh Lăng, "Cậu nói ai?"

Sắc mặt Viên Khánh Niên cũng trầm xuống, "Minh Lăng, nói cái gì cũng phải có chứng cứ."

Viên Minh Lăng đã tính trước mọi việc: "Những hạng mục trong hai năm gần đây của Bách Niên đơn vị thi công có đến 80% là công ty Ưu Minh Vĩ Nghiệp, mà tôi thấy những công ty đầu thầu cùng lúc đó như Xuân Huy hay Quang Thái thực lực và trí lực đều mạnh hơn Ưu Minh Vĩ Nghiệp, rõ ràng

cho thấy người của phong thu mua đã nhận tiền hoa hồng mới có thể lần nào cũng hợp tác với công ty này."

Viên Minh Nguyệt nhủ này, Viên Minh Lăng làm ra chuyện này cũng không có thông qua với cô, anh nói những điều đó đều không được coi là chứng cứ, rất dễ bị phản bác lại.

Quả nhiên lúc này Viên Minh Tuấn phát điên lên, "Nói bậy! Cái đó mà gọi là chứng cứ sao?"

Viên Minh Lăng cũng đỏ mặt tía tai, "Đó là chứng cứ, tại sao những năm qua chúng ta chỉ hợp tác với một mình công ty đó? Hơn nữa những hạng mục mà bọn họ làm luôn xảy ra vấn đề!"

Viên Minh Tuấn: "Ưu Minh Vĩ Nghiệp là công ty hợp tác lâu dài với chúng ta, điều này chủ tịch cũng biết. Chủ tịch, tôi ở trước mặt mọi người nói rõ ràng rằng tôi và cấp dưới không có nhận tiền hoa hồng của họ!"

Viên Khánh Niên nhìn bộ dạng lỗ nhăng của Viên Minh Lăng quả thực tức không chỗ phát tiết, như thế mà dám triệu tập ban giám đốc, ông đứng lên nói: "Không nói gì nữa, tan họp! Minh Lăng theo tôi vào phòng làm việc!"

Viên Minh Lăng bị Viên Khánh Niên mắng một trận, giọng lớn đến nỗi những người ở trong văn phòng đều nghe thấy, mắng suốt một giờ đồng hồ mới tha cho anh ta.

Viên Minh Nguyệt đi trấn an tâm tình của anh, dẫn anh đi ăn lẩu, hai chị em họ vào một gian phòng nhỏ vừa ăn vừa nói chuyện, cũng coi như là chuyện bí mật. Lúc chờ đồ ăn chín nói với anh: "Em thật là hấp tấp quá, không có chứng cứ mà dám nói chuyện này trên cuộc họp ban giám đốc!"

Viên Minh Lăng ủ rũ: "Em biết, bị bố mắng suốt nửa ngày bây giờ lại đến lượt chị!"

Viên Minh Nguyệt nhìn anh như vậy cuối cùng cũng mềm lòng, theo thói quen dễ dàng nói: "Được rồi được rồi, không nói nữa." Nói xong thì gấp miếng rau đã chín vào bát cho anh.

Viên Minh Lăng: "Viên Minh Tuấn Rõ ràng là một người xấu, lẽ nào không có biện pháp đối phó với anh ta sao?"

"Thật ra anh ta với Ưu Minh Vĩ Nghiệp có chút chuyện, công ty ai mà không biết, kể cả bố. Nhưng không ai nói ra là vì sao? Đó chính là quy tắc ngầm, những người làm chuyện này không lấy hoa hồng mới là kì lạ. Anh ta làm rất bí mật nên vẫn không tìm ra được căn cứ xác thực. Em muốn nắm được nhược điểm của anh ta thì phải lấy được bằng chứng những cuộc giao dịch thật sự củ anh ta, đến lúc đó chỉ cần báo cảnh sát, đảm bảo bố sẽ không bảo vệ cho anh ta nữa!"

Viên Minh Lăng mắt sáng lên: "Chị nói đúng! Em nhất định có thể tìm ra bằng chứng buộc tội anh ta!"

Viên Minh Nguyệt cúi đầu ăn, gương mặt bị bao phủ bởi hơi nước bốc lên của nồi lẩu không nhìn rõ vẻ mặt chỉ thấy một bóng hình nhợt nhạt.

Mấy ngày tiếp theo, thứ sáu Hà Thanh Huy tan tầm, theo thường lệ ở lại phòng làm việc chơi bida, không biết Dương Thận đã đứng ở bên cạnh từ lúc nào nhìn anh chơi một lúc lâu: "Tôi nghe nói Hà Tâm Vũ cũng rất thích chơi bida, kỹ thuật này của anh là do ông ấy dạy à?"

Hà Thanh Huy đánh trượt một viên bi màu đỏ, anh đứng lên nói: "Trên thế giới có trăm nghìn vạn người thích chơi bida, đó không phải là trò chơi gia truyền." Dương Thận hỏi về chuyện này làm anh có chút bất ngờ.

Dương Thận cầm gậy đánh bida lên, không cân nhắc đã đánh bi, Hà Thanh Huy ngồi ở bên cạnh lớn tiếng vỗ tay khen hay, một lát sau nói: "Nghĩ thông rồi?"

Dương Thận đánh sạch sẽ số bi vào lỗ, ngồi xuống bàn với Hà Thanh Huy: "Không nghĩ ra nhưng cũng không có cách gì, cái tên anh họ vợ cậu ngày nào cũng đến làm phiền tôi, nói tới nói lui cũng là chuyện công ty vợ anh, tôi làm gì có cách nào chứ?"

"Viên Minh Tuấn? Anh ta tìm cậu làm gì?"

"Không phải là do anh sao, lần trước nói tôi giới thiệu bạn gái cho anh ta. Bây giờ giới thiệu với anh ta một cô gái thì không thấy có tiến triển gì nhưng sao ngày nào cũng làm phiền tôi. Tôi nghi ngờ giới tính của anh ta có vấn đề."

Hà Thanh Huy hiếm khi nói đùa: "Không phải cậu cũng không có bạn gái đó sao, tôi thấy hai người cũng hợp nhau đấy."

Dương Thận: "Hay là thôi đi, người này tâm bất chính, tôi không giải quyết được."

Hà Thanh Huy hỏi: "Anh ta nói gì với cậu?"

"Anh ta tưởng tôi muốn rời khỏi Huy Đạt nên mới lớn mật nói cho tôi biết, gần đây Viên Minh Lăng cuối cùng cũng đối đầu với anh ta, anh ta rất phiền. Sau đó tôi tiết lộ một chút tin tức cho anh ta."

"Cậu nói với anh ta cái gì?"

"Tôi nói cho anh ta biết mỗi cuối tuần Viên Minh Lăng sẽ ở Đông Bá đưa xe."

Hà Thanh Huy cau mày: "Anh ta sẽ không có ý xấu gì chứ?"

Dương Thận thoải mái ngồi xuống ghế: "Anh ta có ý xấu gì thì rất đúng lúc nha, chỉ sợ bất động thôi. Thoáng cái đã diệt trừ hai chướng ngại vật, Bách Niên sẽ là của chị dâu. Đến lúc đó anh lại đi đối phó với chị dâu giành lấy mảnh đất kia, thật là dễ như trở bàn tay."

Hà Thanh Huy vội vàng đứng lên: "Hồ đồ! Minh Lăng là em trai của Minh Nguyệt!" Nói rồi gọi điện thoại cho Viên Minh Lăng: "Em đang ở đâu?"

Viên Minh Lăng đang trên đường đến Đông Bá nhận được điện thoại của Hà Thanh Huy thì rất vui: "Anh rề! Em đang đến Đông Bá, anh có muốn đi chung không?"

Hà Thanh Huy: "Hôm nay không được đi, mau về nhà!"

Viên Minh Lăng nghe thấy anh dạy dỗ mình liền để điện thoại ra xa: "A lô... A lô... Anh rề, tín hiệu ở đây kém lắm, em cúp máy đây."

Hà Thanh Huy thấy điện thoại đã bị dập vô cùng căm tức, lại gọi một lần nữa, đã tắt máy. Anh nhìn Dương Thận: "Viên Minh Tuấn có nói với cậu cái gì nữa không?"

Dương Thận sờ sờ đầu: "Anh không cần khẩn trương như vậy, Viên Minh Tuấn không có lá gan đó đâu. Hơn nữa làm như vậy rất bị người ta phát hiện, anh ta không dần đến mức ấy đâu."

"Từ lúc nào mà cậu thấy anh ta thông minh hả!" Hà Thanh Huy gọi cho đội trưởng Hình Vĩ, ai ngờ điện thoại không gọi được.

Hà Thanh Huy vội vã cầm chìa khóa xe đi ra khỏi phòng làm việc: "Chúng ta đến Đông Bá một chuyến!"

Hà Thanh Huy và Dương Thận lái xe đến Đông Bá, mới vừa đến gần liền nghe thấy tiếng động cơ ầm ầm và tiếng hò reo của mọi người. Nhìn đi nhìn lại chỉ thấy có một lối đi, xung quanh đứng đầy thanh niên vây quanh để xem, ở bên đường có hơn mười chiếc xe đã được nâng cấp và xe thể thao sang trọng.

Con đường này chỉ rộng đủ cho hai xe chạy, bọn người này phóng vọt từ 0 đến 400 mét, hai chiếc cứ chém giết lẫn nhau, từ lúc bắt đầu, người nào tăng tốc đến 400 thì coi như thắng, chơi kiểu đó để sàng lọc ra.

Bây giờ trên đường đang đậu một chiếc xe BMW màu trắng mới được nâng cấp và một chiếc Porche 911 màu vàng, người phát lệnh cầm một cây cờ đứng ở một bên, hai chiếc xe khác nhau đều mở ra đèn lớn, động cơ đã ầm ầm nổ lên, đứng gần đó khí quản run run rất mạnh, phóng nhanh bánh xe ma sát với con đường, đèn phía sau xe liên tục chớp lên, súng lệnh vừa vang lên hai chiếc xe vội vàng lao ra, một lần sóng tiếng hoan hô làm cho không khí ở đây nâng cao hơn, nhưng trong nháy mắt chiếc BMW màu trắng đã vượt lên trước Porche màu vàng một thân xe, trận đấu kết thúc. Thời gian cuộc đua rất ngắn, nếu quả thật có người ở trên đường có lòng dạ đen tối thì sẽ không thể ngăn chặn kịp.

Chiếc BMW màu trắng lái về điểm xuất phát, người ngồi trong xe hạ cửa sổ xuống nghiêng đầu với người ở bên ngoài, rất phách lối cười chào hỏi với đám người, Hà Thanh Huy thấy rất rõ người nọ, anh biết người này, từng đến đây chơi với anh ta, người đó có biệt hiệu là "Đạn", tài đua xe vô cùng giỏi, Hà Thanh Huy đã cùng với anh ta chơi đùa vài lần thành tích rất tương xứng với biệt hiệu. Sau lại nghe nói "Đạn" đi làm tay đua xe chuyên nghiệp nhưng bởi vì nhân phẩm không tốt, ở vòng thi đánh người ta, rồi còn có tin đồn hút thuốc phiện nên bị đoàn công-voa khai trừ, chẳng biết đi đâu nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này. Trong lòng Hà Thanh Huy dâng lên một dự cảm bất thường.

(* đoàn xe có hộ tống, cùng đến một địa điểm nhất định)

Hà Thanh Huy chỉ hy vọng có thể mau nhanh tìm được Viên Minh Lăng, đem anh ta đi khỏi đây. Nhưng nơi đây rất hỗn loạn, mỗi một chiếc xe chờ tranh tài đều có người bu đầy xung quanh, muốn liếc mắt một cái là tìm được một người thì khả năng. Hà Thanh Huy căn dặn Dương Thận: "Cậu đi tìm bên kia, tôi đi tìm bên này. Nếu tìm được rồi thì nhất định phải ngăn nó lại!"

Trong lòng Dương Thận tuy rằng nghĩ Hà Thanh Huy có hơi chuyện bé xé ra to nhưng cũng sợ nhờ đâu có chuyện thật nên hành động cũng rất nhanh chóng.

Hà Thanh Huy tìm từng chiếc xe một, đều không phải chiếc Lamborghini màu cam. Anh cảm thấy có chút may mắn, chắc có lẽ tên nhóc đó đã rời đi rồi. Đang muốn gọi cho Dương Thận xem thử tình huống bên kia như thế nào thì bỗng nhiên nghe mọi người liên tiếp ầm ầm gọi: "Viên thiếu, có lên! Viên thiếu, có lên!"

Hà Thanh Huy cuống quýt đẩy mọi người ra chạy đến điểm xuất phát thi đấu, chiếc xe Lamborghini màu cam của Viên Minh Lăng và chiếc xe BMW màu trắng lúc này đứng song song với nhau ở trên đường, động cơ đã vang lên. Hà Thanh Huy biết bây giờ có ngăn lại cũng không kịp nữa rồi, chỉ sợ Viên Minh Lăng mới vừa chạy lên phía trước chiếc xe kia thì bị hất bay ra rồi. Anh không không nói hai lời liền đi tới một chiếc Chevrolet đã được nâng cấp, mở cửa kéo người đang ngồi trong xe ra rồi ngồi lên xe, hai chiếc xe thi đấu đã bắt đầu chạy. Anh không nghĩ nhiều, hai chân đạp chân ga và phanh lại, thử xe, rồi buông phanh ra, chiếc xe rống lên phóng đi. Chủ xe lúc này mới phản ứng được, hô to theo chiếc xe: "Xe tôi!"

Hà Thanh Huy gắt gao nhìn chăm chăm hai chiếc xe phía trước, tốc độ của chiếc BMW cũng không đạt đến lớn nhất mà là duy trì tốc độ với chiếc Lamborghini, chậm rãi hướng về bên phải ép xe của Viên Minh Lăng, lực ép không khiến người ta bị chết, chiếc xe lại lách qua bên trái giữ khoảng cách, có vẻ như chỉ là muốn làm cho Viên Minh Lăng tông vào vòng bảo hộ ven đường, với tốc độ nhanh như vậy một khi tông vào tất nhiên sẽ lật xe, hậu quả khó có thể tưởng tượng được. Hà Thanh Huy thầm kêu không tốt, nhấn ga tăng tốc, đổi vị trí, đánh vô-lăng một cái rất nhanh đã lướt qua chiếc BMW màu trắng sau đó lái về hướng bên phải, xe chạy về phía trước một khoảng cách chừa lại cho hai chiếc xe phía sau cự ly đủ để phanh lại, nhanh chóng giảm tốc độ rồi dừng lại ở phía trước lối đi bộ.

Xe Viên Minh Lăng tuy tốt nhưng tài nghệ thì có hạn, hơn nữa xe của anh chưa từng trải qua nâng cấp, mỗi khi tốc độ vượt qua 250 là anh bắt đầu khẩn trương. Anh tới đây chơi cũng chỉ là thấy mới mẻ, thực lực của BMW anh đã thấy nên không muốn thắng, nhưng BMW từ lúc xuất phát cũng không có tăng tốc độ, chỉ đi song song với anh mà cũng không ép anh quá nhiều, anh còn tưởng chiếc xe kia xảy ra vấn đề nên thỉnh thoảng né tránh. Bọn họ đã sớm vượt quá thời gian cho phép của trận đấu, khi một chiếc Chevrolet vượt qua bên trái chiếc BMW anh thấy thật kỳ quái, lúc này thấy Chevrolet ở phía trước dừng lại anh cũng vội vàng thắng gấp.

"Đạn" Khi nhìn thấy Chevrolet lướt qua bên trái anh ta thì đã biết chuyện này không thành được rồi, cuống quýt giảm tốc độ tránh qua lối đi bộ, dọc theo con đường tắt này chạy đi mất.

Hà Thanh Huy bước xuống xe, chiếc BMW màu trắng đi lướt qua anh, anh đương nhiên đã sớm ghi nhớ biển số xe liền gọi cho Dương Thận: "Điều tra chiếc xe có biển số mã Bắc Kinh FMX380!" Cúp điện thoại rồi đi đến chỗ Viên Minh Lăng.

Chủ của chiếc xe Chevrole kia ngồi xe của người khác đi đến đây, xuống xe cuống quýt xem xét chiếc xe của mình, phát hiện không xảy ra vấn đề gì thì cũng không dám nói cái gì nữa. Kỹ thuật của Hà Thanh Huy bọn họ nhìn thấy rất rõ ràng, mọi người ở đây gặp phải cao thủ cũng chỉ có thể kính nể vài phần.

Viên Minh Lăng cũng thấy rõ là Hà Thanh Huy còn tưởng anh đến bắt mình về nhà, không hề ý thức được mình vừa bị vây trong hiểm cảnh như thế nào. Hà Thanh Huy đi tới trước xe, mở cửa xe ra bắt được người ngồi trong buồng lái, Viên Minh Lăng liên tục kêu to: "Anh rồ, anh rồ, anh làm gì thế!" Hà Thanh Huy làm như không nghe thấy xách cổ áo ném anh ta vào vị trí pho lái rồi mình ngồi lên điều khiển lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bất động sản bách niên (10.2)

Hà Thanh Huy lái xe đưa Viên Minh Lăng về thẳng số 17 Nguyệt Đàn, Dương Thận cũng đến sau đó. Hà Thanh Huy hỏi, "Điều tra được chưa?"

Dương Thận: "Đã gọi cho Hình Vĩ, người của ông ta đã phong tỏa các con đường ra giao lộ, đã bắt được người rồi, đang thẩm vấn."

Viên Minh Lăng ở bên cạnh nghe như lọt vào trong sương mù, đi theo hai người họ vào phòng khách, luôn miệng hỏi, "Điều tra xe gì, chiếc BMW vừa thi đấu với em hả, vì sao vậy?"

Viên Minh Nguyệt cũng đang từ phòng giải trí đi ra thấy ba người họ, sắc mặt Hà Thanh Huy tái xanh, ngoài ra hai người còn lại thì vô cùng hoảng loạn, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Dương Thận đứng ở cửa gọi Trương Tỷ mang nước ra, uống mấy ngụm rồi giải thích chân tướng với hai chị em Viên gia, nhưng chỉ nói qua loa chuyện anh ta nói với Viên Minh Tuấn về việc Viên Minh Lăng đua xe.

Viên Minh Nguyệt nghe xong sắc mặt tái nhợt, luống cuống tay chân kiểm tra khắp người Viên Minh Lăng, run rẩy nói: "Minh Lăng, không có việc gì chứ?"

Viên Minh Lăng cũng choáng váng, "Sao lại như vậy được?"

Điện thoại Dương Thận vang lên, là Hình Vĩ gọi tới liền đưa máy cho Hà Thanh Huy. Hà Thanh Huy nhận lấy: "Tổ trưởng Hình, tôi là Hà Thanh Huy."

Hình Vĩ: "Hỏi thì cái gì cũng không nói, chỉ nói là đến đó để đưa xe thôi."

Hà Thanh Huy: "Phiền tổ trưởng Hình thẩm tra thêm một chút nữa."

Hình Vĩ khó xử: "Việc này hơi khó, vì không có tạo thành tai nạn như các cậu nói nếu chúng tôi tiếp tục tra hỏi là trái với pháp luật."

Hà Thanh Huy: "Tổ trưởng Hình, xin nhờ ông! Bây giờ tôi sẽ bảo Dương Thận đi tìm ông!"

Hình Vĩ do dự: "Được rồi."

Hà Thanh Huy cúp điện thoại nói với Dương Thận: "Mang tám vạn tiền mặt đến biếu cho Hình Vĩ đi."

Dương Thận vội vàng đi làm.

Viên Minh Lăng hỏi Hà Thanh Huy: "Anh nói Viên Minh Tuấn muốn hại chết em ư?"

Hà Thanh Huy gật đầu.

Viên Minh Lăng tức giận đứng bật dậy, phẫn nộ nói: "Em phải đi nói với bố để cho anh ta ngồi tù!" Nói rồi đi ra cửa.

Viên Minh Nguyệt kéo anh ta lại quát lên: "Bây giờ em đi tố cáo, anh ta chắc chắn sẽ chối bay chối biến, chờ anh rảnh em tìm được chứng cứ cái đã!"

Viên Minh Lăng quay lại nhưng vẫn rất tức giận, cẩn thận nhớ lại tình huống đưa xe lúc nãy, chỉ cần Hà Thanh Huy đến trễ một phút anh ta chắc là lãnh ít dữ nhiều rồi, nghĩ tới đây liền đồ một tảng mồ hôi lạnh, nghĩ lại mà sợ.

Chờ ở số 17 Nguyệt Đàn suốt hai tiếng cuối cùng Dương Thận cũng trở về, vừa vào cửa đã nói: "Đã khai hết rồi! Quả nhiên là Viên Minh Tuấn sai khiến, anh ta cho tay đưa xe kia 20 vạn lệnh cho anh ta ép xe của Minh Lăng bị lật là được."

Hà Thanh Huy hỏi: "Có ghi hình lại không?"

Dương Thận lắc đầu, "Không được ghi hình, chỉ có ghi âm thôi, cũng không phải ra tòa chắc cũng đủ dùng."

Viên Minh Lăng: "Chị, chúng ta đi tìm bố đi!"

Hà Thanh Huy nhìn đồng hồ đeo tay: "Hôm nay muộn rồi, sáng mai hãy đi! Minh Lăng, Dương Thận hai người tối nay ngủ lại đây đi."

Viên Minh Nguyệt để Trương Tử sắp xếp chỗ ngủ cho Viên Minh Lăng và Dương Thận, lên lầu thì thấy Hà Thanh Huy đã vào phòng, cô đứng ở cửa do dự một lúc rồi quyết định gõ cửa, anh mở cửa ra thấy cô cũng không ngạc nhiên. Cô nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh đã cứu Minh Lăng!" Thật ra cái cô càng muốn nói là anh cũng cứu cô, cô không thể nào tượng tượng nổi nếu như Viên Minh Lăng thực sự gặp chuyện không may thì trong lòng cô sẽ hối hận đến nhường nào.

Ánh mắt Hà Thanh Huy lạnh băng nhìn vào mắt cô, khẽ nói: "Không có gì!" Nếu như Viên Minh Lăng gặp chuyện không may anh đương nhiên khó trốn tránh trách nhiệm được. Lúc này chỉ có hai người bọn họ biết ở trong lòng họ cảm thấy may mắn nhường nào.

Sáng sớm hôm sau, Viên Minh Nguyệt và Viên Minh Lăng đi tìm Viên Khánh Niên, nói cho ông biết chuyện xảy ra tối hôm qua, Viên Khánh Niên rất kinh hãi, nhìn hai chị em họ hỏi: "Có chuyện như vậy sao?"

Viên Minh Nguyệt lấy điện thoại ra mở tập tin ghi âm lên, phát ra là một giọng nói đau khổ: "Trước đó có một người anh em tìm được tôi rồi cho tôi mười vạn, nói là tôi chỉ cần ép chiếc xe Lamborghini màu cam bị lật là được rồi."

Một giọng nói nghiêm nghị khác hỏi: "Người anh em đó tên gì? Có nói là ai đưa tiền cho anh ta không?"

Người họ họ khan hai tiếng, gần như rên rỉ: "Mấy người đừng đi tìm anh ta, anh ta rất tốt với tôi. Hình như anh ta còn nói cái gì đó nữa." Nói xong dừng lại, bên trong truyền ra một tiếng xào xạc, cái thanh âm kia vang lên một lần nữa, "Đúng rồi, anh ta hình như có nói một câu nữa, là anh họ của thằng nhóc Lamborghini đưa tiền."

Viên Khánh Niên nghe xong giật dử, tay run rẩy, lớn tiếng chất vấn: "Tất... Tất cả đều là sự thật?"

Viên Minh Lăng: "Đương nhiên là thật rồi ạ, chuyện lớn như vậy sao tụi con dám vu oan cho anh ta được. Bây giờ con nghĩ lại vẫn thấy rất sợ, nếu không có anh rảnh chắc chắn con bị người ta hại chết rồi!"

Viên Khánh Niên lúc này cũng không kịp hỏi tội anh ta giấu diếm trốn đi đưa xe, ngồi im thật lâu bình tĩnh rồi mới hỏi: "Tập tin ghi âm này ở đâu mà có?"

Viên Minh Lăng: "Anh rảnh gọi người bắt tên kia lại rồi tra hỏi."

Viên Minh Nguyệt vội vàng bổ sung: "Là cảnh sát bắt, Thanh Huy vừa khéo quen vị cảnh sát kia."

Viên Khánh Niên liếc mắt nhìn Viên Minh Nguyệt rồi đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay chấp ra đằng sau trầm mặc. Viên Minh Nguyệt nhìn bóng lưng của ông trong lòng thấp thòm bất an, vừa chờ ông nghĩ biện pháp giải quyết vừa lo lắng bị ông phát hiện ra ý đồ khơi mào mâu thuẫn giữa Minh Lăng và Minh Tuấn của mình.

Viên Minh Lăng đã sớm sốt ruột, "Bố, chẳng lẽ bố còn muốn tha cho anh ta sao. Anh ta muốn giết con đó."

Viên Khánh Niên quay đầu lại nhìn hai chị em họ: "Chuyện này không được nói ra ngoài, càng không được nói cho mẹ các con biết. Bố sẽ xử lý!"

Viên Minh Lăng còn muốn nói nữa cái gì nữa nhưng bị Viên Minh Nguyệt kéo lại, nháy mắt liên tục với anh, anh rút cuộc cũng nhin xuống. Hai người đi ra cửa, Viên Minh Lăng nói: "Chị nói xem bố có bỏ qua cho anh ta không?"

Viên Minh Nguyệt lắc đầu, cô biết lần này nhất định sẽ không bỏ qua đâu. Mặc dù là Viên Minh Lăng là người lỗ mãng tùy hứng nhưng lòng dạ lại đơn thuần thiện lương, tính cách rất hoạt bát, cho dù cô biết trong nhà có tư tưởng trọng nam khinh nữ nhưng cô không thể không chiều theo ý của Viên Minh Lăng, không muốn anh phải chịu tổn thương. Tuy rằng lần này Viên Minh Tuấn bị lợi dụng nhưng cô không ngờ được anh ta lại ra tay tàn độc như vậy. Bây giờ cô vẫn cảm thấy sợ, cô không tin bố cô sẽ để người nguy hiểm như vậy bên đứa con trai yêu quý của mình.

Quả nhiên đến buổi chiều Viên Khánh Niên liền triệu tập họp ban giám đốc khẩn cấp, gọi tất cả thành viên hội đồng quản trị đang nghỉ ngày cuối tuần đến, đương nhiên Hà Thanh Huy cũng phải có mặt. Viên Minh Tuấn vẫn không biết đã phát sinh ra chuyện gì bởi vì anh ta không được thông báo trực tiếp. Ngày hành sự cụ thể cũng chỉ nói là cuối tuần này, không nói rõ là thứ sáu hay thứ bảy, bây giờ mọi chuyện bại lộ người trung gian đã sớm bỏ trốn

mất dạng nhưng anh ta lại chẳng hay biết gì.

Mọi người vào phòng họp, Viên Minh Lăng trợn mắt nhìn chăm chú vào Viên Minh Tuấn, Viên Minh Tuấn bối rối cười với anh một cái, trong lòng còn đang nghĩ để xem mày còn có thể hoành hành đến khi nào.

Viên Khánh Niên mở cửa vào phòng họp thấy mọi người đều đến đông đủ liền đi đến ngồi xuống ghế chủ tịch, thẳng vào vấn đề: "Tôi mở cuộc họp khẩn cấp này là thảo luận về quản lý bộ phận thu mua Viên Minh Tuấn đã nhận tiền hoa hồng của Ưu Minh Vĩ Nghiệp."

Mấy vị thành viên hội đồng quản trị nghe xong lập tức ồn ào, Viên Minh Lăng nhìn Viên Minh Nguyệt bày ra vẻ mặt khó hiểu, Viên Minh Nguyệt nhìn anh lắc đầu, Hà Thanh Huy là người giữ bình tĩnh nhất.

Viên Minh Tuấn kinh hãi, sắc mặt lập tức đỏ bừng: "Chủ tịch, cháu không có!"

Viên Khánh Niên không nhìn anh ta sai thư kí đem một xấp văn kiện phát cho các thành viên hội đồng quản trị. Trong đó liệt kê ghi chép con số hoa hồng Viên Minh Tuấn nhận được của các hạng mục công trình cùng với danh sách người nhận và người gửi của khoản tiền đó.

Viên Minh Tuấn cũng được nhận một phần văn kiện, nhìn các con số sáng loáng trên giấy anh ta chỉ thấy hoa mắt chóng mặt. Anh ta vẫn cho rằng mình hành sự rất kín đáo nhưng không ngờ Viên Khánh Niên lại biết cặn kẽ như vậy. Sắc mặt anh ta tái nhợt, hai tay run rẩy nhìn Viên Khánh Niên một hồi rồi nhìn các thành viên hội đồng quản trị một hồi, không nói được câu nào.

Viên Khánh Niên vẻ mặt không thay đổi nói: "Các vị, có muốn nói gì không?"

Có mấy vị trong hội đồng quản trị có nhận tiền của Viên Minh Tuấn, bây giờ thấy các khoản tiền rất rõ ràng này trong lòng rất sợ hãi. Mặc dù đang chửi Viên Khánh Niên nam hiểm nhưng cũng không nói ra được một lời nào.

Những người còn lại là đối địch với Viên Minh Tuấn, mặc dù bây giờ trong lòng rất vui vẻ nhưng mấy ngày trước Viên Khánh Niên mới vừa mắng Viên Minh Lăng xong sao giờ lại nhắc đến chuyện cũ. Cũng có thể đã xảy ra chuyện gì đó, không nên nói gì là tốt hơn.

Hai chị em Viên gia và Hà Thanh Huy tất nhiên cũng không tùy ý phát biểu ý kiến vào lúc này. Bọn họ cũng rõ ràng rằng Viên Khánh Niên chỉ là muốn mượn cớ này để che giấu việc Viên Minh Tuấn hãm hại Viên Minh Lăng, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài được.

Không khí trong phòng liền trầm mặc, phòng họp im lặng phảng phất chỉ có tiếng tim đập thình thịch của Viên Minh Tuấn. Viên Khánh Niên nói: "Nếu không ai có ý kiến gì thì tôi tuyên bố kết quả. Hành vi của Viên Minh Tuấn làm nguy hại nghiêm trọng đến lợi ích của công ty, bây giờ hủy bỏ tư cách thành viên hội đồng quản trị của Viên Minh Tuấn, cách chức quản lý bộ phận thu mua, sa thải!" Nói xong rồi ngừng một hồi vẫn không có ai nói gì, Viên Khánh Niên đứng lên: "Tan họp!" Rồi đi thẳng ra cửa.

Viên Minh Tuấn thấy Viên Khánh Niên đi ra ngoài liền đứng dậy đuổi theo, gọi: "Chú! Chú!"

Viên Khánh Niên không quay đầu lại đi về phòng làm việc của mình, Viên Minh Tuấn đi vào theo, nửa tức giận nửa hoảng loạn chất vấn: "Chú, vì sao?"

Viên Khánh Niên đóng cửa phòng lại, lúc này con tức giận mới phát ra ngoài, quay sang nhìn anh ta nói: "Cậu còn dám hỏi tôi vì sao hả?"

Viên Minh Tuấn: "Việc này chủ sớm đã biết vì sao bây giờ lại nói ra. Có phải là dọn sạch đường đi cho Minh Lăng? Chú, cháu bán mạng vì Bách Niên nhiều năm như vậy chẳng lẽ vì không hợp với Minh Lăng mà chú đuổi cháu đi sao?"

Viên Khánh Niên nghĩ đã đến nước này mà cậu ta còn ngây biện, vừa đau lòng vừa tức giận, tuyệt vọng chỉ vào mũi Viên Minh Tuấn: "Nói! Có phải cậu thuê người tên là Đạn để hại Minh Lăng phải không?"

Viên Minh Tuấn thể mới biết sự việc đã bại lộ, môi lập tức trắng bệch, vẻ mặt thất bại. Anh ta đối mặt với sự chất vấn của Viên Khánh Niên đứng im không nhúc nhích, hai chân vô cùng run rẩy, qua một lúc lâu mới dè dặt nói: "Cháu...Cháu không có làm!"

Viên Khánh Niên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhắm mắt lại chậm rãi nói: "Cậu đi đi, việc cậu nhận hoa hồng tôi sẽ không truy cứu, cậu về nói với bố cậu là tôi có lỗi với ông ấy, không thể giúp ông ấy dạy dỗ con trai thật tốt!"

Viên Minh Tuấn biết mình không còn hy vọng gì nữa, bất kể nói cái gì đi nữa cũng không thể挽 hồi tất cả đành phải yên lặng đi ra cửa. Anh ta đi ra ngoài, Viên Minh Lăng đã chờ sẵn, nhìn anh ta đi ra, không nói gì liền đánh một đấm vào mặt anh ta, máu trên khóe miệng chảy xuống. Hà Thanh Huy đang ở phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt nghe thấy tiếng động liền chạy ra kéo Viên Minh Lăng lại.

Viên Minh Tuấn ngẩng đầu nhìn chằm chằm từng người một, ánh mắt hung ác nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đừng tưởng rằng các người tốt lành gì hơn tôi, cái hơn tôi là các người sinh ra trong hoàn cảnh tốt hơn mà thôi. Nhưng mà Minh Nguyệt, trừ cô ra vì cô là đàn bà!"

Viên Minh Nguyệt không bị anh ta làm cho tức giận, lạnh lùng nhìn anh ta: "Tốt nhất anh mau chóng rời khỏi đây đi, bằng không chúng tôi sẽ báo cảnh sát."

Viên Minh Tuấn thở hổn hển, cuối cùng cũng xoay người rời đi.

Viên Khánh Niên ở trong phòng làm việc kêu lên: "Thanh Huy, vào đây một lát."

Viên Minh Nguyệt khẩn trương nhìn Hà Thanh Huy, anh gật đầu với cô rồi đi vào phòng làm việc của Viên Khánh Niên.

Lúc Hà Thanh Huy đi vào Viên Khánh Niên đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế làm việc, mặt quay nhìn ra cửa sổ, không nhìn anh nói: "Ngồi đi. Lần này may mà có con."

Hà Thanh Huy không ngồi mà cung kính đứng ở trước bàn: "Con nên nói sớm với bố chuyện Minh Lăng đi đua xe mới phải."

Viên Khánh Niên khoát tay một cái: "Không nói cái này. Bố hỏi con, con làm sao biết cái tên súc sinh kia sẽ làm ra chuyện này."

"Lúc trước con có nhờ Dương Thận giới thiệu bạn gái cho Minh Tuấn, hai người họ cũng bởi vì chuyện này mà thân quen nhau. Gần đây con với Dương Thận có xảy ra một chút mâu thuẫn, anh ta đã không đi làm một thời gian rồi. Hai người họ bình thường gặp nhau nói chuyện, trò chuyện một hồi liền biết được chuyện này. Ngày hôm qua Dương Thận nghĩ thông suốt liền quay về tìm con, có nhắc tới nỗi oán hận của anh ta đối với Minh Lăng, con thuận miệng hỏi bọn họ đã nói chuyện gì thì anh ta nói đến việc Minh Lăng đi đua xe."

"Trước đây con cũng hay đua xe, biết được có chuyện nhỏ nhặt gì thì sẽ tìm người trả thù, hơn nữa gần đây cũng nghe nói 'Đạn' đã trở về, con biết tên này, hoàn cảnh của anh ta rất nghèo túng bỗng nhiên đi đua xe với đám nít ranh kia, con cảm thấy bất thường nên đã gọi điện cho Minh Lăng ai ngờ nó lại cúp máy. Con sợ tự con suy nghĩ nhiều nên cũng không dám quấy rầy bố mẹ, đến Minh Nguyệt con cũng không nói liền cùng với Dương Thận đến Đông Bá. May mà tới kịp."

Viên Khánh Niên "Ừ" một tiếng, một lát sau lại hỏi: "Người cảnh sát kia con quen tên là gì?"

"Ông ta tên Hình Vĩ, là đội trưởng đội cảnh sát giao thông ở Đông Bá, trước đây con đua xe nên có biết ông ta sau này mới thân quen hơn."

Anh nói những lời này để trả lời ngoại trừ việc Dương Thận và tên 'Đạn' là nói dối thì cái gì cũng là thật hết, không có chỗ nào có thể nghi ngờ được. Viên Khánh Niên gật đầu: "Việc này đừng cho người ngoài biết!"

Hà Thanh Huy đáp: "Dạ vâng!"

Buổi tối Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt cùng nhau về nhà, Viên Minh Nguyệt rất căng thẳng, đi theo anh hỏi: "Bố đã nói gì với anh?"

"Hỏi tại sao tôi biết Minh Lăng xảy ra chuyện."

"Còn gì nữa không?"

Hà Thanh Huy thừa dịp lúc chờ đèn đỏ nhìn cô một cái: "Cô lo lắng cái gì? Đây chỉ là mảnh khóc nhỏ của cô cũng không phải thủ đoạn ghê gớm gì. Viên Minh Tuấn gây chuyện là do anh ta tự tìm đường chết, không có liên quan gì đến cô cả!"

Viên Minh Nguyệt thở dài một hơi, quay mặt đi sợ hãi nói: "Anh không cảm thấy bố rất đáng sợ sao, ông ấy bất ngờ đối với hành động của Viên Minh Tuấn rõ ràng như vậy, những vấn đề đó anh có thấy không, chắc chắn là ông ấy đã sớm âm thầm cho người đi điều tra anh ta."

"Việc này đâu có gì lạ. Bất kỳ một người quản lý có đầu óc sáng suốt nào thì cũng sẽ có ham muốn nắm giữ nhất cử nhất động của cấp dưới mình, biết đâu có chuyện không ngờ phát sinh thì có thể kịp thời nắm giữ đại cục."

Viên Minh Nguyệt gật đầu, không tự chủ bật thốt lên: "Thanh Huy, may mà có anh!" Nói xong mới phát giác được cô càng ngày càng dựa dẫm vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trung thu đoàn viên (1)

Sau sự việc của Viên Minh Tuấn, Viên Minh Lăng trở thành quản lý của bộ phận thu mua. Từ khía cạnh của Viên Khánh Niên mà nói cũng là bất đắc dĩ mà thôi, bộ phận thu mua đối với một công ty bất động sản là một bộ phận rất quan trọng, nếu như không phải người trong nhà nắm quyền thì không cách nào có thể yên tâm được. Tuy rằng Viên Minh Lăng còn thiếu kinh nghiệm nhưng người làm cha này đối với đứa con trai của mình luôn có một sự kỳ vọng không thiết thực, mong rằng nó sẽ có thể từ sự việc lúc trước mà mau chóng trưởng thành.

Mà hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn thì lại rơi vào tay Viên Minh Nguyệt, bởi vì lần trước mời thầu có vấn đề nên toàn bộ hợp đồng thu mua đều phải ký kết lại một lần nữa. Viên Minh Lăng vì có chị cả ở đây, nên ngay cả những kích động khi hợp tác với Viên Minh Tuấn lúc trước cũng không còn nữa, xe thể thao đã bị tịch thu, cả ngày chỉ muốn đào móc cái gì đó để chơi. Mọi chuyện Viên Minh Nguyệt phải đích thân xử lý, hơn nữa cô còn là quản lý bộ phận tiêu thụ nên công việc bận tới bực, ngày nào cũng khuya mới về tới nhà.

Đêm nay Hà Thanh Huy ở nhà một mình nên lại gọi Dương Thận đến chơi bida cùng anh. Đã là giữa hè, ban ngày nhiệt độ 38, 39°C, đúng với cái tên "Ngày tắm hơi" nổi danh ở Bắc Kinh, đến buổi tối nhiệt độ cũng không hạ xuống được bao nhiêu. Tuy rằng trong phòng có mở điều hòa nhưng cả người vẫn đổ mồ hôi như tắm, hơn nữa Dương Thận còn là một người mập mạp, anh ta đánh xong một gậy liền ngồi im một chỗ điên cuồng uống nước đá, cuối

cùng cũng mất được một chút, than phiền: "Ngày nào cũng chơi hã? Không có chị dâu ở đây, buổi tối của anh đều trôi qua như thế này sao?"

Hà Thanh Huy ngẫm nghĩ lúc trước làm những gì để thời gian trôi qua, không có gì nhiều hơn là các cuộc xã giao, theo dõi thị trường chứng khoán toàn cầu. Không biết bắt đầu từ khi nào anh nguyện ý đẩy lùi hết các cuộc xã giao, cũng không lo lắng nhiều về tình hình chứng khoán ở Mỹ nữa mà là trở thành một người chồng đúng giờ tan tầm về nhà, mặc dù cái "Nhà" này chỉ có tiếng chứ không có miếng.

Tất nhiên hôm nay anh tìm Dương Thận còn có những chuyện khác. Anh cầm gậy đánh bida đi quanh bàn bida tìm góc độ thích hợp: "Mảnh đất phía Tây kia cậu xem thử bây giờ có cách nào không gây chú ý nhưng vẫn có được không?"

Đương nhiên Dương Thận cũng vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện này, "Vẫn không thể nói cho tôi biết kế hoạch của anh là gì sao?"

"Dương Thận, tôi đã nói với cậu việc này không liên quan đến tín nhiệm hay không tín nhiệm."

Dương Thận thở dài một cái, anh ta không đến ý tới cái tín nhiệm hay không đó, anh chỉ sợ Hà Thanh Huy có khuynh hướng tự hủy hoại bản thân mình. Dương Thận lại hỏi: "Vậy anh còn bao nhiêu thời gian nữa? Thời gian chậm nhất khi sở hữu mảnh đất kia mà không ảnh hưởng đến kế hoạch của anh?"

"Tốt nhất là trước cuối năm nay."

Dương Thận suy nghĩ một chút: "Từ sự kiện lần này anh cũng đã nhìn ra Viên Khánh Niên không phải là dạng vừa. Nếu như ông ta biết anh muốn mảnh đất kia ông ta ắt hẳn sẽ tìm rõ nguyên nhân, tôi đoán anh cũng không muốn như vậy. Đó là lí do mà chúng ta cần sự giúp đỡ của chị dâu."

Hà Thanh Huy do dự, rốt cuộc nói: "Cậu cũng biết tôi không muốn cô ấy tham dự vào."

Lúc trước Dương Thận vẫn trêu chọc anh với Viên Minh Nguyệt có quan hệ mờ ám, bây giờ đã biết được tâm tư của anh thì lại không nói gì cả, chỉ lý trí phân tích: "Anh vẫn còn nhớ chứ, anh chọn cô ấy để kết hôn cũng là bởi vì cô ấy là đại tiểu thư của Bách Niên. Bây giờ nói không cho cô ấy tham dự vào anh không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?"

Hà Thanh Huy nghe Dương Thận nói như vậy trong lòng bỗng nhiên giật mình, anh biết là mình đang sợ, anh không muốn Viên Minh Nguyệt biết anh nói dối, mặc dù cô ấy chưa chắc đã quan tâm "Dù như thế nào thì luôn luôn có cách để bỏ qua cô ấy khỏi chuyện này."

Dương Thận chợt thấy bất ngờ khi bản thân anh có thể nhìn nhận người có những suy nghĩ vô lí như Hà Thanh Huy lâu đến vậy, thật sự là quá thần kỳ, anh bất đắc dĩ nói: "Nếu cô ấy biết thì sẽ thế nào? Chuyện này từ đầu đến cuối đâu có bất cứ tổn hại gì đến cô ấy, với Bách Niên cũng như vậy."

Hà Thanh Huy chính là bởi vì không biết Viên Minh Nguyệt sẽ thế nào cho nên mới không dám đề cho cô biết. Anh không tranh cãi nữa: "Tôi sẽ nghĩ cách."

Từng giọt mồ hôi trên trán Dương Thận túa ra, anh không thể không phiền não, bỗng nhiên đứng lên: "Vậy anh còn tìm tôi tới làm gì! Thời gian của tôi chỉ dùng để kiếm tiền, không giống như anh vừa mất lòng bỏ mình vừa bị phụ nữ làm rối loạn!" Nói rồi đi ra ngoài cửa.

Hà Thanh Huy vẫn từ từ chơi bida, anh lại một lần nữa bắn viên bi màu đen cuối cùng rơi xuống lỗ: "Chờ kế hoạch này thành công đến lúc đó cậu vừa ý tập đoàn Vũ Hâm hoặc là các quán bar thì đều có thể yên tâm mà lấy đi."

Dương Thận nghĩ Hà Thanh Huy đang nói mê nhưng anh ta lại không thể không tin được. Anh nhớ tới lúc mới quen Hà Thanh Huy, Khi đó bọn họ cùng học chung trường đại học, thường thường đều ở quán bida bên cạnh trường cùng nhau chơi, anh có quan hệ rất tốt với những người trong đó chứ đừng nói là với một khối băng như Hà Thanh Huy. Bọn họ chơi bida với nhau suốt một học kỳ cuối cùng cũng thân quen, có một ngày Hà Thanh Huy nói: "Nếu như cậu có thể giúp tôi tìm được năm mươi vạn, tôi bảo đảm trong một tuần có thể kiếm đủ năm trăm vạn."

Hà Thanh Huy là sinh viên chất lượng cao nên rất khác biệt với Dương Thận, lúc đó Dương Thận đã đọc được khoa chính quy trong trường là khoa chuyên ngành về khoa học, tỷ lệ trúng tuyển rất thấp nhưng học phí rất cao, không còn gì nghi ngờ những người đậu vào đó phần lớn đều là gia cảnh giàu có nhưng lại hiểu biết kém hơn trẻ nhí đồng. Dương Thận được coi là không học vấn không nghề nghiệp nhưng gia cảnh rất bình thường, cha mẹ đều là nhân viên công vụ bình thường, bởi vì không ngờ con trai sẽ học một trường cao cấp như vậy nên mới miễn cưỡng giành dụm tiền để nộp học phí, để anh có một cái bằng cho sau này.

Đối với nhân duyên cực kỳ tốt của Dương Thận mà nói thì có rất nhiều bạn học giàu có, để có được năm mươi vạn đương nhiên không khó gì. Hà Thanh Huy nói như truyện một nghìn lẻ một đêm vậy, trong một tuần từ năm mươi vạn biến thành năm trăm vạn, trừ phi là trúng xổ số. Khi đó mặc dù Hà Thanh Huy không có gì nổi bật nhưng lại đi xe thể thao đắt tiền, hơn nữa mọi người trong trường còn đồn rằng anh là con trai của Hà Tâm Vũ, cứ như vậy, Dương Thận cũng không thể coi đó là lời nói gió thoảng bên tai được. Dương Thận lại hỏi Hà Thanh Huy là dựa vào cái gì.

Hà Thanh Huy tốn một buổi chiều tỉ mỉ nói với Dương Thận về ngành công nghiệp Internet còn non trẻ của nước nhà, cùng với những mối đầu tư hợp tác lớn giữa các công ty Internet có tiếng, rồi còn nói đến sàn chứng khoán NASDAQ. Dương Thận đương nhiên bị Hà Thanh Huy dụ dỗ đến choáng váng nhưng vẫn còn nhớ phải hỏi tại sao Hà Thanh Huy không lấy tiền của mình, Hà Thanh Huy nói cho Dương Thận biết anh không có tiền. Về sau Dương Thận mới hiểu rằng lúc ấy Hà Thanh Huy đang tranh chấp trên toà với bố của anh, anh lấy số tiền mẹ anh để lại cho anh đi đầu tư vào thị trường chứng khoán, số tiền kiếm được đó phần lớn là phí thuê luật sư. Số còn dư thì đều ném vào chiếc xe đua thể thao kia.

(NASDAQ: nguyên văn là National Association of Securities Dealers Automated Quotation System là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay. Với khoảng 3.200 giao dịch hàng ngày tại sàn, NASDAQ hiện là sàn giao dịch lớn nhất thế giới. Nguồn wiki)

Hôm sau Dương Thận thực sự đi vay tiền các bạn học nhưng chỉ cần một ngày đã mượn được đủ năm mươi vạn. Khi đưa tiền cho Hà Thanh Huy Dương Thận không hề do dự chút nào nhưng dần dần liền bắt đầu sợ hãi nghĩ ngợi lung tung, hầu như ngày nào cũng đi tìm Hà Thanh Huy mà lại không dám hỏi gì nhiều. Thấy anh đổi chiếc xe đua kia thành một chiếc Golf màu trắng thì cũng yên tâm đôi chút, chiếc xe kia dù thế nào cũng đáng giá năm mươi vạn. Cứ như vậy bị giầy vò suốt một tuần, lúc chạng vạng tối Hà Thanh Huy đưa ra một tấm thẻ cho Dương Thận, nói sáu số mật mã cho anh. Dương Thận lập tức đến một cây ATM gần nhất, cắm thẻ vào máy, sốc đến ngây người, vội vàng đếm số dư, không nhiều không ít, ba trăm vạn.

Hà Thanh Huy nói: "Trừ đi tiền vốn thì lãi được một trăm vạn, chúng ta chia đôi, mỗi người hai trăm vạn." Dương Thận nhớ rõ lúc đó anh nhìn Hà Thanh Huy tựa như nhìn thấy một vị thần, về sau mới biết được chẳng qua là vì Hà Thanh Huy có con mắt tinh tường, hơn nữa còn có số may mắn, đúng, Hà Thanh Huy cũng chỉ là một dân cờ bạc mà thôi.

Sau khi qua vụ hợp tác phát triển Internet, hai người họ chính thức cùng nhau hùn vốn làm ăn, đã qua nhiều năm như vậy, ban đầu Dương Thận cho rằng Hà Thanh Huy là dân cờ bạc nhưng trải qua sự rèn giũa của năm tháng thì suy nghĩ này không còn nữa, nhưng gần đây mới phát hiện ra những kinh nghiệm được tích lũy qua thời gian ấy chính là đang chờ đợi một lần đánh cược lớn.

Dương Thận không kháng cự lại được những cám dỗ như vậy, bởi vì nếu như thắng thì có nghĩa là tất cả sẽ hoàn toàn thay đổi. Giống như nhiều năm trước, anh chỉ cần một tuần từ sinh viên nghèo túng trở thành triệu phú.

Dương Thận giơ hai tay lên đầu hàng: "OK, anh nói đi, anh muốn tôi làm cái gì?"

Hà Thanh Huy đi tới đặt hai tay lên vai Dương Thận: "Chúng ta là partner (đối tác), tôi không cần cậu làm cái gì, tôi chỉ cần cậu ủng hộ cho tôi là được."

Dương Thận nhìn biểu tình nghiêm túc của anh, đột nhiên hiểu ra anh đang nói cái gì, Dương Thận đem chuyện Viên Minh Lăng đưa xe nói cho Viên Minh Tuấn biết anh rất không hài lòng. Hà Thanh Huy quan tâm Viên Minh Nguyệt đã vượt quá sức tưởng tượng của Dương Thận, anh đây là đang nhắc nhở cho Dương Thận biết không nên lại lôi Viên Minh Nguyệt vào chuyện này. Dương Thận gật đầu nói: "Được!"

Hôm nay là thứ bảy, Viên Minh Nguyệt kết thúc hội nghị vào lúc bốn giờ chiều. Ngồi trên ghế làm việc ở phòng mình, hai tay chống lên thắt lưng mệt mỏi căng người lên rồi mới cảm thấy toàn thân được thả lỏng rất nhiều. Tay để xuống bàn thì chợt thấy một hàng bức tượng gỗ, mặt ngoài tượng gỗ được mài rất láng, tứ chi đầy đủ, những chi tiết trên tượng gỗ được điêu khắc rất tinh tế, vẻ mặt hào hứng. Tổng cộng có năm bức tượng gỗ, mỗi một bức tượng là một vẻ mặt khác nhau. Là Diệp Thánh Phi mất nửa năm để khắc ra, cô còn nhớ rõ lúc nhận được quà thì trong lòng vô cùng xúc động, lúc ấy chỉ cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới. Nhưng sau đó anh ta lại bỏ đi mà không nói một lời, trước đó ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có.

Nhưng cô cũng chẳng hề để tâm, cô luôn luôn có thể làm được như vậy. Những người đã phản bội hay làm tổn thương cô, cô vẫn có thể ngay lập tức xóa bỏ họ khỏi cuộc sống của cô, giống như chỉ cần ấn nút delete ở trên máy tính vậy. Từ lúc nhỏ anh đã học được khả năng này, khi đó bố mẹ bỏ cô lại cho những người họ hàng, trong lòng cô vô cùng nhớ họ nhưng khi gặp được rồi cô lại dửng dưng không biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Cứ như vậy ở trong mắt mọi người dường như cô chỉ thích mỗi bản thân mình mà thôi.

Là vì sao đến bây giờ còn chưa vứt mấy bức tượng gỗ này đi, chắc là vào thời khắc khi bị cái thế giới này bỏ rơi, ít nhất trong nửa năm Diệp Thánh Phi làm ra những bức tượng gỗ này anh ta thật sự yêu cô, dù sao cô cũng là một người phụ nữ đã từng được yêu thương.

Cô đang ngắm bức tượng gỗ thì điện thoại vang lên, là Hà Thanh Huy: "Hôm nay tôi có chút việc, sẽ về muộn."

Cô bỗng nhiên thấy như một giấc mộng, bọn họ giống như người một nhà, mỗi ngày tan làm thì sẽ gọi cho người kia thông báo hành tung, thói quen này là ai bắt đầu trước cô đã không còn nhớ rõ, có lẽ là ban đầu ở trước mặt mọi người che lấp sau lại nghiêm nhiên phát triển thành một thông lệ. Cô nói: "Tôi biết rồi. Hôm nay tôi muốn uống trà sữa trái cây ở cửa hàng phía bắc Nguyệt Đàn, nhưng bây giờ tới đó nhất định là phải xếp hàng, trời thì nóng quá, lười lắm, tối lúc anh về sẽ không còn đông người nữa, giúp tôi mua một ly nhé, phải cho nhiều kiwi đây."

Hà Thanh Huy không chỉ giúp cô mua một lần, không nói gì nhiều nữa: "Được." Sau đó cúp điện thoại.

Viên Minh Nguyệt đang suy nghĩ đêm nay cuối cùng cũng có thể trở về nhà nghỉ ngơi thật tốt, tranh thủ một chút thì có thể xem được một tập "Người vợ tốt", lần trước xem khi Alicia còn đang rầu rĩ có nên hay không vượt quá giới hạn với Will, nghe nói tập mới nhất hai người đã lên giường và đã nhiều lần chia tay. Cô vừa thu dọn giấy tờ vừa suy nghĩ miên man, bỗng nhiên điện thoại lại vang lên, cô cho rằng là Hà Thanh Huy còn có chuyện chưa nói nên không nhìn màn hình, thuận tay nhận điện thoại: "Còn có chuyện gì sao?"

Bên kia là giọng nói của một người phụ nữ: "Ày da, Viên đại tiểu thư, nhầm tôi là anh rể phải không?"

Viên Minh Nguyệt nghe ra, chính là vị Tôn tiểu thư lần trước ở Thanh Đảo mời cô uống rượu đây mà, có sự giúp đỡ của gia đình nên sự nghiệp đang ngày một phát triển, là một người bạn nhất định phải tạo quan hệ tốt đẹp, cô cũng cười trừ chọc: "Tôn đại tiểu thư, hôm nay là thứ bảy, không cùng với ngôi sao đẹp trai nào mà lại nhớ đến tôi thế này?"

Tôn tiểu thư cười khanh khách vài tiếng mới nghiêm chỉnh nói rằng: "Tôi mới đến Bắc Kinh, dù thế nào thì cùng ăn một bữa cơm đi."

Viên Minh Nguyệt nghĩ lần trước cô ấy mời cô, mình là người Bắc Kinh nên đương nhiên cô cũng phải bày tỏ sự hiếu khách: "Được, thời tiết này thích hợp nhất là ăn sashimi, tôi biết ở đường Đại Vọng Lộ có một nhà hàng Nhật rất ngon, chúng ta đến đó nhé."

Hai người lập tức thống nhất với nhau.

Viên Minh Nguyệt về nhà thay quần áo rồi mới lái xe đến nhà hàng, bên trong đã có vài bàn có khách ngồi. Bởi vì Tôn tiểu thư ở gần nhà hàng nên đã sớm đến đó chiếm được chỗ tốt ngắm cảnh đẹp chờ Viên Minh Nguyệt. Hai người gặp mặt sao tránh được những cái ôm ân cần hỏi han, Viên Minh Nguyệt vừa ngồi vào chỗ của mình Tôn tiểu thư liền cười rất kỳ quái, nhìn cô nói: "Tôi nhìn hồi lâu vẫn không dám chắc chắn, ở bên tay trái vị trí mười hai giờ, người đàn ông đó có phải là anh rể không?"

Viên Minh Nguyệt sững sờ, chỉ ăn một bữa cơm chiều mà cũng chạm mặt như vậy, Bắc Kinh thật đúng là nhỏ. Cô quay đầu nhìn về phía mà Tôn tiểu thư nói, cô chú ý đến người phụ nữ trước tiên, chính xác mà nói là một cô gái, cô ta mặc một chiếc váy trắng, da cũng rất trắng, ánh sáng sáng chói từ ánh đèn của nhà hàng chiếu xuống trông cô ta như búp bê làm cho người khác phải chú ý. Quả đúng là Hà Thanh Huy, anh mặc một chiếc sơ mi màu trắng, một tay đặt trên bàn, một tay tùy ý đặt ở đầu gối, vẻ mặt ôn hòa vui vẻ nghe cô gái ở đối diện nói cái gì đó, giữa hai người thập phần ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trung thu đoàn viên (2)

Viên Minh Nguyệt đứng từ xa nhìn hai người kia, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, cô không nhớ Hà Thanh Huy đã từng cười như vậy với cô chưa. Tôn tiểu thư ở đối diện đã sớm nhìn ra sắc mặt cô thay đổi: "Chắc Là anh rể rồi."

Viên Minh Nguyệt biết Tôn tiểu thư đang cho rằng Hà Thanh Huy ở sau lưng cô lảng nhãng bên ngoài, đang chờ xem náo nhiệt. Trên thực tế, trong lòng cô hiểu rõ hai người bọn họ đều rất tự do, có quyền hẹn hò yêu đương với bất cứ ai. Nhưng mà cô cuối cùng cũng không thể thuyết phục được chính mình. Cô còn nhớ rõ những lời ước hẹn của hai người ở Thanh Đảo, cô đứng lên nói, "Tôi đi chào hỏi một lát."

Tôn tiểu thư giống như lo lắng: "Tôi đi chung với cô nha."

Viên Minh Nguyệt cười: "Đừng hiểu lầm, Thanh Huy đã nói với tôi về buổi gặp mặt này rồi, là bạn của anh ấy. Chỉ là tôi không biết anh ấy cũng tới đây."

Tôn tiểu thư cũng không tiện nói cái gì nữa, đành phải ngồi xuống lại.

Viên Minh Nguyệt đi về phía hai người kia, càng đến gần càng thấy rõ diện mạo của cô gái kia. Là khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, vẻ mặt tươi sáng, ngũ quan nhẹ nhàng ngoan ngoãn, chiếc váy màu trắng giống như là từ trên người tự nhiên sinh ra, trên người không đeo một thứ trang sức nào, khí chất tao nhã, thanh tú sạch sẽ. Là khẩu vị của Hà Thanh Huy, cô nghĩ như vậy.

Trái lại với bản thân cô, trên người là chiếc váy lụa mẫu mới nhất của Armani, hoa văn trừu tượng màu đỏ, trắng và xanh được vẽ lên chiếc váy, để phù hợp với nó cô đeo một đôi bông tai trắng men màu sắc rực rỡ rất to, trên chân là một đôi giày cao gót màu b

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Trung thu đoàn viên (3)

Viên Minh Nguyệt mở cửa phòng họp ra thì nghe thấy Viên Khánh Niên đang lớn tiếng nói, "Người này đã từng biến thủ năm trăm vạn của bất động sản Bách Niên, lúc đó chúng tôi đã báo cảnh sát và cũng đã lập hồ sơ. Bây giờ cậu ta có thể đường hoàng xuất hiện ở nơi này quả thực đúng là chuyện tiêu lâm, nếu như mấy người không có lời giải thích hợp lý tôi sẽ lập tức báo cảnh sát."

Viên Minh Nguyệt đi vào, đang đứng bên cạnh bàn hội nghị là Diệp Thánh Phi, anh ta vẫn cao lớn như vậy, mặc một chiếc áo sơ mi sọc đỏ trắng, đeo một gọng kính màu bạc đang cố gắng đối đầu với Viên Khánh Niên. Thấy Viên Minh Nguyệt đi vào nhưng cũng chỉ liếc mắt một cái, không nhìn ra sắc mặt đã thay đổi. Anh ta đối mặt với cơn tức giận của Viên Khánh Niên không chút sợ hãi, từ từ lấy điện thoại ra gọi: "Hà tổng, xin chào, tôi là Diệp Thánh Phi. Bây giờ tôi đang thay mặt Thành Phát họp ở Bách Niên. Tôi nghĩ ngài nên giải thích một chút với Viên tổng rồi." Vẫn là giọng nói phổ thông đạt tiêu chuẩn, trước đây Viên Minh Nguyệt thường xuyên nói giọng của anh ta hay như những MC trên TV.

Viên Khánh Niên nghe "Hà tổng" liền nhướng mày, nhận lấy điện thoại, bên kia một giọng nói sang sảng: "Xin chào ông thông gia, tôi là Hà Tâm Vũ." Giọng nói lớn nên mọi người trong phòng họp đều nghe thấy.

Viên Khánh Niên đem điện thoại vào gian phòng họp nhỏ rồi đóng cửa lại, để lại Diệp Thánh Phi và Viên Minh Nguyệt và nhân viên của hai bên ở bên ngoài.

Sau một thời gian Diệp Thánh Phi đi, Viên Minh Nguyệt thường xuyên nghĩ nếu mình gặp lại anh ta thì cần phải như thế nào, ví dụ như cho anh ta một cái

bạt tai, mắng to một trận, vân vân và mây mây, nhưng bây giờ thực sự gặp lại rồi trong lòng cô lại nghĩ đến chuyện khác. Cô đứng đứng nhìn Diệp Thánh Phi: "Anh hợp tác với Hà Tâm Vũ à?"

Diệp Thánh Phi lấy tay đẩy kính mắt, nhìn cô "Bạn gái cũ" nửa năm không gặp. Khi đó anh ta bỏ đi đã đoán trước được rằng cô sẽ không quan tâm đến chuyện này, nhưng không ngờ rằng chưa tới hai tháng mà cô đã kết hôn với người đàn ông khác, anh ta cười một tiếng: "Nghe nói bây giờ em là thiếu phụ nhân của Vũ Hâm, tập đoàn Vũ Hâm gần đây liên tiếp thu mua các công ty bất động sản, lẽ nào em không biết sao?"

Trước kia Viên Minh Nguyệt vẫn còn nghi hoặc sau vụ hạ ngục Nguyệt Đàm thì Hà Tâm Vũ tại sao lại biến mất, thì ra là ngồi im một chỗ chờ bọn họ xuất đầu lộ diện. Cô không muốn Diệp Thánh Phi nhìn ra tâm trạng của mình nên trở mặt lên nhìn anh ta: "Diệp Thánh Phi, anh mắc nợ tôi đấy!"

Diệp Thánh Phi khẽ nhếch môi, nợ cô sao? Anh ta lại muốn nghe thử anh ta nợ cô cái gì, tiền sao? Anh ta ở Bách Niên làm việc suốt năm năm, từ một nhân viên tiêu thụ bình thường đến chức phó quản lý bộ phận tiêu thụ, số tiền kiếm được cho Bách Niên vượt xa con số năm trăm vạn mà anh ta đã lấy. Về phần tình cảm, anh ta và cô yêu nhau hai năm, chỉ có cô chấp nhận tình yêu này còn bố mẹ cô thì luôn luôn xem thường anh ta, nhưng cô vẫn vờ như không biết gì, không hề đề cập tới tương lai của hai người. Thậm chí có lúc anh ta nghĩ cô ở bên anh ta chỉ vì để cho anh ta liều mạng vì Bách Niên mà thôi, trong mối quan hệ này anh ta lúc nào cũng cố gắng để được xứng đáng với cô hơn. Anh ta chỉ nói: "Anh sẽ trả lại cho em!"

Anh ta vừa dứt lời, Viên Khánh Niên đẩy cửa đi ra phòng họp lớn, đưa điện thoại cho Diệp Thánh Phi, về mặt không chút thay đổi nói: "Bây giờ bắt đầu họp đi."

Diệp Thánh Phi cười, Hà Tâm Vũ đúng là một cây đại thụ lớn đáng để dựa vào, anh ta đi qua bên người Viên Minh Nguyệt, đi thẳng đến vị trí ở giữa bên trái ngồi xuống.

Mặc dù Viên Minh Nguyệt không nghe được Hà Tâm Vũ và Viên Khánh Niên nói chuyện với nhau, nhưng cũng đại khái đoán được tình hình. Ông ta nhất định đã làm cho Viên Khánh Niên không thể không chấp nhận những điều kiện của Diệp Thánh Phi, sự bá đạo của cha con Hà gia cô đã được lĩnh giáo nhiều lần rồi, và điều đáng cảm giận nhất là họ có cái khả năng này.

Cuộc họp bắt đầu, Diệp Thánh Phi mở đầu trước: "Bách Niên và Thành Phát trước đây là đối tác cùng chung dự án phát triển khu chung cư ở bãi biển Thạch Lão Nhân Thanh Đảo, mỗi bên đều chiếm 50% cổ phần. Bây giờ bởi vì tập đoàn Thành Phát có một số thay đổi nên việc hợp tác trên chúng tôi sẽ có một vài đề nghị thay đổi nhỏ nhỏ. Thành Phát đề nghị thay đổi dự án chung cư thông thường thành khu biệt thự bãi biển cao cấp."

Viên Minh Nguyệt vẫn đang suy nghĩ, không biết lần này rốt cuộc Hà Tâm Vũ có chủ ý gì. Sợ rằng còn có liên quan đến Hà Thanh Huy, cô nghĩ lát nữa kết thúc cuộc họp phải gọi điện cho anh. Bây giờ nghe Diệp Thánh Phi nói như vậy cô hơi đâm chiều, từ một chung cư bình thường trở thành khu biệt thự bãi biển cao cấp, như vậy thì chi phí tất nhiên sẽ tăng lên, thời gian xây dựng cũng kéo dài ra, chẳng lẽ muốn thông qua việc này gây khó khăn về tiền vốn cho các dự án khác của Bách Niên sao? Biết làm sao giờ, thông tin có hạn cũng không thể đoán mò được.

Viên Khánh Niên nói: "Vừa rồi Hà tổng đã nói với tôi về đề nghị này, ông ấy nói cậu có có những điều kiện khác nữa."

Theo thói quen Diệp Thánh Phi lại đẩy kính mắt lên một chút: "Đúng vậy, từ một khu chung cư bình thường trở thành khu biệt thự bãi biển cao cấp, thì tất nhiên tiền vốn sẽ tăng và thời gian thi công sẽ kéo dài, Hà tổng đã cân nhắc sợ rằng việc này sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Bách Niên không được thuận lợi, vì vậy đã đặc biệt cần dặn tôi về phương diện tiền bạc Thành Phát có thể đi đầu giải quyết, Bách Niên cũng có thể làm theo ngân sách ban đầu, giống như lần nữa phân chia tỉ lệ cổ phần. Nhưng mà mảnh đất này vốn là thuộc về bất động sản Bách Niên, Thành Phát chỉ tham dự phát triển dự án, vì vậy lợi nhuận chỉ ra Bách Niên vẫn nắm lấy nhiều hơn."

Các nhân viên của Bách Niên ri rầm thảo luận, đề nghị này coi như là để cho Bách Niên không công chiếm lợi, ông thông gia Hà Tâm Vũ này có hơi hào phóng rồi. Viên Khánh Niên thận trọng nói: "Chuyện này Bách Niên còn cần phải họp ban giám đốc mới có thể đề quyết định, đến lúc đó tôi sẽ cho cậu một câu trả lời thuyết phục. Cuộc họp ngày hôm nay đến đây thôi, chờ kết quả của chúng tôi rồi sẽ thông báo cho Thành Phát." Nói rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, để nhận thấy là ông đã nhẫn nại quá lâu. Ra đến cửa bỗng nhiên dừng lại kêu lên: "Minh Nguyệt, đi theo tôi!"

Viên Minh Nguyệt cho rằng cách làm của bố rất đúng, cô cũng muốn biết rốt cuộc Hà Tâm Vũ mới vừa nói cái gì nên vội vã đi theo.

Đến phòng làm việc của Viên Khánh Niên, ông liền hỏi: "Việc Diệp Thánh Phi trở về con có biết không?"

Viên Minh Nguyệt lắc đầu: "Không biết ạ."

Viên Khánh Niên ngồi xuống ghế làm việc trầm mặc. Viên Minh Nguyệt hỏi: "Bố Thanh Huy nói gì với bố ạ?"

"Ông ta nói tháng trước ông ta đi khảo sát ở Tứ Xuyên, đến một chân núi bất ngờ gặp lũ, Diệp Thánh Phi cứu ông ta một mạng vì vậy đã đồng ý cho cậu ta một công việc ở Bắc Kinh. Về sau phát hiện cậu ta cũng có chút năng lực nên mới an bài ở Thành Phát, thu mua Thành Phát thành công ty con, ông ta cũng không biết bọn họ có hợp tác với chúng ta. Cho đến ngày hôm qua Diệp Thánh Phi mới nói cho ông ta biết cậu ta với Bách Niên đã từng có khúc mắc, ông ta nghĩ oan gia nên giải không nên kết nên đã vui lòng thay Diệp Thánh Phi hoàn trả số tiền mà cậu ta lấy kia, sau đó hai bên không nói chuyện ăn oán nữa, chỉ nói chuyện hợp tác."

Viên Minh Nguyệt nghĩ lời Hà Tâm Vũ mười phần thì tám phần là nói dối, nhưng cô cũng không có thể nói với Viên Khánh Niên hủy bỏ những điều kiện đã bàn với Hà Tâm Vũ được. Viên Khánh Niên vẫn cho là Hà Tâm Vũ và Hà Thanh Huy vẫn có tình cha con. Cô đành phải hỏi: "Vậy bố cảm thấy thế nào?"

Viên Khánh Niên: "Nếu như bất động sản Thành Phát biến thành tập đoàn Vũ Hâm, bọn họ mà đề nghị thì chúng ta không thể cự tuyệt. Thứ nhất tập đoàn Vũ Hâm là một vòng tròn không lỗ, trong vòng tròn bất động sản chỉ cần tùy tiện di chuyển là có thể đụng phải bọn họ, cùng bọn họ duy trì quan hệ

hữu nghị là điều tất yếu của những công ty bắt động sản nhỏ như chúng ta. Thứ hai bởi chúng ta có quan hệ thông gia với Hà gia, hợp tác với nhau thì không còn gì tốt hơn, hoàn toàn không có lý do gì để bỏ qua. Chỉ có một điều lạ là Diệp Thánh Phi, nhưng mà Hà Tâm Vũ cũng không lý do gì để đối nghịch với chúng ta, bố đoán là những lời ông ta nói 80% là sự thật. Như vậy đi, lần sau con với Thanh Huy về Vọng Thủy Viên phải dò xét ý tứ của Hà Tâm Vũ."

Viên Minh Nguyệt muốn nói lần cuối đến Vọng Thủy Viên là lần đến tìm Phạm Hân Hân. Bình thường Viên Khánh Niên và Trần Hiểu Vân có hỏi tới thì bọn họ cũng sẽ đáp đại loại như "Tuần trước mới vừa đi ăn cơm với nhau xong". Bấy giờ Viên Khánh Niên nói như vậy cô cũng chỉ có thể đáp lại: "Được ạ."

Viên Minh Nguyệt đi ra phòng làm việc của Viên Khánh Niên, trở lại phòng của mình. Mới vừa mở cửa liền thấy Diệp Thánh Phi ngồi ở ghế trước bàn làm việc của mình, đang cầm một bức tượng gỗ lên ngắm nghía, ngón tay cái lướt nhẹ qua đầu bức tượng. Thấy Viên Minh Nguyệt đi vào, khóe miệng nhếch lên cười khỏ, giọng con rồi lên nói: "Không ngờ rằng em còn giữ cái này."

Viên Minh Nguyệt muốn lập tức ném hết đồng tượng gỗ này đi, hiện tại cô đã thông suốt tất cả rồi. Bất luận là người đàn ông trước mắt này, hay là một hàng tượng gỗ vô tri đó, đối với cô mà nói đã hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa, cô đứng ở cửa nói: "Diệp Thánh Phi, vì sao anh lại trở về?"

Diệp Thánh Phi không trả lời, anh ta buông bức tượng kia ra rồi cẩn thận cầm lên cái khác, chậm rãi nở nụ cười: "Em biết không, anh thích nhất là nhìn em cười, nụ cười của em lúc nào cũng có sức cuốn hút. Anh nhớ rõ lúc anh khắc những bức tượng này, cả ngày trong đầu đều là khuôn mặt tươi cười của em, cho dù đi đến nơi nào, đang làm cái gì đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc."

Khi Viên Minh Nguyệt nghe những lời như vậy thì không có một chút nào cảm động, cô cảm thấy mỗi một chữ đều là những lời nói sáo rỗng. Cô chỉ biết anh ta là lai giả bất thiện. Mong chờ từ miệng anh ta có thể thốt ra cái gì đó, cô đang muốn hỏi lại thì bỗng nhiên sau lưng một thanh âm vang lên, "Minh Nguyệt!"

(* Lai giả bất thiện: chỉ người đến nhưng không có ý tốt)

Toàn thân Viên Minh Nguyệt thả lỏng, cô quay đầu lại thấy Hà Thanh Huy không nén nổi nụ cười tươi tắn: "Anh đến rồi à, em đang muốn gọi điện cho anh đây."

Hà Thanh Huy lạnh lùng nhìn lướt qua cô, nói với nói với Diệp Thánh Phi: "Xin hỏi vị này là?"

Viên Minh Nguyệt cũng muốn cho Hà Thanh Huy gặp Diệp Thánh Phi, chuyện bắt động sản Thành Phát sau này còn không biết sẽ như thế nào đây. Cô giới thiệu: "Thanh Huy vị này chính là Diệp Thánh Phi."

Hà Thanh Huy nhìn về phía người đàn ông đang ngồi ở kia, cô ta có khuôn mặt chữ điền, ngũ quan không thể nói là không xuất chúng. Tuy rằng anh ta đeo một chiếc kính gọng bạc nhả nhện nhưng làn da ngăm đen đã làm cho vẻ nhả nhện này trở nên kỳ quái, lộ ra nồng nặc sự xảo trá. Anh đương nhiên đã nghe câu nói vừa rồi của người đàn ông kia, nhất thời trong ngực cuộn trào. Chẳng trách lần đầu tiên anh nhìn thấy mấy bức tượng gỗ này thì thấy quen mắt, thì ra là khắc lại dáng vẻ của Viên Minh Nguyệt, mà không ngờ cô vẫn giữ lại chúng!

Anh cố gắng áp chế tâm tình của mình, đi vào bên trong phòng làm việc, vờn tay, ánh mắt nhìn xuống Diệp Thánh Phi: "Xin chào, tôi là Hà Thanh Huy."

Diệp Thánh Phi đã theo Hà Tâm Vũ nên đương nhiên biết Hà Thanh Huy là ai. Người này ở trong miệng Hà Tâm Vũ được gọi là "Nghịch tử", toàn thân đều tràn ngập một loại hơi thở ngạo mạn, kỷ thực trên người Viên Minh Nguyệt cũng có loại khí chất tương tự nhưng đã bị cô che giấu rất tốt. Diệp Thánh Phi bày ra một bộ khuôn mặt tươi cười, đứng lên cùng bắt tay với Hà Thanh Huy, "Xin chào. Nghe đại danh đã lâu."

Hà Thanh Huy không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta, quay đầu lại nói với Viên Minh Nguyệt: "Có thể đi được chưa?"

Viên Minh Nguyệt nhìn vào mắt Hà Thanh Huy không khỏi toàn thân phát lạnh. Mặc dù anh sẽ không cười với cô như với Vương Tâm Du nhưng cũng đã lâu rồi cô chưa thấy anh dùng ánh mắt này nhìn cô. Đột nhiên cô có chút luống cuống, quay đầu lườm Diệp Thánh Phi: "Tôi muốn tan làm, mời anh đi cho!"

Diệp Thánh Phi lại nở nụ cười, thong dong nói: "Lần sau gặp lại!" Nói rồi đi ra cửa.

Diệp Thánh Phi vừa đi Hà Thanh Huy liền hỏi: "Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Hắn là nên ở cục công an chứ!"

Mới vừa rồi Viên Minh Nguyệt bị ánh mắt của anh hù dọa, bây giờ nghe giọng anh khó chịu như vậy thì lập tức bị anh làm cho bức mình, vừa đi đến bên cạnh bàn rầm rầm thu dọn đồ đạc: "Phải hỏi bố anh đấy!"

Hà Thanh Huy sùng sốt, "Hà Tâm Vũ? Hai người họ có liên quan gì?"

Viên Minh Nguyệt biết công ty có nhiều người, không tiện để nói chuyện. Thu dọn xong xuôi, cầm lấy túi xách lên: "Lên xe hẵng nói!"

Trước khi đi Hà Thanh Huy liếc nhìn một hàng tượng gỗ kia, cảm thấy càng xem càng chướng mắt, thầm nghĩ phải lập tức đem chúng quăng vào lửa thiêu hủy.

Viên Minh Nguyệt cũng không chờ anh, đi ra ngoài trước.

Hai người xuống ga ra lấy xe, đang đi qua lối đi hướng ra bãi xe chợt nghe một giọng nói lạnh lạnh, sau đó có người gọi: "Anh Thanh Huy!"

Chương 36: Trung thu đoàn viên (4)

Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt thấy bất ngờ khi Vương Tâm Du đi cùng với Diệp Thánh Phi, hết sức kinh ngạc, hai người nhìn nhau rồi đồng thời lắc đầu, biểu thị hoàn toàn không hề biết chuyện này, cùng lúc đi về phía hai người kia. Hà Thanh Huy hỏi: "Tâm Du, sao em lại ở đây?"

Hôm nay Vương Tâm Du mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, trên người không có bất kì một món trang sức nào, mái tóc thẳng buông dài xuống cổ nhìn rất dịu dàng ngoan ngoãn. Vì để phù hợp với công việc, Viên Minh Nguyệt mặc một chiếc sơ mi màu đỏ thẫm và váy skirt, đôi giày cao gót màu đen, trên tay đeo chiếc đồng hồ Rolex vàng. Đáng lẽ bộ trang phục nhìn có chút khí thế nhưng khi đứng bên cạnh Vương Tâm Du thì lại biến thành nhà giàu mới nổi.

Vương Tâm Du trả lời câu hỏi của Hà Thanh Huy: "Hôm nay em có việc gần đây vì vậy thuận tiện tới đón Thánh Phi. Không ngờ lại trùng hợp như vậy, gặp hai người ở đây."

Diệp Thánh Phi bày ra bộ mặt tươi cười, nhìn Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt: "Không ngờ là sẽ gặp lại nhanh như vậy." Quay đầu lại nói với Vương Tâm Du: "Hai vị này đều là ban giám đốc của Bách Niên, lúc này anh có gặp qua họ. Không nghĩ tới hai người bạn mà em muốn mời ăn cơm lại là họ!" Anh ta bỏ qua những bất hòa với Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy, chỉ chọn mối quan hệ đơn giản nhất để nói.

Hà Thanh Huy cau mày.

Vương Tâm Du chú ý tới vẻ mặt của anh, lập tức ôm lấy cánh tay Diệp Thánh Phi, giới thiệu: "Anh Thanh Huy, chị dâu, Thánh Phi là bạn trai của em. Không ngờ lại trùng hợp như vậy, mọi người đã gặp nhau trên bàn họp rồi." Lần trước Hà Thanh Huy và Vương Tâm Du ăn tối với nhau, bởi vì lo lắng cho Viên Minh Nguyệt nên cũng chỉ tiễn Vương Tâm Du ra cửa nhà hàng, chưa từng thấy qua Diệp Thánh Phi đón cô.

Viên Minh Nguyệt thấy Vương Tâm Du mặc dù đang giới thiệu về Diệp Thánh Phi, nhưng ánh mắt lại nhìn Hà Thanh Huy, cô không nén nổi chán ghét: "Ồ đây nóng quá, chúng ta ra ngoài trước rồi hãy nói."

Vương Tâm Du vẫn còn đang mong đợi hai người chào hỏi với Diệp Thánh Phi, không ngờ Viên Minh Nguyệt lại ném ra một câu như vậy, niềm vui giảm đi phân nửa: "Vậy chúng ta ra ngoài trước đi. Anh Thanh Huy, đến Học Phủ Lộ đi, anh còn nhớ đường đi không?"

Hà Thanh Huy gật đầu: "Nhớ."

Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt lên xe, không khí trên xe trầm mặc.

Hà Thanh Huy vừa nghĩ đến việc Viên Minh Nguyệt vẫn giữ lại những bức tượng gỗ của Diệp Thánh Phi, vừa nghĩ cái tên Diệp Thánh Phi này thật sự có vấn đề. Lúc trước cầm tiền bỏ trốn thì không nói nhưng bây giờ lại quay về lừa gạt Vương Tâm Du.

Viên Minh Nguyệt thì lại nghĩ, nghe những lời của Vương Tâm Du thì thấy Hà Thanh Huy rất hay đến khu chung cư Học Phủ Lộ, thật không biết rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào. Còn cái cô nàng Vương Tâm Du kia nữa, lúc nào cũng bày ra bộ dạng đáng yêu đó, thật là không chịu nổi mà.

Hai người đều có tâm sự của chính mình, qua một lúc lâu, Hà Thanh Huy đột nhiên nói: "Lúc này cô muốn nói gì?"

Viên Minh Nguyệt sững sờ, nhớ tới câu hỏi của anh ở văn phòng cô, liền vội vàng nói hết tình hình của Diệp Thánh Phi ở trong phòng hội nghị và cuộc trao đổi với Viên Khánh Niên cho Hà Thanh Huy nghe.

Hà Thanh Huy nghe xong lập tức gọi điện thoại cho Dương Thận: "Điều tra về người tên là Diệp Thánh Phi."

Bên kia Dương Thận sững sờ, tiếp đó nhớ tới Diệp Thánh Phi là ai. Phản ứng đầu tiên của anh là Hà Thanh Huy ghen, bật thốt lên: "Chị dâu với người này còn có liên hệ hả?"

Hà Thanh Huy: "Anh ta quay về Bắc Kinh rồi. Bây giờ là phó tổng của Thành Phát. Mà một tháng trước Vũ Hâm vừa thu mua Thành Phát. Cho nên chúng ta phải điều tra, thứ nhất, khi Diệp Thánh Phi biến mất ở Bắc Kinh sau đó anh ta đã đi đâu, làm cái gì. Thứ hai, Hà Tâm Vũ và anh ta có quan hệ gì, làm sao anh ta trở thành phó tổng của Thành Phát."

Dương Thận cả kinh, "Lão gia đã ngóc đầu trở lại, lần này là muốn có Bách Niên sao?"

Hà Thanh Huy lạnh nhạt nói: "Hiện tại còn quá sớm để nhận định cái gì, cứ điều tra đi đã."

Hà Thanh Huy giao phó xong tất cả mọi chuyện cho Dương Thận thì xe đã đến đầu khu Học Phủ Lộ, bảo vệ cổng nghiêm túc cẩn thận, nhìn là biết là nơi ở của người có chức có quyền. Hai người nhận thẻ ra vào rồi lái xe vào trong, Hà Thanh Huy thông thạo tìm một chỗ đậu xe. Viên Minh Nguyệt không nhận được hỏi: "Anh thường xuyên đến đây?"

Hà Thanh Huy rút chìa khóa xe: "Lúc còn học đại học thường xuyên đến." Nói rồi đẩy cửa xe ra xuống xe.

Lúc học đại học, vậy hai người này là thanh mai trúc mã sao? Trong đầu Viên Minh Nguyệt không tự chủ nảy ra những lời này. Nghĩ xong rồi mới thấy, đây không phải là lúc suy nghĩ vẩn vơ những thứ này. Tại sao Diệp Thánh Phi xuất hiện mới là quan trọng nhất, không phải sao? Nếu quả thật Hà Tâm Vũ tìm Diệp Thánh Phi để đối phó với Bách Niên, thì Bách Niên sẽ nguy mất.

Hai người xuống xe, Vương Tâm Du và Diệp Thánh Phi cũng vừa tới. Bốn người đứng trong thang máy, thang máy của khu chung cư không gian có hạn, thời tiết đang rất nóng, trong thang máy có thể điều hòa đã bị hư, một chút gió mát cũng không có. Bốn người chen chúc ở bên trong, hơn nữa Hà Thanh Huy, Viên Minh Nguyệt và Diệp Thánh Phi dáng người tương đối lớn, nên không gian đã bị chiếm dụng gần hết. Hai bên đều có thể cảm thấy được nhiệt độ tỏa ra từ người khác, có thể là do trời quá nóng nên không một ai nói chuyện, ngay cả tiếng hít thở cũng gấp rút dồn dập. Nhà của Vương Tâm Du ở tầng cao nhất, bảng điều khiển kỹ thuật đang nhảy lên từng số một, chung quy là không nên nhìn cái bảng đó làm gì.

Viên Minh Nguyệt và Vương Tâm Du đứng ở phía trước, Hà Thanh Huy và Diệp Thánh Phi đứng ở hàng sau. Viên Minh Nguyệt cảm giác được ở phía sau có người nhìn cô, cô không biết là Hà Thanh Huy hay là Diệp Thánh Phi. Cảm thấy phía sau vành tai ngứa ngứa, mồ hôi chảy ra, chậm rãi bò xuống cổ. Rốt cuộc cô nhìn không được, quay đầu lại nhìn thoáng qua, ánh mắt gặp phải người đứng đằng sau là Diệp Thánh Phi, cô hoảng hồn, vội vàng quay đầu lại. Hà Thanh Huy ở phía sau nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, anh đang khàn khản trương cái gì chứ? Viên Minh Nguyệt nghĩ thầm.

Cuối cùng cửa thang máy cũng mở ra, Vương Tâm Du thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng đã tới, lần sau sẽ khiếu nại họ, trời nóng như vậy mà trong thang máy lại không có điều hòa!"

Hà Thanh Huy ra khỏi thang máy: "Hình như ở đây thay đổi rồi."

Wang Tâm Du vừa mở rộng cửa vừa nói: "Đúng vậy. Em đi hơn nửa năm, trở về thì phát hiện ở đây lại sơn một lớp vôi mới bên ngoài, sàn nhà và cửa kính cũng đều thay đổi."

Về cơ bản Viên Minh Nguyệt hoàn toàn không biết gì về Vương Tâm Du cả, lại không muốn đi hỏi Hà Thanh Huy, có lẽ nên đặc biệt thăm dò, thừa cơ hội này vội hỏi: "Em đi nơi nào vậy?"

Diệp Thánh Phi trả lời thay: "Tâm Du là bác sĩ tình nguyện không biên giới, hơn nửa năm nay vẫn luôn phục vụ y tế cho người dân ở vùng biên giới Tứ Xuyên."

Viên Minh Nguyệt trong lòng nói thì ra là bác sĩ, trách không được lại có loại khí chất này. Bọn họ đi vào nhà, trong nhà có hai gian phòng, vật dụng trong nhà không nhiều lắm, lấy màu trắng làm chủ đạo, cho thấy người chủ là người giản dị. Viên Minh Nguyệt liếc mắt thấy bộ sofa màu trắng, không khỏi nhíu mày. Nhất định là điên rồi, như vậy là có cho người ta ngồi không đây. Trong nhà có những vật dụng đều là màu đậm, bởi vì không dễ gì mà bị bẩn. Nhưng cũng phải có cái nhìn khác về cách bày trí nhà của Vương Tâm Du, tuy rằng không có gì mới mẻ nhưng cũng rất sạch sẽ, nên nhà màu trắng được in hoa màu hồng nhạt, đặc biệt nhẹ nhàng thoải mái. Giữ gìn tốt như vậy, chẳng lẽ cô ta cũng bị bệnh sạch sẽ sao?

Hà Thanh Huy liếc nhìn đến hàng tủ kính bày một loạt những món đồ bằng gỗ xinh xắn, có cún con, hổ con, hươu cao cổ. Lại nghĩ đến hàng tượng gỗ trong phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt, anh liền biết mấy thứ này đương nhiên cũng là do Diệp Thánh Phi sản xuất ra. Nhưng mà những bức tượng gỗ kia dù là chất liệu hay trình độ điêu khắc tinh tế, tâm ý của người điêu khắc, thì so với những con động vật đáng yêu kia đáng xem hơn nhiều. Anh nhìn về phía Diệp Thánh Phi, anh ta đang nói chuyện với Viên Minh Nguyệt: "Ngồi đi, lấy cho em nước ngọt mát lạnh nhé?" Diệp Thánh Phi lại còn nhớ kỹ mùa hè cô thích các loại đồ uống mát lạnh nữa chứ.

Hà Thanh Huy đi tới đứng ở bên cạnh Viên Minh Nguyệt: "Uống nước lọc là được rồi, ở đây Tâm Du không có nước ngọt."

Viên Minh Nguyệt liếc anh một cái, ở nhà cô ta có cái gì anh đều biết hết nhì!

Wang Tâm Du đưa nước cho Hà Thanh Huy, đưa nước ngọt cho Viên Minh Nguyệt và Diệp Thánh Phi, cười nói: "Trước kia thì không có nước ngọt, nhưng Thánh Phi thích nên hiện tại có sẵn ở nhà. Máy người ngồi đợi một chút nhé, trước khi đến gặp Thánh Phi em đã chuẩn bị xong đồ ăn, đợi một lát nữa là được."

Diệp Thánh Phi thân mật ôm lấy bả vai của cô, cười nói: "Để anh giúp em!"

Wang Tâm Du lại quay đầu lại, hai tay vịn cánh tay Diệp Thánh Phi: "Anh tiếp khách đi, một mình em là được rồi."

Diệp Thánh Phi vươn tay giúp cô chỉnh lại mái tóc: "Được rồi, nhưng trời nóng như vậy, em cũng đừng làm nhiều món quá, em và Hà tiên sinh thân quen như vậy anh ấy sẽ không để ý đâu."

Viên Minh Nguyệt nhìn hai người kia anh anh em em, không nhận được nhìn sang Hà Thanh Huy, anh cũng đang quay đầu sang nhìn cô. Hai người vốn là để xem người kia có phản ứng gì khi xem tình cảnh này, nhưng khi bốn mắt nhìn nhau, còn chưa kịp phân rõ thần sắc của đối phương lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác. Bởi vì hai người đều hiểu được rằng, dù như thế nào thì bộ dạng của Diệp Thánh Phi và Vương Tâm Du như vậy mới là một cặp tình nhân bình thường. Mà hai người họ, chỉ là kết hôn giả, cái mác giả, những đòi hỏi với đối phương cũng chỉ là một nguyên tắc.

Trong chốc lát trong phòng khách chỉ còn lại ba người Viên Minh Nguyệt, Hà Thanh Huy và Diệp Thánh Phi. Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy đang

ngồi ở trên sa lon, mà Diệp Thánh Phi thì đi đến ngồi gần Viên Minh Nguyệt ở phía bên kia sa lon, anh ta vẫn như xưa, không thay đổi được thói quen vô thức gần gũi với cô.

Diệp Thánh Phi nhìn Hà Thanh Huy nói: "Tôi nghe nói Hà tiên sinh và Tâm Du đã quen biết nhau từ lâu rồi phải không?" Trước mắt đối với ba người này mà nói, trò chuyện về người không có mặt ở đây mới là an toàn nhất.

Hà Thanh Huy: "Bố của Tâm Du là giảng viên hướng dẫn tôi."

Viên Minh Nguyệt đang cố gắng mở nắp chai nước ngọt, hỏi: "Sao trước kia chưa nghe anh nói bao giờ?"

Hà Thanh Huy: "Em có hỏi bao giờ đâu?" Rồi muốn cầm lấy cái chai trong tay cô, bên kia Diệp Thánh Phi cũng đồng thời vươn tay về phía Viên Minh Nguyệt: "Đưa cho anh đi." Hai người đàn ông đều sừng sốt.

Viên Minh Nguyệt nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hà Thanh Huy, theo thói quen, cô lại nhìn bộ dạng cười như không cười của Diệp Thánh Phi. Trong lòng thầm mắng vì sao trước đây lại không phát hiện ra bộ mặt đáng ghét này của anh ta chứ. Cô cứ như vậy mà xuất thần, chai nước ngọt cũng đã bị Hà Thanh Huy đoạt lấy, mở nắp rồi đưa cho cô. Diệp Thánh Phi đành phải thu tay lại.

Viên Minh Nguyệt nhận lấy cái chai, đồng tai nghe Hà Thanh Huy hỏi: "Diệp tiên sinh tại sao lại quen biết Tâm Du?"

Diệp Thánh Phi nhìn thoáng qua Viên Minh Nguyệt: "Cha tôi sinh bệnh, rất nhiều bệnh viện trong nước đều nói là không thể chữa được. Tôi không cam lòng, nghe người ta nói ở Tứ Xuyên có y học truyền thống Tây Tạng, có thể trị loại bệnh này nên liền đưa cha đến đó, Tâm Du làm tình nguyện ở đó. Suốt hai tháng cuối cùng là cô ấy chăm sóc cha tôi, tôi rất cảm kích cô ấy."

Viên Minh Nguyệt nghe anh ta nói như vậy thì chắc là trị bệnh không có kết quả rồi, cha anh ta đã ra đi, cô có chút đồng cảm, cúi đầu hỏi: "Cha anh bị bệnh tại sao lại không nói cho tôi biết?"

Diệp Thánh Phi nghĩ: Rốt cuộc cô vẫn còn có chút quan tâm anh ta. Nói: "Khi đó em đang tập trung vào công việc, toàn lực tranh chức tổng giám đốc, anh không muốn em phân tâm."

Viên Minh Nguyệt biết lời này nếu như từ miệng Hà Thanh Huy nhả ra sẽ là: "Cô quan tâm sao?" Nhưng cô tình nguyện chấp nhận cái loại phát ngôn này của Hà Thanh Huy. Không giống như Diệp Thánh Phi, quanh co lòng vòng một hồi với ý đồ để cho cô cảm thấy áy náy. Cô vốn dĩ không có cái gọi là áy náy, bởi vì Diệp Thánh Phi đã lấy đi năm trăm vạn mà không cho cô không hay biết, từng đó tương đương với của hồi môn của cô đấy.

Hà Thanh Huy thấy hai người này ở trước mặt anh mà lại dây dưa nhắc lại chuyện cũ trước kia, hơn nữa giọng điệu, nét mặt của Diệp Thánh Phi lại âm ỉ yếm trêu mỉa như vậy. Viên Minh Nguyệt cứ liên tục thất thần, anh chỉ cảm thấy rất phần nộ, muốn lập tức phát tác, rồi lại kiềm dè Vương Tâm Du nên chỉ lạnh nhạt mà trầm thấp nói: "Diệp tiên sinh, quan hệ giữa anh và Minh Nguyệt, Tâm Du chắc là chưa biết nhỉ?"

Diệp Thánh Phi nghe ra trong lời nói của anh có ý chất vấn, cuối cùng thu hồi nụ cười: "Tôi sẽ nói với cô ấy, không nhọc anh phải lo lắng."

Viên Minh Nguyệt chợt thấy không chịu nổi nữa, cô cảm thấy trong miệng Hà Thanh Huy sẽ không thoát khỏi hai chữ "Tâm Du", mà Diệp Thánh Phi lại càng hoang đường hơn. Không hiểu sao lại biến mất, rồi bây giờ lại lù lù trở về. Hơn nữa còn là hai thân phận khó có thể chấp nhận được. Cô thấy tình hình hiện tại của ba người họ, cho dù là ai đánh ai một trận thì cũng không khoai trá bằng ngồi đây bàn luận về một người không có mặt. Cô đứng lên nhìn đồng hồ đeo tay: "Ồ công trường tôi còn có việc, không ăn cơm đâu." Nói rồi cầm túi đứng lên.

Trong lòng Hà Thanh Huy không phải là không lo lắng, một mặt Diệp Thánh Phi vô duyên vô cớ gia nhập vào tập đoàn Vũ Hâm, rồi chạy tới hợp tác với Bách Niên, trong đó có rất nhiều điểm nghi vấn. Những kế hoạch tiếp theo của Hà Tâm Vũ anh không thể nào biết được, mặt khác, Diệp Thánh Phi và Viên Minh Nguyệt hình như còn chưa dứt hết tình, làm cho anh rất là cảm tức. Nhưng điều quan trọng trước mắt vẫn là Vương Tâm Du, dù sao thì việc này cũng không liên quan gì đến cô, với lại cách đối nhân xử thế của cô đơn thuần thiện lương, không nên bị Diệp Thánh Phi cuốn vào thị phi này.

Đúng lúc này, Vương Tâm Du mở cửa phòng bếp ra, trên người đeo một chiếc tạp dề màu trắng, trên tay bưng một đĩa thức ăn: "Xong rồi, tôi dùng cơm đi thôi."

Diệp Thánh Phi cười khẩy nhìn hai người đối diện, đứng lên vào phòng bếp giúp một tay bưng thức ăn và xếp chén đĩa ra.

Viên Minh Nguyệt nổi giận đùng đùng nhìn Hà Thanh Huy, thấp giọng nói: "Buông ra!"

Hà Thanh Huy không chỉ một lần trải qua tình cảnh cô mất hứng thì liên vung tay rồi đi, cũng thấp giọng áp sát lại gần cô: "Cô có thể dùng lúc nào cũng không coi ai ra gì như vậy được không?"

Viên Minh Nguyệt càng nổi cáu hơn, cái gì gọi là "Không coi ai ra gì"? Chẳng qua là trách cô không nể mặt Vương Tâm Du chứ gì? Vừa tức giận, vừa phiền muộn, mà còn phải làm trò nữa. Bất thành lình Vương Tâm Du đi tới kinh ngạc nhìn hai người: "Làm sao vậy?" Viên Minh Nguyệt đương nhiên không muốn cô ta thấy mình và Hà Thanh Huy cãi nhau, quay đầu lại nhìn cô ta, thay đổi sắc mặt: "Không có việc gì."

Wương Tâm Du: "Vậy đến dùng cơm đi!"

Viên Minh Nguyệt giẫy khỏi tay Hà Thanh Huy: "Ừ!"

Bốn người cuối cùng cũng ngồi xuống bàn ăn bốn chỗ của hãng Ikea, Viên Minh Nguyệt nhìn một bàn thức ăn tinh xảo lại không tìm được nghĩ lung

tung. So về tài nấu ăn thì cô thực sự thảm bại rồi, cô là người không bao giờ đặt chân vào phòng bếp. Lại nhìn vào các món ăn, gạo sen và gà om xé phay, cô không thể không nghỉ ngơi, Vương Tâm Du không phải là người Bắc Kinh, làm sao có thể nấu được những món ăn miền nam chứ?

(* Gà om xé phay (大煮干丝): Đại Chử Kiền Tỉ, tên tiếng Anh là Braised Shredded Chicken, là món thịt gà xé nhỏ thành sợi, om với giấm bông và đậu phụ khô) Hình

Diệp Thánh Phi bắt chuyện: "Gạo sen và gà om xé phay Tâm Du làm đặc biệt ngon, lần đầu tiên tôi ăn còn tưởng rằng cô ấy là người Giang Tô, không ngờ cô ấy thật ra lại là người người Bắc kinh chính gốc."

Vương Tâm Du vội vàng nói: "Là học làm lúc còn học đại học, lúc đó anh Thanh Huy có một người bạn gái, tên gì nhỉ, đúng rồi, là Khang Thiển Thiển. Cô ấy biết anh Thanh Huy thích ăn món ăn miền nam nên lôi kéo em cùng đi học. Em học được hai món này thôi." Nói rồi nhìn Hà Thanh Huy cười.

Hà Thanh Huy cũng nói: "May mà em vẫn nhớ rõ tên người ta."

Viên Minh Nguyệt đang muốn hỏi sao tôi chưa nghe qua cái tên Khang Thiển Thiển, nhưng lại không thoát ra khỏi miệng được. Nếu hỏi chắc chắn Hà Thanh Huy lại nói: "Em có hỏi lúc nào đâu? Thực là bực mình, đành phải vui đầu ăn thôi. Bên kia Hà Thanh Huy và Vương Tâm Du vừa ăn vừa ôn chuyện cũ, Diệp Thánh Phi khi có khi không gấp thức ăn cho Vương Tâm Du, cô hoàn toàn bị quên rớt ở phía sau.

Rốt cục một bữa cơm cũng ăn xong, Viên Minh Nguyệt nghĩ coi như là cấp bậc lễ nghĩa đều chu toàn hết đi, cô nhìn Hà Thanh Huy: "Chúng ta về đi!"

Ai dè Vương Tâm Du lại đứng lên nói: "Chờ một chút, em còn làm ít đồ ngọt. Hai người ở lại ăn đi." Nói rồi đi vào bếp bung một cái đĩa nhỏ ra, là bốn bát bánh trôi đậu đỏ hoa quế.

Viên Minh Nguyệt muốn nói người phụ nữ này đúng là nhiều chuyện, tôi điện tiết rồi đấy nhé. Bỗng nhiên điện thoại của cô vang lên, là Viên Minh Lăng gọi, cô bắt máy: "Có chuyện gì thế?"

Ở bên kia Viên Minh Lăng lớn tiếng nói: "Chị, em đã nói với chị, cái tên Lý Xuân Lâm kia quá lảm rồi. Chị nhanh giúp em đề bẹp anh ta đi." Từ lúc Viên Minh Lăng làm quản lý bộ phận thu mua thì Lý Xuân Lâm lại bị gọi về làm phó quản lý. Giúp đỡ Viên Minh Lăng. Không ưa Viên Minh Tuấn nên Viên Minh Lăng tự nhiên cũng không ưa Lý Xuân Lâm, cứ vài ngày anh ta lại tìm chị mình phàn nàn. Nếu là bình thường thì Viên Minh Nguyệt sẽ vỗ về em trai hai câu rồi cúp điện thoại. Nhưng hôm nay cô cần được giải cứu, vì vậy giả vờ kinh hoàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu?"

Viên Minh Lăng nói: "Chính là liên quan tới việc thay đổi hệ thống điều hòa trong văn phòng, em chọn trúng một công ty cung ứng nhưng anh ta vẫn cảm thấy không tốt, không ngừng cho rằng em gây chuyện. Hơn nữa hiện tại là nửa đêm mà anh ta còn bắt em cùng nhau kiểm tra hệ thống điều hòa trong văn phòng, em muốn phát điên rồi."

Viên Minh Nguyệt: "Em đang ở công ty hả? Bây giờ chị tới đây!"

Viên Minh Tuấn ở bên kia cảm thấy kỳ quái, "Em chỉ nói chuyện với chị một chút thôi, chị qua đây để làm chi?"

Viên Minh Nguyệt thẳng tay cúp điện thoại: "Thật ngại quá, Minh Tuấn xảy ra chút chuyện. Tôi phải đi trước đây."

Diệp Thánh Phi và Hà Thanh Huy đồng thời hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Vương Tâm Du cũng hỏi: "Gấp lắm sao? Không thể ăn đồ tráng miệng rồi đi à?"

Viên Minh Nguyệt nhìn qua, hần là mới lấy ra từ trong tủ lạnh, miệng chén vẫn còn khói trắng bốc lên. Viên Minh Nguyệt nói: "Thanh Huy ở lại ăn đi!" rồi cầm túi xách lên.

Hà Thanh Huy nhìn cô sốt ruột, bộ dạng luống cuống, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vội nói với Vương Tâm Du: "Anh đưa cô ấy đi, tráng miệng bữa sau ăn nữa!"

Về mặt Vương Tâm Du đầy sự mất mát, bắt đầu dĩ gặt đầu.

Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy đi ra cửa, vào thang máy, Hà Thanh Huy hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Viên Minh Nguyệt rốt cục cũng có thể bùng nổ con tức tung ra ngoài: "Hà Thanh Huy, com đó nhìn là biết làm cho anh ăn, lần sau mình anh đi là được rồi, không cần phải kéo tôi theo chịu tội!"

Giờ Hà Thanh Huy mới biết vừa rồi là cô nói dối, diễn thật là đạt, làm hại anh cũng cùng lo lắng một hồi, lạnh lùng châm chọc: "Tình ý với bạn trai cũ chưa hết mà người ta đã có mối tình mới, đúng là chịu tội rồi!"

Viên Minh Nguyệt thấy anh xuyên tạc ý của mình, lửa giận càng tăng thêm, xuống lầu dưới nói: "Không cần anh đưa tôi về, tôi tự lái xe đi!"

Hà Thanh Huy không để ý đến cô, nắm chặt tay cô lôi vào vị trí phó lái trên xe, lên xe, khởi động, nhấn ga phóng đi, chạy như đang đua đi ra khỏi bãi đỗ xe, phóng như bay.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Trung thu đoàn viên (5)

Rất nhanh Dương Thận đã điều tra ra đại khái hành tung của Diệp Thánh Phi sau khi rời khỏi Bắc Kinh, trước tiên anh ta về quê của mình là Vô Tích, tháng ba thì đưa cha của mình từ Vô Tích đến Tứ Xuyên, cách thời gian sau khi Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt kết hôn không bao lâu. Trên đường ngoại trừ Bắc Kinh đến Phách Châu đi bằng xe lửa thì những lúc khác không đi xe khách thì cũng là taxi, lúc đó Bách Niên báo cảnh sát điều tra thì chỉ có phương tiện giao thông công cộng là được ghi hình lại, không điều tra được gì nữa nên tạm gác lại. Dĩ nhiên là lúc đó nhà họ Viên bởi vì Viên Minh Nguyệt và Hà Thanh Huy kết hôn, nên cũng không thực sự muốn tìm anh ta.

(Vô Tích: là một thành phố trực thuộc tỉnh của tỉnh Giang Tô)

Sau khi anh ta đưa cha mình đến Tứ Xuyên thì ở lại huyện Bạch Ngọc. Trong một tháng đầu, mỗi ngày anh ta đều đưa cha mình đến chùa Á Thanh, nghe các Lạt ma giảng kinh. Cũng chính nơi đây, Diệp Thánh Phi đã gặp Vương Tâm Du, là tình nguyện viên ở Tây Tạng. Về sau bệnh tình của ông Diệp ngày một chuyển xấu, Vương Tâm Du vẫn chăm sóc cha con họ cho đến khi ông Diệp mất. Chắc là trong khoảng thời gian này, bọn họ nảy sinh tình cảm, sau đó thì yêu nhau.

(Bạch Ngọc là một huyện thuộc Châu tự trị dân tộc Tạng Cam Tư, tỉnh Tứ Xuyên)

Tháng trước, bởi vì Hà Tâm Vũ tin lời một vị đại sư nào đó, ngàn dặm xa xôi đi đến chùa Á Thanh bái Phật cầu kinh, đi liền ba ngày. Ngày thứ ba trên đường đi bất ngờ gặp lũ quét và lở đất, được người cùng đi đến chùa bái Phật là Diệp Thánh Phi cứu, sau đó bọn họ cùng nhau trở về Bắc Kinh.

Ở phòng giải trí số 17 Nguyệt Đàn, Dương Thận ngồi ở trên ghế. Ngày hôm nay không cần chơi bóng với Hà Thanh Huy làm cho anh ta cảm thấy rất thoải mái, nói xong anh ta bắt đầu ăn dưa hấu đông lạnh. Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt đang chơi bida, hai người đều mặc áo sơ mi trắng và quần đen, rất có phong cách của một cầu thủ chuyên nghiệp. Viên Minh Nguyệt đánh trật một viên bi màu đỏ, đành hậm hực đấm ngực giậm chân.

Dương Thận ăn xong một miếng dưa hấu, lại cầm lên một miếng khác, hỏi: "Hai người rốt cuộc có nghe tôi nói hay không?"

Sở dĩ Viên Minh Nguyệt đánh trật bi, đương nhiên là bởi vì sự chú ý đã sớm không ở trên bàn bida. Khi nhìn Hà Thanh Huy ung dung như vậy, ban đầu cô muốn học hỏi anh nhưng rốt cuộc lại không đủ trình độ, dứt khoát không nhìn bi nữa, hỏi Dương Thận: "Như vậy là những gì bố Thanh Huy nói đều là sự thật!"

Dương Thận lắc đầu, "Không hoàn toàn là đúng, lão gia gặp Diệp Thánh Phi không bao lâu sau sẽ biết anh ta với Bách Niên có xích mích, đã âm thầm giúp anh ta giải quyết vụ án năm trăm vạn. Vì vậy Diệp Thánh Phi mới có thể quang minh chính đại ngồi máy bay quay về Bắc Kinh. Bằng không sớm đã bị cảnh sát bắt rồi."

Viên Minh Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Vì vậy giữa bọn họ chần chẫn đã đạt được loại giao dịch nào đó, bố Thanh Huy nói như vậy chẳng qua là để vừa khớp thôi." Nói xong lại hỏi: "Sự việc của bất động sản Thành Phát là quái gì vậy?"

Dương Thận cảm thấy nói chuyện với Viên Minh Nguyệt thoải mái hơn nhiều, cô sẽ không giống đại đa số những người khác, cần phải liên tục giải thích cận kề với mình. Cũng không giống Hà Thanh Huy, đưa ra rất nhiều những yêu cầu đòi hỏi vô lý. Anh ta nói tiếp: "Tập đoàn Vũ Hâm thu mua bất động sản Thành Phát là vì Thành Phát cùng với Bách Niên đã ký kết hợp đồng hợp tác về sau. Hợp đồng nếu đã ký kết, vì vậy, cho dù bọn họ muốn làm cái gì, chúng ta cũng chỉ có thể tiếp chiêu mà thôi."

Dương Thận vừa nói vừa nhìn Hà Thanh Huy đánh bi, lại thấy anh vậy mà đánh trật một viên bi màu đen có vị trí rất thuận lợi, cũng không ngạc nhiên lắm. Anh rất ít khi thấy Hà Thanh Huy phạm lỗi như vậy, nhìn sang bên Viên Minh Nguyệt, bởi vì Hà Thanh Huy đánh không trúng nên trên mặt cô xuất hiện vẻ hưng phấn. Thì ra là như vậy. Dương Thận không nén nổi thở dài, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn.

Hà Thanh Huy buông gậy đánh bida ra, cầm cái khăn trong khay ở trên bàn lau tay rồi cầm lên một miếng dưa hấu, nói với Viên Minh Nguyệt: "Cô đánh đi."

Hiệp chơi bước vào thời điểm quan trọng, Viên Minh Nguyệt xoa tay một phen, gần đây chơi bida với Hà Thanh Huy, cô luôn có thể thắng một hoặc hai ván, vì vậy lòng tin tăng lên mười phần. Đợt cô đánh viên bi đầu tiên, Hà Thanh Huy mới nói với Dương Thận: "Điều tra cận kề lại từ trước và sau khi Hà Tâm Vũ bất ngờ gặp lũ, càng cận kề càng tốt."

Dương Thận nhìn Hà Thanh Huy vì để cho Viên Minh Nguyệt chơi mà không bị phân tâm, cố ý làm chậm lại tiết tấu cuộc nói chuyện, thực sự là hao tâm tổn huyết, anh ta đáp Hà Thanh Huy: "Tôi biết anh đang nghĩ gì, anh cho rằng cuộc gặp gỡ Hà Tâm Vũ là âm mưu của Diệp Thánh Phi. Bởi vì anh ta chắc chắn đã sớm nghe được quan hệ của hai cha con anh từ Vương Tâm Du, hơn nữa hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn lúc đó gây ầm ĩ như vậy, anh ta trước kia là nhân viên của Bách Niên nên không thể không quan tâm được. Tôi cũng nghĩ tới khả năng này, thế nhưng tôi thấy đó không phải là điều quan trọng nhất. Cho dù là ai đi theo lão gia, cũng chỉ có thể nghe lời ông ấy. Vì vậy, điều quan trọng nhất vẫn là phải hiểu rõ lão gia muốn làm gì."

Hà Thanh Huy thấy Viên Minh Nguyệt đang đỏ mặt hỏi, cầm khăn đưa đến cho cô: "Lau mồ hôi đi, qua đây ăn dưa hấu rồi chơi tiếp." Còn nói: "Diệp Thánh Phi không phải là Viên Minh Tuấn, anh ta lấy đi năm trăm vạn không phải của mình, còn có thể ở Tứ Xuyên bái Phật suốt mấy tháng, đúng lúc gặp được Hà Tâm Vũ, những điều đó chứng minh rằng người này không phải xảo quyệt loại thường đâu. Lúc trước cô và anh ta thân mật như vậy, chẳng lẽ

không biết sao?"

Viên Minh Nguyệt nhận lấy khăn lau nhẹ trên trán, phát hiện Hà Thanh Huy đang nhìn mình, lúc này mới ý thức được câu nói sau cùng là đang hỏi cô, vội vàng nói: "Anh ta rất thông minh, anh ta mới làm nhân viên ở bộ phận tiêu thụ có mấy tháng, bởi vì đi tham dự thay trưởng phòng đột nhiên bị ốm một cuộc họp xúc tiến dự án mà được boss khen ngợi, về sau doanh số bán hàng rất tuyệt vời, lên chức rất nhanh, chưa tới ba năm từ một nhân viên tiêu thụ bình thường lên đến chức phó quản lý."

Hà Thanh Huy nghe Viên Minh Nguyệt nói Diệp Thánh Phi "Thông minh", chợt cảm thấy rất chối tai, anh đột nhiên hỏi: "Anh ta theo đuổi cô thế nào?"

Viên Minh Nguyệt còn đang nói chuyện về một vấn đề khác, nghe Hà Thanh Huy hỏi như vậy cũng không suy nghĩ gì nhiều, cô tựa vào bàn bida thành thật nói: "Một lần vào sinh nhật của tôi, anh ta kêu gọi toàn bộ nhân viên trong công ty lừa tôi, sau đó ở trước mặt họ tỏ tình, nên tôi đáp ứng."

Hà Thanh Huy đã ăn xong một miếng dưa hấu, ném vỏ dưa hấu vào mâm, "Ấu trĩ!"

Viên Minh Nguyệt thấy mới vừa rồi anh còn nói rất hay, bây giờ lại vô duyên vô cớ chạy tới phán xét người khác, cô trả lời: "Cũng không biết ai vì anh mà đi học nấu ăn nữa, cứ làm ra vẻ!"

Dương Thận lại bắt đầu nhúc nhúc, muốn hét lên hai người muốn tâm sự cái gì thì ở riêng rồi hãy nói, cả ngày đầu vô mồm vô vị như vậy làm lỡ hết chính sự. Anh ta gõ tay xuống thành ghế: "Thanh Huy, anh nói thì tôi sẽ đi điều tra. Ngoài ra, chị dâu, boss cô kêu cô đi thăm dò ý tứ của lão gia, cô định nói với ông ấy thế nào?"

Viên Minh Nguyệt: "Tôi dự định đi gặp ông ấy một lần."

Hà Thanh Huy ngẩng đầu nhìn cô, trừng mắt: "Cô đi gặp ông ta làm gì?"

Viên Minh Nguyệt hai tay chống cằm, ngẩng đầu nhìn anh: "Bởi vì hạn mục cái tạo Nguyệt Đàn đã làm mích lòng ông ấy, tôi đi xin lỗi. Xin ông ấy cho dù lần này có tính toán gì, thì hãy giữ cao đánh khẽ, bỏ qua cho Bách Niên." Đương nhiên cô cũng không thật sự muốn làm như vậy, đây chẳng qua là bề ngoài của sách lược mà thôi. Ý đồ thật sự của cô đương nhiên là đi thám thính rốt cuộc Hà Tâm Vũ muốn làm cái gì, nói xin lỗi chỉ là lấy cớ, cũng là lời dẫn mà thôi.

Dương Thận: "Thông minh!"

Hà Thanh Huy lớn tiếng nói: "Không được phép đi!"

Viên Minh Nguyệt đã sớm biết anh nhất định sẽ phản đối: "Tuy rằng tôi chỉ mới gặp qua ông ấy có vài lần, nhưng ấn tượng của ông ấy đối với tôi không tệ. Là do anh đối nghịch với ông ấy mà thôi, tôi với anh không giống nhau, vì Bách Niên, cái gì tôi cũng làm được." Cô còn đang tức giận chuyện của Vương Tâm Du, cô ý nói rất tàn nhẫn.

Lòng Hà Thanh Huy trầm xuống, anh đã biết từ lâu cô là người ích kỷ, nhưng không nghĩ rằng cô lại có thể nói một cách vô tình như vậy. Trong nháy mắt anh cảm thấy giống như bị đâm một nhát, người phụ nữ này cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ cố gắng hiểu và lo lắng cho cảm xúc của mình, mình còn đang trông chờ gì ở cô ấy nữa chứ. Anh đứng lên nói: "Cô muốn làm gì thì làm!" Nói rồi đi ra khỏi phòng giải trí.

Viên Minh Nguyệt tưởng rằng anh sẽ tiếp tục khiển trách hoặc là chế giễu cô, không ngờ đã hạ gục anh ta từ câu đầu tiên. Cô ngồi im một chỗ nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, lại nghĩ tới lúc anh mua trà sữa trái cây cho cô. Lòng cô cũng trầm xuống, rốt cuộc người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì đây? Anh vì cô mà làm nhiều việc như vậy, thậm chí không màng nguy hiểm mà đi cứu Minh Lăng, cô không phải là không biết. Nhưng vì sao anh lại ôn hòa dịu dàng với người phụ nữ khác mà đối với cô thì lại luôn luôn là vẻ mặt lạnh nhạt?

Hà Thanh Huy trở về thư phòng, trong lòng rất nặng nề. Những năm gần đây, cuộc sống của anh chỉ là kiếm tiền, luôn tay hoàn thiện kế hoạch trong lòng mình, cho dù là đối với người nào cũng không rung động. Nhưng gần đây, bởi vì Viên Minh Nguyệt, tâm tình anh luôn luôn bị ảnh hưởng, mất đi không chế. Anh không thể cứ như vậy nữa, nghĩ rồi anh ngồi xuống ghế, mở máy tính lên, bắt đầu xem tình hình thị trường chứng khoán ở Châu Âu. Nhưng mà bất kể như thế nào những con số này cũng không thể đi vào đầu anh.

Đúng lúc này, âm tin nhắn điện thoại vang lên, anh mở ra xem, là Vương Tâm Du gửi, là một tin rất dài, viết: "Anh Thanh Huy, khi em ở Tứ Xuyên, có một lần nghe Lạt ma tụng Kinh, em nghe âm thanh dễ nghe kia khiến lòng người trở nên yên tĩnh, liền hỏi một Phật tử trẻ tuổi là bọn họ đang đọc cái gì, người ấy nói cho em biết đó là Tâm kinh. Em lại hỏi Tâm kinh là cái gì? Người ấy nói là nhắc nhở con người không nên vì dục sở khổ (vì ái dục mà đau khổ)."

(Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh còn được gọi là Bát-nhã tâm kinh, hay Tâm Kinh. Đây là kinh ngắn nhất chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiên tông. Nó cũng là kinh tinh yếu của bộ kinh Đại Bát Nhã gồm 600 cuốn)

Hà Thanh Huy nhìn chằm chằm bốn chữ "Vi dục sở khổ" xuất thần một hồi lâu, cảm thấy tất cả dường như là đang nói đến tâm trí của anh, một lúc sau mới phản ứng lại, không khỏi nghi hoặc. Tại sao Vương Tâm Du lại gửi cho anh cái tin nhắn này, anh liền gọi điện thoại tới cho cô: "Tâm Du, em không sao chứ?"

Vương Tâm Du: "Em không sao." Nghe ra giọng nói có một chút vui vẻ.

Hà Thanh Huy yên lòng, nhẹ nhàng nói: "Vậy tại sao lại gửi cho anh cái tin nhắn đó?"

Vương Tâm Du: "Chỉ là bỗng nhiên em muốn nói với anh chuyện này thôi. Yên tâm đi, em không có chuyện gì đâu."

Hà Thanh Huy nghĩ chắc là cô chỉ là muốn chia sẻ tâm tình của mình với anh mà thôi, giống như Viên Minh Nguyệt có một lần nói với Viên Minh Nguyệt: "Chị, hôm nay em đưa bạn gái đến nhà thiên văn, ở trong đó nghe họ giảng giải, chị biết không? Đường kính của mặt trời ở thái dương hệ gấp 109 lần địa cầu, còn đường kính của Dải Ngân hà gấp 7000 tỷ lần thái dương hệ. Như vậy chị có thể rút ra được rằng, nếu như Dải Ngân hà là một quả dưa hấu khổng lồ thì thái dương hệ chẳng qua chỉ là một bụi nhỏ, mà địa cầu, càng là hạt bụi trong các hạt bụi li ti. Lúc đó em liền nghĩ, vậy chúng ta được coi là cái gì, quả thực nhỏ bé đến nỗi chẳng đáng được nhắc đến, chẳng có gì hết. Vì vậy, hãy nhìn cuộc sống của chúng ta đi, bất luận là tranh chấp cái gì, dường như tất cả đều vô nghĩa."

Lúc đó Viên Minh Nguyệt đã nói cái gì? Cô cười nói: "Cũng đừng kiêu có đó để lười biếng!" Cô đương nhiên sẽ nói như vậy, đó là bản chất của người phụ nữ ấy mà.

Vương Tâm Du ở bên kia điện thoại không thấy Hà Thanh Huy lên tiếng một lúc lâu, liền gọi hai tiếng: "Anh Thanh Huy, anh Thanh Huy."

Hà Thanh Huy phục hồi tinh thần: "Anh đây."

Vương Tâm Du: "Em có một người bạn là diễn viên kinh kịch, gần đây đang diễn vở 'Lương Chức', bạn ấy cho em mấy vé. Em muốn mời anh và chị dâu thứ bảy này cùng đi xem, được không ạ?"

Mẹ của Hà Thanh Huy rất thích nghe kinh kịch, khi còn bé anh cũng hay đi theo nghe, không thể nói là không có hứng thú, huống chi còn là Vương Tâm Du mời, anh cũng không đành lòng cự tuyệt: "Được, anh sẽ nói với Minh Nguyệt."

Vương Tâm Du lại hỏi: "Anh Thanh Huy, trước đây chúng ta cùng nhau nghe qua một buổi biểu diễn 'Lương Chức', anh có còn nhớ không?"

Hà Thanh Huy suy nghĩ một lát, anh với Vương Tâm Du đã quen biết nhiều năm, cùng nhau trải qua rất nhiều việc đếm không xuể, có rất nhiều điều gần như quên mất, anh thành thật trả lời: "Anh không nhớ nữa."

Vương Tâm Du: "A, không sao. Thứ bảy chúng ta gặp nhau nhé."

Hà Thanh Huy đồng ý, sau đó nói tạm biệt với cô. Vì Hà Thanh Huy phản đối nên Viên Minh Nguyệt do dự không biết có nên đi tìm Hà Tâm Vũ hay không. Ai dè cô còn không có thời gian do dự lâu, thư kí của Hà Tâm Vũ đã gọi điện thoại cho cô, "Tiểu Hà phu nhân, Hà tiên sinh mời cô khi nào rảnh tới gặp ngài ấy một chuyện." Viên Minh Nguyệt không khỏi bật cười, người bên cạnh Hà Tâm Vũ rõ là được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, xưng hô không một chút bối rối, người giúp việc ở nhà thì gọi là "Thiếu phu nhân", người của công ty thì lại gọi là "Tiểu Hà phu nhân".

Viên Minh Nguyệt đi lên tầng cao nhất của tòa cao ốc Vũ Hâm, thư ký đích thân dẫn cô vào văn phòng. Hà Tâm Vũ thấy cô thì rất vui vẻ, từ sau bàn làm việc rất to đi tới kêu cô ngồi xuống: "Minh Nguyệt, lâu rồi không gặp con!"

Viên Minh Nguyệt: "Hà tiên sinh!"

Hà Tâm Vũ kêu cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng làm việc, về mặt trầm xuống nói: "Hử? Sao lúc nào cũng gọi là 'Hà tiên sinh', gọi một câu 'Bố' khó khăn như vậy sao?"

Đối với Viên Minh Nguyệt trước kia mà nói đương nhiên là không khó khăn như vậy, nhưng bây giờ cho dù Hà Thanh Huy không ở cạnh cô, cô cũng muốn để tâm đến cảm nhận của anh. Cô biết Hà Thanh Huy chắc chắn không muốn cô gọi như vậy, cũng chỉ cười cười, không trả lời Hà Tâm Vũ.

Hà Tâm Vũ thấy tình hình này, cũng không bắt ép gì nữa, chỉ hỏi: "Con với Thanh Huy gần đây có khỏe không?" Giống như một trường bối thật sự quan tâm đến hậu bối.

Viên Minh Nguyệt ngược lại không muốn tâm sự nhiều với ông ta, trực tiếp nói thẳng: "Hà tiên sinh, ở hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, cuối cùng Bách Niên cũng đầu thầu thành công, thuận túy là vì may mắn. Nếu như lúc ấy có chỗ nào đắc tội, ngày hôm nay con ở đây xin lỗi ngài. Nhưng bây giờ ngài sai Diệp Thánh Phi tới. . ."

Hà Tâm Vũ không đợi cô nói xong, đứng dậy đi đến trước bàn làm việc gọi điện thoại nội bộ: "Sao còn chưa mang nước lên!" Nói xong quay lại ngồi xuống ghế, khoát tay với Viên Minh Nguyệt: "Nói tiếp đi."

Viên Minh Nguyệt biết ông ta có ý như vậy, là vì tạo áp lực cho cô. Nhưng cô cũng không phải vì muốn ông ta nhận lời xin lỗi của mình mà tới, vì vậy cũng không có rối loạn trận tuyến. Cô nói: "Con nghĩ ngài cũng biết quan hệ của Diệp Thánh Phi với Bách Niên và con, bây giờ ngài để cho anh ta trở về, đảm nhận việc hợp tác giữa Thành Phát và Bách Niên, con muốn biết chủ ý của ngài là gì?"

Đúng lúc này, thư ký bưng trà đi vào, Hà Tâm Vũ quan tâm nói: "Uống thử trà này đi, so với mấy loại cà phê những người trẻ tuổi các con hay uống ngon hơn nhiều."

Viên Minh Nguyệt thấy ông ta đổi chủ đề thì cũng không nóng nảy, nhẹ nhàng bưng tách thủy tinh lên nhìn một chút, màu trà nhàn nhạt thanh thoát. Không cần cô ngửi thì khứu giác đã có thể cảm nhận được hương vị cay đắng mà ngọt ngào nhàn nhạt. Là loại trà xanh thượng hạng, cô nhấp một ngụm: "Chắc là bích loa xuân."

Hà Tâm Vũ cười ha ha, "Thì ra Minh Nguyệt cũng thích uống trà!"

Viên Minh Nguyệt: "Lần trước đi Tô Châu với Thanh Huy, đã uống qua vài lần à."

Hà Tâm Vũ sững sốt: "Các con đi Tô Châu ư?"

Viên Minh Nguyệt thầm kêu không tốt, nói lơ miệng, lần đó là tuần trăng mật, ai cũng nghĩ là họ đi Hawaii. Cô vội vàng giả vờ bình tĩnh nói: "Dạ, mới đi tháng trước à."

Dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn của Hà Tâm Vũ bỗng nhiên giảm đi không ít, ông ta nói: "Không sai, tháng trước là sinh nhật của A Từ." Giọng điệu đột nhiên thấp đi vài phân, không giống với ông ta tí nào.

Viên Minh Nguyệt nghe được tên "A từ", một cái tên hoàn toàn xa lạ, cũng không biết tháng trước ai có sinh nhật. Nhưng cô đã sớm chú ý tới sự quan tâm đặc biệt của Hà Thanh Huy đối với màu tím, liền đoán được đây chính là tên của mẹ anh, cô không nói gì, một là đã không biết gì mà nói nhiều thì sẽ mắc sai lầm, hai là thực sự hiếm khi thấy Hà Tâm Vũ rơi vào ưu tư, đương nhiên không nên đánh phá mới tốt.

Chỉ qua mấy giây, Hà Tâm Vũ lại khôi phục giọng điệu thường ngày: "Gần đây Thanh Huy đang làm cái gì?"

Viên Minh Nguyệt: "Toàn là chuyện của Huy Đạt thôi à."

Hà Tâm Vũ "Hừ" một tiếng, "Đang điều tra Diệp Thánh Phi phải không?"

Viên Minh Nguyệt từ chối cho ý kiến.

Hà Tâm Vũ thấy tiểu nha đầu này quả nhiên rất nhẫn nại, luôn luôn biết mình muốn cái gì. Ông ta với cô tán gẫu cả buổi mới đi vào vấn đề chính, ông đứng lên đi về phía bàn làm việc rồi ngồi xuống, không còn bộ dạng giả vờ hòa ái nữa, mà đôi thành vẻ mặt lạnh lùng: "Tôi đề cho Diệp Thánh Phi đi phụ trách việc hợp tác giữa Bách Niên và Thành Phát, đương nhiên là bởi vì cậu ta hiểu rõ Bách Niên, có thể giúp tôi dành nhiều cơ hội để lật đổ Bách Niên hơn."

Ông ta nói ra như vậy, Viên Minh Nguyệt cũng không bất ngờ. Dù sao khi biết Diệp Thánh Phi là người được Hà Tâm Vũ phái tới, cô đã dự liệu được khả năng này. Cô cũng đứng lên, đi tới trước bàn làm việc của Hà Tâm Vũ, mặt đối mặt, cô không né tránh ánh mắt của ông ta, "Tại sao ngài lại muốn làm vậy?"

Hà Tâm Vũ dựa vào ghế: "Tiểu Minh Nguyệt, ta rất thích con, bởi cảnh và tính cách của con đều rất thích hợp làm con dâu của Hà gia ta. Bây giờ ta nói thật với con: Ta làm như vậy, không phải là muốn ép Thanh Huy chịu thua, mà là để cho nó quay về Vũ Hâm, làm người nối nghiệp thật tốt của Vũ Hâm. Nếu như con đồng ý với ta, thuyết phục Thanh Huy, làm cho nó trở về, ta đảm bảo sẽ không cho kẻ nào động tới Bách Niên, mà còn giúp Bách Niên mở rộng thị trường."

Viên Minh Nguyệt sững sốt, chỉ là như vậy thôi sao? Ông ta muốn đem tập đoàn giao cho Hà Thanh Huy, vì sao Hà Thanh Huy còn muốn đối nghịch với ông ta chứ? Cô nhớ tới lời Dương Thận nói, chắc là bởi vì mẹ của Hà Thanh Huy. Hà Tâm Vũ nhìn cô sững sốt, cho là cô động lòng, nói tiếp: "Minh Nguyệt, chỉ cần con giúp bố, đảm bảo bố sẽ không bạc đãi con, đến lúc đó đừng bảo là thành viên hội đồng quản trị của Bách Niên, ở Vũ Hâm cũng có thể cho con một ghế."

Viên Minh Nguyệt phản ứng kịp thời, lập tức nói: "Con không thể đáp ứng ngài."

Hà Tâm Vũ lấy bao thuốc lá trên bàn rút ra một điếu xì gà, dùng kéo cắt đầu của xì gà sau đó để vào một cái tay cầm màu vàng, sau đó châm lửa, cảm ở trên tay: "Vậy con cũng đừng trách ta, không phải là ta không cho con cơ hội."

Viên Minh Nguyệt không để tâm tới lời uy hiếp của ông ta, chỉ nói: "Con có thể hỏi ngài một câu không, tại sao Thanh Huy lại hận ngài như vậy?" Một câu hỏi rất có lực sát thương.

Hà Tâm Vũ biến sắc, xoay ghế sang chỗ khác, đưa lưng về phía Viên Minh Nguyệt. Trước mặt ông ta là một cửa sổ sát đất, phóng mắt nhìn ra, tất cả đều là các tòa cao tầng của tập đoàn Vũ Hâm, phía dưới là các cửa hàng và khu chung cư, tiếp nữa là những tòa cao ốc, từng tòa từng tòa mọc lên như nấm vòng quanh thành phố Bắc Kinh. Trên đường xe cộ qua lại, làm nổi bật một mảnh phồn hoa sầm uất. Hà Tâm Vũ có đế quốc của chính mình, thế nhưng đứa con trai duy nhất của ông lại rất hận ông. Ông không tin nó có thể hận ông thêm nữa, một ngày nào đó, ông phải ép nó không còn đường lui, phải đi cầu xin ông.

Hà Tâm Vũ quay lại nhìn Viên Minh Nguyệt: "Mẹ nó tự sát, toàn bộ trách nhiệm nó đều đổ hết lên đầu ta." Trong giọng nói của ông đương nhiên là không có chút áy náy nào.

Dương Thận đã sớm đề cập chuyện mẹ của Thanh Huy qua đời, nhưng cô không nghĩ rằng đó là tự sát, mà bố anh trả lời giống như không hề để tâm đến. Cô bỗng nhiên rất đau lòng cho Hà Thanh Huy, không biết anh đã vượt qua những chuyện này như thế nào. Cô không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa, nói qua loa với Hà Tâm Vũ: "Hà tiên sinh, con xin phép đi trước ạ!"

Hà Tâm Vũ: "Minh Nguyệt, suy nghĩ thật kỹ lời ta nói, nghĩ thông suốt rồi có thể trực tiếp gọi điện thoại cho ta."

Viên Minh Nguyệt: "Không! Con không cần suy nghĩ đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Trung thu đoàn viên (6)

Viên Minh Nguyệt rời khỏi phòng làm việc của Hà Tâm Vũ, đi xuống bãi đỗ xe, vội vàng lái xe đến Huy Đạt. Trong lòng cô từng chút từng chút tích tụ một loại cảm xúc mạnh mẽ, khiến cô muốn gặp Hà Thanh Huy ngay lập tức, muốn hỏi anh, rốt cuộc nhiều năm qua anh đã sống như thế nào? Không nghĩ ngờ gì, anh rất yêu mẹ của anh. Từ màu sắc yêu thích của mình và tình cảm của anh đối với số 17 Nguyệt Đàn, còn có thái độ đối với Hà Tâm Vũ, đủ để thấy được tình cảm sâu sắc đến mức nào. Nhưng mẹ anh lại chủ động rời bỏ anh mà đi, lúc đó anh chỉ mới 13 tuổi, cô không biết anh làm sao chấp nhận nỗi chuyện này.

Trong lòng cô liên tục nghĩ mấy vấn đề này, cuối cùng cũng đến Huy Đạt, Hà Thanh Huy đang họp. Huy Đạt là dạng văn phòng open office space được thiết kế như một nhà ăn, họp hành không giống như Bách Niên là tất cả mọi người phải ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh ở trên ghế, mà là tất cả mọi người đều đứng trước bàn làm việc, còn có người tiếp tục làm công việc trên tay. Xa xa Dương Thận dựa vào cửa sổ bên cạnh bàn bida, Hà Thanh Huy thì lại đứng ở trong phòng làm việc, tay áo của anh xắn lên, cầm văn kiện nói: "Doanh thu theo quý của tổ công tác mạng có suy giảm, tổ trưởng Trình Thần, ngày mai gửi báo cáo cho tôi, tôi muốn biết nguyên nhân cụ thể."

(open office space: là dạng văn phòng không có cửa, không có ngăn cách, là một khối, thành một chỉnh thể)

Nói xong ngẩng đầu lên, thấy Viên Minh Nguyệt thì không khỏi kinh ngạc, nhìn đồng hồ tay, mới 10 giờ sáng: "Sao cô lại tới đây?"

Trâm trạng của Viên Minh Nguyệt bị cảnh tượng bận rộn này làm xáo trộn, luống cuống một lúc, cuống quýt chỉ chỉ Dương Thận: "Tôi tìm anh ta!"

Dương Thận kêu khổ, làm bóng đèn rồi còn phải làm bia đỡ đạn, tươi cười nói: "Đặc biệt đến tìm tôi sao? Vinh hạnh quá, nào lại đây, vào phòng làm việc của tôi nói chuyện. Thanh Huy, anh tiếp tục họp đi!" Nói rồi kéo Viên Minh Nguyệt vào phòng làm việc của mình. Hà Thanh Huy không để ý tới bọn họ, nói tiếp tình hình doanh thu của các hạng mục.

Dương Thận dẫn Viên Minh Nguyệt vào phòng làm việc, hỏi: "Không phải là thực sự đi tìm lão gia rồi chứ?"

"Ông ta tìm tôi!"

Viên Minh Nguyệt đang muốn nói tí mỉa với anh ta thì Hà Thanh Huy đột ngột đẩy cửa bước vào, Viên Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía anh. Anh mặc quần tây màu xám đậm, áo sơ mi trắng, áo khoác cùng màu với quần tây, rất hợp với dáng người thon dài của anh, nhìn rất giỏi giang. Anh có nước da trắng, nhưng rất hợp với các đường nét trên khuôn mặt, vừa mạnh mẽ vừa trong sáng. Bây giờ là buổi trưa, anh mới kết thúc cuộc họp, trên mặt còn vẻ hăng hái trong công việc, những cử chỉ của anh tỏa sáng. Trong khoảnh khắc tâm trí của Viên Minh Nguyệt liền quay về, nhìn anh trầm thấp kêu một tiếng: "Thanh Huy."

Hà Thanh Huy không hề để phòng, bị cô gọi trong lòng khẽ động, cũng trầm thấp đáp: "Ồ?"

Dương Thận ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, cảm thấy khi rơi vào tình yêu con người vô cùng đáng sợ, anh ta tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, chưa bao giờ cảm thấy mình lại dư thừa đến như vậy.

Cuối cùng Hà Thanh Huy là người phục hồi tinh thần lại trước tiên: "Tìm Dương Thận có việc gì?"

Viên Minh Nguyệt cũng phản ứng kịp, gạt những cảm xúc của mình qua một bên. Tường tận kể lại tình hình gặp Hà Tâm Vũ ngày hôm nay, chỉ là không nói đến đoạn mẹ anh, không nên kéo ra những chuyện thương tâm ấy.

Dương Thận kích động, "Thanh Huy, lão gia muốn anh quay về đó!"

Hà Thanh Huy lạnh lùng hỏi: "Vậy thì sao?"

"Vậy thì sao? Cho dù anh thực sự muốn đánh gục ông ấy thì quay về và bắt đầu từ bên trong, không phải dễ hơn nhiều sao."

Hà Thanh Huy không bị thuyết phục: "Cậu xem nhẹ Hà Tâm Vũ quá rồi đấy!"

Viên Minh Nguyệt nghĩ đến vết sẹo trên người Hà Thanh Huy kia, cô có thể tưởng tượng được, Hà Tâm Vũ đúng là ra tay rất tàn nhẫn. Ở cùng một nơi với ông ta, mà không muốn phục thù thì càng nguy hiểm hơn. Cô không biết Hà Thanh Huy muốn lật đổ Hà Tâm Vũ, nhưng cô cũng không hỏi cái gì cả.

Hà Thanh Huy đột nhiên hỏi: "Rốt cuộc Diệp Thánh Phi biết rõ về Bách Niên được bao nhiêu?"

Viên Minh Nguyệt: "Trước khi đi anh ta vẫn đảm nhiệm chức vụ của bộ phận tiêu thụ, cũng chỉ hiểu về chuyện của bộ phận tiêu thụ. Chỉ ít mức tiêu thụ hàng năm của Bách Niên rất rõ ràng. Cái khác là chất lượng về nhà ở, trước đây Viên Minh Tuấn cùng với Ưu Minh Vĩ Nghiệp hợp tác, thì công chất lượng vẫn vậy, những quy tắc ngầm chắc anh cũng biết, vận dụng quan hệ để đi qua chất lượng kiểm nghiệm cũng không phải việc khó."

Dương Thận: "Vậy là đúng rồi, một mặt thúc đẩy đầu tư hạng mục ở Thanh Đảo, sau đó giữa đường thì rút lui, làm cho tài chính của Bách Niên bị đứt

gây. Mặt khác, lợi dụng truyền thông và chính phủ để làm khó về vấn đề chất lượng phòng ốc có vấn đề, làm cho uy tín của Bách Niên giảm xuống, đến lúc đó không thể vay tiền được nên đương nhiên sẽ phá sản."

Tim Viên Minh Nguyệt hằng một nhịp, cô không thể để Bách Niên thành ra như vậy được, đó là tâm huyết cả đời của bố cô, là vận mệnh của nhà họ Viên. Cô nói: "Thanh Huy, tôi phải nói chuyện này cho bố tôi biết."

Hà Thanh Huy hiểu tâm trạng của cô, ngồi xuống bên cạnh cô, về mặt bình tĩnh nhìn cô: "Đừng vội, hãy tin tôi, tôi sẽ không để cho Bách Niên có chuyện gì đâu!"

Trải qua sự việc cải tạo Nguyệt Đàn và Viên Minh Tuấn, anh đã chứng minh độ tin cậy của mình, cô đương nhiên tin tưởng anh, chỉ là, "Phải nói với bố tôi như thế nào đây?"

Để thuận lợi lấy được mảnh đất kia, Hà Thanh Huy không thể để Viên Khánh Niên biết được quan hệ hiện nay của anh với Hà Tâm Vũ, anh nói: "Cô nói với bố, Hà Tâm Vũ không có mục đích gì đặc biệt. Thế nhưng Diệp Thánh Phi không thể không đề phòng, như vậy bố sẽ yên tâm hơn, cũng không gây trở ngại chúng ta làm việc. Cô yên tâm, tôi và Dương Thận mới thu hồi vốn của Huy Đạt, đến lúc đó nhất định sẽ bảo đảm tài chính của Bách Niên sẽ không thành vấn đề. Ngoài ra, cô kiểm tra báo cáo chất lượng của các dự án đang hoàn thành một lần nữa, có sơ hở thì phải làm lại, tôi và Dương Thận sẽ giúp cô."

Viên Minh Nguyệt nghe anh nói cương quyết như vậy, trong lòng cũng an tâm hơn, đứng lên nói: "Tôi phải quay về Bách Niên, từ sáng tới giờ tôi chưa đến đó, không biết bên kia đã tạo áp lực như thế nào rồi."

Hà Thanh Huy: "Tôi tiễn cô."

Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt vào thang máy, bên trong chỉ có hai người bọn họ, cô không kềm nổi lại nghiêng đầu nhìn anh, anh cảm giác được cũng quay đầu lại cười với cô, rất dịu dàng: "Có chuyện gì sao?"

Viên Minh Nguyệt thấy anh cười, rất khác vẻ mặt nghiêm túc thường ngày, giống như là một đứa bé. Tim cô đập thình thịch, một lúc sau mới bình ổn lại: "Thanh Huy, mẹ anh tên là gì?"

Ánh mắt Hà Thanh Huy tối sầm lại, thì ra là hỏi về mẹ anh, khẽ đáp: "Bà tên là Trần Mi Từ, Mi trong lòng mi, Từ trong từ sắc."

Viên Minh Nguyệt cảm thấy cái tên này vô cùng êm tai, bà ấy nhất định là một mỹ nhân, điểm này thì có thể nhìn ra từ Hà Thanh Huy. Ngũ quan của anh chắc là thừa hưởng từ Hà Tâm Vũ, nhưng màu da và khí chất chắc là từ mẹ của anh mà thành. Cô nhìn anh, không biết nói cái gì nữa, những lời muốn nói tích tụ ở trong lòng nhưng lại không nói nên lời, bây giờ cô mới phát hiện ra, cô cũng không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm.

Hà Thanh Huy biết vì đi gặp Hà Tâm Vũ nên cô mới hỏi về mẹ của anh, "Hà Tâm Vũ nói gì với cô?"

Viên Minh Nguyệt lắc đầu: "Không nói gì." Còn nói: "Thanh Huy, khi nào có thời gian, kể chuyện của mẹ anh cho tôi nghe nhé."

Hà Thanh Huy rất hiếm khi nói chuyện về mẹ của mình, nhưng hôm nay từ khi thấy Viên Minh Nguyệt, thì có một loại cảm giác được cô quan tâm và để ý. Trong lòng anh rất hưởng thụ cảm giác này, vì vậy gật đầu nói: "Được."

Sắp ra tới bãi đỗ xe, Hà Thanh Huy đưa Viên Minh Nguyệt đến trước xe của cô, cô lên xe, anh mới nhớ tới một việc. Anh đứng ở bên ngoài gõ lên cửa kính: "Tâm Du hẹn hai chúng ta tối thứ sáu đi xem kinh kịch, vở "Luơng Chúc", đến lúc đó cô dành ra một chút thời gian nhé."

Vốn là một bầu không khí rất tốt đẹp, Viên Minh Nguyệt nghe anh nhắc tới Vương Tâm Du, một mùi vị nói không nên lời lập tức xông lên đầu. Cô cũng không muốn lại chọc cho anh tức giận nên nói: "Được."

Anh thấy cô bỗng nhiên ngoan ngoãn như vậy trong lòng cũng mềm mại theo, vươn tay ra vén mấy sợi tóc rủ trước trán ra sau tai cô.

Tai Viên Minh Nguyệt cảm giác được ngón tay anh chạm đến, đột ngột trở nên rất mất cảm, cảm giác tê dại truyền tới tim, rồi tỏa ra tứ chi, muốn nhanh chóng xuống xe ôm anh. Ai dè anh lại gõ một cái lên cửa xe: "Lái xe cẩn thận."

Viên Minh Nguyệt chán nản một hồi, không nhận được lại sờ sờ lỗ tai. Rất kích động, cô đạp ga lái xe ra bãi đỗ xe, nghĩ thầm lần sau nhất định phải là tôi chủ động khiêu khích anh! Viên Minh Nguyệt quay về nói với Viên Khánh Niên: "Con với Thanh Huy tối hôm qua đến Vọng Thủy Viên ăn cơm, bố Thanh Huy cho Diệp Thánh Phi vị trí hiện nay là vì anh ta đã từng cứu mạng ông ấy. Thanh Huy cũng đã cho Dương Thận điều tra, đúng là Diệp Thánh Phi ở Tứ Xuyên đã cứu ông ấy. Con và Thanh Huy cũng đã nói chuyện với ông ấy, mặc dù ông ấy không có việc gì nhưng Diệp Thánh Phi thì không thể không đề phòng. Bây giờ hợp đồng đã được kí kết, đề phòng Diệp Thánh Phi chúng ta cũng chỉ có thể bổ sung điều khoản trong hợp đồng mà thôi. Các vấn đề có thể xảy đến, cho dù anh ta lại sử dụng mảnh khốc gì chúng ta cũng không sợ."

Từ sự việc của Viên Minh Tuấn, Viên Khánh Niên kỳ thực cũng đã thay đổi suy nghĩ của mình. Trước đây ông chỉ muốn cho Viên Minh Lăng kế thừa Bách Niên, vì vậy trăm phương ngàn kế lót đường cho anh ta. Nhưng gần đây, đứa con này có vẻ như đã ham chơi quá nhiều, có lẽ phải từ từ dạy dỗ thôi, nó còn nhỏ tuổi, còn có rất nhiều thời gian. Mà bây giờ không thể không dựa vào con gái, ông cũng phát hiện ra từ sau khi Viên Minh Nguyệt kết hôn với Hà Thanh Huy, tính khí nóng nảy bốc đồng đã bớt đi không ít, hơn nữa quả thực cô làm việc rất nỗ lực, một lòng suy nghĩ cho Bách Niên.

Bây giờ nghe cô nói như vậy, lòng ông cũng buông lỏng đi nhiều: "Hãy làm những điều con nói đi."

Nếu đã quyết định, liền gọi người của Thành Phát đến trao đổi bỏ sung chi tiết hợp đồng. Hai bên thảo luận rất khó khăn, Diệp Thánh Phi cũng bày ra

thái độ cương quyết nói: "Hạng mục Thạch Lão Nhân ở Thanh Đảo nói cho cùng là của Bách Niên, Thành Phát chẳng qua chỉ là tham gia phát triển mà thôi, không thể nào nhận trách nhiệm giống nhau được."

Bên phía Bách Niên, Viên Khánh Niên đề Viên Minh Nguyệt trực tiếp đứng ra đàm phán, cô đương nhiên cũng giữ vững lập trường của mình, "Nếu như Thành Phát không đồng ý, vậy thì bây giờ chúng ta có thể hủy bỏ hợp đồng. Trước mắt Thành Phát sẽ bị tổn thất, Bách Niên có thể dốc hết sức để bồi thường."

Đương nhiên Diệp Thánh Phi không muốn hủy bỏ hợp đồng, anh ta thảo luận lại với những nhân viên mà anh ta dẫn tới, đành phải đồng ý bổ sung trách nhiệm của hạng mục ở hai bên là như nhau vào hợp đồng.

Hai bên cứ giằng co qua lại như vậy, cuối cùng tất nhiên đàm phán cũng thành công. Bên phía Diệp Thánh Phi nhượng bộ không ít, Viên Minh Nguyệt lại không cảm thấy thoải mái, càng như vậy càng chứng minh bọn họ có âm mưu.

Cuối cuộc họp, quyết định người phụ trách hạng mục của hai bên cuối tuần này sẽ cùng đi Thanh Đảo khảo sát thực địa, chính thức bắt đầu khởi công hạng mục biệt thự Thạch Lão Nhân ở Thanh Đảo. Chịu trách nhiệm bên phía Thành Phát đương nhiên là Diệp Thánh Phi, hạng mục cải tạo Nguyệt Đàm dựa vào sự hỗ trợ của chính phủ đã đi vào quỹ đạo, tiến hành rất thuận lợi, Viên Minh Lăng cũng dần dần có thể giúp một tay, hạng mục Thanh Đảo hiển nhiên lại rơi xuống đầu cô.

Kết thúc cuộc họp, Diệp Thánh Phi cố ý đi tới phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt. Đập vào mắt đầu tiên là những bức tượng gỗ bị thay bằng một vật trang trí bằng thủy tinh, anh ta hơi tức giận, nói không ngoa chữ năm bức tượng kia là tất cả tâm huyết của anh ta: "Mấy bức tượng kia đâu rồi?"

Viên Minh Nguyệt đang tìm tài liệu trên tủ hồ sơ, không thèm để ý nói: "Vứt rồi!"

Diệp Thánh Phi việc gì cũng có thể nhịn, nhưng lúc này lại đang run rẩy. Anh ta có thể dễ dàng tha thứ cho việc cô lập gia đình, dễ dàng tha thứ khi cô nhẵn tâm với anh ta, nhưng lại không thể dễ dàng tha thứ cho cô chà đạp tâm huyết và tình cảm của anh ta, anh ta tức giận nói: "Viên Minh Nguyệt, cô không có trái tim sao?"

Viên Minh Nguyệt nghe giọng nói kích động của anh ta thì cảm thấy ù ù cạc cạc, cô quay đầu lại nhìn anh ta: "Diệp Thánh Phi, quà tặng và tiền giống như nhau, nếu đã rời khỏi tay thì không còn liên quan gì đến mình nữa."

Thoáng cái mặt của Diệp Thánh Phi đỏ lên, cô là đang nói năm trăm vạn đó, cô vậy mà lại đi so sánh như vậy! Anh ta rất nhanh ý thức được mình rơi xuống thế hạ phong, tất cả là do anh ta không thể nhịn được. Anh ta khôi phục tâm trạng, sắc mặt cũng dần dần dịu xuống, trên môi dần hiện lên ý cười: "Em nói đúng!"

Viên Minh Nguyệt không thèm nhìn anh ta, né qua anh ta đi ra cửa gọi to: "Người của bộ phận tiêu thụ đến phòng họp để họp!"

Diệp Thánh Phi cũng theo đến cạnh cửa, cười với cô: "Tạm biệt!" Nói xong sượt qua cô rồi đi.

Đến thứ bảy, Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt cùng với Vương Tâm Du và Diệp Thánh Phi gặp nhau ở nhà hát Trường An. Viên Minh Nguyệt biết Vương Tâm Du nhất định lại mặc một loại trang phục phiêu diêu nhẹ nhàng. Tất nhiên cô thì ngược lại, mặc quần áo màu sắc đậm, chiếc váy quần màu đen, váy không dài lắm, làm lộ ra đôi chân dài đầy kiêu ngạo của cô, cổ váy đính những hạt trân châu nhỏ sáng lấp lánh. Mái tóc màu đỏ được cài một trăm cài tóc pha lê tinh tế, đeo một đôi bông tai và vòng tay kim cương của hãng Cartier. Chân mang một đôi giày cao gót màu bạc sáng lấp lánh của nhà thiết kế Jimmy Choo, toàn thân vô cùng lấp lánh.

Quả nhiên Vương Tâm Du vẫn là một màu trắng, mái tóc đen nhánh buông xõa trên vai, không đeo một món trang sức nào hết. Bọn họ chào hỏi lẫn nhau, đại sảnh của nhà hát đang đàn một bản hòa tấu của vở "Lương Chức", Vương Tâm Du nói: "Anh Thanh Huy, anh nghe xem, chính là cái này. Buổi hòa nhạc ở Bắc Kinh chúng ta đã nghe qua một lần, anh không nhớ ra sao?"

Hà Thanh Huy tập trung lắng nghe một hồi: "Hình như có chút ấn tượng, lần đó là sinh nhật của em?"

Vương Tâm Du cười rộ lên, "Rốt cục cũng nhớ ra." Nói rồi giơ tay lên vuốt lại tóc mái.

Viên Minh Nguyệt liếc nhìn sợi dây màu đỏ được buộc trên cổ tay Vương Tâm Du liền trong lòng giật mình. Cô nghe Vương Tâm Du nói cùng Hà Thanh Huy đi nghe buổi hòa nhạc "Lương Chức" trong lòng đã rất không thoải mái, giờ sợi dây màu đỏ này càng làm cho cô cảm thấy bất an, ắt hẳn là có liên quan tới Hà Thanh Huy. Cô cố ý nhìn cổ tay tay của Diệp Thánh Phi, nếu như anh ta cũng có một cái thì không sao, nhưng anh ta mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, cổ tay giấu ở trong tay áo, thấy không rõ lắm nên thỉnh thoảng cô cứ liếc mắt nhìn. Rốt cục bị Diệp Thánh Phi phát hiện, anh ta thần nhiên cười cười với cô, giống như cho là cô cố ý nhìn anh ta vậy. Cô liền vội vàng thu hồi ánh mắt.

Hà Thanh Huy cũng thấy cô liên tục nhìn Diệp Thánh Phi, rành rành đó là một cái nhìn triu mến với anh ta, thế mà lúc gặp Diệp Thánh Phi còn không thèm đi chuyển ánh mắt, trong lòng anh buồn bực, nghe được tiếng chuông của nhà hát, lạnh nhạt nói: "Vào thôi." Rồi túm lấy tay của Viên Minh Nguyệt đi vào trước.

Viên Minh Nguyệt lại nghĩ bình thường Hà Thanh Huy rất tốt đẹp, nhưng chỉ cần gặp Vương Tâm Du thì anh liền thay đổi ngay, vì vậy trong lòng càng thêm kiên kỳ cô ta.

Cuối cùng cũng ngồi trong nhà hát, bốn người người ngồi ở vị trí trung tâm, Viên Minh Nguyệt và Vương Tâm Du ngồi ở giữa, Hà Thanh Huy và Diệp

Thánh Phi ngồi ở hai bên, vở kịch hay mở màn.

Lợi ích của kinh kịch đương nhiên là cho dù độc thoại hay là hát xướng thì đều nói tiếng phổ thông, phần lớn mọi người đều có thể hiểu, những nơi mà sử dụng tiếng địa phương thì khó có thể được tiếp nhận ở Trung Quốc —— đó là một vết mực. Viên Minh Nguyệt xem một chút thì thấy buồn ngủ, Vương Tâm Du ở bên trái thì vô cùng xúc động, chẳng biết lúc nào trên tay đã mọc ra một chiếc khăn lụa màu trắng, thỉnh thoảng lại lau lau lên má. Cô lại quay sang nhìn Hà Thanh Huy, anh cũng đang nhìn chăm chăm lên sân khấu, rất chăm chú. Cô sợ mình có vẻ không có học thức, ép buộc bản thân nghe thật chuyên tâm.

Câu chuyện "Lương Chúc" Viên Minh Nguyệt dĩ nhiên là biết, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài lâu ngày sinh tình, lưỡng tình tương duyệt, ai ngờ Chúc Anh Đài lại phải gả cho Mã Văn Tài, Lương Sơn Bá biết được tin dữ liền bệnh đến không dậy nổi rồi đi đòi nhà ma, ngày xuất giá Chúc Anh Đài đi đường vòng đến trước mộ Lương Sơn Bá cúng tế, khóc lóc thảm thiết động trời, ông trời ban phép lạ, làm cho hai người hóa thành một đôi bướm bướm, là một câu chuyện tình yêu sâu sắc mà thương tâm.

(lưỡng tình tương duyệt: hai lòng cùng ưa)

Lúc này trên sân khấu đang bắt đầu diễn "Lâu thai hội" (là một đoạn trong vở Lương Chúc), Lương Sơn Bá đưa mười tám người đến Chúc gia cầu hôn nhưng Chúc Anh Đài đã được hứa gả cho Mã gia, nàng thấy đáng về vui mừng của chàng không dám nói cho chàng biết sự thật. Sau khi gặp lại chàng thì nàng cố gượng cười, chàng bày tỏ nỗi lòng mình, chàng nói đến chuyện kết thông gia và cuộc sống mỹ mãn sau này. Rốt cục nàng nhịn không được, đem tình hình nói cho chàng biết hết.

Viên Minh Nguyệt xem từ đầu, đến đoạn này chỉ nghe thấy trên sân khấu Chúc Anh Đài khóc lóc thảm thiết: "Sơn Bá huynh, muội đã gả cho Mã gia." Nước mắt Viên Minh Nguyệt thoáng cái dâng lên, cảm thấy trên thế giới này không có chuyện nào bi thảm bằng. Hai người yêu nhau như vậy, nhưng bởi vì thế sự biến hóa, từ nay về sau tách biệt. Cô càng nghĩ càng thấy khổ sở, nước mắt chảy càng thêm dữ, khó có thể ngừng. Thế nhưng rồi lệ lại làm cho cô cảm thấy xấu hổ, cô sợ bị người bên cạnh thấy, chờ trên sân khấu diễn xong cảnh này liền lập tức đứng dậy đi toilet.

Hà Thanh Huy đương nhiên biết cô khóc, nghĩ mới vừa rồi còn mơ màng buồn ngủ mà bây giờ lại khóc, nhập vai thật là nhanh, anh cảm thấy buồn cười. Vì vậy đứng lên để cho cô đi ra ngoài. Khoảng cách giữa các hàng ghế rất hẹp, cô đi qua anh cơ thể khó tránh khỏi bị cọ trúng, chân của cô cọ trúng chân của anh, trong bóng tối một luồng điện ở toàn thân bị đẩy ra, trong lòng như có cái gì đó đang mọc lên, anh không kiềm được nắm lấy tay cô sau đó lại nhanh chóng buông ra. Cô cảm nhận được nhưng không dám quay đầu lại nhìn anh, sợ anh thấy nước mắt trên mặt, nhưng tâm trạng khó có thể kiềm chế, phiêu phiêu荡荡 cố gắng đi đến toilet.

Cô đến toilet, nhìn vào gương cẩn thận trang điểm lại. Lại nghĩ đến cô vừa rồi cố ý đụng phải đùi của Hà Thanh Huy, lá gan của cô cũng thật là lớn. nhưng rõ ràng cô cảm giác được là anh có phản ứng, cô không nhịn được mỉm cười, trên mặt cũng hiện lên một vầng hồng nhuận.

Cô trang điểm xong thì đi ra khỏi toilet. Thấy Diệp Thánh Phi đang ở cách đó không xa, dựa vào lan can hút thuốc. Thấy cô đi ra thì nhếch miệng cười: "Hôm nay em rất đẹp!"

Viên Minh Nguyệt không muốn để ý đến anh ta, đi thẳng vào khán phòng. Diệp Thánh Phi đuổi theo nói: "Minh Nguyệt, anh rất mong đợi chuyến đi đến Thanh Đảo của chúng ta."

Viên Minh Nguyệt cảm thấy anh ta rất đáng ghét, vẫn không để ý tới anh ta như cũ. Diệp Thánh Phi ôm chặt lấy cô, hai tay bao vây cô vào tường, túi xách của cô rơi xuống đất. Anh mất anh ta bình tĩnh nhìn cô, oán hận nói: "Em có biết hôm nay em có bao nhiêu hấp dẫn không? Suốt vở diễn trong đầu anh chỉ có cặp đùi của em thôi."

Hơi thở của anh ta phả vào mặt của Viên Minh Nguyệt, cô cảm thấy rất buồn nôn, nhấc chân lên liền hướng đến "nhân tố quyết định" của anh ta thăm hỏi, đây là Lang (sói) thuật cô học được từ thời đại học. Ai dè còn chưa đụng tới người anh ta thì chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên: "Các người đang làm gì đấy?"

Viên Minh Nguyệt quay đầu lại nhìn, ánh sáng hành lang lơ mờ, Hà Thanh Huy đang đứng ở đó. Bên này Diệp Thánh Phi cũng đã sớm nhích người ra, ra vẻ không có việc gì đứng ở một bên. Viên Minh Nguyệt gọi: "Thanh Huy."

Hà Thanh Huy xoay người lại rồi đi. Viên Minh Nguyệt nhặt túi xách rớt dưới đất lên, đuổi theo Hà Thanh Huy, gọi to: "Thanh Huy, Thanh Huy."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chong Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Trung thu đoàn viên (7)

Hà Thanh Huy đi thẳng ra bãi đậu xe, làm ngơ đối với Viên Minh Nguyệt, cô cũng không quan tâm có phải anh hiểu lầm không, chỉ theo bản năng giải thích: "Là anh ta chặn tôi ở cửa, anh không thấy tôi đang muốn đá anh ta sao?"

Hà Thanh Huy đã tìm được xe, mở cửa xe lạnh lùng nói: "Tôi còn thấy kỳ quái tại sao cô lại khóc, thì ra là tức cảnh sinh tình. Tôi nguyện ý làm Mã Văn Tài, nhưng chỉ đáng tiếc các người điều không phải là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài."

Viên Minh Nguyệt nghe anh ra về nho nhã nói một tràng dài thì cảm thấy sung sướng không gì sánh được, chợt phản ứng kịp: "Thanh Huy, anh đang ghen sao?" Giọng nói cô tràn đầy hưng phấn. Cô cẩn thận hồi tưởng lại tình hình hôm nay, sự đụng chạm của hai người khi ngồi trên ghế, mà vừa rồi Hà Thanh Huy thấy cô ở cùng với cùng với Diệp Thánh Phi thì lập tức bỏ đi tới bãi đỗ xe, không để ý đến Vương Tâm Du còn đang ngồi trong nhà hát, chỉ có tức giận, rõ ràng là đang ghen vì cô mà. Cô hiểu ra liền cười rộ lên: "Thanh Huy, anh thực sự là đang ghen sao?"

Trong đầu Hà Thanh Huy toàn là hình ảnh cô bị Diệp Thánh Phi đè vào tường, thật là nhảm nhí giống như phim truyền hình, những tâm tình trước đây của anh đã bị cô phá vỡ, một luồng khí từ trong phổi muốn bùng nổ ra. Anh lên xe rồi đóng cửa lại, lập tức lái xe đi, thật sự không để ý đến Viên Minh Nguyệt.

Tuy rằng Viên Minh Nguyệt bị anh bỏ lại chỗ này nhưng vẫn rất vui mừng. Cô hồi tưởng lại một lần những việc từ khi Diệp Thánh Phi và Vương Tâm Du xuất hiện tới nay, giờ mới hiểu được, chẳng trách Hà Thanh Huy lúc lạnh lúc nóng với cô là vì anh cho rằng cô vẫn còn tình cảm với Diệp Thánh Phi. Ngày đó ở nhà hàng Nhật Bản, anh tiễn Vương Tâm Du xong rồi quay lại với cô. Rồi cái ngày Diệp Thánh Phi xuất hiện, anh lại đối với cô rất lạnh lùng, nhất định là bởi vì nghe được Diệp Thánh Phi nói về mấy bức tượng gỗ đó. Còn có lúc ở nhà Vương Tâm Du, anh tức giận cũng là do Diệp Thánh Phi nên ở trong thang máy mới nói cái gì "Bạn trai cũ" các loại. Ngày hôm nay thì càng rõ ràng hơn, nếu như người anh quan tâm là Vương Tâm Du thì tuyệt đối sẽ không để mặc cô ta ở lại nhà hát, anh chắc chắn là quan tâm đến cô. Cô càng nghĩ càng vui vẻ, cơ thể nhẹ nhàng tưởng chừng như muốn bay lên.

Viên Minh Nguyệt gọi một chiếc taxi ở trên đường, ngồi ở trong xe khoe miệng nhin không được vẫn giương cao lên. Muốn về nhà giải thích với Hà Thanh Huy, nhưng lúc về đến nhà bỗng nhiên lại thấy không cam lòng, lần trước ở Thanh Đảo anh đùa cợt cô như vậy, sau lại lạnh nhạt vứt cô sang một bên, nhân cơ hội này đúng lúc cô có thể báo thù.

Viên Minh Nguyệt vào nhà thấy phòng Hà Thanh Huy đóng cửa kín mít, cô không để ý đến anh nữa, nhất định phải không để ý đến anh vài ngày, làm cho anh cũng chịu bị dày vò.

Hà Thanh Huy hiển nhiên không phụ sự kỳ vọng của cô, luồng khí trong lòng vẫn không thoát ra được. Ngắm lại thì thấy bản thân thật ngu ngốc, sao lại có thể bỏ mặc cô ở trước cửa nhà hát, nếu cô lại đi tìm Diệp Thánh Phi thì làm sao bây giờ, may mà cô cũng về đến nhà rất sớm.

Sau đó Vương Tâm Du gọi điện thoại cho anh, hỏi: "Anh Thanh Huy, anh về trước rồi ư?"

Lúc này Hà Thanh Huy mới nhớ tới còn chưa thông báo cho cô biết, liền xin lỗi: "Thật ngại quá, anh có việc gấp nên phải rời đi trước." Suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Tâm Du, em có hiểu rõ về con người Diệp Thánh Phi không?"

Vương Tâm Du nghi hoặc: "Làm sao vậy?"

Rốt cuộc Hà Thanh Huy cũng không đành lòng nói cho cô biết vấn đề của Diệp Thánh Phi, chỉ nói: "Không có việc gì. Em phải chú ý một chút, chó hồ đồ đối với người ta quá tốt."

Vương Tâm Du nghe xong lời của anh thì có một chút vui vẻ, ngoan ngoãn đáp ứng: "Vâng ạ."

Vài ngày sau, Hà Thanh Huy vô tình hay cố ý luôn luôn để ý đến giờ giấc của Viên Minh Nguyệt, từ sự cố xảy ra lần trước thì giữa hai người có một khoảng cách, mượn cơ hội gọi điện cho cô nhưng giọng nói rất lạnh lùng: "Hóa đơn tiền nước tháng này cô có thấy không?" Hay là "Lần cuối tăng lương cho Trương Tỷ là khi nào?"

Viên Minh Nguyệt thấy bây giờ cô đã hoàn toàn nắm tâm tình của anh trong lòng bàn tay, một loại niềm vui của người chiến thắng cứ liên tục xông lên. Cô muốn hưởng thụ cảm giác dày vò anh nhưng kết quả thì trong lòng cô cũng không dễ chịu gì. Cô còn thắc mắc một điều, nếu như anh không đi theo cô thì làm sao bây giờ, nhưng cô không tìm được cơ hội để hỏi rõ.

Cuối cùng cũng tới ngày Viên Minh Nguyệt phải đi công tác Thanh Đảo với Diệp Thánh Phi, cô nghĩ lần này không thể để cho Hà Thanh Huy hiểu làm được, bằng không thì lúc trở về nhất định sẽ rất phiền toái. Lúc ở sân bay cô gửi tin nhắn cho Hà Thanh Huy nói: "Tôi đi công tác ở Thanh Đảo, ngày kia sẽ trở về. Hai ngày này sẽ ở căn hộ Tinh Thiên." Tinh Thiên là căn hộ lần trước Hà Thanh Huy đưa cô về, chắc anh còn nhớ đó là chỗ nào, ý đồ mời gọi của cô rất rõ ràng.

Hà Thanh Huy nhận được tin nhắn, bộ phận nào đó của cơ thể bắt đầu rục rịch. Từ khi bị Viên Minh Nguyệt cọ một cái ở nhà hát thì loại cảm giác này vẫn vẩn vút trong lòng, khó có thể tan đi. Anh nghĩ lại những sự việc diễn ra ngày hôm đó, cũng nhớ đến lời giải thích và câu hỏi của Viên Minh Nguyệt, thật sự đã hiểu lầm cô rồi. Cố ý gọi điện cho Viên Minh Lăng hỏi về mấy bức tượng gỗ, Viên Minh Lăng nói: "Vứt rồi ạ. Ngày thứ hai sau khi Diệp Thánh Phi xuất hiện, em thấy lao công đã mang đi, nghĩ lại thì vẫn còn tiếc." Lúc đó trong lòng Viên Minh Lăng vô cùng nhẹ nhõm và vui sướng.

Cho dù Viên Minh Nguyệt không gửi tin nhắn cho anh, anh ở đây cũng xoắn xuýt không biết có nên đuổi theo cô đến Thanh Đảo hay không, dù sao thì cô cũng đi cùng với Diệp Thánh Phi. Chuyện nam nữ tuy rằng anh trải qua không nhiều lắm, nhưng lại rất rõ là chuyện gì sẽ xảy ra, còn rất nhiều thời gian nhưng chỉ có một cơ hội duy nhất. Anh với cô ở cùng nhau trong một thời gian dài như vậy, nếu như tiếp tục do dự, một khi đã để vượt mắt thì sẽ hối hận suốt đời. Về phần cái kế hoạch kia của anh, xét thấy biểu hiện của Viên Minh Nguyệt từ ngày đi gặp Hà Tâm Vũ trở về, có lẽ cô sẽ ủng hộ cho anh.

Hiện tại cô cũng đã nhắn tin cho anh, anh sẽ không do dự gì nữa, xem xét thời gian rồi đặt vé máy bay bay đến Thanh Đảo. Lúc máy bay hạ cánh đã là buổi chiều, anh gọi xe đến khu căn hộ Tinh Thiên, cũng chưa gọi điện cho Viên Minh Nguyệt. Thanh Đảo không kẹt xe giống như Bắc Kinh, xe đi trên đường rất thông suốt, rất nhanh đã đến nơi. Anh trả tiền rồi xuống xe, đi đến tòa nhà mà Viên Minh Nguyệt đang ở, cửa thang máy vừa mở ra thì thấy đèn ở bên trong sáng lên. Viên Minh Nguyệt mặc áo T-shirt và quần đùi từ bên trong chạy ra, đến trước mặt anh thở hổn hển nói: "Em chờ anh cả ngày."

Hà Thanh Huy kinh ngạc, nhìn đồng hồ trên tay: "Anh thật may mắn, giờ này ắt hẳn là em phải đang ngồi hóp nh."

Viên Minh Nguyệt cười một tiếng: "Em hủy cuộc họp rồi." Hôm nay cô cảm thấy mình như bị sốt, từ lúc gửi tin nhắn thì thấy không được ổn lắm. Đến đây rồi còn phải đi công trường, sau đó lấy lý do không được khỏe để hủy bỏ cuộc họp, trực tiếp đi về căn hộ chờ Hà Thanh Huy. Không dám gọi điện cho anh, chỉ là chờ như vậy thôi, thời gian cứ một giây lại một giây trôi qua, lúc này ở trên nhà nhìn thấy anh xuống xe, cô liền chạy thẳng đến thang máy để đi xuống dưới, ở trong thang máy cô mới cảm thấy mình thật ngu, nếu như hôm nay anh đến đây không phải vì cô thì làm sao bây giờ?

Hai người đứng ở cửa thang máy trầm mặc, một người vừa trên đường chạy tới, một người vừa nóng lòng chờ đợi, bây giờ thật sự đã gặp được nhau thì phải làm cái gì đây? Có vẻ như không có một suy nghĩ nào tốt lành cả.

Hai người đứng đối mặt nhau, dưới ánh đèn về mặt hai người có hưng phấn cũng có quần bách. Mùa hè gió thổi ấm nóng, trên người nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, toàn thân có chút khô nóng. Cuối cùng, Viên Minh Nguyệt lên tiếng: "Hôn em, em muốn anh bù lại lần trước." Nói rồi nhắm mắt lại.

Hà Thanh Huy khựng lại một giây rồi lập tức kéo cô vào trong lòng, hôn lên môi không một chút dịu dàng, đầu lưỡi trơn bóng mạnh mẽ cạy mở hàm răng của cô ra, tiến quân thần tốc trong miệng cô, khuấy trộn kích động. Cô rất đắc chí, không cam lòng yếu thế liên liệu mạng nút đầu lưỡi của anh, cái lưỡi thơm mát của cô cùng với đầu lưỡi của anh treu chọc lẫn nhau, hai cơ thể ngày càng dán chặt vào nhau. Hai người giằng co hôn nhau không biết qua bao lâu, mãi đến khi hai người sắp không thở nổi, rốt cuộc Hà Thanh Huy cũng buông môi của cô ra, khàn khàn nói ở bên tai cô: "Lên nhà!"

Viên Minh Nguyệt không nói hai lời liền lôi kéo anh chạy vào thang máy, ở trong thang máy hai người lại ôm nhau, lúc này anh rất dịu dàng, ngậm đôi môi của cô nhẹ nhàng cắn xé. Cô như bị thôi miên, vô tình hay cố ý đôi chân dài cứ cọ cọ của anh, anh gặm cắn lỗ tai của cô, thổi nhẹ vào tai cô: "Lần trước ở nhà hát có phải em có ý không?"

Viên Minh Nguyệt thấy lỗ tai ngứa ngứa, chỉ cười không nói lời nào. Cuối cùng thang máy mở cửa ra, cô kéo anh đến trước cửa phòng mở cửa. Đầu anh chôn trong hõm cổ cô, tay đặt ở eo của cô mà nhẹ nhàng vuốt ve, trên người cô bắt đầu tê dại thích thú. Cửa vừa mở ra anh liền đóng cửa lại, rồi ôm cô từ phía sau. Cô thật không ngờ anh lại gấp gáp như vậy, trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ, quay mặt sang cùng hôn môi với anh. Một tay anh ôm eo cô, một tay áp vào mặt cô, hôn cô thật sâu. Anh chưa bao giờ nghĩ tới cô lại làm cho anh mê muội như vậy, không thể chờ đợi được nữa.

Tay cô cũng không nhàn rồi, một tay xoa nhẹ lên cánh tay đang đặt ở eo của mình, cùng anh đan mười ngón tay vào nhau. Một tay giờ lên ôm cổ anh, nhưng bất ngờ cách một lớp vải mỏng lại sờ được vết sẹo của anh, cơ thể anh run lên, cô biết anh khản trương, dù sao thì đó cũng là một vết tích xấu xí. Ngón tay cái của cô lướt qua vết sẹo của anh, khẽ cười nói: "Đây là nơi mẫn cảm nhất của anh sao?"

Hà Thanh Huy thấy cô không có chút sợ hãi ngại ngùng nào thì cơ thể liền thả lỏng, bàn tay anh đặt ở eo cô, kéo tay cô lên cùng xoa ngực trái của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cô cảm thấy toàn thân tê dại, cơ thể suýt không đứng vững được. Anh buông đầu cô ra, giữ chặt cơ thể của cô, bồng cô lên để mặt đối mặt với anh, tay liên tục vuốt ve bộ ngực của cô, lại cắn tai cô một lần nữa, nói: "Tuy đó là vết sẹo nhỏ, nhưng thật ra rất mẫn cảm." Giọng điệu của anh vô cùng nghiêm túc.

Cô nghe xong tưởng anh tức giận nhưng lại chẳng thấy biểu hiện giận dữ nào, cả người cô mềm nhũn không một chút sức lực, chỉ có thể bám lên người anh. Anh ôm chặt eo cô, đặt cô lên ghế salon gần đó, đèn trong phòng khách rất sáng, anh cúi người nhìn cô, thấy gương mặt cô đỏ bừng, ngực phập phồng, đôi mắt mơ màng, tình & dục nổi lên nhìn anh. Dưới thân anh đã cương lên từ lâu nhưng vẫn nên chịu đựng một chút nữa, tiếp tục áp lên người cô hưng hăng hôn môi. Đương nhiên cô vô cùng hoan nghênh anh, vừa cảm thụ sự bá đạo và thâm tình của anh, vừa cời quần áo và đồ trang sức trên người mình. Anh phát giác động tác của cô, liền kiềm chặt hai tay lại đặt lên đỉnh đầu, nói: "Không được cời, để anh!" Nói rồi nhìn quanh bốn phía một chút, thấy bên cạnh là một cái khăn lụa màu sắc rực rỡ, anh vươn người sang lấy cái khăn ấy rồi cột chặt hai cánh tay của cô lại với nhau.

Cô cảm thấy hết sức bất ngờ, cười nhìn anh, anh lại một tay che mắt của cô lại: "Cũng không cho phép nhìn." Anh đã quyết định, phải cho cô một lần kích tình khó quên. Anh cời chiếc áo T-shirt màu trắng của cô ra để che lại mắt cô, tháo chiếc áo lại ở sau ót cô. Mắt cô không nhìn thấy gì cả, đột nhiên có chút sợ hãi, cứng nhắc hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Hà Thanh Huy cắn vành tai của cô, thì thầm: "Đừng nhúc nhích, đừng nhìn, cũng đừng nghĩ gì cả. Chỉ được cảm nhận thôi, anh sẽ cho em hạnh phúc!" Thanh âm của anh phảng phất rất có ma lực, mang theo hơi hướng kích tình. Cô không còn sợ nữa nhưng bởi vì thanh âm này mà trên người da gà đã nổi lên, rất cần được vuốt ve. Cô cong chân lên để mả sát hai chân của mình với nhau, nhưng anh lại đè chân của cô xuống, lần nữa ghé vào lỗ tai nói với giọng điệu không được phản kháng: "Anh nói, đừng nhúc nhích nữa!" Cô kiềm chế lại, không nhúc nhích nữa, nhẹ nhàng cắn môi. Anh lại dùng đầu lưỡi tách môi của cô ra, vẫn dùng giọng điệu ra lệnh phản phó: "Nói thì có thể!"

Cô không khỏi tức giận, cho rằng anh nhất định là đang trêu đùa cô. Thật ra tay cô vẫn có thể cử động, cô vùng vẫy muốn tháo áo T-shirt trên đầu ra. Hành động của cô bị anh thấy được, hiển nhiên là bị giữ chặt lại, cô muốn cảnh cáo: "Đừng đùa nữa!" Anh lại một lần ngậm ngực cô trong miệng, hưng hăng mút vào. Cô run lên, toàn thân tê dại, trong cổ họng không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ, lúc này mới phát hiện ra, bởi vì mắt không nhìn thấy gì nên so với ban nãy càng thêm nhạy cảm. Miệng anh cắn ngực trái của cô, một tay lại xoa nắn ngực phải, liên tục dùng ngón cái trêu đùa. Cô rất vui sướng liền không giãy dụa nữa, nghe lời của anh bất động, không nhìn, cũng không phản kháng, bắt đầu cảm thụ. Nhiệt độ toàn thân tăng rất nhanh, cả người như trên chảo nóng, mà anh tiếp xúc với cơ thể cô chỉ có đầu lưỡi và ngón tay, những nơi khác không được thăm hỏi vô cùng khô sở, không thể không rên rỉ ngâm nga.

Miệng anh dừng lại ở trước ngực cô, cô ý nói: "Đang nghĩ gì thế, nói anh nghe xem."

Cô chìm đắm theo anh, thờ hồn hên: "Muốn anh."

Anh lột quần đùi trên người cô xuống, chỉ chừa lại cái quần lót. Theo bản năng cô muốn co cơ thể lên, nhưng lại nhớ đến lời dạy bảo của anh, không dám động đây, nằm im mặc cho anh làm việc. Tuy rằng bị bịt mắt nhưng khuôn mặt cô vẫn rất đỏ, anh lại đứng lên, nhanh chóng cời quần áo của mình ra cho đến không còn mảnh vải che thân. Leo lên salon, cả người đè lên cô: "Đừng có gấp, cứ từ từ!"

Cơ thể hai người gần như trần truồng dính sát vào nhau, anh bắt đầu hôn từ lỗ tai của cô rồi dần dần dịch chuyển xuống dưới, bàn tay to lớn di chuyển xuống quần lót của cô, nhẹ nhàng xoa một chút, ngón tay thỉnh thoảng lướt qua giữa hai chân cô.

Ban này cô cảm thấy như đang bị nướng cháy, hiện tại toàn thân cùng anh dán sát vào nhau. Trên đùi cô có thể cảm giác nhận được độ cứng của anh, đầu lưỡi anh như rần lướt qua cổ cô, mà dưới sự vuốt ve của anh cô càng lúc càng ẩm ướt. Trong chốc lát cô cảm thấy tê dại, cảm giác nóng sốt và ngửa ngửa cùng nhau tập kích, thân thể tưởng chừng như sắp hòa tan ra, rất cần nắm lấy thứ gì đó nhưng anh nói không được động đây, cô chỉ đành phải nhẫn nại mà bị khoái cảm dày vò.

Anh đã hôn đến bụng của cô, chỗ ấy đang liên tục phập phồng, bởi vì những vị trí khác không được chuyển động nên nơi này phập phồng lại có vẻ rất khác thường, anh cảm thấy hai cơ thể gần kề nhau, nơi nào đây như là ẩn chứa một loại sức mạnh hấp dẫn, rất mê hoặc. Anh sợ mình nhìn không nổi nữa, vì vậy tiếp tục hôn xuống dưới. Anh cời quần lót của cô, tách hai chân cô ra rồi hôn xuống bắp đùi cô, anh cảm nhận được toàn thân cô bỗng nhiên căng thẳng. Có vẻ như là cô nghĩ anh muốn hôn chỗ đó của cô nên mới khẩn trương, nhưng ngày hôm nay anh sẽ không, bây giờ bày hết ra tất cả công phu thì lần sau làm cái gì đây? Anh vỗ nhẹ lên eo của cô để cho cô thả lỏng, tiếp tục hôn xuống dọc theo chân cô.

Cơ thể cô bị lộ ra hoàn toàn, cảm thấy rất ngứa ngáy khó chịu, khẽ hỏi: "Em có thể cử động một chút không?"

Anh quỳ giữa hai chân cô, đem chân của cô giơ lên, hôn lên bắp chân trắng muốt: "Tay chân không nhúc nhích là được."

Cô nghe thấy anh lên tiếng cơ thể liền vận vẹo, cọ sát xuống salon, cắn môi, bộ dạng rất hưởng thụ.

Đối với sự phối hợp của cô làm anh rất hài lòng, bàn tay xoa nắn từng ngón chân của cô, cảm thấy nó rất tròn trịa nhẵn nhụi, không khỏi nghĩ tới lần đầu tiên gặp cô, chân của cô bị thương, anh giúp cô xử lý vết thương, lúc đó thấy những ngón chân kia trong lòng thật ra có chút giật mình. Nhưng anh có thói quen luôn luôn kiểm chế tính cảm của mình, đôi khi chính mình cũng bị mình lừa gạt. Vì vậy phải thuận phục cô, để cho cô không thể rời xa anh, như vậy anh sẽ không bao giờ đánh mất cô.

Anh vẫn kiên trì hôn khắp người cô, lại lần nữa ép sát vào cô, bàn tay để ở chỗ đó, thì thầm bên tai cô: "Nói cho anh biết, có muốn hay không?"

Nếu như lời nói ban này của anh làm cho cô tan thành nước thì bây giờ câu hỏi này làm cho nước tụ hội lại ở trong người, biến thành dục vọng, sắp sửa mạnh mẽ dâng trào ra, cô hô hấp nặng nề thở ra tiếng: "Muốn!"

Anh không trêu chọc cô nữa, để cho cô khỏi cầu xin, anh trực tiếp đi vào. Cô bất ngờ không kịp đề phòng liền kêu lên thành tiếng, anh vừa ra vào vừa tháo khăn lụa trên tay cô ra. Hai tay cô được giải phóng liền tìm đến thân thể anh, mặt của anh chủ động áp vào tay cô, hai tay cô sờ lung tung trên mặt của anh giống như một người mù. Ngón tay chạm được bờ môi của anh, anh hé miệng nhẹ nhàng mút lấy ngón tay của cô, cô cảm thấy sự ấm áp và mãnh liệt của anh rất tương phản nhau nhưng hai người họ phối hợp với nhau rất chặt chẽ, khoái cảm bùng nổ, tụ hội ở ngực, dường như lập tức sẽ tỏa ra toàn thân.

Anh lại lấy đi chướng ngại vật ở mắt cô, thoáng chốc cô được trở lại thế giới có ánh sáng, nhìn thấy cơ thể trần đỏ hồng của anh qua lại trên cơ thể của cô khiêu khích, bắp thịt rắn chắc, đường cong chặt chẽ, theo từng chuyển động của anh vô cùng gợi cảm. Bình thường ánh mắt anh luôn luôn lạnh lùng nhưng giờ đây cũng hoàn toàn ở chìm đắm trong khoái cảm, thoát nhìn mập mờ mà nồng nàn. Cô nhìn không được kéo đầu của anh xuống cùng anh hôn môi, vẫn là nhẹ nhàng. Dường như hai người có cảm giác tương đồng nhau, toàn thân chỉ có một chỗ có thể chấp nhận cái loại kịch liệt công kích này, những cái khác nhất định phải dằn dặt từ tốn, bằng không thì sẽ chìm ngập trong đau đớn.

Cánh tay anh thiết tha bao lấy cơ thể trắng nõn của cô, nhìn cô nói: "Có muốn ở phía trên không?"

Đề nghị của anh khiến cô bối rối, đương nhiên anh cảm nhận được điều đó, xoay người để cho cô cười ở trên người mình, để hai chân của cô lại, tấn công quyết liệt. Hai tay cô đè lên lồng ngực của anh, thân thể trên người anh rung động kịch liệt, cố gắng áp chế tiếng thở dốc sen kẽ những tiếng ngâm rên rỉ. Dần dần cô cảm thấy sắp không chịu nổi nữa, từ từ nằm xuống cơ thể anh, anh ôm cô, tiếp tục di chuyển thân tốc phần eo. Cảm giác được thân thể cô đang từ từ tiếp nhận anh, hai tay anh vỗ "Bốp bốp" vào mông cô, dưới hai tầng công kích rột rục cô không chịu nổi nữa, cơ thể cứng đờ, chân liên tục rung động, ở trên người anh kêu thành tiếng.

Anh nhìn gương mặt đang đắm chìm trong cao trào của cô, tìm đập rất nhanh. Lần nữa xoay người lại để lên cô, đem hai chân đang run rẩy của cô vòng lên hông mình. Vì muốn cô có thể tiếp nhận được, chờ cô từ bình tĩnh lại mới lấy tay vuốt những sợi tóc ướt mồ hôi trên trán cô, hôn nhẹ lên khóe miệng của cô hỏi: "Cảm nhận thế nào? Nói cho anh biết đi!"

Cô còn đang chìm đắm trong cao trào, tìm đập kịch liệt, câu hỏi của anh làm cho khoái cảm duy trì liên tục không ngừng. Cô khàn khàn diễn tả lại: "Rất tuyệt, toàn thân như muốn nổ tung, rất thoải mái. Hà Thanh Huy, em yêu anh."

Anh nghe được ba chữ kia cơ thể cũng giống như những gì cô mới miêu tả, cũng nổ tung như thế. Lời bày tỏ của cô làm cho lửa dục vọng của anh không đè ép được, kéo hai chân cô đặt lên vai, hai tay chống bên người cô, lại bắt đầu chuyển động kịch liệt phần eo. Cô nhắm mắt lại hưởng thụ lần thứ hai tiến công của anh, cảm giác không giống với lần đầu, mới bắt đầu cơ thể còn cảm thấy còn có một loại dị vật nào đó, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy thân thể hai người đã dung hòa vào nhau, không thể phân ra ai với ai. Rốt cục, không biết qua bao lâu, anh gầm nhẹ ở trong cơ thể cô mà phóng thích ra. Sau hai lần vận động rồi mới buông chân cô ra, cả người nằm sấp lên người cô, cô hôn lên khóe môi anh, nghe anh nói: "Minh Nguyệt, anh cũng yêu em"

Đối với câu nói này của anh, cô vươn hai tay ôm lấy anh thật chặt, cảm giác được cơ bắp rắn chắc của anh, lửa nhiệt chưa tan, cô cứ vuốt ve mãi. Đầu anh chôn vào hõm cổ cô, rầu rĩ cười nói: "Còn muốn sao? Vậy có thể chờ anh ăn gì đó một chút có được không?"

Cô đánh một cái lên người anh: "Ai nói còn muốn!"

Ngừng một lát, anh cảm thấy trên người dính dính liền đứng dậy khỏi người cô, cầm lấy cái khăn bên cạnh lau sơ qua rồi lại ngồi xuống cạnh cô, vỗ vỗ vào mông của cô: "Anh đi tắm đây, em nghỉ một chút đi." Vừa nói vừa cúi đầu ở bên tai cô thì thầm: "Lát nữa tiếp tục!"

Cô vừa khôi phục nhiệt độ ở trên mặt thì lại nóng bừng lên, nhìn anh đứng dậy, cũng không mặc quần áo liền đi vào phòng tắm, lưng trần thẳng tắp và cái mông vung cao tràn ngập mê hoặc. Cô chợt nhớ tới lần trước có ai đó nói, Hà Thanh Huy giống Lương Triều Vĩ trong "Sắc giới", thật đúng như vậy. Nhưng chỉ có điều là đẹp trai hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trung thu đoàn viên (8)

Viên Minh Nguyệt nằm trên ghế sa lon chớp mắt, cô mới vừa trải qua một hồi sung sướng, trên người đang đắp áo sơ mi của Hà Thanh Huy, bên tai truyền đến nước chảy của vòi hoa sen trong phòng tắm, cô cảm thấy vô cùng hưởng thụ. Nhưng sự hưởng thụ ấy lại bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt, cô đứng dậy tìm điện thoại, chỉ tìm thấy di động của Hà Thanh Huy ở trên bàn trà. Là một tin nhắn, trên màn hình hiển thị "Vương Tâm Du", cô liền nổi cáu. Cầm điện thoại lên, nhấn tắt âm thanh, nhưng suy cho cùng cũng không yên tâm về Vương Tâm Du, nhất là sau khi đã trải qua chuyện vừa rồi. Cô càng lúc càng muốn chiếm hữu Hà Thanh Huy mãi mãi, cô nghe trong phòng tắm còn có tiếng nước chảy liên mờ điện thoại của Hà Thanh Huy đọc tin nhắn: "Anh Thanh Huy, Phật nói đời người có bảy điều khó, sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội (1), ái biệt ly (2), cầu bất đắc (3). Em thì lại nghĩ khó nhất chính là cầu bất đắc, và có lẽ, chết cũng coi như là một loại giải thoát."

(1) ghét thù nhau mà phải sống gần nhau.

(2) yêu thương nhau mà phải xa lìa.

(3) mong muốn mà không đạt được.

Viên Minh Nguyệt nhíu mày, cái quái gì đây chứ, nửa đêm nửa hôm nghe radio nhiều quá hay sao, đúng là không biết đang suy nghĩ cái gì, cô liền nhấn nút xóa đi. Sơ lát nữa Hà Thanh Huy mở điện thoại ra xem, cô cũng xóa mấy cuộc gọi nhớ gần đó. Để điện thoại lại chỗ cũ, còn chưa hài lòng lại với tới, dứt khoát tắt máy. Đêm nay đối với cô mà nói rất quan trọng, cô không muốn có những người không liên quan tới quấy rầy.

Hà Thanh Huy tắm xong quần khăn tắm, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài. Viên Minh Nguyệt đang ở quầy bar chỗ cửa bếp rót nước, cô mặc áo sơ mi trắng của anh, vạt áo vừa đủ che lại cái mông của cô, lộ ra bắp đùi trắng nõn khiêu gợi, tâm anh khẽ động, hỏi: "Đang làm gì thế?"

Cô bưng một cái bát thủy tinh lên, là sa lát rau quả và giấm bông, cười đến gần anh, "Làm cho anh ăn." Nói rồi dùng thìa xiên một miếng giấm bông đưa đến miệng anh.

Anh há mồm ra nhận lấy, ném cái khăn trong tay lên bàn, một tay ôm lấy cô, một tay luồn vào trong áo vuốt ve mông cô, ghé sát vào tai cô nói: "Cho anh ăn cái này, không sợ anh thiếu khí lực sao?"

Anh lúc nào cũng dùng giọng điệu nghiêm chỉnh để nói ra những lời không đúng đắn, nhưng Viên Minh Nguyệt hết lần này tới lần khác bị trúng bẫy, mặt liền đỏ lên. Hà Thanh Huy nâng mặt của cô lên: "Bình thường nhìn cũng gian manh lắm mà, sao bây giờ lại dễ dàng đỏ mặt như vậy?"

Cô buông cái thìa ra, tay tháo bỏ cái khăn tắm của anh xuống. Trong nháy mắt anh biến thành khỏa thân, cô cười nói: "Ai nói em đỏ mặt chứ!"

Anh nhìn nụ cười đáng yêu của cô, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, lấy cái bát trong tay cô để sang một bên. Kéo cả người cô dán sát vào anh, thân thể cô mềm mại, tuy rằng lúc này mới đỏ mặt thôi nhưng bây giờ mặt đã đỏ từ lâu, sờ lên da thấy càng thêm mịn màng, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay. Anh nâng mông cô lên để hai chân vòng vào thắt lưng của anh, cúi đầu xuống cổ áo hôn ngực cô, cô ôm đầu anh, vừa thờ dốc vừa cười: "Không ăn thì anh có khí lực sao?"

Anh cử động thắt lưng về phía trước, nói: "Lát nữa sẽ không dung thứ cho em đâu."

Cô cười, sớm đã quên chuyện Vương Tâm Du kia, chỉ hưởng thụ thời khắc thỏa mãn và vui sướng này. Một đêm điên đảo, như thể đây là lần đầu tiên hai người bọn họ trải qua việc này, cho đến khi không còn sức nữa mới ôm nhau ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau, hai người còn đang ngủ, bỗng nhiên điện thoại vang lên. Hà Thanh Huy tỉnh dậy trước, thấy Viên Minh Nguyệt ở trong lòng mình đang cau mày, đáng vẻ khó chịu, anh liền nhớ tới cần phải tìm điện thoại tắt chuông để cô ngủ yên. Anh ra khỏi phòng ngủ, tìm thấy di động của mình đang ở trên bàn trà ngoài phòng khách, điện thoại đang tắt nguồn, chắc là hết pin.

Lại thấy điện thoại của Viên Minh Nguyệt đang nằm trên ghế sa lon, màn hình hiển thị tên Diệp Thánh Phi, anh liền nhíu mày. Rốt cuộc vẫn đem điện thoại vào phòng ngủ, đưa đến bên tai Viên Minh Nguyệt nói: "Diệp Thánh Phi tìm em."

Viên Minh Nguyệt nằm úp sấp ở trên giường, một tay lần mò đến eo của Hà Thanh Huy, một tay nhận điện thoại, mắt vẫn nhắm chặt như cũ: "A lô." Giọng nói còn ngái ngủ, biếng nhác mà gọi cảm. Hà Thanh Huy đang hưởng thụ sự sờ mó ở eo của cô thì sắc mặt liền khó coi, cô lại có thể dùng giọng

điều như vậy nói chuyện với Diệp Thánh Phi.

Diệp Thánh Phi nghe thấy thanh âm quen thuộc, dễ dàng nghĩ đến dáng vẻ của Viên Minh Nguyệt lúc này, chẳng qua người ở bên cô lúc này đương nhiên là Hà Thanh Huy. Anh ta cảm thấy ngực rất đau đớn nhưng vẫn ổn định tâm trạng lại: "Từ tối hôm qua đến bây giờ vẫn không liên lạc được với Tâm Du, anh rất lo lắng nên phải về Bắc Kinh một chuyến. Nếu như không có chuyện gì, buổi chiều anh sẽ quay lại. Lịch trình của chúng ta hôm nay bắt đầu từ buổi chiều, em không có ý kiến gì chứ?"

Trong nháy mắt Viên Minh Nguyệt nghĩ đến tin nhắn ngày hôm qua của Vương Tâm Du, thầm giật mình trong lòng liền tỉnh ngủ hẳn, động tác tay ở trên người Hà Thanh Huy ngừng hẳn, mở mắt nói: "Được, anh đi đi."

Hà Thanh Huy thấy cô kết thúc cuộc trò chuyện rất nhanh thì rất là thoải mái, thò tay xoa tấm lưng trơn tuột của cô, ở bên tai hỏi: "Tối hôm qua có thoải mái không?"

Viên Minh Nguyệt có chút rối loạn, đã không thể tập trung tinh thần rồi lại còn phải ứng phó với sự khiêu khích của anh, cô ngẩng đầu nhìn Hà Thanh Huy: "Thanh Huy, Diệp Thánh Phi nói từ tối hôm qua đến giờ chưa liên lạc được với Vương Tâm Du, sợ cô ấy gặp chuyện không may vì vậy bây giờ trở về Bắc Kinh."

Bàn tay của Hà Thanh Huy trên lưng của Viên Minh Nguyệt dừng lại, vẻ mặt cũng nghiêm túc, "Đưa điện thoại cho anh!"

Viên Minh Nguyệt đưa điện thoại cho anh, anh liền gọi cho Vương Tâm Du, rất lâu mà không có ai trả lời, anh lại gọi cho Dương Thận nói: "Bây giờ cho người đến Học Phủ Lộ tìm Tâm Du. Không có thì anh phải đích thân đi tìm!"

Dương Thận nghi hoặc, mới sáng sớm mà, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng Hà Thanh Huy có dự cảm chẳng lành: "Tôi không biết, anh đi xem trước đi. Đến nơi rồi gọi điện lại cho tôi."

Hà Thanh Huy cúp điện thoại, hai người mất hết hăng hái vừa nãy, đứng lên mặc quần áo, chuẩn bị sẵn sàng. Hà Thanh Huy không yên lòng, lấy điện thoại của mình cắm điện sạc pin rồi khởi động máy, lúc này mới thấy không phải điện thoại hết pin mới tắt nguồn, trong lòng anh có chút nghi ngờ nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, gọi điện đến bệnh viện Vương Tâm Du đang làm việc, bên kia nói cô không đi làm. Anh không ngừng gọi điện thoại cho Vương Tâm Du nhưng vẫn không ai nhắc máy.

Viên Minh Nguyệt không biết có nên nói với Hà Thanh Huy cái tin nhắn và cuộc điện thoại ngày hôm qua hay không, đành ở trong lòng thầm cầu xin Vương Tâm Du đừng có xảy ra chuyện gì. Cô đến phòng bếp làm qua loa sandwich, hai người ăn xong thì Dương Thận cũng gọi điện tới: "Tôi đang ở trước cửa nhà Vương Tâm Du, bấm chuông gần mười phút mà không có ai mở cửa."

Hà Thanh Huy: "Gọi thợ mở khóa đến mở đi!"

Dương Thận: "Tôi đi tìm người mở khóa, họ xác định thân phận của tôi, nói là cùng với chủ hộ không có quan hệ gì, không thể mở cửa. Hơn nữa bây giờ có bảo vệ ở bên cạnh đang nhìn tôi, tôi cũng không thể phá cửa mà vào được." Anh ta muốn nghĩ ra biện pháp nào đó tốt hơn.

Hà Thanh Huy quả quyết nói: "Bảo cảnh sát!"

"Từ tối hôm qua đến bây giờ, nhiều nhất cũng không liên lạc được khoảng 12 tiếng, cảnh sát sẽ không thụ lý. Thanh Huy, hay là cô ấy chỉ là đến nhà bạn bè, đúng lúc điện thoại hết pin, rồi cuộc là anh đang khẩn trương cái gì?" Giọng nói Dương Thận có chút bất đắc dĩ, tính tình anh ta chậm chạp, luôn luôn nghĩ Hà Thanh Huy rất dễ chuyện bé xé ra to.

Trong lòng Hà Thanh Huy dự cảm xấu lúc càng mãnh liệt, anh nói: "Không đâu, cô ấy là bác sĩ khoa chỉnh hình, bởi vì bệnh viện thường xuyên có cấp cứu cho nên điện thoại lúc nào cũng được thông suốt. Hơn nữa cũng không có khả năng cô ấy qua đêm ở bên ngoài."

"Gọi cho cha mẹ của cô ấy đi, nhất định là bọn họ có chìa khóa dự phòng của căn hộ."

"Thầy và cô cơ thể không được tốt, tôi không muốn làm bọn họ sợ. Dương Thận, cho dù là dùng cách gì thì trong vòng một tiếng anh phải vào nhà cho tôi!"

Nếu như thật sự muốn đi vào, Dương Thận đương nhiên là có biện pháp, anh ta gọi một gã luật sư dòm, dù sao thì cũng do Hà Thanh Huy bỏ tiền ra. Luật sư nói với người mở khóa những trách nhiệm pháp lý, tiến hành các loại đe dọa hợp pháp làm cho người mở khóa thực sự bị dọa chết khiếp, đành phải đáp ứng mở khóa.

Cửa vừa mở ra, Dương Thận liền ngửi thấy mùi máu tươi rất nặng, những người khác cũng đều ngửi thấy được. Bọn họ đứng ở cửa không dám động đậy, Dương Thận đi vào phòng tắm trước tiên, bên trong trống không. Anh ta lại đi đến phòng ngủ, cửa phòng ngủ bị khóa lại, anh ta dùng chân đá vỡ cửa ra, mùi máu tanh càng thêm gay mũi.

Bên trong u ám, anh ta đưa tay mở rộng cửa đi đến công tắc bật đèn, nhìn lại vào trong thì thấy Vương Tâm Du mặc một bộ đồ màu trắng nằm ngửa ở trên giường, một tay đặt ở ngực, dưới người là tấm chăn màu lam đậm. Dương Thận gọi: "Tâm Du!" Đương nhiên không có ai trả lời, anh ta đánh bạo đi vào nhìn, từ từ phát hiện quần trắng của Vương Tâm Du đã nhuộm đỏ, tay kia của cô để tại bên người, từ cổ tay tới bàn tay đều ngâm trong vũng máu. Dạ dày Dương Thận một hồi khó chịu, vội vàng chạy từ trong phòng ra ngoài, lớn tiếng hét ra ngoài: "Bảo cảnh sát! Gọi xe cứu thương!"

Dương Thận đứng ở cửa, không dám vào nhìn lại Vương Tâm Du, anh ta gọi điện cho Hà Thanh Huy, bi thương nói: "Vương Tâm Du tự sát!"

Hà Thanh Huy nghe được tin tức này trong đầu liền "Àm" một tiếng, điện thoại rơi ra khỏi tay. Viên Minh Nguyệt ở bên cạnh thấy bộ dạng của anh, vội hỏi: "Thanh Huy, làm sao vậy?"

Một lúc sau, Hà Thanh Huy mới tê dại nói: "Minh Nguyệt, Tâm Du tự sát!"

Trong lòng Viên Minh Nguyệt liên lệp bộp, cảm thấy rất khó chịu, cô nói: "Thanh Huy, chúng ta quay về Bắc Kinh đi."

Hà Thanh Huy không nói gì nữa, nghe theo quyết định của Viên Minh Nguyệt. Hai người ra đến sân bay, lên máy bay, Viên Minh Nguyệt đang muốn nói với Hà Thanh Huy chuyện Vương Tâm Du gửi tin nhắn tới tới hôm qua thì Hà Thanh Huy lại đột nhiên nói: "Minh Nguyệt, anh chưa có nói với em, Tâm Du khi trưởng thành rất giống với mẹ anh, anh vẫn xem cô ấy như em gái của mình."

Lần đầu tiên Viên Minh Nguyệt nghe anh nói điều này thì có chút kinh ngạc, chẳng trách Hà Thanh Huy luôn luôn dịu dàng với Vương Tâm Du, thì ra là như vậy. Cô biết mẹ của Hà Thanh Huy cũng tự sát, nhất định là anh lại đang nghĩ tới mẹ của mình, cô nhìn dáng vẻ của anh thì cảm thấy rất đau lòng, rốt cuộc cũng không dám nói chuyện tin nhắn cho anh biết, chỉ biết nắm tay anh thật chặt thôi.

Hai người trở lại Bắc Kinh thì lập tức đến nhà của Vương Tâm Du, bác sĩ và cảnh sát khẳng định là tự sát, đều đã tàn đi hết. Diệp Thánh Phi mới đến một tiếng trước, đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, cúi đầu hai tay ấn huyệt Thái Dương. Nghe có người đi vào liền ngẩng đầu lên, thấy Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt thì làm như không nhìn thấy, lại cúi đầu xuống.

Trong phòng ngủ có tiếng khóc, Viên Minh Nguyệt đi theo Hà Thanh Huy vào trong thì thấy Dương Thận và hai người già tóc đã bạc màu. Bà Vương nhìn thấy Hà Thanh Huy thì nước mắt chảy ra: "Thanh Huy, Tâm Du nó..."

Hà Thanh Huy đi đến cạnh giường, Vương Tâm Du đang nằm ở trên giường, trên người đắp một tấm chăn màu trắng. Hai tay Hà Thanh Huy run run vạch ra một góc chăn, đôi mắt cô nhắm chặt, trên mặt không có một chút huyết sắc, khóe miệng cười như có như không. Trong nháy mắt ý thức của Hà Thanh Huy nhanh chóng quay về cảnh 15 năm trước, hai khuôn mặt của Trần Mi Tử và Vương Tâm Du phẳng phất trùng khớp lên nhau, anh cảm thấy lồng ngực đau không chịu nổi, dường như nước mắt sẽ lập tức chảy ra, cả người gần như không đứng thẳng được. Viên Minh Nguyệt ở bên cạnh đỡ lấy cánh tay của anh, nhẹ nhàng gọi: "Thanh Huy!"

Hà Thanh Huy dựa vào sự giúp đỡ của Viên Minh Nguyệt, gắng sức chống đỡ thân thể: "Chuyện này là sao?"

Dương Thận: "Pháp y đã tới kiểm tra qua, cô ấy tự tiêm thuốc mê rồi cắt động mạch ở cổ tay."

"Tại sao?"

Vương giáo sư run rẩy cầm một tờ giấy trong tay đưa cho Hà Thanh Huy: "Tâm Du để lại cái này."

Hà Thanh Huy nhận lấy xem, là một tờ giấy viết thư màu trắng, bút tích thanh nhã của Vương Tâm Du viết: "Tình yêu đau khổ tôi đã nếm đủ, người thân và bạn bè của tôi, xin hãy tha thứ tôi ra đi mà không giả từ."

Hà Thanh Huy vừa nhìn thấy năm chữ "Tình yêu đau khổ", cơ thể đột nhiên nóng bừng lên, đi thật nhanh ra phòng khách, kéo Diệp Thánh Phi từ ghế salon đứng lên. Anh siết chặt cổ áo của Diệp Thánh Phi rồi tung một cú đấm vào mặt anh ta, lớn tiếng quát: "Anh đã làm chuyện gì có lỗi với Tâm Du phải không?"

Khóe miệng Diệp Thánh Phi bị đánh chảy máu, anh ta chỉnh kính mắt lại ngay ngắn, cười khổ nói: "Cứ cho là vậy đi."

Hà Thanh Huy không kiềm được tức giận, lại đấm lên mặt của anh ta một cú nữa. Diệp Thánh Phi không né, để mặc cho Hà Thanh Huy đánh. Dương Thận và Viên Minh Nguyệt từ trong phòng chạy ra kéo Hà Thanh Huy lại.

Hà Thanh Huy chỉ vào khuôn mặt đã sưng tấy của Diệp Thánh Phi hỏi: "Nói, rốt cuộc anh đã làm cái gì?"

Diệp Thánh Phi: "Tôi không nên đưa cô ấy từ Tứ Xuyên về đây, tôi sai rồi."

Cha mẹ của Vương Tâm Du cũng từ trong phòng đi ra, nghe được chính mồm Diệp Thánh Phi thừa nhận sai lầm, vừa khổ sở mà tức giận nói: "Cậu, cậu đi đi! Chúng tôi không muốn gặp lại cậu nữa!"

Diệp Thánh Phi thực sự đi ra ngoài, bóng lưng lão đạo, vừa đi vừa lầm bầm: "Tâm Du, là anh có lỗi với em!"

Diệp Thánh Phi còn nhớ rõ lần đầu tiên anh ta gặp Vương Tâm Du.

Đó là một ngày rất lạnh nhưng bầu trời xanh thẳm trong suốt, cao nguyên Xuyên Tây mênh mông bát ngát, người ở đó phải thở bằng miệng, nhưng trái tim lại rất yên tĩnh, không có một chút tạp niệm, nhiều lúc nhớ lại thì thiên đường có lẽ cũng không hơn gì nơi này.

(* Cao nguyên Xuyên Tây: là cao nguyên Thanh Tạng hay cao nguyên Tây Tạng là một vùng đất rộng lớn và cao nhất Trung Á cũng như thế giới, với độ cao trung bình trên 4.500 mét so với mực nước biển, bao phủ phần lớn khu tự trị Tây Tạng và tỉnh Thanh Hải của Trung Quốc)

Diệp Thánh Phi và cha ở chùa Á Thanh tụng kinh xong thì dùng tên giả mua về một chiếc xe SUV, chở cha anh ta về nhà trọ. Tình trạng của cha anh ta thoát nhìn thì không sao, còn có thể cười và nói chuyện phiếm với anh ta, nói một chút chuyện lý thú của anh ta khi còn bé. Anh ta nghĩ tới đây là được rồi. Xe đi qua một ngôi làng, ở cổng làng bỗng nhiên có một cô gái đón xe, cô gái được bọc bởi chiếc áo lông màu trắng bên ngoài, nhìn giống như là một bác sĩ. Nhưng làn da của cô rất trắng, chỉ có hai gò má phớt hồng, vừa nhìn đã biết đây không phải là dân bản xứ. Dân bản xứ đã chịu đựng tia cực tím của mặt trời trong nhiều năm, cho dù là nam hay nữ thì da đều đen bóng.

Diệp Thánh Phi dừng xe lại, cô bé kia lập tức chạy đến gõ cửa xe nói: "Bên này có một người bị gãy xương nghiêm trọng, cần được phẫu thuật, nhưng ở đây dụng cụ không đầy đủ. Ngài có thể đưa chúng tôi đến bệnh viện trên thị trấn được không?" Là khẩu âm Bắc Kinh. Diệp Thánh Phi liền nghĩ đến Viên Minh Nguyệt, khi cô nói cũng có một chút khẩu âm Bắc Kinh.

Không phải Diệp Thánh Phi không muốn giúp cô nhưng lại lo lắng cho sức khỏe của cha mình, đang muốn cự tuyệt thì người cha ở bên cạnh nói: "Giúp họ đi, cha không sao."

Cô gái bắt đầu tự giới thiệu, "Tôi là Vương Tâm Du, là bác sĩ không biên giới của tổ chức tình nguyện, vị tiên sinh này, cảm ơn anh!"

Diệp Thánh Phi mở cửa xuống xe, giúp Vương Tâm Du đưa người bị thương đỡ lên ngồi ở ghế sau, lái xe đi đến bệnh viện trên thị trấn. Trên đường đi Vương Tâm Du đều gọi điện thoại, để cho đồng nghiệp ở bệnh viện trên thị trấn chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật. Khẩu âm của cô luôn làm cho Diệp Thánh Phi nghĩ đến Viên Minh Nguyệt, cho nên thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn cô, cô phát hiện anh ta đang nhìn mình thì liền cười với anh ta một cái.

Bọn họ đến bệnh viện, Vương Tâm Du nói cảm ơn với Diệp Thánh Phi, Diệp Thánh Phi nói không cần khách khí rồi liền chở cha mình rời đi.

Ngày hôm sau Diệp Thánh Phi tiếp tục đưa cha mình đến chùa Á Thanh, đến chạng vạng tối mới đi ra, ánh chiều tà trên cao nguyên như máu, những lá cờ của ngôi chùa tung bay theo gió, anh ta thấy Vương Tâm Du mặc một cái áo lông màu đen, đeo một cái khăn quàng cổ màu vàng nhạt, đứng ở bên ngoài, xuất thân nhìn mặt trời chiều ở xa xa, nét mặt ưu sầu, cùng với vị bác sĩ giỏi giang ngày hôm qua thoát nhìn như hai người khác nhau. Anh ta đi lại chào hỏi với cô: "Bác sĩ Vương."

Vương Tâm Du quay lại cười, lại cảm ơn anh giúp đỡ ngày hôm qua. Bọn họ cùng đi một đoạn đường, Vương Tâm Du liền nói anh là người Bắc kinh, ở trước mặt cô Diệp Thánh Phi cũng không có cảnh giác gì, tự nhiên cũng nói cho cô biết mình đã từng ở lại Bắc Kinh, trái lại hai người sinh ra một loại cảm giác gần gũi.

Tối hôm đó, cha Diệp đột nhiên người nóng rần lên, Diệp Thánh Phi đành phải đưa cha đến bệnh viện thị trấn, Vương Tâm Du đang dạy dỗ tức cho các bác sĩ thì nhìn thấy bộ dạng hốt hoảng của anh ta liền tự mình đến kiểm tra. Cô tuy là bác sĩ khoa chỉnh hình nhưng trước khi đến đây làm tình nguyện đã từng được đào tạo tổng hợp, đương nhiên nhìn ra cha Diệp bệnh đã nguy kịch, Diệp Thánh Phi đưa cha đến nơi này hẳn là chỉ muốn những ngày cuối cùng của cha được tận hưởng cuộc sống yên bình. Cô là người rất nhân ái, mặc dù làm bác sĩ, sinh tử đã gặp qua rất nhiều nhưng mỗi khi đối mặt với tử vong thì vẫn có cảm giác không thể nào chịu nổi. Để bày tỏ tâm ý của mình, mỗi ngày cô đều bớt thời giờ đi gặp cha con nhà họ Diệp, hỏi han tình hình sức khỏe của cha Diệp, cùng với Diệp Thánh Phi cũng hiểu biết lẫn nhau hơn.

Kèm theo tiếng chuông của ngôi chùa, Diệp Thánh Phi nói về bản thân mình, mẹ anh ta mất sớm, cha một thân nuôi lớn anh ta. Cha đã cho anh ta đầy đủ tình yêu thương, bây giờ ông ấy sắp phải rời đi, anh ta chẳng biết con đường của mình nên đi tiếp như thế nào nữa. Vương Tâm Du thì nói cô yêu một người đàn ông gần mười năm, nhưng người đàn ông kia chỉ coi cô như em gái. Đối với hai người họ mà nói, việc này đều thuộc về khó khăn và đau khổ của thế gian, nhưng ở nơi này tiếng nói vang vọng trên cao nguyên, dường như không là cái gì cả, chẳng qua là một loại từng trải, cũng giống như loại từng trải mà anh ta đã trải qua.

Sau đó, cha Diệp mất, tâm nguyện lúc lâm chung là muốn tro cốt của mình được an táng ở con sông bên cạnh ngôi chùa. Vương Tâm Du và Diệp Thánh Phi đều hoàn thành hết tất cả, Diệp Thánh Phi đối với cô càng thêm biết ơn.

Cha đã qua đời, Diệp Thánh Phi không biết mình kế tiếp sẽ phải đi đâu, vì vậy liền ở lại đây, mỗi ngày lái xe, làm trợ thủ của Vương Tâm Du. Có một ngày anh ta ở trên đường gặp phải một người dân từ trên núi ở Tây Tạng xuống, lưng đeo một cái ba lô màu vàng xanh xen kẽ chứa thực vật ở bên trong, người nọ nói cho anh ta biết là Tuyết Liên hoa. Anh ta đã thấy cái tên này trong tiểu thuyết võ hiệp, không ngờ rằng trên thế giới này thật sự có một loại hoa như vậy, vì vậy anh ta đem hết tiền ở trên người ra mua cây hoa đó.

(*Tuyết Liên hoa: Tên thường gọi là "Snow Lotus", tên tiếng Việt là "Tuyết Liên Hoa" hay "Thiên Sơn Tuyết Liên", theo ngôn ngữ địa phương Uyghur là "Tagilis". Đây là một loại thảo dược lâu năm của chi hoa Cúc (Chrysanthemum genus). Tuyết Liên Hoa là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương.)

Khi anh ta đem một đóa hoa màu trắng tinh khiết đến cho Vương Tâm Du, trên mặt lộ ra nụ cười như ánh dương, mang theo hào quang lấp lánh. Anh ta dắt tay cô, cô cũng rất vui vẻ, hai người đều cảm thấy an lòng không gì sánh được, không ngờ ở trên cao nguyên này lại có thể tìm được hạnh phúc của mình.

Thế nhưng những ngày bình yên của Diệp Thánh Phi bị phá hủy khi anh ta đọc được một tờ báo cũ, sáng sớm một ngày nào đó anh ta đi đến cửa hàng điểm tâm để mua bánh, bánh mì loại lớn nóng hổi bị bọc lại bởi một tờ báo. Anh ta lơ đãng đảo mắt qua tờ báo đó, lại nhìn thấy được khuôn mặt quen thuộc, là Viên Minh Nguyệt, cô mặc một chiếc áo cưới xinh đẹp đứng bên cạnh một người đàn ông khác, gương mặt sáng chói, tiêu đề bài báo viết là: Minh Nguyệt Thanh Huy vinh trong chiếu (mãi chiếu sáng). Đó là bài báo của bốn tháng trước, là sau khi anh ta bỏ đi không bao lâu, trong nháy mắt lồng ngực anh ta như bị đâm rất đau, sao cô lại có thể lập gia đình nhanh như vậy.

Diệp Thánh Phi cố gắng để cho mình quên bài báo đó, nhưng điều mà anh ta không ngờ tới chính là, chùa Á Thanh bỗng nhiên được một nhân vật lớn ghé thăm, ông ta là Hà Tâm Vũ. Ông ta quyên góp cho chùa một số tiền rất lớn, ngôi chùa quyết định để cho tất cả các vị Lạt Ma tụng Kinh trong ba ngày, cầu phúc cho ông ta. Diệp Thánh Phi đương nhiên đã biết Hà Tâm Vũ là bố của Hà Thanh Huy qua bài báo, bố chồng của Viên Minh Nguyệt,

cũng biết hai bố con Hà Tâm Vũ không hợp nhau, vừa trải qua chuyện tranh đoạt hạng mục Nguyệt Đán.

Anh ta vốn đã thương lượng xong với Vương Tâm Du, hai người ở lại Xuyên Tây mở phòng khám bệnh, điều trị dài hạn cho người dân ở Tây Tạng. Nhưng khi gặp Hà Tâm Vũ thì trong lòng anh ta buồn lòng rất nhiều, anh ta chỉ do dự nửa ngày liền lập ra mưu kế, thuận lợi quen biết với Hà Tâm Vũ.

Anh ta nói với Vương Tâm Du rằng đầu sao thì vẫn muốn gặp cha mẹ của cô, nhân cơ hội này quay về Bắc Kinh một chuyến, chờ thêm một thời gian rồi quay trở lại đây. Vương Tâm Du do dự một lúc rồi đồng ý.

Buổi tối ngày thứ hai bọn họ quay lại Bắc Kinh, anh ta đi đến nhà hàng Vạn Hào để đón Vương Tâm Du, xe đỗ ở bên đường, các cao ốc mọc lên như nấm ở xung quanh, ánh sáng chói rọi, xa xa là biển hiệu của các cửa hàng bán những mặt hàng xa xỉ, cửa của nhà hàng thỉnh thoảng có những người ăn mặc hợp thời trang đi ra đi vào, người giữ cửa cung kính mở rộng cửa cho họ. Anh ta thấy đằng xa có một người đàn ông đưa Vương Tâm Du đi ra ngoài, cô nhìn người đàn ông kia rất chăm chú lưu luyến, hai người dường như muốn dung nhập vào nhau, đột nhiên Diệp Thánh Phi bắt đầu hoài niệm về cao nguyên Xuyên Tây.

Diệp Thánh Phi không ngờ người Vương Tâm Du vẫn yêu lại là Hà Thanh Huy, mà chính anh ta, vẫn như xưa không kèm chế được mà nhớ nhung Viên Minh Nguyệt. Hai người kia quả thực giống như cái thành phố này, chói mắt mà vô tình, kéo theo anh ta và Vương Tâm Du bước vào trong đó, không thể thoát ra được. Anh ta thấy Vương Tâm Du càng lúc càng không vui, thấy cô hèn mọn tìm cơ hội được ở cùng một chỗ với Hà Thanh Huy, rồi lại phải đối mặt với sự thân mật của Hà Thanh Huy và Viên Minh Nguyệt, anh ta thật muốn lập tức đưa cô trở lại Xuyên Tây. Thế nhưng anh ta không có cách gì thuyết phục được chính mình, Hà Tâm Vũ đồng ý cho anh ta một tiền đề sáng lạng, Viên Minh Nguyệt không coi ai ra gì nhưng vẫn rất hấp dẫn, cũng làm cho anh ta không thể dứt bỏ.

Vậy mà khi anh ta thấy Vương Tâm Du lặng im nằm ở trên giường, anh ta thực sự hối hận, anh ta nhớ tới những tháng ngày yên bình của hai người họ ở Xuyên Tây, nhớ tới Tuyết Liên hoa. Là anh ta đã hại cô, anh ta không nên đưa cô trở lại nơi này, trở lại cái nơi vui lặp tít cả. Nhìn cô ngày càng hăm sâu vào vũng bùn, cuối cùng đến ngập đầu thì anh ta lại khoanh tay đứng nhìn. Vì vậy khi Hà Thanh Huy đánh anh ta, anh ta lại nghĩ như vậy có thể sống để chịu hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-1: Trung thu đoàn viên (9)

Hậu sự của Vương Tâm Du được lo liệu xong trong ngày hôm đó, ở phòng làm việc của Huy Đạt, về mặt Hà Thanh Huy một mối hỏi Dương Thận, "Kêu cậu điều tra quá trình quen biết của Diệp Thánh Phi và Hà Tâm Vũ cậu điều tra tới đâu rồi?"

Dương Thận buồn lòng người dựa vào ghế nói: "Điều tra được rồi, đúng là lúc đầu anh ta tìm người đào sườn núi, nên khi trời mưa mới có thể làm cho sạt lở đất, sau đó anh ta 'đúng lúc' đi ngang qua, cứu lão gia."

"Có thể tìm được chứng cứ không?"

Dương Thận: "Chứng cứ thì có, nhưng mà anh muốn làm cái gì?"

Về mặt Hà Thanh Huy không chút biểu cảm: "Tôi sẽ làm cho Hà Tâm Vũ thấy Diệp Thánh Phi có âm mưu gì với ông ta."

Dương Thận nhíu mày: "Bây giờ không phải là lúc làm chuyện này. Ít nhất chúng ta cần phải chờ đến lúc lão gia xuất thủ với Bách Niên, sau đó tung ra chuyện này mới có thể tách họ ra, chúng ta phải tranh thủ thời gian đảm bảo an toàn cho Bách Niên."

Sắc mặt Hà Thanh Huy dữ tợn: "Diệp Thánh Phi hại chết Tâm Du, tôi không thể để cho anh ta sống nhàn nhã như vậy được!"

Dương Thận bắt đầu khuyên nhủ: "Tâm Du chỉ để lại một câu như vậy, anh cũng đâu có biết nội tình như thế nào liền đem trách nhiệm đổ hết lên đầu Diệp Thánh Phi, thật là độc đoán mà."

"Tôi không chỉ một lần thấy Diệp Thánh Phi dây dưa với Minh Nguyệt, nhất định là anh ta vẫn còn say mê đối với Minh Nguyệt, bị Tâm Du biết được nên lòng mới nguội lạnh."

Dương Thận: "Nói đến Minh Nguyệt thì tôi thấy tình hình của hai người tốt lành hơn đó. Anh không thể vì cô ấy mà suy nghĩ một chút sao, cô ấy quan tâm đến Bách Niên bao nhiêu không phải là anh không biết. Anh phải giữ lại một chút hơi sức chứ, nếu không thì sẽ làm xáo trộn toàn bộ tiết tấu của chúng ta!"

Hà Thanh Huy không kiên nhẫn, "Đừng nói nữa! Cứ đưa chứng cứ cho tôi!"

Dương Thận cũng phát hỏa: "Thanh Huy, anh đừng quên anh muốn làm cái gì. Mảnh đất phía Tây kia anh có còn cần không? Kế hoạch của anh không cần thực hiện nữa phải không? Chuyện của anh với Viên Minh Nguyệt tôi không có ý kiến gì, dù sao thì cho tới nay cô ấy đối với chúng ta đều là tác dụng tích cực. Nhưng Vương Tâm Du là gì của anh? Nói cho cùng chỉ là một người bạn mà thôi, anh không thể lý trí một chút sao?"

Hà Thanh Huy nhìn Dương Thận, gần từng chữ: "Tâm Du xem tôi là anh trai của cô ấy, tôi muốn thay cô ấy đòi lại công bằng."

Dương Thận nhìn thẳng vào mắt anh một lát, rồi cuộc khi bắt gặp tia sắc bén trong ánh mắt anh thì liền cúi đầu, cảm giác bản thân mình giống như là Sisyphus, mãi mãi không thể khuyên nhủ Hà Thanh Huy quay đầu, nhưng cuối cùng anh ta mới là người thỏa hiệp: "Tôi giúp anh."

(*là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Tra google để biết thêm chi tiết)

Trong một câu lạc bộ tư nhân, Hà Tâm Vũ đang ngồi trên ghế sa lon bằng da thật màu nâu, hai cô gái trẻ ngực to eo nhỏ ngồi hai bên, phía trên quần áo hở một nửa, phía dưới cái váy ngắn cùn cốn vừa đủ che khuất cái mông đang ngoan ngoãn dựa vào ông ta, không gây ra một tiếng động ồn ào nào. Xung quanh là bảy, tám nhân viên quản lý của tập đoàn Vũ Hâm, phần lớn đều là những người muốn tìm lại tuổi trẻ, biết ông chủ thích chơi nên không tiếc hy sinh hết thời gian rảnh rỗi, chủ yếu là tới giúp ông chủ vui vẻ. Bên cạnh bọn họ cũng là những mỹ nữ ăn mặc mát mẻ giống nhau phục vụ, trong góc là Diệp Thánh Phi đang ngồi.

Hà Tâm Vũ hút xì gà, nói với mọi người: "Giới thiệu với mọi người, vị này là Diệp Thánh Phi, ân nhân cứu mạng của tôi!"

Có người gọi mấy mỹ nữ rót rượu cho Diệp Thánh Phi: "Mau, mau, Diệp tiên sinh, cảm ơn cậu đã cứu Hà tiên sinh của chúng tôi. Một chén này xem như là tôi cảm ơn cậu."

Diệp Thánh Phi không chút do dự uống liền một hơi cạn sạch, trong phòng mọi người đều vỗ tay khen ngợi, có người lại nói: "Uống như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa, Lily, đi rót rượu cho Diệp tiên sinh." Nói rồi quay về phía mỹ nữ bên cạnh ông ta vỗ đùi hai cái.

Người được gọi là Lily là lướt đứng lên, nhẹ nhàng đi từ sofa bên này tới bên kia, có người bóp mông của cô ta, chính là người đàn ông đã sờ đùi cô ta, cô ta vừa nói đáng ghét lại vừa dùng đôi mắt quyến rũ nhìn mọi người. Lúc Lily đi qua người Hà Tâm Vũ liền cố ý trượt chân, té ngã ở trên người ông ta, bộ ngực đầy đặn dòn dòn lại trước mắt Hà Tâm Vũ, ngược mắt lên cười quyến rũ với ông ta. Về mặt Hà Tâm Vũ vẫn như cũ không lộ chút vui vẻ, một tay ôm eo của cô ta, Lily cười càng rạng rỡ hơn, ở trên người ông ta cọ cọ hai cái, giọng nói ôn ỉn như tức giận nói: "Hà tiên sinh, mọi người ở đây đều nhờ ngài đêm nay đây ạ."

Hà Tâm Vũ hút một hơi xì gà rồi phả lên mặt Lily, cô ta hường thụ nhắm mắt lại, về mặt ngây ngất. Hà Tâm Vũ đột nhiên đem điều xì gà hung hăng ấn vào ngực cô ta, cô ta vừa thét lên mở mắt ra vừa theo bản năng muốn trốn qua một bên. Hà Tâm Vũ gắt gao ôm chặt cô ta không cho động đậy, điều thuốc vẫn dí vào ngực cô ta, cô ta cầu xin tha thứ, Hà Tâm Vũ làm như không nghe thấy, những người khác cũng đều vờ như không thấy, dường như đã quen với những việc như vậy rồi. Hai cô gái ở bên cạnh Hà Tâm Vũ cười khẩy, cười Lily thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Lần đầu tiên Diệp Thánh Phi thấy cảnh này, từ nhỏ anh ta được cha giáo dục từ tế nên đối với hành vi khi dễ kẻ yếu này vẫn có bản năng tinh thần chính nghĩa, đang muốn đứng lên nói giúp Lily thì nghe Hà Tâm Vũ lạnh lùng nói với Lily: "Tôi cho cô dựa vào người sao? Đừng tưởng rằng ai tôi cũng cho phép!" Nói rồi đẩy cô ta qua một bên. Diệp Thánh Phi giật mình trong lòng, lại từ từ ngồi xuống.

Ngực Lily lập tức bị một vết sẹo bỏng, nước mắt lập tức rơi xuống, cuống quýt cúi người xin lỗi: "Xin lỗi, Hà tiên sinh, là lỗi của tôi, xin ngài hãy tha thứ cho tôi." Rồi vội vàng muốn chạy ra ngoài cửa.

Hà Tâm Vũ: "Hừ? Ai cho cô đi? Ở lại rót rượu cho Diệp tiên sinh!"

Toàn thân Lily sợ hãi run rẩy, chỉ đành phải từ từ đi đến bên cạnh Diệp Thánh Phi, cầm lấy ly rượu bên cạnh dè dặt rót rượu cho anh ta, đưa đến tay anh ta.

Hà Tâm Vũ lên tiếng: "Tôi có nói là làm như thế sao? Ngồi lên đùi Diệp tiên sinh rót rượu cho cậu ấy uống!"

Ngực Lily vẫn còn rất đau, nước mắt trong hốc mắt còn đảo quanh, nhưng không dám làm trái lời Hà Tâm Vũ nên đành phải cứng nhắc ngồi lên đùi Diệp Thánh Phi. Diệp Thánh Phi cảm thấy rất khó chịu, trong lòng cũng biết Hà Tâm Vũ làm những việc này e rằng là cho mình xem. Đây là nghệ thuật quản lý người của các ông lớn trên thương trường. Anh ta uống ly rượu mạnh trong tay Lily, đột nhiên cửa phòng bao vang lên một tiếng vang thật lớn, anh ta ngẩng đầu lên, là Hà Thanh Huy.

Hà Thanh Huy hai tay đút trong túi quần, cánh cửa bị anh đá ra, đi theo phía sau là hai người bảo vệ của Hà Tâm Vũ, một trong hai người đó cúi đầu nói: "Hà tiên sinh, thiếu gia kiên quyết xông vào, chúng tôi ngăn không được ạ."

Trong phòng cả đám người đều sững sốt, bầu không khí lập tức yên lặng lại, hai tay Hà Tâm Vũ đặt lên thành ghế salon, liếc mắt nhìn Hà Thanh Huy xem thường: "Lâu không gặp thì càng có bản lĩnh đấy, càng lúc càng nóng tính."

Hà Thanh Huy vốn là cũng đang xã giao ở đây, biết đây là câu lạc bộ tư nhân của Hà Tâm Vũ, khi anh đến đây thì có để ý một chút, lúc thấy mười mấy cô gái được quản lý dẫn vào phòng thì đúng lúc anh nhìn thấy Diệp Thánh Phi ở trong phòng bao đó. Trong lòng anh liền phẫn nộ, Hà Tâm Vũ chơi gái thì anh biết rõ ràng rồi, nhưng không ngờ Diệp Thánh Phi cũng đi theo, Vương Tâm Du mới mất còn chưa tới hai tuần. Anh không nên được con tức giận, sau khi xã giao công việc xong anh liền đi qua đây. Dưới sự can ngăn của Dương Thận, anh vốn vẫn còn đang do dự có nên nói chuyện Diệp Thánh Phi có ý hãm hại Hà Tâm Vũ ra hay không, vừa đá cửa ra thì nhìn thấy Diệp Thánh Phi đang ôm một người phụ nữ trong lòng, không biết xấu hổ cùng người phụ nữ kia dán chặt vào nhau, anh liền lập tức quyết định sẽ nói ra.

Hà Thanh Huy đi vào phòng, đứng ở trước mặt Hà Tâm Vũ nói: "Tôi là tới nói cho ông biết, có người muốn hại ông."

Hà Tâm Vũ trước cười ha ha, sau mặt liền biến sắc: "Nghĩ thông rồi, muốn làm đứa con hiếu thảo hả? Nói, là ai muốn hại tôi?"

Hà Thanh Huy đứng im không nhúc nhích, chỉ nói một câu: "Diệp Thánh Phi!"

Diệp Thánh Phi đương nhiên nhớ kỹ mình đã từng làm chuyện gì, nên ban nãy thấy Hà Tâm Vũ đối với Lily như vậy thì liền chột dạ, bây giờ nghe Hà Thanh Huy nói như vậy liền hoảng sợ đứng lên, Lily ở trên đùi anh ta té lăn ra đất.

Hà Tâm Vũ chỉ vào những cô gái kia: "Đi ra ngoài hết cho tôi!"

Các cô gái lập tức đứng dậy đi ra ngoài, Lily càng như được đại xá, nhanh chóng biến mất.

Hà Tâm Vũ vẫn ngồi im như cũ, như cười như không nhìn Diệp Thánh Phi, "Con trai tôi nói cậu muốn hại tôi. Nói đi, cậu đã làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41-2: Trung thu đoàn viên (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Thánh Phi đã sớm biết rằng Hà Thanh Huy không phải là người tầm thường, anh ta không những nghe từ miệng Vương Tâm Du rất nhiều sự tích của Hà Thanh Huy, mà khi trở về còn nghe được những việc phát sinh gần đây của bất động sản Bách Niên, biết chuyện Bách Niên nhận được hạng mục cải tạo Nguyệt Đàn, còn có đuổi được Viên Minh Tuấn, vai trò của Hà Thanh Huy ở đó tác dụng cực kỳ quan trọng. Lúc này nếu anh đã đứng ở đây nói ra những lời như vậy thì đương nhiên Diệp Thánh Phi không dám mang tâm lý may mắn, hiểu rõ Hà Thanh Huy tất nhiên đã biết hết chuyện anh ta đã làm ở Tứ Xuyên, thay vì chờ Hà Thanh Huy nói ra thì không bằng chính mình chủ động nói cho Hà Tâm Vũ biết.

Diệp Thánh Phi đứng ở trước mặt Hà Tâm Vũ, cúi đầu nói: "Hà tiên sinh, việc sạt lở đất ở Tứ Xuyên là do tôi có ý tìm người gây ra."

Hà Thanh Huy kinh ngạc, không ngờ Diệp Thánh Phi lại chủ động nói ra, lúc này anh mới phát hiện trình độ giao hoạt của Diệp Thánh Phi vượt xa khả năng tưởng tượng của anh.

Hà Tâm Vũ đột nhiên đứng lên, lớn tiếng: "Cái gì?"

Diệp Thánh Phi vội vàng nói: "Xin lỗi, Hà tiên sinh. Tôi đồng chấp nhận bất kỳ sự trừng phạt nào."

Hà Tâm Vũ nhìn anh ta nãy giây lại đột nhiên ngồi xuống, nhìn Hà Thanh Huy: "Chuyện anh muốn nói là chuyện này sao?"

Hà Thanh Huy: "Đúng."

Hà Tâm Vũ cười: "Anh nói cho tôi biết chuyện này là muốn tôi đá Diệp Thánh Phi đi? Cậu ta đã chọc gì tới anh sao? Cho dù tôi muốn đá cậu ta đi thì bây giờ đối với anh mà nói cũng không phải là thời cơ tốt đâu."

Hà Thanh Huy không nói gì.

Hà Tâm Vũ nói tiếp: "À, tôi biết rồi, nghe nói Vương Tâm Du tự sát? Cho nên anh đem hết tất cả lỗi lầm đổ hết lên đầu Diệp Thánh Phi, muốn cho cậu ta trả giá đắt. Giống như trước đây mẹ anh tự sát, anh cũng đem hết tất cả lỗi lầm ném lên người tôi. Tôi nói có đúng không?"

Diệp Thánh Phi quay đầu nhìn Hà Thanh Huy, thấy vẻ mặt anh cố chấp mà cảm hận. Lời của Hà Tâm Vũ đã nhắc nhở Diệp Thánh Phi, anh ta lúc này mới ý thức được, vốn dĩ Hà Thanh Huy cũng không biết người Vương Tâm Du thích chính là mình. Cô ấy thích Hà Thanh Huy gần mười năm trời thế mà Hà Thanh Huy lại không biết! Đây là người đàn ông vô tình đến cỡ nào, lại còn dám xuất hiện với bộ mặt chính nghĩa nữa chứ. Anh ta càng đau lòng thay Vương Tâm Du hơn.

Hà Thanh Huy nghe Hà Tâm Vũ có thể tùy tiện nhắc tới sự việc đau thương trong lòng anh thì toàn thân liền run rẩy, nắm tay lại thật chặt. Hà Thanh Huy hiểu rất rõ Hà Tâm Vũ, biết chắc ông ta sẽ không tha cho Diệp Thánh Phi. Anh không muốn tiếp tục ở lại nơi làm anh khó chịu thêm nữa liền xoay người rời đi.

Hà Tâm Vũ quát lớn tiếng: "Đứng lại! Hà Thanh Huy, tôi cho anh biết, trên thế giới này không một ai phải có trách nhiệm cả đời với người nào hết. Cho dù là mẹ anh, hay là Vương Tâm Du, đều là do chính họ tính cách quá nhu nhược, quen ý lại vào người khác, chẳng thể trách người khác được. Anh không nên lúc nào cũng bày ra bộ dạng muốn vì người khác lấy lại công bằng, anh là con trai của tôi, nếu như tôi là một tên khốn kiếp thì anh cũng không khá hơn chút nào đâu."

Trước mắt Hà Thanh Huy lập tức hiện lên dáng vẻ dịu dàng ân cần của mẹ, cảm thấy trong lòng vô cùng hận, anh xoay người, cách một cái bàn khom lưng xuống kéo lấy cổ áo của Hà Tâm Vũ. Mấy người bên cạnh đều xông lên kéo anh ra, Hà Tâm Vũ lại xua tay, cổ áo của ông ta bị Hà Thanh Huy siết chặt, hai cha con mặt đối mặt, kẻ sát nhau, Hà Tâm Vũ cười nhạo nhìn vào ánh mắt của con trai: "Chắc anh đã mơ về ngày này từ rất lâu rồi phải không? Đánh cho tôi một trận như từ? Nhưng tôi cho anh biết, hơn mười năm trước anh đánh không lại tôi, hiện tại anh cũng sẽ không đánh lại đâu. Tôi vung tay lên, hôm nay, ở nơi này người phải chịu khổ chính là anh. Thanh Huy, chừng nào thì anh mới có thể nhận thức được sự thật đây, tôi là bố của anh, khi anh được sinh ra thì tôi đã mạnh hơn anh gấp nhiều lần rồi. Ngoại trừ tuân theo tôi, anh không còn con đường khác để đi."

Hà Thanh Huy đối diện với bố của mình, hai mắt chột đỏ bừng, hàm răng cắn chặt vào nhau, quai hàm cứng ngắc run rẩy, nỗi căm hận trong lòng suýt nữa hủy hoại anh, không thể nói được câu gì.

Mấy người bên cạnh khuyên bảo: "Thanh Huy, mau buông ra! Ông ấy là bố của cậu."

Hà Thanh Huy không nhúc nhích, Hà Tâm Vũ cũng không động đậy, hai người giằng co, trong phòng không khí ngột ngạt như muốn nổ tung, không người nào dám nói năng gì nữa.

Cuối cùng qua thật lâu sau, Hà Thanh Huy đột nhiên buông tay ra, bất ngờ Hà Tâm Vũ không kịp đề phòng suýt chút nữa té lên trên bàn, may mà người ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy ông ta.

Hà Thanh Huy đứng thẳng người lên, cúi đầu chỉnh sửa lại ống tay áo của mình, từ từ để cho thân thể thả lỏng. Khi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại, anh nhìn Hà Tâm Vũ lạnh lùng nói: "Ông là bố tôi, không sai, nhưng ông rồi cũng sẽ già đi, rồi cũng sẽ chết. Tôi chờ." Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Một câu nói của anh nhanh chóng làm sắc mặt của Hà Tâm Vũ trắng bệch, tuy rằng cơ thể ông ta so với người bình thường tráng kiện hơn, ngoài ra còn có một khối tài sản rất lớn, nhưng đứa con trai của ông ở ngay trước mặt ông nói: "Ông sẽ chết!" Toàn thân ông ta liền giật run, trơ mắt nhìn Hà Thanh Huy mở cửa, nghênh ngang bước đi, ông ta như một ngọn lửa không có chỗ lan ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Thánh Phi, đi tới trước mặt anh ta, đập cho anh ta một cú ngã xuống đất, căm ghét nói: "Thông minh. Đề cứu tôi, ai ngờ lại sử dụng phương thức này!" Vừa nói vừa đá vào bụng Diệp Thánh Phi.

Diệp Thánh Phi quỳ trên mặt đất, mím chặt môi, anh ta biết cơ thể mình chịu đựng giỏi hơn người bình thường. Chỉ cần anh ta chịu đựng qua ngày hôm nay thì cho dù là Hà Thanh Huy hay là Hà Tâm Vũ, một ngày nào đó, anh ta sẽ đem tất cả bọn họ giẫm nát dưới chân.

Hà Tâm Vũ thấy anh ta không biện hộ, cũng không né tránh thì con tức giận giảm đi không ít. Quay lại ngồi trên ghế salon, nhìn Diệp Thánh Phi: "Cậu còn gạt tôi chuyện gì nữa?"

Diệp Thánh Phi lắc đầu: "Không có!"

"Cậu có thù với bất động sản Bách Niên phải không? Tại sao lại cứu tôi?"

"Tôi với Bách Niên không có thù gì cả. Tôi ở nơi này là bởi vì ngài đã thu nhận tôi. Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé, cần nhất chính là một cơ hội, cho dù là cơ hội gì đi chăng nữa."

Hà Tâm Vũ cười to: "Đây mới là những lời một người đàn ông phải nói. Không giống với đứa con khốn nạn của tôi, cả ngày chỉ nhớ đến tình tình ái ái."

Trong lòng Diệp Thánh Phi liền buông lỏng, không ngờ lại qua cửa dễ dàng như vậy.

Hôm nay trời mưa lớn, đến buổi tối mưa cũng không ngừng, trong không khí có cảm giác mát lạnh, là mùa thu sắp tới.

Viên Minh Nguyệt làm xong công việc ở công ty khi về đến nhà trời đã sắp khuya, nóc nhà đã được đóng lại, trong nhà tối đen, chỉ có Trương Tỷ ở trong bếp nên đèn sáng. Cô đứng ở cửa thay giày, hỏi Trương Tỷ: "Thanh Huy chưa về sao?"

(* *Cái phên được đóng lại là lỗ hổng ở giữa nhà của tư hợp viện*)

Trương Tỷ: "Hôm nay tiên sinh đi về thì liền đến gian phòng phía đông, bây giờ còn chưa đi ra."

Viên Minh Nguyệt kinh ngạc, gian phòng phía đông không phải là cho tới nay cũng không được mở ra sao. Cô mở đèn ở hành lang lên, ánh sáng lờ mờ chiếu sáng dọc theo hành lang, đi tới phòng khách nối với gian phòng phía đông, quả nhiên là thấy cánh cửa gỗ đã mở ra. Cô đi qua cánh cửa gỗ, đi vào trong dọc theo hành lang, đến trước cửa của phòng chính, cửa cũng đã mở, bên trong cũng tối như mực. Cô muốn bật đèn nhưng không tìm thấy công tắc ở đâu. đành phải dựa vào chút ánh sáng ngoài hành lang để đi vào bên trong. Bố cục ở đây giống với gian phòng phía tây, cô thấy cửa ở hai bên gian phòng đều đóng, Hà Thanh Huy chắc là đang ở trên lầu. Cô lại mò mẫm đi lên lầu, tay cầm ở cầu thang vừa trơn vừa trượt, khá là sạch sẽ.

Lên trên lầu, thông qua hành lang bên ngoài thấy cửa phòng được mở rộng ra, ánh đèn dưới lầu chiếu không tới trên này, bên trong không nhìn thấy gì cả, cô mò mẫm ở trên tường rồi cuối cùng tìm được công tắc, nhấn một cái tất cả đèn ở hành lang đều sáng lên. Lần này thì cô nhìn thấy rất rõ, Hà Thanh Huy đang ngồi ở trên ghế gỗ căn phòng phía bên trái, thân thể cứng đờ, không nhìn rõ vẻ mặt, không biết đã ngồi ở đây bao lâu rồi. Những vật dụng trong phòng đều được phủ lên một tấm vải trắng, chỉ có cái ghế Hà Thanh Huy đang ngồi là không bị phủ lại, có một tấm vải trắng rơi ở bên cạnh.

Viên Minh Nguyệt đoán chắc là bởi vì chuyện của Vương Tâm Du nên anh lại nghĩ đến mẹ của mình, cô đi tới bên cạnh anh ngồi xổm xuống, nắm lấy tay

anh khẽ gọi: "Thanh Huy."

Hà Thanh Huy không nhúc nhích, chỉ nói: "Em về rồi à? Ăn cơm tối chưa?"

Viên Minh Nguyệt kéo đôi bàn tay lạnh lẽo của anh áp lên má mình: "Em ăn rồi. Nhưng anh còn chưa ăn, tay sao lạnh thế này!"

Hà Thanh Huy kéo cô từ dưới đất lên, chừa một khoảng trống trên ghế cho cô ngồi xuống, sau đó ôm chặt lấy cô, khe khẽ gọi: "Minh Nguyệt, Minh Nguyệt."

Giọng nói của anh yếu ớt mà thương cảm, Viên Minh Nguyệt thấy cực kỳ khó chịu, hiểu rằng nhất định là anh đang nhớ tới rất nhiều chuyện cũ không vui. Cô ghen ngào, mũi chua xót, ôm lại anh: "Em ở đây."

Hà Thanh Huy đặt cằm lên đầu vai của cô, một lúc sau mới nói: "Minh Nguyệt, mẹ anh cũng là tự sát."

Đương nhiên Viên Minh Nguyệt đã sớm nghe Hà Tâm Vũ nói qua, nhưng cô không nói gì, chỉ ôm anh thật chặt, cố gắng dùng cơ thể của mình giúp anh bớt thấy lạnh lẽo.

Hà Thanh Huy tiếp tục nói: "Mẹ là người Tô Châu, gia đình là phần tử trí thức, sau lên đại học rồi giảng dạy ở Thượng Hải. Khi đó Hà Tâm Vũ không có một xu dính túi, chỉ là một nhà kinh doanh ở Bắc Kinh, trong một lần vô tình đến Thượng Hải chạy hàng thì quen biết mẹ, rồi theo đuổi mẹ rất quyết liệt. Rất nhanh mẹ đã thích ông ta, bỏ lại cha mẹ của mẹ, theo ông ta tới Bắc Kinh."

"Khi họ kết hôn thì sống trong tạp viện của Hà gia, bà ấy vừa giúp ông ta chăm sóc cha mẹ bệnh nặng, vừa muốn đi làm kiếm tiền sinh hoạt. Cho dù điều kiện sống nghèo nàn, công việc hằng ngày rất nặng nhọc nhưng bà ấy vẫn làm được, không hề oán hận."

"Sau đó bọn họ có anh, Hà Tâm Vũ đột nhiên phát đạt rất nhanh, Hà Tâm Vũ cho rằng là anh mang đến vận may cho ông ta. Vì vậy muốn cảm ơn mẹ đã sinh ra anh liền mua số 17 Nguyệt Đàn. Thế nhưng khi đó ông ta không thể về nhà bởi vì phải lo làm ăn buôn bán, nhất là bởi vì ông ta có những người phụ nữ khác ở bên ngoài. Mà mỗi lần ông ta về nhà là mẹ rất nhẹ nhàng, không ầm ĩ không làm khó, đối với ông ta hỏi han ân cần, giúp ông ta chuẩn bị quần áo và đồ dùng hằng ngày."

"Khi anh đã hiểu chuyện một chút thì chỉ biết là mẹ không vui. Nhưng vẫn đối rất tốt với ông ta bởi vì nội của anh cho đến khi bọn họ qua đời. Mẹ là một người mẹ rất hiền hậu, mỗi ngày đưa anh đi học, chuẩn bị cho anh các món ăn ngon, chỉ dạy cho anh làm bài tập, trước khi đi ngủ thì kể chuyện cho anh nghe, chưa bao giờ ở trước mặt anh nói xấu Hà Tâm Vũ. Khi đó anh muốn chọc cho mẹ vui vẻ, nhưng chỉ vô dụng. Chỉ khi bà ấy thấy Hà Tâm Vũ thì trên mặt mới lộ ra dáng vẻ tươi cười cuốn hút. Hà Tâm Vũ chỉ biết cho mẹ tiền, đối với tiền thì ông ta luôn hào phóng, nhưng không biết cái mẹ muốn không phải là tiền."

"Cuối cùng một ngày kia, là ngày kỷ niệm 15 năm kết hôn của mẹ và Hà Tâm Vũ..."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Trung thu đoàn viên (10)

Một ngày kia, Hà Thanh Huy mới chỉ có 13 tuổi lễ hai tháng, cao 1m54, đang học sơ nhị. Buổi chiều khi tan học, bên ngoài ánh nắng vẫn còn rất chói chan. Đang là thời tiết đầu hạ, khí trời ẩm áp, gió nam mát mẽ từ từ đến. Trần Mi Từ và tài xế lão Trương đứng trước cổng trường chờ con trai tan học, nhìn qua thì cô khoảng hơn 30 tuổi, chiều cao trung bình, làn da rất trắng, ngũ quan thanh tú, vẻ mặt hiền dịu. Cô mặc một chiếc váy mỏng màu xanh lá, bên ngoài khoác một chiếc áo lông cừu mỏng, tóc thả rủ trên vai, nhìn rất quý phái và dịu dàng. Hà Thanh Huy nhìn thấy mẹ nhanh chóng chạy tới, cậu mặc một chiếc quần thể dục màu xanh lam, áo khóa còi ra buộc trên cặp sách, chỉ mặc một chiếc áo T-shirt, cầm cặp sách trong tay, dáng vẻ nhanh nhẹn và khỏe mạnh. Khi tới gần, cậu đem túi sách ném vào hàng ghế sau của xe, hưng phấn nói: "Mẹ, tuần trước tụi con thi toán, con lại được một trăm điểm, cả khối chỉ có mình con được như vậy thôi."

Trần Mi Từ cầm khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cậu, xong rồi ôm một cái: "Con mẹ thông minh nhất! Đi thôi, về nhà mẹ sẽ thưởng cho con."

Có bạn học chào hỏi Hà Thanh Huy, hét lớn: "Hà Thanh Huy, chúng tớ đi xem phim, cậu đi không?"

Hà Thanh Huy nhìn Trần Mi Từ: "Mẹ, các bạn con đều đi xem phim hết, con cũng muốn đi."

Trần Mi Từ vuốt ve đầu của cậu: "Ngày mai mẹ dẫn con đi nhé. Hôm nay bố con về ăn cơm."

Đã lâu rồi Hà Thanh Huy chưa gặp bố, nhưng mà cậu cũng không có nhớ nhưng gì, từ lúc nhỏ cậu cũng đã rất ít khi gặp bố, đối với ông ấy không có tình cảm. Nhưng cậu biết mẹ rất nhớ bố nên cũng ngoan ngoãn nói: "Vâng ạ."

Hai mẹ con về lại số 17 Nguyệt Đàn, Hà Thanh Huy vào phòng khách thì liền mở ti vi, trên ti vi đang chiếu một bộ phim truyền hình về đề tài cảnh sát, cậu rất thích. Trần Mi Từ vội chạy sang: "Đi làm bài tập đi!"

Hà Thanh Huy nịnh nọt nhìn mẹ: "Cho con xem một lát thôi."

Trần Mi Từ đưa khăn cho cậu lau tay rồi xoa mặt cậu, cười nói: "Được rồi, chờ cơm nước xong rồi làm bài tập." Nói rồi nhanh chóng đi vào phòng bếp.

Hà Thanh Huy hoàn toàn bị bộ phim mê hoặc, cảnh sát đang đối đầu với tên bắt cóc, thấy kẻ bắt cóc rút một con dao ra đâm tới, Hà Thanh Huy toát mồ hôi hột thay vị cảnh sát kia. May mắn là vị cảnh sát kia nhanh tay nhanh mắt, không bị kẻ bắt cóc làm bị thương mà còn không chể tên bắt cóc đè xuống đất, rất phong độ lấy còng sắt ở sau lưng ra còng lấy tay tên bắt cóc. Hà Thanh Huy hưng phấn muốn vỗ tay nhưng bỗng nhiên mũi người được mùi thơm của thức ăn, bây giờ cậu mới biết là mình rất đói bụng. Chạy vào phòng ăn thì thấy một bàn thức ăn rất là hấp dẫn, thức ăn đang được đẩy lại bằng nắp thủy tinh, có món cậu thích ăn nhất là chữ kiến ti và gạo nếp ngó sen, cậu nuốt một ngụm nước bọt, hỏi Trần Mi Từ: "Sao hôm nay nấu nhiều món vậy ạ?"

(*Chữ kiến ti: là món ăn truyền thống nổi tiếng, thuộc huyện Hoài Dương tỉnh Hà Nam Trung Quốc)

Trần Mi Từ vừa loay hoay làm bánh ga-to vừa nói: "Bởi vì hôm nay bố con về nhà đó."

Hà Thanh Huy hỏi: "Vậy lúc nào thì có thể ăn cơm?"

"Bố con về là có thể ăn."

Tuy rằng Hà Thanh Huy đã rất đói bụng rồi, rất muốn được ăn cơm ngay bây giờ nhưng vẫn phải nhịn lại: "Vâng ạ."

Trần Mi Từ nhìn vẻ mặt ham ăn của cậu thì buồn cười. Cô đứng dậy đi vào phòng bếp, chốc lát sau đã bưng ra một cái khay, trên khay là hai món ăn, còn có com tẻ, đưa tới trước mặt Hà Thanh Huy: "Con ăn trước đi, ăn xong rồi đi làm bài tập. Lát nữa mẹ sẽ kiểm tra."

Hà Thanh Huy không phản đối, liên há miệng ra ăn. Trần Mi Từ ở bên cạnh nhìn, không ngừng nói: "Từ từ thôi, không có ai tranh ăn với con đâu."

Hà Thanh Huy nuốt xuống một miếng cơm: "Mẹ, hôm nay có thể ăn bánh trôi hoa quế không? Lâu rồi con chưa được ăn."

Trần Mi Từ cau mày, giả vờ tức giận nhìn cậu: "Không sợ phải đi nha sĩ sao?"

Hà Thanh Huy le lưỡi một cái, vội vàng cúi đầu tiếp tục ăn. Cơm nước xong thì cậu đến phòng sách học bài, học xong toán rồi tiếp tục học tiếng Anh, đang làm bài tập hơn phân nửa thì Trần Mi Từ đi vào, trên tay bưng một cái chén bánh trôi hoa quế nhỏ, Hà Thanh Huy bị mùi thơm của hoa quế làm cho ngứa ngáy, toét miệng cười: "Mẹ là tốt nhất!"

Trần Mi Từ sờ đầu của cậu: "Đừng luyên thuyên nữa, mau ăn đi không nguội mất."

Hà Thanh Huy ăn một miếng lớn. Trần Mi Từ ngồi ở bên cạnh kiểm tra bài tập cậu đã làm xong, sửa lại một số sai sót: "Thanh Huy, lần sau không được cẩu thả như thế này nữa. Mẹ không thể lúc nào cũng kiểm tra lại hộ con được."

Hà Thanh Huy không thêm đề ý: "Con biết rồi." Trong lòng lại nghĩ, dù sao thì ngày nào mẹ cũng kiểm tra hộ, không sợ.

Nhưng cậu thấy sắc mặt mẹ không được vui, vùng giữa chân mày nhú lại rất chặt, không giống vui vẻ lúc xế chiều. Cậu muốn làm cho mẹ vui vẻ, nên nói: "Mẹ, để con kể cho mẹ nghe một chuyện cười nhé, ngày hôm nay khi đi học, thầy dạy tiếng Anh nói: 'Các học sinh, các đề bài tập ngày hôm qua rất quan trọng, không hiểu chỗ nào có thể tự mình đến gặp thầy để hỏi.' Sau đó lớp con có bạn Trương Tiểu Lỗ, bạn ấy là người rất mập mạp, bạn ấy cầm vở bài tập xé trang vở ghi đề bài ngày hôm qua. Thầy giáo rất tức giận, hỏi bạn ấy: 'Trương Tiểu Lỗ, sao em lại xé vở bài tập?' Cậu ấy sợ hãi đứng lên nói: 'Thưa thầy, không phải thầy nói là muốn hỏi thì xé vở xuống hỏi sao?' Cả lớp con đều cười ha ha."

(私下: Tự mình, đọc là 'sī xià')

撕下: xé ra, đọc là Sīxià

Cách phát âm hai từ này giống nhau nên bạn Trương Tiểu Lỗ hiểu nhầm ý của thầy giáo)

Trần Mi Từ nghe xong miễn cưỡng cười, kéo Hà Thanh Huy từ trên ghế xuống, nhìn cậu từ đầu đến chân: "Con mẹ thực sự trưởng thành rồi. Nếu như có một ngày mẹ không ở bên con, con nhất định phải chăm sóc bản thân cho thật tốt, biết chưa?"

Hà Thanh Huy luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời mẹ nên gật đầu đồng ý, nhưng cậu vẫn hỏi: "Sao mẹ lại không ở bên con? Mẹ phải về Tô Châu thăm ông bà ngoại sao?"

Nước mắt Trần Mi Từ bỗng nhiên chảy xuống, không kịp lau bị Hà Thanh Huy nhìn thấy, cậu biết rằng nhất định là mẹ đang nhớ tới bố. Cậu hỏi: "Mẹ, mẹ gọi điện cho bố đi, hỏi thử ông ấy khi nào thì về?"

Trần Mi Từ vội vã lau nước mắt, cười nói: "Đừng hỏi. Để chị Vương dẫn con đi tắm, ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi học."

Hà Thanh Huy bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, cậu nói: "Vâng, a con nhớ ra rồi, con đã hứa với Đan Đan là ngày mai cho bạn ấy ăn bánh ga-to ở đầu phố, lúc này khi về quên mua mất."

Trần Mi Từ: "Đề bác Trương đi mua giúp con là được rồi."

Hà Thanh Huy liền vội vàng lắc đầu: "Không được, bác Trương không biết loại nào đâu. Con đi cùng bác ấy." Nói rồi liền chạy ra ngoài.

Trần Mi Từ ở đằng sau gọi: "Mặc thêm áo rồi đi!" Nhưng không thấy bóng dáng Hà Thanh Huy đâu nữa.

Hà Thanh Huy lên xe, nói với tài xế lão Trương: "Bác biết bố cháu ở chỗ nào không? Đưa cháu đi tìm ông ấy."

Lão Trương hơi khó xử: "Cái này. . ., bác không biết."

Hà Thanh Huy: "Gọi điện thoại cho tài xế tiểu Triệu của bố cháu đi!"

Lão Trương càng thêm khó xử. Hà Thanh Huy uy hiếp: "Bác không chờ cháu đi, để xem tí nữa bác nói sao với mẹ cháu."

Tài xế cũng là một công việc, muốn thỏa mãn những người trong gia đình này thật không dễ dàng, lão Trương bắt đắc dĩ, đành phải chờ Hà Thanh Huy đến câu lạc bộ đêm.

Hà Thanh Huy tự mình đi vào, lão Trương đi theo ở phía sau, đèn bên trong tối lơ mờ, bên trong rất nhiều phụ nữ trang điểm đậm đi qua đi lại, Hà Thanh Huy gọi một người phục vụ mặc đồng phục màu đen hỏi: "Hà Tâm Vũ ở phòng nào?"

Người phục vụ thấy cậu là trẻ em, còn mặc đồng phục học sinh lại có thể chạy đến chỗ này, giọng điệu như bẻ trên thì liền cười ngớ ngẩn một cái: "Đến tìm mẹ hay là đến tìm má(ý chỉ mấy cô tiếp viên)?"

Tuy rằng Hà Thanh Huy nghe không hiểu anh ta nói cái gì nhưng nhìn vẻ mặt cười xấu xa kia thì biết đó không phải là điều tốt đẹp gì, xụ mặt nói: "Gọi quản lý của các người ra đây!"

Người phục vụ còn muốn trêu đùa với cậu một lúc nữa nhưng thấy lão Trương ở phía sau móc ra tiền mặt đưa cho mình, nói: "Kêu cậu làm cái gì thì làm cái đó đi."

Người phục vụ kia bất ngờ khi thấy người đàn ông vạm vỡ này lại đi sau thẳng nhóc kia, đoán chừng là người không dễ chọc vào liền dẫn một người phụ nữ trang điểm đẹp để che khuất về trung niên tới, Hà Thanh Huy nhìn thấy trên người người phụ nữ này nó mùi nước hoa nồng nặc thì lấy tay bịt mũi: "Tôi tìm Hà Tâm Vũ."

Người phụ nữ kia cười, "Tìm Hà tổng, vậy cháu là ai?" Thấy vẻ đáng yêu của cậu liền muốn sờ đầu cậu, Hà Thanh Huy lập tức né tránh, trầm giọng nói: "Tôi là con của ông ấy!"

Người phụ nữ kia nhìn vẻ mặt ông chủ nhỏ của cậu nhóc này, còn nói là con trai của Hà Tâm Vũ thì không dám thất lễ. Dẫn cậu đến trong một phòng bao.

Hà Thanh Huy đi vào thì thấy trong phòng có cả trai lẫn gái, lớn tiếng chơi đoán số uống rượu, cậu liếc nhìn Hà Tâm Vũ, mắt thấy ông ta đang bị hai người phụ nữ vây quanh, người phụ nữ cầm chén rượu trong tay, ông ta uống xong thì một tay thò vào trong áo lót của người phụ nữ bên trái, rồi lại quay sang uống rượu với người phụ nữ bên phải. Bọn họ kẻ rất sát nhau, Hà Tâm Vũ lúc đến gần uống rượu, cơ thể gần như dán sát vào bộ ngực của người phụ nữ kia. Hà Thanh Huy vô cùng tức giận, cậu đi tới kéo cánh tay Hà Tâm Vũ: "Bố, về nhà thôi!"

Hà Tâm Vũ lúc này mới nhìn đến cậu, cười to: "Con trai!" Nói rồi xoa đầu của cậu, lớn tiếng nói: "Mọi người xem, đây là con trai tôi! Rất đẹp trai phải không? Có giống tôi không!"

Tất cả mọi người quay sang nhìn Hà Thanh Huy, cười nói: "Con trai Hà tổng lớn vậy rồi sao, thực sự là gia đình và sự nghiệp đều thành công nha!"

Hà Tâm Vũ rất cao hứng, "Con trai tôi là ngôi sao may mắn của tôi. Vào năm nó ra đời, tôi chuyển sang buôn bán gạo, nhưng khi chuẩn bị thì giá gạo bắt đầu hạ xuống, tôi rất sốt ruột. Kết quả là khi con tôi sinh ra thì giá gạo bắt đầu từ từ tăng lên, như là đi trên tên lửa vậy, khi đó tôi xem kho gạo của mình giống như vàng thoi. Từ lúc đó tôi không gặp vận xui nữa. Mọi người nói xem, đây có đúng là công lao của con trai tôi không?"

Mọi người đều ủng hộ, đều xoa đầu Hà Thanh Huy, nói to: "Ngôi sao may mắn, chúng tôi cũng tới để hưởng một chút vận may."

Hà Thanh Huy nhú mày, cố sức né tránh đám người, nhìn Hà Tâm Vũ: "Về nhà!"

Hà Tâm Vũ quay qua người phụ nữ ngực lớn bên cạnh ông ta: "Lại đây! Con lại đây uống rượu. Đã 13 tuổi rồi, cũng nên nếm thử mùi vị của rượu như thế nào!"

Người phụ nữ kia cười hi hi cầm chén rượu chiều chuộng đưa đến bên miệng cho Hà Thanh Huy, Hà Thanh Huy đẩy mạnh cô ta ra, người phụ nữ kia thiếu chút nữa là té ngã xuống đất. Hà Thanh Huy không thèm liếc mắt nhìn, lôi cánh tay Hà Tâm Vũ cố chấp nói: "Về nhà."

Vóc người Hà Tâm Vũ cao lớn, bị Hà Thanh Huy lôi đi như vậy căn bản là không động đậy gì, ông ta vẫn ung dung ngồi im một chỗ cười: "Điểm này thì không giống tôi, không có sức lực gì cả."

Những người ngồi đó cười lớn, Hà Thanh Huy vô cùng tức giận nhưng lại không nghĩ ra biện pháp gì, cũng không muốn hao tổn sức lực ở chỗ này nữa, đành phải cầu xin: "Mẹ đang đợi đợi ở nhà, xin bố trở về một chuyến!"

Sắc mặt Hà Tâm Vũ chợt lạnh xuống: "Đi về nói với mẹ con, tôi cho cô ấy tiền, cho cô ấy nhà ở, cô ấy không cần quan tâm đến tôi." Hai người phụ nữ ngồi bên cạnh ông ta nghe xong lời ông ta nói đều che miệng cười.

Mặt Hà Thanh Huy chợt đỏ bừng, vô cùng tức giận, đi tới cố sức cắn vào cánh tay Hà Tâm Vũ, hàm răng cắm sâu vào trong thịt. Hà Tâm Vũ không ngờ tới cậu lại dùng cách thức này, cánh tay run run đau đớn, không hề nghĩ ngợi gì nhiều, Hà Tâm Vũ cầm lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn đập lên đầu Hà Thanh Huy, cái gạt tàn thuốc vang lên tiếng rất lớn và nứt ra. Hà Thanh Huy bị đau nên buông cánh tay của ông ta ra, cơ thể co lại, vai đụng phải những mảnh vỡ của gạt tàn thuốc đã bể nát trong tay Hà Tâm Vũ, mảnh vỡ thủy tinh đâm vào từ đầu đến vai của cậu, chiếc áo T-shirt đã bị rách, những miếng thủy tinh bén nhọn đâm vào da thịt vô cùng đau đớn. Trên đầu và vai đều bị chảy máu, cậu rên lên đau đớn nhưng cố gắng không khóc. Mọi người trong phòng sợ hãi, một số người kéo Hà Tâm Vũ ra, một số người lại đến xem xét vết thương của Hà Thanh Huy.

Lúc này Hà Tâm Vũ mới tỉnh táo lại, không biết tại sao mình lại lấy gạt tàn thuốc đập vào đầu con trai, trong lòng vô cùng hối hận, nhưng nhìn ánh mắt phẫn hận của Hà Thanh Huy, còn có cánh tay đang chảy ra, ông ta liền tức giận, la lên: "Lão Trương, đưa nó đến bác sĩ!"

Có người ngồi xung quanh khuyên nhủ: "Lão Hà, về nhà với con trai một chuyến đi."

Hà Tâm Vũ hung hãn trừng mắt nhìn người nọ: "Chuyện nhà tao không cần mày nhiều chuyện!"

Người nọ luôn chường mặt đối với Hà Tâm Vũ, nhưng trên phương diện làm ăn không thể không dựa vào ông ta, đành phải ngậm miệng lại.

Tài xế sớm đã dùng quần áo của mình băng bó lại vết thương cho Hà Thanh Huy, một tay ôm lấy Hà Thanh Huy đi ra ngoài. Hà Thanh Huy đau đến toàn thân run rẩy nhưng vẫn còn nói: "Bác Trương, đừng nói cho mẹ cháu biết." Lão Trương không nói gì, để cậu ngồi ngay ngắn ở ghế sau, vội vàng đưa cậu đến bệnh viện gần nhất.

Ở trong phòng cấp cứu, bác sĩ nam trực đêm thấy vết thương của Hà Thanh Huy thì liền nhíu mày: "Tại sao lại bị như vậy?"

Lão Trương giải thích: "Trẻ con không hiểu chuyện. Mong bác sĩ giúp đỡ, nhất thiết là đừng để lại sẹo."

Bác sĩ kiểm tra vết thương trên vai Hà Thanh Huy, vết thương kéo dài từ đầu cổ đến vai, rộng bằng một ngón tay, bác sĩ nói: "Không thể không để lại sẹo. Mấy người làm người lớn không thể để ý đến trẻ con nhiều một chút sao!"

Tiếp tục kiểm tra vết thương trên đầu, tuy rằng bị sưng lên một cục u rất lớn nhưng miệng vết thương rất nhỏ, nhẹ hơn vết thương trên vai rất nhiều.

Bác sĩ giúp cậu rửa sạch vết thương, Hà Thanh Huy chỉ hít vào một cái, không kêu cũng không khóc, bác sĩ âm thầm kinh ngạc, hòa ái nói với cậu: "Người bạn nhỏ, chịu đựng một chút. Chú khâu vết thương lại đây."

Sắc mặt Hà Thanh Huy tái nhợt, cắn môi, gật đầu, trong lòng còn đang suy nghĩ lát nữa về phải nói với mẹ như thế nào đây.

Bác sĩ khâu vết thương rất tốt, vết thương trên đầu cũng được giải quyết ổn thỏa, băng bó lại, rồi cho cậu truyền một chai nước muối. Bác sĩ quay sang lão Trương nói: "Hôm nay phải ở lại bệnh viện. Bởi vì trên đầu bị thương nên ngày mai phải chụp CT."

Lão Trương: "Được, Để tôi đi ra ngoài gọi điện thoại."

Hà Thanh Huy muốn ngăn cản lại, nhưng cái bộ dạng này thì cho dù như thế nào cũng không thể lừa mẹ được, đành phải để lão Trương đi.

Một lát sau, lão Trương nói chuyện điện thoại xong quay về, sắc mặt chán nản, nhìn Hà Thanh Huy: "Thanh Huy, chúng ta phải về nhà."

Hà Thanh Huy ngồi im một chỗ, trên tay đang gắn kim tiêm: "Mẹ giận à?"

Lão Trương không nói gì, chỉ đi ra ngoài nói vài câu với bác sĩ. Bác sĩ vào phòng rút kim tiêm ra cho Hà Thanh Huy, thở dài: "Về nhà đi."

Hà Thanh Huy được lão Trương dẫn ra xe, vẫn còn lo lắng hỏi: "Mẹ cháu tức giận sao à?"

Lão Trương gật đầu.

Hà Thanh Huy ngồi im, đầu và vai còn thuốc gây tê, cơ thể rất nặng nề. Nỗi phẫn hận đối với Hà Tâm Vũ không gì sánh được, lại lo lắng chốc nữa làm sao để mẹ không tức giận nữa.

Bọn họ về đến số 17 Nguyệt Đàn, Hà Thanh Huy xuống xe, phát hiện ở cửa có một chiếc xe cứu thương, trên xe cấp cứu đèn liên tục chớp tắt, mấy người hàng xóm vây quanh cổng. Thấy cậu xuống xe, họ chỉ trỏ vào cậu, cậu nghĩ kỳ quái, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Lão Trương che chở cho cậu vào nhà, cậu vào đến sân, thấy ở giữa sân đang để một cái giường cứu thương, chị Vương giúp việc đứng ở một bên lau nước mắt, xung quanh có bác sĩ đang thu dọn dụng cụ y tế. Cậu quay đầu lại hỏi lão Trương: "Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Chị Vương thấy Thanh Huy liền ôm lấy cổ cậu, khóc lớn lên, vừa khóc vừa nói: "Thanh Huy, mẹ của cháu, cô ấy nghĩ quần đã đi rồi!"

Hà Thanh Huy ngẩn người tại chỗ, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn nghe không hiểu, trong lòng cũng rất hoảng loạn: "Mẹ đâu, mẹ cháu ở chỗ nào?"

Chị Vương dẫn cậu đến trước cánh cửa thương, vạch tấm vải trắng ra cho cậu nhìn, cậu thấy mẹ đang nằm ở đó, không động đậy, sắc mặt tái nhợt, môi không có một chút sắc máu, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt. Trong đầu cậu hiện lên hình ảnh lúc ông bà ngoại qua đời, trong nháy mắt đã biết chuyện gì xảy ra, nước mắt lập tức chảy xuống, nhưng cậu vẫn không muốn tin là mẹ đã ra đi. Cậu quỳ rạp xuống bên cạnh cánh cửa thương, gọi: "Mẹ ơi? Mẹ ơi mẹ!" Chờ mong mẹ mở mắt ra nhìn cậu một cái, nhưng mặc cho cậu lớn tiếng gọi, mắt của mẹ cũng không mở ra.

Hà Thanh Huy nói đến đây thì nước mắt của Viên Minh Nguyệt đã chảy đầy mặt, lòng đau như cắt, tay vuốt mặt của Hà Thanh Huy: "Thanh Huy, Thanh Huy!"

Sắc mặt Hà Thanh Huy tái nhợt, hai mắt vô hồn, cơ thể run rẩy vô cùng, nhưng anh vẫn đang cố gắng khắc chế chính mình, không cho nước mắt chảy xuống. Trong những năm quá khứ đó, anh sẽ luôn ở một mình khi nhớ về những chuyện này, mỗi lần nhớ tới, trong lòng rất bất lực và hận thù luôn vây lấy anh, làm cho anh như vừa trải qua một cơn bão bệnh.

Bây giờ bên cạnh anh có Viên Minh Nguyệt, anh ôm cô thật chặt, trên người cô ấm áp mà mềm mại, bàn tay cô vuốt ve mặt anh, thương tiếc mà thâm tình, anh không hề có loại cảm giác bất lực, nhưng hận thù thì không hề ít đi. Anh luôn luôn muốn đem những gì mà anh đã trải qua, tất cả đều trả lại cho Hà Tâm Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đồng sàng dị mộng (1)

Ở nơi Bắc Kinh này, thời gian đẹp nhất là vào giữa thu, bầu trời trong xanh, xa xăm rộng lớn, sắc vàng của cây ngân hạnh trải đầy khắp thành phố. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những phiến lá mỏng, gió thổi nhẹ nhàng làm lóa lên những tia nắng màu vàng. Chàng vạng, mặt trời ngã về tây, mang theo những đám mây huyền ảo nơi chân trời, trên các tòa nhà cao tầng đàn bò câu bay lượn kêu vang, đây là sự tồn tại lý tưởng nhất của thành phố.

(Cây ngân hạnh: Còn gọi là cây Bạch quả, là một trong những cây cổ xưa trên trái đất, là loài cây quý với màu vàng ruộm khi lá già như cây Phong với lá màu đỏ đặc trưng vào mùa thu. Nhờ có loài cây này, các nhà khoa học nghiên cứu được về trái đất từ gần ba trăm triệu năm về trước, chúng được coi là loài "cây hóa thạch sống".)

Viên Minh Nguyệt đứng ở tầng cao nhất của công ty, đang nhìn bầu trời, cố gắng chụp lại hình dáng đẹp mắt của những chú bồ câu, nhanh chóng ấn nút chụp hình, chợt nghe có người ở sau lưng nói: "Không ngờ em vẫn thích chỗ này."

Cô không quay đầu lại, vừa kiểm tra điện thoại vừa nói: "Sao anh còn chưa đi?"

Diệp Thánh Phi đi tới dựa vào lan can cười: "Không phải em cũng không đi sao." Trước đây khi hai người họ còn yêu nhau thì bình thường khi mặt trời ngã về tây là lúc hai người cùng uống một ly cà phê, đó là một trong những chuyện tốt đẹp nhất trong hồi ức của anh ta.

Trong đầu Viên Minh Nguyệt cũng có rất ít ký ức đặc biệt, nhưng lúc này cô chỉ đang đợi một người, người chuyển phát nhanh gọi điện tới là đang tắt đường. Cô đang lo lắng chờ trong phòng làm việc, nghe được tiếng chim bồ câu thì liền đi lên đây xem, không ngờ rằng lại gặp Diệp Thánh Phi như âm hồn ở đây, chỗ nào cũng đi theo cô. Cô liền tức giận: "Diệp Thánh Phi, anh và Vương Tâm Du có tình cảm với nhau, bi kịch của cô ấy lẽ nào không thể làm cho anh yên lặng được sao?"

Tìm Diệp Thánh Phi này lên một cái, cuối cùng vẫn ổn định tâm trạng, "Hừ" một tiếng: "Cho dù Hà Thanh Huy không nhận ra Tâm Du thích anh ta thì em cũng có thể biết được mà. Cái đêm Tâm Du chết, hai người đang làm cái gì? Chắc là một buổi tối rất sung sướng." Anh ta còn nhớ rõ giọng nói buổi sáng hôm đó của Viên Minh Nguyệt, lời nói ra người bị đau đớn chỉ có anh ta.

Viên Minh Nguyệt biến sắc, không thể chịu đựng được người đàn ông này thêm nữa, cô thẳng thắn nói với anh ta: "Diệp Thánh Phi, hôm nay tôi nói rõ với anh một lần nữa. Từ lúc anh đem năm trăm vạn bỏ đi thì giữa chúng ta không còn một chút liên quan nào nữa. Trong lòng anh lúc nào cũng nhớ những chuyện trước đây, những thứ đó đối với tôi mà nói, không có ý nghĩa gì cả! Có lẽ anh cho rằng tôi là một người vô tình nhưng tôi không để ý đâu. Về phần Vương Tâm Du, tôi mặc kệ cô ấy có thích Thanh Huy hay không thì cô ấy cũng không có cơ hội cướp Thanh Huy khỏi tay tôi. Còn anh nữa, cho dù anh có bắt tay với Hà Tâm Vũ, cũng không nên vọng tưởng làm Bách Niên sự đồ. Anh hiểu con người tôi mà, đã là đồ của tôi thì tôi tuyệt đối sẽ không buông tay."

Diệp Thánh Phi cười khò, tất nhiên rồi, đồ của cô thì cô sẽ không bỏ, nhưng mà cho tới bây giờ anh ta cũng không phải là của cô, ngay từ đầu anh ta đã biết như vậy. Anh ta quay đầu đi, dựa người sát vào lan can, châm một điếu thuốc: "Khi anh đi lên đây thấy Trịnh Doanh Doanh đang giúp em nhận một gói hàng, cái hộp lớn như vậy chắc là gậy bida rồi."

Viên Minh Nguyệt không để ý đến anh ta nữa, chạy thật nhanh xuống lầu, vào phòng làm việc, Trịnh Doanh Doanh thấy cô liền nói: "Đang muốn đi lên gọi chị đấy."

Viên Minh Nguyệt không nói gì đi đến gỡ bọc giấy gói hàng ra, cô đặc biệt đặt làm một đôi gậy chơi bida ở nước Anh, gần đây Hà Thanh Huy luôn không vui, cô hy vọng món quà này có thể giúp anh vui lên.

Viên Minh Nguyệt ôm hộp quà vào cửa, Trương Tỷ vội vã tới nhận lấy: "Mua cái gì mà lại to như vậy chứ?"

Viên Minh Nguyệt thần thần bí bí nhìn Trương Tỷ: "Thanh Huy về chưa?"

Trương Tỷ cười nói: "Chưa về, lúc này mới gọi điện nói là sẽ cùng Dương Thận về đây ăn cơm."

Viên Minh Nguyệt trong lòng mừng Dương Thận là cái bóng đèn rồi vội vã ôm hộp quà vào phòng giải trí, mở hộp quà lấy ra cây cơ bida làm bằng gỗ phong đối với cây cơ cũ, sau đó đưa chiếc hộp cho Trương Tỷ xử lý.

Chờ Trương Tỷ làm xong đầu vào đây thì đi ra phòng khách, đúng lúc Hà Thanh Huy và Dương Thận đi vào. Dương Thận vừa đi vào vừa lớn tiếng khen: "Cái sân này của hai người tuy không lớn nhưng phong cảnh rất là đầy đủ! Mùa xuân ngắm hoa ngọc lan, thu sang ngắm cây ngân hạnh." Nói rồi đi vào trong sân vỗ một cái lên thân cây ngân hạnh, có vài phiến lá vàng rụng chậm rãi rơi xuống, rơi đúng xuống bên cạnh chân của Hà Thanh Huy.

Hà Thanh Huy khom lưng nhặt lên một chiếc lá: "Tuổi của cái cây này gần như lớn bằng tuổi tôi."

Viên Minh Nguyệt sợ anh lại nhớ đến những chuyện không vui, vội vàng đi tới nói đùa với Dương Thận: "Dương Thận, ngày nào anh cũng đến nhà chúng tôi ăn cơm, lát nữa phải đóng tiền cơm đây."

Dương Thận: "Không thành vấn đề! Để Thanh Huy trừ vào tiền tặng ca đi."

Về mặt Hà Thanh Huy thả lỏng: "Cậu có tiền tặng ca từ khi nào vậy?"

Dương Thận vỗ đầu: "Hai vợ chồng các người đúng là như nhau, một đôi keo kiệt!"

Viên Minh Nguyệt không biết Dương Thận đã biết quan hệ giữa cô và Hà Thanh Huy, nghe anh ta nói như vậy thì lên liếc mắt nhìn Hà Thanh Huy, Hà Thanh Huy cười một cái với cô, nắm lấy bả vai cô nói: "Gọi Dương Thận đến là có chuyện quan trọng, cơm chín chưa, vừa ăn vừa nói."

Dường như Dương Thận đối với cử chỉ thân mật của bọn họ xem như chuyện thường tình: "Tôi đã nói mà, đây rõ ràng là đang tặng ca."

Cơm tối được dọn lên, bọn họ ngồi xuống bàn ăn. Hà Thanh Huy cầm lấy đĩa gấp thức ăn cho Viên Minh Nguyệt, hỏi: "Hôm nay Diệp Thánh Phi đến Bách Niên họp đã nói gì?"

Viên Minh Nguyệt ăn miếng thịt bò Hà Thanh Huy gấp cho cô, vừa bỏ vào miệng liền cảm nhận được hương vị ngọt ngào: "Hai bên đã hoàn thành việc chia tỉ lệ dự án đầu tiên hạng mục ở Thanh Đảo, Bách Niên ba mươi phần trăm, Thành Phát bảy mươi phần trăm."

Dương Thận thấy không ai gấp thức ăn cho mình nên đành phải tự túc, uống trước một chén canh rồi mới nói: "Tỉ lệ như vậy bọn họ cũng đồng ý sao?"

Hà Thanh Huy: "Chúng ta đã đoán đúng, bọn họ muốn chờ cho hạng mục tiến hành được phân nửa thì sẽ rút vốn đầu tư, muốn làm cho tài chính của Bách Niên rạn nứt. Vì vậy bây giờ, chúng ta phải chủ động ra tay trước."

Dương Thận nhún mày: "Ra tay trước như thế nào?"

"Chủ động bày ra sơ hở của chúng ta cho Thành Phát thấy, để cho bọn họ mau chóng ra tay. Nếu không thì để thời gian càng dài chúng ta càng rơi vào thế bị động."

Viên Minh Nguyệt: "Nhưng bây giờ tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta, lỡ may bọn họ không sử dụng kế sách này mà chúng ta lại ngã bài trước, chẳng phải rất nguy hiểm sao?"

Dương Thận: "Tôi đồng ý với chị dâu."

Hà Thanh Huy nhìn Dương Thận một chút: "Nhắm vào công ty bất động sản cỡ trung như Bách Niên, không có cách gì hay bằng đánh vỡ con đường tài chính, vì vậy mục đích chính của bọn họ chính là điều này, điều ấy không cần hoài nghi."

Về mặt của Dương Thận nghiêm túc, để đùa xuống: "Thanh Huy, kỳ thực là anh muốn nhanh chóng xử lí Diệp Thánh Phi có đúng không?"

Hà Thanh Huy: "Tên này nguy hiểm hơn chúng ta tưởng, anh ta càng sớm bị knock out càng tốt."

Viên Minh Nguyệt cúi đầu ăn, không nói một câu. Bị knock out là sao? Ngẫm lại thì cũng thấy được, đương nhiên là Hà Thanh Huy sẽ đối phó với Hà Tâm Vũ. Từ lúc Hà Thanh Huy nói với cô chuyện của Trần Mĩ Từ, cô chỉ biết Hà Thanh Huy nhất định sẽ không bỏ qua cho Hà Tâm Vũ.

Dương Thận lại nghĩ Diệp Thánh Phi làm cho Hà Thanh Huy mất đi tỉnh táo, anh ta nói: "Tôi vẫn nghĩ anh ta chỉ là một tên tép riu, chúng ta không nên lấy anh ta làm mục tiêu."

Hà Thanh Huy còn muốn nói cái gì nữa nhưng Viên Minh Nguyệt chợt đề lại tay anh: "Tôi đồng ý với Thanh Huy!"

Thiếu chút nữa huyết áp của Dương Thận tăng cao, lập trường của Viên Minh Nguyệt biến hóa cũng nhanh quá đấy. Cho nên có nghĩa là từ hôm nay trở

đi anh ta sẽ phải đối mặt với hai nhân vật không chút lý trí này sao, anh ta không còn sức suy nghĩ gì nữa, cuối cùng đành phải nói: "Cho dù như thế nào thì tôi vẫn cho rằng Diệp Thánh Phi chỉ là một quân cờ của lão gia, có thể chính anh ta cũng không biết điều này. Nếu như hai người cứ khăng khăng làm theo ý mình thì tôi cũng không còn cách nào khác."

Viên Minh Nguyệt nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của anh ta thì cố ý gấp cho anh ta một miếng cá, cười nói: "Chỉ cần có vô địch quân sư là anh ở đây thì cái gì chúng tôi cũng không sợ, mau mau, ăn cá đi, không mập lên đâu."

Dương Thận chỉ cảm thấy đề hai người này ở cùng một chỗ với nhau thì rất khó đối phó, trước đây lúc chỉ có một mình Hà Thanh Huy thì đã làm cho anh ta nóng nảy phát cáu, bây giờ cộng thêm Viên Minh Nguyệt, quả thực tính nóng nảy của anh ta không thể bộc phát nổi nữa.

Ăn xong xuôi thì bàn bạc cụ thể phương án tốt nhất, Viên Minh Nguyệt cười tủm tỉm nhìn Dương Thận: "Dương Thận, một buổi tối như thế này anh có muốn uống một chén không?"

Dương Thận biết hai người này đang ở trong giai đoạn trắng mặt chính thức, nói những lời này là ngại anh ta làm lỡ chuyện, vội vàng nhìn đồng hồ đeo tay rồi đứng lên: "Tăng ca hai tiếng, một bữa cơm, bù vào nhé, tôi về đây, hai người cứ từ từ!"

Hà Thanh Huy khó hiểu, bình thường Viên Minh Nguyệt không phải là người như thế, cô thích náo nhiệt, càng nhiều người càng vui. Anh cười nhìn cô: "Có mạnh mỗi gì sao?"

Gần đây Viên Minh Nguyệt mới phát hiện, thực ra Hà Thanh Huy rất hay cười, cười lúc thức dậy, khoe miệng cong cong, mũi hơi nhăn lại, nơi khoe mắt có vài nếp nhăn, giống như trẻ con vậy, cô kéo lấy tay anh: "Chúng ta chơi bida đi."

Cô không nói rõ, Hà Thanh Huy cũng không gấp, đi theo cô vào phòng giải trí, Viên Minh Nguyệt đi xếp bi ra: "Hôm nay cho anh đánh trước."

Hà Thanh Huy không cúi người xuống, thuận tay nắm lấy cây gậy ở dưới bàn bida, tay mới vừa chạm tới cây gậy thì mới biết chuyện gì đang xảy ra. Trong lòng nghĩ mua được cây gậy chơi bida mới thì có thể vui vẻ đến như vậy sao, có thể thấy được cuộc sống của cô bình thường rất đơn giản. Anh cầm cây gậy đánh bida mới trên tay, nhìn lướt qua thì quả thực nó được làm rất tinh tế, đang muốn bắt đầu đánh bóng thì thấy Viên Minh Nguyệt đang mở to mắt nhìn anh chăm chăm: "Cảm giác không tệ, trọng lượng cũng hoàn hảo!"

Viên Minh Nguyệt thấy phản ứng lạnh nhạt của anh thì về mặt liền xụ xuống, cách anh một cái bàn, cúi đầu xuống lầm bầm nói: "Như vậy thôi sao? Rốt cuộc anh có nhìn kĩ không vậy?"

Hà Thanh Huy muốn nói gậy đánh bida phải dùng thì mới biết được, nhìn thì có thể nhìn ra cái gì chứ? Nhưng thấy bộ dạng của cô như vậy thì không thể không đánh giá lại. Nhìn lại thì mới phát hiện, các họa tiết ở trên thân gậy đều không giống nhau, đảo ngược lại là lối chữ Thảo, anh cầm lên xem tỉ mỉ, là một câu chữ Hán: "Đã nguyện nhân trường cửu"(1) anh liền nở nụ cười, lấy một cây gậy khác lên xem, cũng là giống với cây gậy kia, sử dụng chữ Hán trừu tượng làm thành hoa văn, đương nhiên chính là: "Thiên lý cộng thiên quyên"(2). Hai cây gậy này hoa văn giống nhau được làm từ gỗ thô, có dấu vết dễ nhận ra được. Nhưng lối chữ này rất khó tìm ra quy tắc, e là phải nhiều lần thử nghiệm mới có thể vẽ ra, cũng không biết mất bao nhiêu tiền mới có được.

(*Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khai thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo (狂草) (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố (懷素, khoảng 730-780)

(1,2: Đây là câu nói phổ biến trong tiếng Trung để biểu hiện lòng mong ước tình yêu mãi dài lâu của đôi lứa. “Thiên quyên” nghĩa là vàng trắng, ngàn dặm chung vàng trắng là muốn nói rằng tuy xa nhau nhưng trong lòng vẫn luôn hướng về nhau. “Đã nguyện nhân trường cửu” là muốn phá đi giới hạn của thời gian, “thiên lý cộng thiên quyên” là muốn san bằng cách trở về không gian)

Hà Thanh Huy cảm thân gậy đi tới đầu bàn bên kia, ôm Viên Minh Nguyệt cúi đầu hôn lên trán cô một cái, cười nói: "Cái này quả là làm khó người Anh rồi."

Viên Minh Nguyệt vẫn trẻ môi, lên án: "Người ta phí hết tâm tư tặng quà cho anh mà anh lại không tập trung gì cả."

Hà Thanh Huy đã sớm thấy tất cả ngoại trừ những chữ này, những hoa văn ở phần đuôi hai cây gậy là nhãn hiệu, cũng không phải là nhãn hiệu cao cấp gì, nó được in hình trắng khuyết, đương nhiên anh hiểu được ý tứ trong đó, trong lòng thấy rất ấm áp, nhưng mà anh lại chọc cô: "Anh đang nghĩ, không phải em là ‘Viên’ Minh Nguyệt sao? Tại sao lại tin hình trắng khuyết chứ?"

Giờ Viên Minh Nguyệt mới nhận ra anh đã sớm chú ý tới ký hiệu trắng khuyết kia, ban nãy chẳng qua là trêu chọc cô mà thôi. Cô đánh một cái lên cánh tay anh, làm nũng: "Mất nửa tháng mới hoàn thành đó!"

Hà Thanh Huy buông hai cây gậy đánh bida ra, dựa vào thành bàn, hai tay chạm vào em cô, làm cho cô đối mặt với anh, giả vờ hiểu kỳ: "Không được rồi, mấy câu này anh không hiểu, em giải thích giúp anh đi."

Mặt Viên Minh Nguyệt đỏ ửng lên, nắng anh ghé gần làm cho cô phải thẳng thẳng nói lên suy nghĩ trong lòng, làm cho cô thẳng thẳng bày tỏ tình yêu, thật là làm khó cô mà. Nhưng suy cho cùng cô vẫn nói: "Có một đêm chúng ta từ bên ngoài về, em ngủ quên ở trên xe, lúc tỉnh dậy thì phát hiện xe đang dừng ở ven đường, anh đang ở bên kia đường đầu phố mua trà sữa trái cây cho em, em nhìn anh xách cái túi đi về xe, trong lòng đột nhiên sợ hãi, sợ rằng anh không phải đi về phía em mà là đi về nơi khác. Thanh Huy, cuộc sống của em từ trước đến giờ đó là lần đầu tiên cảm thấy sợ mất đi một người như vậy, em nghĩ đó là bởi vì, em vẫn không phải là một con người trọn vẹn, là do sự xuất hiện của anh làm cho em trở nên hoàn chỉnh, em không thể sống mà không có anh." Cô nói xong lời cuối cùng, chẳng biết tại sao, giọng nói lại nghẹn ngào.

Hà Thanh Huy nghe cô chân thành tha thiết mà sâu sắc thổ lộ thì tim đập dữ dội, gần đây anh vẫn bị những chuyện cũ làm cho bối rối, lời nói của cô làm cho anh cảm giác được rốt cuộc cũng nắm được một chút trân quý, anh cảm thấy rất an lòng. Anh ôm lấy cô, trái tim anh kề sát trái tim cô, thì thầm bên tai cô: "Minh Nguyệt, chúng ta phải luôn luôn ở bên nhau."

Viên Minh Nguyệt cũng ôm lấy anh, muốn cảm nhận được nhịp tim của anh, hy vọng thời khắc này có thể kéo dài mãi mãi.

Một lát sau, Hà Thanh Huy chợt nhớ tới chuyện mà anh đã muốn hỏi hồi lúc ăn tối, anh ôm cô hỏi: "Chuyện về Diệp Thánh Phi, lúc đầu em cũng có nghi ngờ nhưng sao bây giờ đột nhiên lại ủng hộ anh?"

Viên Minh Nguyệt không thể nói là vì điều gì nhưng cô vẫn trả lời: "Em thích cảm giác cùng kẻ vãi sát cánh chiến đấu với anh. Em tin rằng chúng ta nhất định sẽ giành được chiến thắng."

Hà Thanh Huy trong lòng cảm động: "Vậy bên phía bố em, em có thể ứng phó được không?"

"Không thành vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đồng sàng dị mộng (2)

Trong phòng làm việc ở bất động sản Bách Niên, Viên Khánh Niên xem bản báo cáo tiêu thụ, sắc mặt hết sức khó coi, ông hỏi Viên Minh Nguyệt đang đứng trước mặt: "Chuyện này là sao? Tại sao doanh thu quý này lại giảm 30% so với quý trước hả?"

Viên Minh Nguyệt bối rối nói: "Chủ yếu là do chuyện của Minh Tuấn gây ra, mọi người đều biết vấn đề của chúng ta với đích Uu Minh Vĩ Nghiệp, hơn nữa còn phát hiện ra hai hạng mục ở nước ngoài xuất hiện lỗi, ảnh hưởng đến mức tiêu thụ. Con tin rằng đây chỉ là vấn đề tạm thời, giá nhà vẫn đang tăng, chỉ cần có nhà thì không sợ bị lỗ."

Viên Khánh Niên hồ nghi nhìn Viên Minh Nguyệt, đứa con gái này không giống với Viên Minh Tuấn, tuy rằng khi làm việc còn chưa đủ ổn trọng nhưng quản lý bộ phận tiêu thụ rất tốt, nhân viên tiêu thụ ai cũng có khả năng, hơn nữa còn rất tin phục nó, bản hạch toán mức tiêu thụ theo định kỳ khi tham dự các hội nghị chưa bao giờ có sai sót. Từ khi nó tiếp quản bộ phận tiêu thụ đến nay, ngoại trừ khi Diệp Thánh Phi lấy đi năm trăm vạn thì chẳng bao giờ xuất hiện vấn đề về tài vụ nữa. Vì vậy khi mức tiêu thụ giảm 30% thì không phải là vấn đề của cá nhân nó, có lẽ đúng là nguyên nhân mà nó đã nói tới. Ông nói: "Đem sổ sách và hợp đồng bán hàng trong quý này đến cho bố xem một chút, con cũng không nên bởi vì phụ trách hạng mục Nguyệt Đàm và Thanh Đào mà lơ là quản lý bộ phận tiêu thụ, xảy ra vấn đề về tiêu thụ thì Bách Niên làm sao có thể mở rộng ra được?"

Viên Minh Nguyệt gật đầu: "Con hiểu, lát nữa con bảo Trịnh Doanh Doanh đem tư liệu lên cho bố ạ."

Viên Khánh Niên lại hỏi: "Gần đây Diệp Thánh Phi có hành động gì không?"

"Vi chuyện của Vương Tâm Du nên anh ta cũng đã trầm lắng đôi chút ạ." Viên Minh Nguyệt và Viên Minh Lăng cũng đã nói qua chuyện của Vương Tâm Du, nhưng cũng chỉ nói Vương Tâm Du là bạn gái của Diệp Thánh Phi, những điều khác thì không nói một lời. Viên Minh Lăng đương nhiên là không biết, Viên Minh Nguyệt cũng không muốn để cho bố mẹ biết mối quan hệ phức tạp này.

Viên Khánh Niên gật đầu, đang muốn nói nữa thì bỗng nhiên nhũn mảy, giọng tay lên đề lại vùng ngực bên trái của mình. Viên Minh Nguyệt vội vàng chạy tới đỡ Viên Khánh Niên: "Bố, bố làm sao vậy?"

Viên Khánh Niên ấn vào tim, qua một lúc lâu mới nói: "Gần đây tinh thần không được thoải mái, chắc là làm việc quá sức nên mệt mỏi thôi." Viên Khánh Niên đích thân phụ trách bộ phận phát triển của bất động sản Bách Niên, giống như những công ty bất động sản nhỏ khác thường làm, dù sao thì đối với một công ty mà nói, hạng mục trước giai đoạn mở rộng mới là quan trọng nhất, cần nhất chính là mối quan hệ và tầm nhìn rộng, những cái khác chẳng qua là giai đoạn thực hành mà thôi.

Viên Minh Nguyệt đổi cho bố cô một ly nước nóng, đưa tới tay ông: "Bộ phận phát triển cũng nên tìm người tin cậy để có thể giúp bố, ngày thường đi xã giao đều là bố đích thân đi, cực khổ quá."

Viên Khánh Niên thở dài: "Lúc đầu là muốn cho Minh Lăng với con đảm nhiệm xong hạng mục Nguyệt Đàm rồi sẽ tiếp nhận bộ phận phát triển, ai ngờ lại xảy ra chuyện của Minh Tuấn, Minh Lăng cũng không hiểu được gì, toàn bộ công ty nhìn tới nhìn lui thì cũng chỉ có mình con, nhưng con đang làm quản lý bộ phận tiêu thụ, rồi còn phải phụ trách hạng mục Nguyệt Đàm và Thanh Đào, bố không muốn tạo thêm công việc gây áp lực cho con. Giám đốc Trần lần trước có nói, con trai ông ta mới tốt nghiệp, muốn đến làm việc, nhưng cũng không thể để cho cậu ta làm việc ở bộ phận phát triển được, dù sao cũng là người ngoài."

Viên Minh Nguyệt: "Hiện nay hạng mục Nguyệt Đàm đã đi vào quỹ đạo, phần thi công để Mã Quang Viễn giám sát là được rồi. Hạng mục ở bãi biển rất nhanh cũng sẽ đi vào quỹ đạo, chúng ta chỉ cần lưu ý nhất cử nhất động của Diệp Thánh Phi, những chuyện khác cũng có thể để cho Mã Quang Viễn

làm. Mã Quang Viễn là người có thể tin nhiệm, nói cho cùng bố có ơn tri ngộ với cậu ta. Chờ qua khoảng thời gian này, con để cho Trịnh Doanh Doanh quản lý bộ phận tiêu thụ, cô ấy đã theo con rất lâu rồi, cũng rất có năng lực, có thể nắm chắc được người này. Đến lúc đó con sẽ đến bộ phận phát triển giúp bố."

Viên Khánh Niên nghe xong cảm thấy yên tâm, trước đây ông rất kỳ vọng vào con trai, đối với năng lực của con gái vẫn bỏ qua. Gần đây mới từ từ phát hiện ra năng lực của con gái, một điều quan trọng nhất là con gái tâm vô tạp niệm, một lòng vì công ty, đối với em trai bảo vệ có thừa. Ông phát hiện ra trước kia mình đã làm sai, thực sự không nên để cho Minh Nguyệt và Minh Tuấn ở vị trí ngang nhau, dù sao cũng là con gái mình, không giống với cháu trai. Viên Khánh Niên nói: "Minh Lăng nghe lời con, ngày thường con cũng phải kiểm soát nó. Cho dù như thế nào bố cũng sẽ già, sau này vẫn phải dựa vào nó. Con là một cô gái, em trai có năng lực thì con cũng có một chỗ dựa vững chắc."

Viên Minh Nguyệt nghe những lời này trong lòng cực kỳ khó chịu, cô chưa bao giờ nghĩ Viên Minh Lăng có khả năng làm ngọn núi để cô dựa vào, từ nhỏ đến lớn đều là cô chăm sóc cho nó. Rốt cuộc cô vẫn gạt đầu: "Con biết rồi ạ."

Một vài ngày sau, bất động sản Bách Niên bị lan truyền tin tức bất lợi về tài vụ lần thứ hai, nhân viên thu mua Lý Xuân Lâm tranh cãi với quản lý Trương Hải của phòng tài vụ. Người ở phòng tài vụ không nhiều lắm, vì vậy chỉ có một gian phòng làm việc, chỗ làm việc của quản lý Trương Hải sát cửa sổ, Lý Xuân Lâm đang ngồi đối diện với ông ta, gương mặt tức giận nói: "Tại sao ngân sách thu mua cho các quý tiếp theo lại trì trệ không đưa ra, làm trễ nải vận hành hạng mục của công ty, ông có chịu trách nhiệm được không?"

Trương Hải là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhìn rất dày dặn kinh nghiệm, ông ta từ từ nói: "Gần đây công ty dốc sức mở rộng nghiệp vụ, một khoản tiền lớn đã được sử dụng, tiền phía phòng tiêu thụ cũng không được, tôi có bản lĩnh đi nữa thì cũng không bột đổ gột nên hồ, ngân sách của bộ phận thu mua đành phải chờ thêm một thời gian nữa thôi."

Lý Xuân Lâm nổi giận: "Ông nói chờ một thời gian là chờ sao! Ai cho ông cái quyền đó chứ? Chủ tịch đồng ý sao?"

Trương Hải: "Chủ tịch ngày hôm qua đi công tác, là đại tiểu thư nói, cậu có bản lĩnh thì đi hỏi đại tiểu thư đi."

Lý Xuân Lâm càng tức giận hơn: "Lão già hồ đồ, đại tiểu thư được phép quản lý phòng tài vụ sao?"

Trương Hải tức quá cười rộ lên: "E rằng Đại tiểu thư không chỉ quản lý phòng tài vụ của chúng tôi, mà đến phòng thu mua của các cậu cô ấy cũng quản được đấy. Cậu mau đi đi, tôi không rảnh tán dóc với cậu, bây giờ xoay vòng vốn rất khó khăn, bọn tôi dự khuyến còn không biết dự khuyết đến khi nào đây!"

Lý Xuân Lâm giờ trò khốn nạn: "Hôm nay Ông không đưa tiền ra thì tôi không đi!"

Trương Hải cầm điện thoại lên gọi cho Viên Minh Nguyệt: "Viên tổng, Lý Xuân Lâm bảo hôm nay không đem tiền đưa cho cậu ta thì cậu ta ở chỗ tôi không chịu đi."

Một lát sau, nghe thấy tiếng giày cao gót của ở phòng tài vụ vang lên, Trương Hải vội đứng lên, Lý Xuân Lâm cũng phải đứng lên. Viên Minh Nguyệt đi đến quét mắt nhìn anh ta một cái: "Anh ở đây làm cái gì? Minh Lăng đâu?"

Lý Xuân Lâm hờ hững nói: "Tôi không biết cậu ta đi đâu rồi. Hôm nay tôi sang đây muốn xác nhận ngân sách thu mua của quý sau."

Viên Minh Nguyệt lớn tiếng: "Chú Hải chưa nói rõ tình hình với anh sao? Anh ở lại đây định làm trò gì chứ?"

Tuy rằng Viên Minh Tuấn đã đi rồi nhưng Lý Xuân Lâm vẫn còn ở đây, thời gian anh ta vào Bách Niên không kém Viên Minh Tuấn bao nhiêu, Viên Minh Nguyệt không phải là đứa con gái được cưng chiều, ở trong công ty không có bao nhiêu quyền phát biểu. Anh ta ý lại bây giờ Viên Minh Lăng mặc kệ mọi việc, mà chính anh ta là quản lý của phòng thu mua lại càng không để Viên Minh Nguyệt vào mắt: "Ngân sách của phòng thu mua luôn liên quan đến các hạng mục khác, lần nào cũng được ưu tiên hàng đầu nhưng tại sao bây giờ lại muốn kéo dài? Nếu như xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?"

Viên Minh Nguyệt nhìn thẳng vào anh ta: "Tôi hoặc Minh Lăng sẽ chịu trách nhiệm, tóm lại là anh không phải chịu trách nhiệm gì hết, được chưa?"

Lần này Lý Xuân Lâm không dây dưa không chịu đi nữa, tức giận nói: "Bây giờ công ty thật không có quy củ gì hết! Tôi mặc kệ!"

Anh ta gây âm ỉ, hầu như toàn bộ người ở công ty đều biết, ai cũng đều cho rằng công ty đang rơi vào khủng hoảng tài chính, chỗ nào cũng có thể ngồi bàn tán với nhau.

Viên Minh Nguyệt đương nhiên không quan tâm đến việc này, chẳng qua là mặc kệ mà thôi.

Chiều hôm đó, cuối cùng Viên Minh Nguyệt cũng gặp Viên Minh Lăng ở cửa thang máy, cô lôi anh ta trở lại phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, nói: "Gần đây đang làm cái quái gì hả? Ngày nào cũng không gặp em. Lý Xuân Lâm đang muốn tạo phản em cũng mặc kệ sao?"

Viên Minh Lăng giãy ra khỏi ma trảo của chị gái, oán giận nói: "Chị, dù gì bây giờ em cũng là quản lý của một bộ phận, chị lôi em đi như lôi một con cún lơ người trong công ty thấy thì nghĩ em như thế nào chứ!"

Viên Minh Nguyệt đưa tay lên vò rối mái tóc của anh ta: "Chị xem em là một chú chó lông xù. Nói, gần đây đang làm ra trò gì?"

Viên Minh Lăng bắt được tay của chị gái, không cho cô động vào tóc mình nữa, thần bí nói: "Gần đây em tìm được một chuyện rất thú vị."

Viên Minh Nguyệt sắp mắt hết kiên nhẫn: "Nói!"

"Em đang học đóng phim!"

Viên Minh Nguyệt giận dữ: "Đóng phim? Em đang có một công việc đứng đắn mà, có phải muốn gặp mấy cô ngôi sao gì đó không?"

Viên Minh Lăng vội vàng giải thích: "Không phải như chị nghĩ đâu. Em thực sự thích điện ảnh, chị nhớ lại đi, em học đại học hai năm khoa điện ảnh văn hóa, mới đây quen mấy người anh em học ở học viện điện ảnh, nói chuyện với bọn họ rất ăn ý, em nghĩ điện ảnh là công việc em muốn làm sau này."

Viên Minh Nguyệt phát hỏa: "Chuyên ngành em học đại học là cái gì? Quản lý! Quản lý em học có giỏi không mà nói tới điện ảnh? Cả ngày chỉ nghĩ đến những chuyện ngôn ngữ kia, có thể tập trung làm tốt chuyện trước mắt có được không?"

Viên Minh Lăng cũng tức giận: "Từ khi nào chị bắt chước giọng điệu của bố vậy! Công ty có chị là đủ rồi, cả ngày bắt em ngồi im ở một chỗ làm gì? Em đã lớn rồi, tại sao lại không để em làm việc mình muốn làm chứ!"

Hà Thanh Huy đi tới trước cửa chợt nghe thấy hai chị em đang cãi nhau trong phòng, anh đứng ở cửa gõ một cái, Viên Minh Lăng thờ phỉ phò mở cửa, nhìn thấy là Thanh Huy, sắc mặt liền hòa hoãn lại, gọi: "Anh rề."

Viên Minh Nguyệt ngạc nhiên: "Hôm nay không có họp ban giám đốc, sao anh lại tới đây?"

Hà Thanh Huy: "Hôm nay Huy Đạt cũng không có việc gì, anh tới đón em tan tâm."

Viên Minh Nguyệt nghe anh nói như vậy, con tức giận hơn phân nữa, suy nghĩ một chút trấn an Viên Minh Lăng: "Những chuyện em nghĩ kia không thực tế, mặc dù Bách Niên có chị nhưng nhân lực không đủ, gần đây sức khỏe của bố không tốt. Rắc rối bên phòng thu mua em không quản, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

Viên Minh Lăng đang ham mê giấc mộng tiến vào điện ảnh, cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm ra chuyện mình muốn làm nhất, nhất định phải nhanh chóng bắt đầu, nếu không thì thời gian không đợi người, Viên Minh Nguyệt nói anh ta nghe không vào nửa câu, thậm chí mau thoát khỏi nơi này, anh ta nói với nói với Hà Thanh Huy: "Anh rề, anh đưa chị em đi làm chuyện gì đó lãng mạn đi, mỗi ngày chị đều như vậy thì nhanh già lắm. Em không quấy rầy hai người nữa, em đi trước đây!" Nói rồi nhanh chóng chạy ra cửa.

Hà Thanh Huy đóng cửa lại, kéo Viên Minh Nguyệt ngồi xuống ghế, mình thì ngồi lên tay vịn, dịu dàng nhìn cô: "Tức giận cái gì vậy?"

Viên Minh Nguyệt cũng không biết tại sao cô lại nổi giận như vậy, vốn là Viên Minh Lăng không có hứng thú đối với công ty, đây hẳn là điều cô muốn mới phải, cho dù lúc đang tức giận thì trong đầu cô cũng thấp thoáng hiện lên ý niệm "May mà Minh Lăng không có hứng thú đối với công ty", nhưng khi thấy anh ta cả ngày không làm việc đàng hoàng thì cô thực sự rất muốn mắng anh ta. Cô nói với nói với Hà Thanh Huy: "Nó nói nó muốn đóng phim, anh nói chuyện này có thể tin được không? Em chỉ sợ nó hư hỏng thôi."

Thấy vẻ mặt tức giận của cô thì bỗng nhiên bật cười.

Viên Minh Nguyệt khó hiểu: "Anh cười cái gì?"

Hà Thanh Huy: "Lúc trước anh nghĩ ngày nào đó sau này khi chúng ta có con, anh đóng vai mặt trắng(1), em phối hợp đóng mặt đỏ(2). Nhưng khi thấy bộ dạng này của em, anh mới phát hiện ra là anh sai rồi, xem ra vai mặt trắng này phải để cho em gánh vác rồi."

(1),(2): Mặt trắng: Vai phản diện. Mặt đỏ: vai chính diện trong hí kịch của Trung Quốc

Viên Minh Nguyệt cũng bật cười, không ngờ anh thực sự tưởng tượng đến những chuyện như vậy, rồi còn nghiêm túc nói cho cô nghe nữa, cô cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, hai ta ôm lấy anh: "Mặt trắng thì mặt trắng, chờ cho con lớn lên thì nó sẽ biết em cũng vì muốn tốt cho nó mà thôi."

Hà Thanh Huy vốn còn công việc muốn nói với cô nhưng lại cảm thấy lúc này mà nói ra thì sẽ sát phong cảnh, vì vậy liền đề nghị: "Không bằng chúng ta đi xem phim đi?"

Viên Minh Nguyệt oán trách: "Anh không biết hôm nay em có thù với phim ảnh sao?"

Hà Thanh Huy thực sự đã quên vụ này, anh rất hiếm khi hẹn hò với phụ nữ, thực sự không biết ngoài ăn cơm còn có thể làm cái gì khác nữa. Viên Minh Nguyệt cũng hiểu suy nghĩ của anh, vì vậy nói: "Được ở cùng với anh, dù không làm gì em cũng thấy hài lòng, không cần phải làm cái gì đặc biệt đâu."

Hà Thanh Huy ghé lại bên tai cô: "Nhưng thật ra là "Làm" mới hài lòng, đúng không?"

Viên Minh Nguyệt không nhịn được khiêu khích anh, trong lòng lập tức ngựa ngửa, cầm lấy túi sách rồi kéo anh đi: "Về nhà!"

Hà Thanh Huy đi theo cô, khoe miệng nhin không được cong lên, yêu nhất điểm này của cô, chưa bao giờ già mồm cãi láo.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Đồng sàng dị mộng (3)

Nguy cơ về tài chính của bất động sản Bách Niên liên tục tăng cao, Viên Khánh Niên đi công tác ở nước ngoài bị nhiều cổ đông gọi điện truy hỏi tình hình, ông đành phải bỏ dở công việc, lập tức trở về. Máy bay hạ cánh, không kịp nghỉ ngơi liền lập tức trở về Bách Niên. Ông gọi Viên Minh Nguyệt và quản lý phòng tài vụ Trương Hải, hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tài chính của chúng ta rất tồi tệ, nhưng tháng trước mức tiêu thụ chỉ giảm 30% mà thôi, kinh phí của quý đầu đã được thu hồi, tại sao lại có nguy cơ về tài chính hả?"

Trương Hải nhìn Viên Minh Nguyệt một chút rồi nói: "Là lời đồn do nhân viên phòng thu mua Lý Xuân Lâm truyền ra, lẽ ra ngân sách của phòng thu mua phải do quản lý đảm nhiệm nhưng ngân sách các quý đều do Lý Xuân Lâm làm, theo như quy định tôi không thể đưa tiền cho cậu ta, cậu ta gây ồn ào ở bộ phận tài vụ, còn đại tiểu thư giúp tôi giải vây, nhưng mà chuyện này mọi người trong công ty đều biết nên tin đồn được truyền ra."

Viên Khánh Niên nhìn về phía Viên Minh Nguyệt: "Minh Lăng đâu?"

Viên Minh Nguyệt: "Gần đây nó ham mê đóng phim, đang đi theo đoàn làm phim, chắc giờ đang ở studio hoặc phim trường."

Viên Khánh Niên tức giận vỗ bàn một cái: "Không phải tôi bảo cô để ý đến nó sao, cứ mặc kệ nó không làm việc đàng hoàng vậy à, cô làm chị như thế đó hả?"

Viên Minh Nguyệt không nói lời nào, em trai không chuyên tâm làm việc thì cho dù thế nào cũng không thể đổ hết tội lên đầu cô được.

Viên Khánh Niên càng lúc càng tức giận, ngực lại bắt đầu nhói đau, ông ngồi xuống ghế lấy tay ấn vào ngực, Viên Minh Nguyệt cuống quýt đi rót cho ông cốc nước: "Bố, ngực bố không thoải mái sao?"

Viên Khánh Niên khoát tay, cố gắng một hồi mới nói được: "Minh Nguyệt, mau gọi điện cho Minh Lăng, bảo nó về đây gấp bố. Trương Hải, đưa báo cáo tài vụ quý này lên cho tôi."

Trương Hải căng thẳng liếc mắt nhìn Viên Minh Nguyệt: "Báo cáo hàng tháng đều đã đưa cho ngài xem qua, cũng đã được ký xét duyệt. Còn cần xem một lần nữa sao?"

Viên Minh Nguyệt cũng nói: "Đúng vậy, bố mới trở về, không thể để mệt mỏi quá. Cái gọi là nguy cơ về tài chính kia chắc là chỉ do mấy cổ đông lo lắng quá thôi. Bọn họ đem tiền đưa hết vào đây, bình thường mặc kệ Bách Niên hỏi không nói, đến cuối năm là có thể lấy hoa hồng, nghe thấy một chút biến động nhỏ thì lại ép bố phải nói rõ, kiếm tiền có thể dễ dàng vậy sao. Bộ dạng của bố lúc này con lo lắm, lát nữa con đưa bố đi bệnh viện."

Viên Khánh Niên cảm thấy tim đập rất kịch liệt, nghe con gái nói như vậy, chưa hẳn là không đúng, đành phải nói: "Cứ như vậy đi, không xem báo cáo nữa. Nhưng phải bắt Minh Lăng mau chóng về đây gấp bố."

Viên Minh Nguyệt: "Lát nữa con sẽ gọi cho nó bảo nó về nhà, bây giờ con đưa bố đi bệnh viện."

Viên Khánh Niên ngồi im, từ từ bình phục lại, người lớn tuổi không tránh được có phần gấu bệnh sợ thầy: "Hôm nay không đi gặp bác sĩ, đưa bố về nhà. Còn chuyện của Lý Xuân Lâm, mượn cớ đuổi việc cậu ta đi, rồi con tìm một người có thể tin cậy thay thế."

Viên Minh Nguyệt gật đầu: "Vâng!"

Đêm khuya Viên Minh Nguyệt mới rời khỏi Viên gia, cô cảm thấy rất mệt mỏi, cả một đêm ở đây gắng hòa mâu thuẫn giữa bố và em trai. Viên Khánh Niên đối với việc cô mặc kệ em trai rất bất mãn, Viên Minh Lăng cũng nghi ngờ chị gái và bố cùng nhau chèn ép mình. Viên Minh Nguyệt không biết mình ở nơi này đang đóng vai trò gì, cô cảm thấy tủi thân, nhưng cũng cảm thấy may mắn, bởi vì sự việc đang diễn ra theo kế hoạch.

Vì buổi tối Viên Minh Nguyệt về Viên gia nên Hà Thanh Huy liền cô đơn, không muốn về nhà một mình đối mặt với căn nhà lớn như vậy, nên anh liền đến quán ăn gần công ty giải quyết bữa tối rồi quay lại công ty làm việc.

Dương Thận đang ở tầng trên là trung tâm tập thể hình tập xong, quay về công ty lấy một số thứ thì rất ngạc nhiên phát hiện Hà Thanh Huy vẫn còn ở đây, gần đây anh tan việc liền tức tốc chạy về nhà, làm liên lụy mọi người phải từ chối rất nhiều cuộc xã giao, trong lúc vô ý chẳng biết đã bỏ qua bao nhiêu cơ hội kiếm tiền.

Dương Thận đẩy cửa phòng làm việc Hà Thanh Huy ra: "Sao chưa về nhà? Không phải là nhanh như vậy đã cãi nhau chứ?"

Hà Thanh Huy ngẩng đầu nhìn anh ta, vậy mà anh ta thấy Hà Thanh Huy cười: "Ngày hôm nay cô ấy về Viên gia."

"Quay về Viên gia? Kế hoạch của chúng ta không phải là khoảng thời gian này làm cho chị dâu càng ít gặp mặt Viên Khánh Niên càng tốt sao?"

Hà Thanh Huy tiếp tục xem văn kiện trong tay: "Có nguyên nhân."

"Anh không cùng đi sao? Nếu có chuyện gì xảy ra, anh cũng có thể nắm chắc một chút."

Hà Thanh Huy: "Quên đi, tôi nghĩ cô ấy có thể tự ứng phó được." Gần đây anh càng ngày càng không muốn thảo luận chuyện công việc với Viên Minh Nguyệt, ngược lại hai người ở một chỗ tùy tiện nói những chuyện vô vị mà nhàm chán, anh sẽ cảm thấy an ổn và hài lòng. Anh nói rồi đứng lên rót một ly nước đưa cho Dương Thận.

Dương Thận mới vừa vận động xong, trên trán còn ướt mồ hôi đang muốn uống nước, nhưng mà Hà Thanh Huy bất ngờ chủ động rót nước cho anh ta thì thực sự rất hiếm khi, anh ta kinh ngạc nhìn Hà Thanh Huy: "Thanh Huy, cậu làm sao vậy? Bộ dạng này của cậu tôi chưa bao giờ thấy qua."

Hà Thanh Huy trở lại chỗ ngồi ngồi xuống, cười nói: "Chẳng lẽ rót cho anh một ly nước thì liền cảm động à." Trên người anh mặc một chiếc áo len cashmere xám ở bên ngoài, ở trong là áo sơ mi trắng sọc xanh, nụ cười nở trên mặt, nhìn rất nhã nhặn ôn hoà, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay của anh đặt trên bàn vô thức nắm chặt lại cho thấy sự căng thẳng của anh.

Dương Thận bất ngờ khi đột nhiên phát hiện ra sự lúng túng của anh, anh ta làm công sự với Hà Thanh Huy lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy anh toát ra loại khí chất này, nói dễ nghe một chút thì là hoà nhã, nói khó nghe thì là sa đoạ. Anh ta suy nghĩ một lát, bình tĩnh nói: "Có chuyện này, tôi muốn nói với anh rất nhiều lần rồi nhưng chưa kịp nói, tôi nghĩ thời cơ tốt nhất của chúng ta là khi lấy được mảnh đất kia từ Bách Niên. Theo kế hoạch, Bách Niên rơi vào nguy cơ về tài chính, cần chúng ta phải thêm tiền đầu tư. Chỉ cần đưa tiền cho Bách Niên trước, tôi tin chỉ cần chúng ta yêu cầu cái gì bọn họ đều có thể đáp ứng."

Hà Thanh Huy ngồi xoay cái ghế giám đốc, ghế xoay qua chỗ đối mặt với cửa sổ, có thể thấy công viên của thành phố, buổi tối có gió, cành cây xào xạc lay động trong công viên, lá cây rơi cành từ từ rơi xuống. Anh nghĩ, lúc này Viên Minh Nguyệt hẳn là đã về nhà. Anh đứng lên mặc áo khoác, trả lời Dương Thận: "Sau này rồi nói!"

Dương Thận nóng nảy: "Thanh Huy, lúc trước cậu nói với tôi cái gì, cậu quên rồi sao?"

Hà Thanh Huy đi tới cạnh cửa, anh nói: "Chưa quên, nhưng bây giờ muốn nghỉ ngơi một thời gian."

Dương Thận không biết nên đổ lỗi cho trạng thái này của anh là do Vương Tâm Du tự sát, hay là bởi vì trầm mê mềm mại dịu dàng của Viên Minh Nguyệt, anh ta không hiểu tại sao mình lại khó chịu như vậy. Bình tĩnh ngẫm lại, nếu như Hà Thanh Huy không cả ngày suy tính đối phó với Hà Tâm Vũ nữa thì chưa hẳn là một điều tốt. Nhưng bây giờ cục diện là Hà Tâm Vũ đang khởi xướng tiến công đối đầu với Hà Thanh Huy, nếu lúc này anh mất đi ý chí chiến đấu, thật sự là quá nguy hiểm.

Viên Minh Nguyệt rời khỏi Viên gia, đang lái xe trở về số 17 Nguyệt Đàm thì nhận được điện thoại của quản lý phòng tài vụ Trương Hải: "Đại tiểu thư, tôi đang ở văn phòng chờ cô!"

Viên Minh Nguyệt nhún mày, cô thực sự rất muốn về nhà. Nhưng công việc đang ở trước mắt, Trương Hải muốn gặp cô, cô không thể cự tuyệt. Cô lái xe trở lại công ty, vào phòng làm việc, các đồng nghiệp đã sớm tan tằm, Trương Hải đang ở trong phòng làm việc của cô chờ. Cô đi vào chưa kịp ngồi xuống thì Trương Hải ở sau lưng cô đóng cửa lại, quay đầu nhỏ giọng mà nghiêm khắc nói: "Đại tiểu thư, rốt cuộc cô đang làm cái gì? Cô bảo tôi nói như vậy với Lý Xuân Lâm tôi cũng đã nói, nhưng doanh số tiêu thụ của quý khi nào thì dồi dào chứ? Tôi làm sổ sách không thể ngăn chủ tịch kiểm tra được."

Viên Minh Nguyệt không chút hoang mang nhìn ông ta: "Chú Hải, nghe nói con trai của chú muốn lên cao trung? Tôi đã hỏi qua Thanh Huy, ở bên trường Nhân Đại anh ấy có người quen."

Trương Hải vừa nghe, sắc mặt lập tức sáng lên, vào học trường công Nhân Đại, nghĩa là con trai của ông ta đã bước chân vào trường nằm trong top 3 hàng đầu cả nước. Nhưng rất nhanh sau đó ông ta liền hiểu ra, nhận được những thử thách này thì phải trả giá thật lớn, ông ta nói: "Tôi có thể giúp cho cô, nhưng cô phải nói là cô đang định làm cái gì? Tôi với cô làm việc với nhau nhiều năm như vậy, tôi biết cô không phải là người như Viên Minh Tuấn, bây giờ cô cũng không thiếu tiền, không có khả năng tham ô tiền của công ty. Vì vậy chắc chắn là cô có tính toán gì đó, tôi muốn biết."

Viên Minh Nguyệt nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, quả nhiên là làm kế toán lâu năm, có độ nhạy cảm. Nhưng Hà Thanh Huy đã nói, chuyện này càng ít người biết càng tốt. Cô ấn Trương Hải ngồi xuống ghế, tự mình rót một ly nước cho ông ta, người dựa vào bàn làm việc, khoanh tay trước ngực. Chú Hải, chú đã làm ở đây từ khi thành lập Bách Niên, chú cũng đã chứng kiến cháu lớn lên. Cháu tin qua bao nhiêu năm như vậy, mọi người đều hiểu nhau cả, chắc cũng có tình cảm với nhau, chúng ta cũng vì muốn tốt cho Bách Niên thôi. Vì vậy lúc này đây, xin chú hãy tin tưởng cháu."

Đúng là Trương Hải đã chứng kiến Viên Minh Nguyệt lớn lên, nhưng gần nửa năm nay, ông ta phát hiện ra cô bé này càng ngày càng thay đổi, tựa như bây giờ, cô cố ý để ông ta ngồi xuống, còn cô thì vẫn đứng trước mặt ông ta, ông bỗng nhiên cảm nhận được áp lực từ phía cô, nhưng không còn cách nào nữa. Ông nói: "Tôi không phải là không tin cô, nhưng cô nhất định phải cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì thì tôi mới có thể giúp được."

Viên Minh Nguyệt không biết câu này có phải là thật lòng không, giống như mới vừa rồi đối với chuyện Viên Khánh Niên và Viên Minh Lăng cãi nhau, cô cũng không biết câu nào là thật, câu nào là giả. Nhưng Hà Thanh Huy đã nói, việc gì cũng có cách thức thực hiện của nó, người ta chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi, đừng để cảm xúc quá bị ảnh hưởng. Cô đặt tay lên vai Trương Hải, chân thành nhìn ông ta: "Chú Hải, cháu đảm bảo con trai của chú trong tuần này sẽ được trường Nhân Đại thông báo nhập học!"

Trương Hải biết cô sẽ không nói, ông ta ngồi im một lúc, cuối cùng không thể không khuất phục, có rất nhiều người có tiền và thực lực hơn ông ta, muốn để con cái có thể học được trường học tốt, đều phí hết tâm tư và tiền tài, nếu như ông ta bỏ qua cơ hội này, sợ rằng cả đời này sẽ có lỗi với con trai. Rốt

cuộc ông ta cũng gât đầu. Được, đại tiểu thư, tôi tin tưởng cô."

Viên Minh Nguyệt cười nói: "Cảm ơn chú Hải, chú sẽ không hối hận đâu!"

Trương Hải cười khỏ, ông ta không biết mình có thể hối hận hay không, ông chỉ biết là mình đang đánh bạc. Đặt cược là mười năm tuổi già của mình cho con trai.

Lúc Hà Thanh Huy về đến nhà, Viên Minh Nguyệt vẫn còn chưa về. Anh không chút suy nghĩ đi ngay tới phòng giải trí, bày bi ra bàn bida, lấy ra một cây gậy đánh bida dưới gầm bàn. Anh khom lưng, cây gậy bida này rất tốt, không vội vàng chơi mà chỉ lần lượt nhìn từng hoa văn chữ Hán được khắc trên thân gậy, "đần nguyệt nhân trường cửu". Tay kia anh nắm đầu gậy bida, anh biết trong tay anh là mặt trăng khuyết, em là ánh trăng của anh, khỏe miệng anh vô thức nhếch lên. Sau đó anh nghe được tiếng bước chân, anh đẩy cây gậy một cái, những viên bi trên bàn lăn tán loạn, lúc này đây thể xác và tinh thần tràn ngập hạnh phúc.

Viên Minh Nguyệt đi vào phòng giải trí đúng lúc thấy Hà Thanh Huy đánh trật một viên bi, cô cười nói: "Kỹ thuật của anh gần đây thật lù nhiều lắm đấy, hôm nay em muốn thắng anh." Nói rồi đi lấy cây gậy bida khác.

Hà Thanh Huy ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt xanh xao của cô, tinh thần uể oải, hiểu rằng tối nay nhất định là trôi qua không thoải mái, anh buông gậy bida ra, ôm eo cô: "Đừng chơi nữa, lên lầu nghỉ ngơi đi."

Viên Minh Nguyệt ôm lấy hông của anh, nhìn anh ngượng ngùng: "Hôm nay là chu kỳ kinh nguyệt."

Hà Thanh Huy nhéo má cô, nghiêng răng nói: "Anh đã nói cái gì đâu? Em đừng có đoán mò!"

Viên Minh Nguyệt ăn vạ: "Rõ ràng là anh có ý đó!"

Hà Thanh Huy ôm ngang cô, cô kêu lên: "Mau buông em xuống!". Tay cô cũng đã đặt lên cổ của anh. Anh ôm ôm ra cửa, đi xuyên qua hành lang rồi hướng lên lầu, lên đến trên lầu, vào căn phòng của Viên Minh Nguyệt, đặt cô ngồi ở trên giường, dùng chân bọc lấy bụng dưới của cô, ôm cô hỏi: "Có đau không?"

Viên Minh Nguyệt thấy gần đây anh bộc phát chăm sóc cô, trong lòng rất ấm áp, vuốt ve bàn tay ôm eo cô của anh: "Buổi sáng thì có một chút, bây giờ không đau nữa."

Hà Thanh Huy hôn một cái lên gò má của cô: "Đi tắm đi, xong rồi nằm nghỉ là thoải mái thôi."

Viên Minh Nguyệt tắm xong thì thấy Hà Thanh Huy đã thay đồ ngủ nằm trên giường, cô từ từ đi đến bên cạnh anh rồi ngồi xuống, một tay anh khoác vai cô, một tay với lấy túi chườm nước nóng ở đầu giường đặt lên bụng cô. Cô quay người lại ôm anh: "Sao anh lại biết mấy chuyện này?"

Hà Thanh Huy sờ nhẹ mũi của cô: "Bởi vì anh đọc rất nhiều sách."

Viên Minh Nguyệt: "Lừa đảo! Nhất định là trước đây mấy người bạn gái cũ đã nói cho anh biết!"

Mắt Hà Thanh Huy tối lại, một lúc sau mới nói: "Lúc còn học đại học anh có một người bạn gái, có một ngày thấy cô ấy khó chịu, hỏi cô ấy có chuyện gì thì cô ấy cũng không nói, anh phải đi hỏi Tâm Du, cách làm này cũng là Tâm Du nói cho anh biết."

Lòng Viên Minh Nguyệt trầm xuống, cô cầm lấy quyển sách ở đầu giường lật một trang: "Gần đây em hay đọc quyển sách cũ này, thừa dịp hôm nay rảnh rỗi, anh đọc kỹ cho em nghe được không?"

Hà Thanh Huy nhận lấy quyển sách, chính là quyển sách "Ông già và biển cả", là quyển sách mấy tháng trước anh để lại đây, anh cầm lên mở ra trang mà Viên Minh Nguyệt đã đánh dấu, đọc từ dòng đầu tiên: "Chủ cả thật vĩ đại và mình phải chinh phục nó, lão nghĩ. Ta phải không để nó biết được sức mạnh của nó cũng như biết những gì nó có thể làm nếu nó muốn chạy thoát. Nếu ta là nó thì bây giờ ta sẽ dốc hết sức bình sinh kéo cho dây câu đứt tung hết cả lên. Nhưng, tạ ơn chúa, loài vật thì chẳng thông minh bằng kẻ tiêu diệt chúng; mặc dù chúng cao thượng và có khả năng hơn."

(* Bản dịch của Lê Huy Bắc, xuất bản năm 2004)

Hà Thanh Huy đọc đến đây thì đột nhiên ngừng lại, quyển sách này anh đã đọc rất nhiều lần, mỗi lần đọc đều có thể được ông già truyền cảm hứng cho, nhưng hôm nay đọc đoạn này, không ngờ rằng anh lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Viên Minh Nguyệt đang nghe nhập tâm, thấy anh dừng lại liền hỏi: "Sao lại ngừng rồi?"

Hà Thanh Huy ôm lấy cô: "Từ trước đến giờ em rất ít khi đọc sách, một quyển sách mà đọc đến ba tháng sao?"

Viên Minh Nguyệt: "Em không thích đọc sách, em thích xem tranh. Liên hoàn họa, tranh châm biếm và vân vân, muốn xem thật nhiều."

(* Liên hoàn họa: là truyện tranh cổ, là một loại hình kể chuyện theo tranh vẽ đặc trưng của Trung Quốc. Các câu truyện mang tính lịch sử, thần thánh được thể hiện theo lối tranh liên hoàn giúp người đọc phần nào mừng tượng được về cốt cách nhân vật, khung cảnh xã hội, thiên nhiên và con người trong những giai đoạn của lịch sử Trung Quốc.)

"Hả? Tranh châm biếm nào cũng thích sao?"

Viên Minh Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Kỳ thực là lâu rồi em chưa xem, bây giờ bỗng nhiên lại nói đến nó thì lại nhớ tới một quyển liên hoàn họa là 'Na Tra đại náo thủy cung'. Thật ra là em xem nó khi còn bé nhưng vẫn có ấn tượng rất sâu sắc. Anh có biết câu chuyện đó không, Na Tra rút gân của Tam Thái tử Long Vương, chọc giận Đông Hải long cung, cha hắn muốn giết hắn để bảo toàn gia tộc, hắn rất tức giận, cầm lấy đao, cắt thịt nạo xương trả lại cho cha mẹ. Về sau nhờ có Thái Ất chân nhân bảo vệ chân khí của hắn, dùng Liên hoa cứu hắn sống lại. Khi đó em rất mê câu chuyện này, xem đi xem lại rất nhiều lần, hình ảnh Na Tra cầm đao cắt thịt mình vẫn còn nằm sâu trong đầu em."

(* Liên hoa: hoa sen)

Hà Thanh Huy đương nhiên biết câu chuyện này, nhưng lúc này nghe Viên Minh Nguyệt nói như vậy, cũng thật tâm phân tích tình tiết đó. Đem sinh mệnh trả lại cho cha mẹ, sau đó nhờ Liên hoa mà sống lại, thực sự có những chuyện như vậy sao? Cắt thịt nạo xương thì rất là đau đớn.

Viên Minh Nguyệt thấy anh không nói lời nào, cho là anh cảm thấy vô vị, liền nói những chuyện thú vị khác.

Hà Thanh Huy nghe cô ở bên tai câu được câu chăng, giọng nói mềm mại. Mái tóc chạm vào cánh tay anh, tinh tế mà dịu dàng. Trên người cô tỏa mát ra hương thơm tươi mát sau khi tắm, khuôn mặt sạch sẽ và tươi sáng, vô cùng rung động lòng người, anh ôm chặt cô lần nữa. Có lẽ cô chính là Liên hoa của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Đồng sàng dị mộng (4)

Ngày hôm sau, Thành Phát và Bách Niên bắt đầu mở hội nghị về dự án Thạch Lão Nhân ở Thanh Đảo, thảo luận về vấn đề khoản tiền vốn đầu tiên. Diệp Thánh Phi đến trước khi hội nghị bắt đầu, anh ta không gõ cửa mà trực tiếp đi vào phòng làm việc của Viên Minh Nguyệt, cô vừa nhìn thấy anh ta liền cau mày: "Hội nghị sau một tiếng nữa mới bắt đầu, bây giờ anh tới đây làm gì?"

Diệp Thánh Phi nở nụ cười vui vẻ: "Anh nghe nói Bách Niên khủng hoảng về tài chính? Tới sớm một chút xem thử bây giờ các người rồi bởi thành cái dạng gì rồi."

Viên Minh Nguyệt: "Khủng hoảng tài chính gì cơ? Tôi chưa nghe thấy bao giờ! Anh có được thông tin này ở đâu?"

Diệp Thánh Phi nhìn vẻ mặt đầy hốt hoảng của cô thì bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác rất thỏa mãn. Từ khi trở về gặp lại cô đến nay, cô luôn mang theo vẻ mặt tràn đầy tự tin, bộ dạng bây giờ thật là hiếm thấy. Anh ta dựa vào kệ sách bên cạnh, nhàn hạ thoải mái nhìn cô: "Lý Xuân Lâm nói với anh. Em mới vừa cãi nhau với anh ta phải không? Anh ta nói hết chuyện lộn xộn của Bách Niên cho anh nghe. Mới đầu anh còn tưởng rằng muốn đánh đổ bọn em thì phải tốn rất nhiều công sức, nhưng bây giờ phát hiện ra chuyện này rất dễ dàng."

Viên Minh Nguyệt đột nhiên đứng lên: "Diệp Thánh Phi, Bách Niên không có bạc đãi anh, trước đây anh lấy đi năm trăm vạn chúng tôi không truy cứu nữa, tại sao anh phải làm như vậy hả?"

Diệp Thánh Phi bất thành lĩnh đạm một cái vào giá sách, lạnh lùng nói: "Con mẹ nó, lần nào cũng nói đến chuyện năm trăm vạn, tôi bán mạng cho Bách Niên lâu như vậy chẳng lẽ không đáng nhận được số tiền đó sao?"

Viên Minh Nguyệt nhìn anh ta: "Diệp Thánh Phi, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Diệp Thánh Phi đi tới trước bàn nhìn Viên Minh Nguyệt: "Vào hội nghị chiều nay, Thành Phát sẽ tuyên bố không tiếp tục bỏ vốn vào hạng mục Thanh Đảo nữa. Em nghĩ lại xem, Bách Niên đã rơi vào tình trạng khủng hoảng tài chính, lại thêm việc này nữa, tiếp theo sẽ như thế nào đây?"

Sắc mặt Viên Minh Nguyệt thoáng trắng bệch: "Cái gì? Nhưng mà chúng đã ký hợp đồng, nếu như các anh rút vốn về thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!"

Diệp Thánh Phi nghĩ cô vẫn còn ngây thơ lắm: "Bọn em vẫn có thể kiện Thành Phát, chúng tôi không ngại theo vụ kiện này vài năm đâu."

Viên Minh Nguyệt ngã ngồi trên ghế, không nói nên lời.

Diệp Thánh Phi tiến đến gần cô, hai tay chống ở hai bên ghế, cúi người nhìn cô, bày ra vẻ mặt cười như không cười mà Viên Minh Nguyệt vô cùng ghét: "Hà tiên sinh kêu anh chuyển lời với em, nếu như trước kia em đồng ý điều kiện của ông ấy thì bây giờ sẽ chẳng phát sinh ra chuyện này."

Viên Minh Nguyệt bật dậy đẩy anh ta ra: "Các người cảm thấy uy hiếp người khác như vậy rất thú vị sao?"

Diệp Thánh Phi đứng thẳng dậy: "Anh thật tò mò, rốt cuộc là Hà Tâm Vũ muốn em đồng ý làm chuyện gì cho ông ta? Không phải là sinh cho ông ta một

đứa cháu trai đấy chứ!" Anh ta vừa giễu cợt vừa cười lớn.

Viên Minh Nguyệt không nói gì, cô biết bây giờ càng ít nói thì càng ít bị lộ sơ hở.

Diệp Thánh Phi lại cúi đầu suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu cười: "Anh biết rồi, hẳn là để em khuyên Hà Thanh Huy đừng đối đầu với ông ta nữa, thật là tuyệt vời nếu như anh ta trở thành một đứa con trai ngoan phải không?"

Viên Minh Nguyệt tiếp lời: "Diệp Thánh Phi, anh chỉ là một con cò của Hà Tâm Vũ mà thôi, tôi không biết anh đứng ở đây mà đắc ý cái gì chứ!"

Lòng Diệp Thánh Phi chùng xuống, dĩ nhiên là bởi vì bị cô nói trúng, nhưng anh ta tự nói với bản thân mình, anh ta sẽ không là một con cò vĩnh viễn. Trên mặt anh ta duy trì nụ cười không thay đổi: "Minh Nguyệt, bởi vì anh hận em. Trước kia anh yêu em nhưng bây giờ lại rất hận em. Hận em đến nỗi muốn Bách Niên sụp đổ, muốn đẩy em vào bước đường cùng. Cho dù là làm một con cò anh cũng không ngại."

Viên Minh Nguyệt tức giận, chỉ ra cửa nói: "Diệp Thánh Phi, anh cút đi cho tôi!"

Mặc dù cô lớn tiếng như vậy nhưng Diệp Thánh Phi lại nghe được một loại cảm giác vô lực, anh ta rất hài lòng, vẻ mặt của anh ta không bị ảnh hưởng chút nào bởi động tác của cô, sửa lại cà vạt, cười với Viên Minh Nguyệt: "Lát nữa gặp!"

Đến giờ bắt đầu hội nghị, ở trong phòng họp, nhân viên của hai bên bắt đầu công việc theo đúng tiến độ, Diệp Thánh Phi không chờ nổi liền tuyên bố thắng lợi của mình, anh ta ngồi đối diện với Viên Minh Nguyệt: "Thành Phát quyết định dừng đầu tư hạng mục Thạch Lão Nhân ở bờ biển Thanh Đảo!"

Tất cả nhân viên bên phía Bách Niên sững sốt, phía bên Thành Phát cũng bối rối hỏi nhau, trước đó bọn họ cũng không biết cái quyết định này.

Viên Minh Nguyệt nhìn Diệp Thánh Phi hỏi: "Anh chắc chứ?"

Diệp Thánh Phi đã đứng lên, hướng về phía những người mà anh ta dẫn tới, nói: "Chúng ta đi."

Nhân viên bên phía Bách Niên mãi đến khi thấy những người kia đi ra khỏi phòng họp mới phản ứng lại được, rồi rít kêu la: "Chuyện này là thế nào?"

Phản ứng mạnh mẽ nhất là Mã Quang Viễn ở bộ phận kỹ thuật: "Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ công trình đã bắt đầu xây dựng, bọn họ không đầu tư nữa thì chúng ta biết làm thế nào?"

Bỗng nhiên Viên Minh Nguyệt có một loại cảm giác quái dị, mặc dù cô biết mình đang diễn trò nhưng mà nhìn dáng vẻ của Diệp Thánh Phi không giống như là làm thật. Nhưng loại cảm giác này chỉ tồn tại trong nháy mắt, cô không kịp ngẫm nghĩ, đứng lên nói với mọi người trong phòng họp: "Mọi người đừng hoảng hốt, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết!"

Nhưng mọi người hoài nghi nhìn cô, họ không cảm thấy cô sẽ nghĩ ra cách gì được, gần đây đang lan truyền tin đồn về khủng hoảng tài chính của công ty, bây giờ lại xuất hiện chuyện này. Rất nhiều người trong lòng đã thầm tính toán nhảy việc.

Những chuyện như vậy thì không gạt được ai, tất cả thành viên hội đồng quản trị đều tức giận, nhao nhao yêu cầu tổ chức khẩn cấp họp hội đồng quản trị. Bởi vì thân thể Viên Khánh Niên không khỏe nên vẫn ở nhà nghỉ ngơi, rất ít khi tới công ty. Khi nghe được thông tin này, thiếu chút nữa là té từ trên cầu thang nhà mình xuống. Ông ta vội vàng vàng gọi Trần Hiểu Văn lấy quần áo cho ông ta thay để đến công ty. Lúc thay đồ xong thì Viên Minh Nguyệt đã xuất hiện ở cửa.

Viên Khánh Niên thấy cô thì vô cùng tức giận, lớn tiếng hỏi: "Không phải là bảo cô theo dõi Diệp Thánh Phi sao, tại sao lại đột nhiên phát sinh ra chuyện này?"

Viên Minh Nguyệt cuống quýt nói: "Bố, bố đừng nóng giận, nghe con nói ạ! Chuyện này vẫn ở trong vòng kiểm soát!"

Viên Khánh Niên cau mày, "Cái gì gọi là vẫn trong vòng kiểm soát? Ai ở trong vòng kiểm soát?"

Gần đây Trần Hiểu Văn rất lo lắng cho bệnh tim của Viên Khánh Niên, thấy ông nổi giận như vậy trong lòng rất sợ hãi, vội vàng đỡ ông ngồi xuống ghế: "Đừng tức giận như vậy, nghe Minh Nguyệt nói cái đã."

Viên Minh Nguyệt ngồi xuống đối diện bố mẹ, kể đầu đuôi kế hoạch của cô và Hà Thanh Huy cùng vạch ra, cách bịa ra khủng hoảng tài chính như thế nào, làm thế nào để Diệp Thánh Phi nhanh chóng ra tay, tiền vốn bên phía Hà Thanh Huy cũng đã chuẩn bị theo lời Viên Khánh Niên.

Sắc mặt Viên Khánh Niên càng lúc càng u ám, "Thật không?"

Viên Minh Nguyệt gật đầu.

"Tại sao trước đó không nói cho bố biết?"

Đột nhiên Viên Minh Nguyệt cảm giác rằng cô không có cách gì trả lời được câu hỏi này, bởi vì Hà Thanh Huy nói với cô, tạm thời không nên để cho Viên Khánh Niên biết, cũng không nói rõ nguyên nhân. Thậm chí cô cũng không hỏi Hà Thanh Huy nguyên nhân mà đã đồng ý với anh, đương nhiên cô cũng có mục đích của riêng mình.

Cuối cùng cô đành phải chọn lựa cách tiếp cận của trẻ con, cô cúi đầu nói: "Chính là lúc đó sợ bố cảm thấy chúng con quá liều lĩnh, không đồng ý kế hoạch của chúng con ạ."

Viên Khánh Niên trầm tư, công ty không thực sự rơi vào khủng hoảng tài chính, quả là một tin tức làm cho người ta thoải mái. Nhưng cách làm việc của con gái, làm cho ông không thể không suy tính một lần nữa. Ông hỏi: "Bên Huy Đạt lúc nào chuyển tiền?"

"Nếu bố không yên tâm, hôm nay tiền sẽ được chuyển vào tài khoản. Nhưng trước tiên chúng ta không nên tuyên bố chuyện này ra ngoài, chủ yếu là muốn xem bên phía Diệp Thánh Phi có động thái gì không."

"Khoản tiền này của Huy Đạt là cho chúng ta mượn hay là trực tiếp nhập cổ phần?" Giọng của ông hơi hột nhưng làm cho người ta sợ hãi.

Lòng Viên Minh Nguyệt chùng xuống, cô biết mình đã bị hoài nghi, e rằng sau này không thể nói dối bố được nữa: "Đương nhiên là cho chúng ta mượn rồi."

"Cho chúng ta mượn? Như vậy đối với Huy Đạt thì có ích lợi gì?"

Động cơ của Hà Thanh Huy làm cho người ta không thể tìm được lời giải thích hợp lý, bởi vì yêu Viên Minh Nguyệt nên mới làm như vậy? Điều đó rất khó tin được. Tuy nhiên không thể nói cho Viên Khánh Niên biết việc cha con họ Hà bất hòa. Cô chỉ có thể nói một phần của sự thật, "Thanh Huy vẫn cho rằng Diệp Thánh Phi còn thích con, cho nên anh ấy muốn đuổi Diệp Thánh Phi đi."

Trần Hiểu Vân ngồi ở bên cạnh cả buổi, giờ nghe được câu này mới có thể chen vào, nói với Viên Khánh Niên: "Chắc là đúng rồi đấy, Thanh Huy rất quan tâm Minh Nguyệt của chúng ta mà."

Viên Khánh Niên cũng mệt rồi, lần đầu tiên ông phát hiện, thì ra đứa con gái này mới là đối thủ của ông. Ông khoát tay một cái nói: "Hội đồng quản trị ngày hôm nay con chủ trì đi, nói là bố bị bệnh."

Viên Minh Nguyệt: "Vâng ạ. Vậy bố nghỉ ngơi cho khỏe, chú ý thân thể!"

Lần đầu tiên Viên Minh Nguyệt ngồi ở vị trí chủ tịch để bắt đầu cuộc họp hội đồng quản trị, cảm giác không giống với khi ngồi ở phía dưới trước kia. Tầm mắt của vị trí này rất tốt, bạn không cần làm gì cũng có thể thấy rõ sắc mặt của mỗi cá nhân ngồi bên dưới.

Thành viên ban quản trị đều vô cùng lo lắng, hơn nữa mọi người phát hiện ra hôm nay Hà Thanh Huy chưa có tới, dù sao thì trong mắt bọn họ Hà Thanh Huy cũng là một loại tồn tại đặc thù, hôm nay anh chưa đến, bọn họ càng ngờ vực nhiều hơn.

Cho dù Viên Minh Nguyệt có ngồi lên được vị trí chủ tịch kia, thì bọn họ cũng không coi cô là chủ tịch, họ hỏi: "Minh Nguyệt, bố cháu đâu?"

Viên Minh Nguyệt nói to mà trầm ổn: "Bố cháu không khỏe, cuộc họp hôm nay do cháu chủ trì."

Có thành viên hội đồng quản trị nổi lên: "Không khỏe là thế nào? Chuyện lớn như vậy mà chủ tịch hội đồng quản trị không đến gặp chúng tôi, chúng tôi phải làm sao chứ?"

"Đúng vậy, chúng tôi góp vốn vào Bách Niên, chủ tịch phải có trách nhiệm với chúng tôi!"

Viên Minh Nguyệt không để ý tiếp tục nói: "Bây giờ công ty đang ở thời điểm khủng hoảng, các vị là thành viên hội đồng quản trị, có cách gì giúp công ty thoát khỏi tình trạng này thì xin hãy nói ra, đừng ngại."

Có người lập tức la lên, "Công ty là do bố cô quản lý, bây giờ lại hỏi chúng tôi cách giải quyết, vậy thì các người làm cái gì?"

Có người nghe không lọt tai, lập tức phản bác, "Công ty là của mọi người, mọi người hằng năm đều được hưởng huê hồng, nói như vậy thì thật không công bằng!"

Viên Minh Nguyệt chứng kiến những chú những bác này tranh cãi, không biết lúc đầu đám người này làm sao có thể gặp nhau để lập nên hội đồng quản trị, chắc là trong giai đoạn Viên Khánh Niên gây dựng sự nghiệp, bọn họ đưa ra một số tiền, sau đó thì được ở lại công ty. Cô nói: "Các chú các bác chớ nên cãi nhau, chuyện này chúng ta sẽ nghĩ cách, chẳng qua là bố cháu tạm thời không được khỏe, hẳn là ngày mai sẽ trở về công ty, đến lúc đó hiển nhiên sẽ cho mọi người một câu trả lời."

Những người đó căn bản không thêm nghe cô nói, nói tới nói lui, cô chẳng qua chỉ là một cô gái trẻ tuổi, Viên Khánh Niên đẩy cô ra chỉ để làm lá chắn mà thôi. Người bọn họ muốn gặp là Viên Khánh Niên, nhưng bây giờ Viên Khánh Niên không ra mặt thì bọn họ cũng không có biện pháp gì, bây giờ chỉ còn cách là mỗi người trở về nhà suy nghĩ ra biện pháp của mình. Những năm này bọn họ ở Bách Niên kiếm được không ít, cũng coi như là có một khoản tiết kiệm kha khá, cho dù Bách Niên thật sự xảy ra vấn đề, tồn thất của bọn họ không phải là không thể chấp nhận được. Cho nên khi Viên Minh Nguyệt nói để mọi người cùng nhau nghĩ cách, với vị trí của bọn họ, xem đó chỉ là một câu nói đùa mà thôi.

Viên Minh Nguyệt nhìn đám người này, trong lòng lại có những tính toán riêng, vì kế hoạch của riêng mình mà cô càng lúc càng cảm thấy hưng phấn.

Viên Minh Nguyệt tiễn bọn họ đi rồi vội vàng trở về số 17 Nguyệt Đàn, Hà Thanh Huy và Dương Thận đang ở phòng ăn chờ cô. Dương Thận thấy cô liền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hà Thanh Huy sợ cô trải qua quá nhiều chuyện trong một ngày nên mệt mỏi, liền ân cần nói: "Ngồi xuống ăn trước một chút đi rồi nói sau."

Viên Minh Nguyệt cả người rất hăng hái, cô nói: "Quả nhiên hôm nay Diệp Thánh Phi tuyên bố không đầu tư vào dự án ở Thanh Đảo nữa. Em nói với bố kế hoạch của chúng ta, chúng ta cũng muốn xem thử Diệp Thánh Phi sẽ còn hành động gì nữa, phải không?"

Dương Thận: "Không phải xem Diệp Thánh Phi có hành động gì, mà là xem lão gia có hành động gì. Tôi có thể khẳng định, lão gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy đâu."

Hà Thanh Huy: "Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi đã nói qua với cậu, ông ta luôn luôn tin rằng chỉ cần một cú là trúng đích. Sẽ không làm đến lần thứ hai đâu."

Dương Thận nghe anh nói như vậy, không khỏi kinh hãi. Những lời như thế này trước kia anh cũng đã nói, nhưng trước kia là giọng điệu chắc chắn, còn bây giờ là chán nản mất hứng. Trạng thái của Hà Thanh Huy quả thực không giống như đang đánh giấc, mà ngược lại thì Viên Minh Nguyệt đang ở trong trạng thái này.

Dương Thận hỏi: "Vậy lúc nào chúng ta chuyển tiền?"

Hà Thanh Huy: "Bây giờ cậu đi làm đi, đừng để cho Minh Nguyệt khó xử."

Trong lòng Dương Thận vẫn nhớ đến mảnh đất Tây Tứ Hoàn kia, anh ta nói: "Thanh Huy, tôi có chuyện muốn nói với anh!"

Hà Thanh Huy biết anh ta muốn nói cái gì, nhưng bây giờ là đang ở số 17 Nguyệt Đàn, trong phòng ăn ánh đèn màu vàng chiếu sáng, thức ăn ở trên bàn tỏa ra hương thơm mê người, từ phòng ăn nhìn ra cửa sổ có thể thấy khuôn sân, ánh trăng màu trắng chiếu xuống hoa lá trong sân, lay động trong ánh sáng màu bạc rực rỡ. Mà anh bây giờ đang ngồi bên cạnh Viên Minh Nguyệt, anh chỉ muốn được ngồi như thế này mãi mãi bên người phụ nữ này. Anh không nỡ phá vỡ hết thảy mọi thứ.

Viên Minh Nguyệt cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Dương Thận, cô đứng lên: "Tôi về phòng thay quần áo đây, hai người cứ trò chuyện đi."

Hà Thanh Huy dè dặt bàn tay của cô: "Dương Thận, cậu đem tiền chuyển cho Minh Nguyệt đi, để cô ấy tùy tình huống mà quyết định. Minh Nguyệt, em ngồi xuống, ăn cơm với anh. Hôm nay đừng nói chuyện công việc!"

Dương Thận rất tức giận, anh ta đứng lên đập bàn ăn một cái: "Thanh Huy, tôi hy vọng anh sẽ không hối hận vì quyết định của ngày hôm nay!" Nói xong nhanh chóng rời đi.

Viên Minh Nguyệt kinh ngạc, "Sao hôm nay anh ta lại nổi giận vậy?" Ở trong ấn tượng của cô, Dương Thận luôn luôn là một người rất hiền lành.

Hà Thanh Huy cầm bàn tay của Viên Minh Nguyệt đang để trên bàn: "Không có gì." Nói rồi gọi Trương Ty, để cho chị ta đem vài món ăn Viên Minh Nguyệt thích đi hâm nóng lại rồi mới bung lên dùng.

Trong đầu Viên Minh Nguyệt vẫn còn cảm giác như đang ngồi trên chiếc ghế chủ tịch ở phòng họp, cô hỏi Hà Thanh Huy, "Thanh Huy, anh nói xem em có thể làm một người quản lý tốt không?"

Hà Thanh Huy: "Bây giờ em đã là một người quản lý tốt rồi, mỗi lần đến đều thấy đám người của bộ phận tiêu thụ đối với em vừa thân thiết vừa phục tùng."

Viên Minh Nguyệt không phải muốn cùng anh thảo luận về vấn đề này, nhưng mà cô lại không muốn nói đến những chuyện khác. Không thể làm gì khác hơn, cô đáp: "Cơm nước xong chơi bida nhé, hôm nay em nhất định có thể phát huy hết khả năng!"

Hà Thanh Huy cười gấp thức ăn cho cô: "Được!"

Hai người cầm nước xong liền đến phòng giải trí, Viên Minh Nguyệt khai bi trước, một gậy thuận lợi đánh ra hơn phân nửa, sau đó liền xuất hiện sơ suất. Hà Thanh Huy cầm gậy đánh bida, lúc đi ngang qua cô, anh bóp vào hông cô một cái, cô cười né tránh: "Hôm nay không cho phép anh nhường em!"

Hà Thanh Huy sưng sốt một chút, liều chết không thừa nhận: "Anh có nhường em lúc nào đâu!"

Viên Minh Nguyệt dựa vào bàn, cầm cây gậy đánh bida của anh, nhìn anh bình tĩnh nói: "Từ lần đầu tiên em thắng anh, anh vẫn nhường em."

Hà Thanh Huy buông cây gậy xuống, kéo cô vào lòng, mũi anh chạm vào mũi cô, cười nói: "Hả? Khi nào thì trở nên thông minh vậy?"

Viên Minh Nguyệt khoác tay lên cổ anh, hôn một cái vào môi của anh: "Em vốn thông minh mà, là do anh lúc nào cũng nói em ngốc."

Khuôn mặt vui vẻ của cô ở ngay trước mắt Hà Thanh Huy, hơi thở hai người hòa quyện vào nhau, anh nhìn chăm chăm đôi đồng tử đen láy của cô: "Làm cách nào để thông minh lên vậy, nói cho anh nghe xem nào?"

Cô lấy tay vuốt ve tóc mai của anh, rất cứng, có một chút xù đâm vào tay, nhưng cảm thấy rất thú vị, cô nói: "Em biết, anh thích đọc "Ông già và biển

cả" của Hemingway, thích ăn chè trôi nước đậu đỏ hoa quế, thích đồ vật có màu tím, ghét ồn ào, ghét xã giao, không thích người khác chống đối lại anh. Em còn biết, lần đầu tiên anh gặp em liền có chút thích em. Còn có lúc chúng ta ở Trần gia trấn ở Tô Châu, anh còn cồng em về nhà, nếu như không có cảm tình với em thì anh nhất định sẽ không làm như vậy, có đúng không? Vào lần Phạm Hân Hân hại em rớt xuống nước, anh thật lòng lo lắng cho em. Sau đó anh ngủ trong phòng quần áo của em, mỗi sáng sớm sẽ nhìn dáng vẻ lúc ngủ của em. Lần đó anh đi Thanh Đảo tìm em, là thật sự thích em, có đúng không? Anh không để ý nguy hiểm đến tính mạng cứu Minh Lăng, cũng là vì em..."

Hà Thanh Huy không đợi cô nói xong đã hôn lên đôi môi của cô, trên mặt hai người đều mang theo ý cười, nhẹ nhàng liếm mát lẫn nhau, lúc tách ra một chút mơ hồ nghe được anh nói: "Thì ra là rất thông minh, trước kia đều là giả bộ ngốc nghếch sao? Còn hỏi anh tại sao lại không thích Phạm Hân Hân?"

Viên Minh Nguyệt chống lại đầu lưỡi khẽ cắn môi dưới của anh, mềm mại, ấm nóng, khuấy lên hương vị đặc biệt, mỹ vị nhân gian cũng không sánh bằng, tình tế thương thức sau đó mới buông nhau ra: "Gần đây em mới phát hiện ra. Chơi bida cũng vậy, hôm kia, anh nhường cho em quá rõ ràng nên mới bị em phát hiện. Để làm những điều đó cho em, có phải rất cực khổ hay không?"

Anh hôn tai của cô, ở bên tai thì thầm: "Không cực gì cả, có thể làm cho vợ anh vui vẻ, anh rất hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Thuyền Chung Gối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.